

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் நூல் வெளியீடு-29.

தொல்காப்பியம் - நன்னூல் எழுத்ததிகாரம்.

ஆக்கியோர்:

வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணன்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலைநகர்

1962.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் நூல் வெளியீடு.

தொல்காப்பியம் - நன்னூல் எழுத்ததிகாரம்.

ஆக்கியோர்:

வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணன்,

Reader, Tamil Research Department,

Annamalai University.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,

1962.

P31, Dse1, 1
X162

பதிப்புரை.

இயற்றமிழிலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்திலும் பிற்கால இலக்கண நூலாகிய நன்னூலிலும் கூறப்பெற்றுள்ள விதிகளை ஒப்பு நோக்கி ஆராயும் முறையில் எழுத்த்திகாரத்திற்கு அமைந்த இவ்வுரை நூல், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சித் துறையிற் பணிபுரியும் திரு க. வெள்ளைவாரணரால் எழுதப் பெற்று, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துணரில் (Journal of the Annamalai University) தொடர்ந்து வெளிவந்ததாகும் இவ்வுரைப்பகுதி கல்லூரிகளில் தமிழிலக்கணம் பயிலும் மாணக்கர் பலர்க்கும் நன்கு பயன்படும் என்னும் கருத்துடன் இப்பொழுது தனி நூலாக வெளியிடப் பெறுகிறது. இதனை வெளியிட்டுத் தவிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தார்க்குத் தமிழ் மக்களது நன்றி என்றும் உரியதாகும். இந்நூலை வனப்புற அச்சிட்ட சிதம்பரம் பாண்டியன் (மின்) அச்சகத்தாரது பணி பாராட்டத்தக்கதாகும்.

அண்ணாமலைநகர், }
4—7—'62. }

கோ. சுப்பிரமணியம்,
தமிழாராய்ச்சித்துறைத் தலைவர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

பொருளடக்கம்.

பக்கம்.

முன்னுரை	1
தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரம்	14
நன்னூற் சிறப்புப்பாயிரம்	16
1. நூன் மரபு	21
2. மொழிமரபு	68
3. பிறப்பியல்	108
4. புணரியல்	124
5. தொகைமரபு	163
6. உருபியல்	187
7. உயிர் மயங்கியல்	205
8. புள்ளி மயங்கியல்	240
9. குற்றியலுகரப் புணரியல்	282
பிற்சேர்க்கை	331
குத்திர முதற்குறிப்பகராதி	337

தொல்காப்பியம் - நன்னூல்

எழுத்ததிகாரம்

முன்னுரை

இயற்றமிழ் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியமும் அதனையடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு அதன் வழி நூலாகச் செய்யப்பட்ட நன்னூலுமாகிய இவ்விரு நூலானும் சொல்லப்பட்ட எழுத்திலக்கணத் தொடர்பாகவுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் கருதியது இவ்வுரை நூலாகும்.

தமிழ் நாட்டின் தென்பகுதிக்கண்ணதும் புறநானூற்றில் “முந்நீர் விழவின் நெடியோன் நன்னீர்ப் பஃறுளி” என நெடியோனென்ற பாண்டியனுக்கு உரிமையாக்கிக் கூறப்பட்டதுமாகிய பஃறுளி யாற்றினையும் அதனையடுத்துப் பலமலையடுக்குகளாற்றொடர்ந்த குமரிமலையினையும் தென்பாற்கண்ணதாகிய கடல், மேலார்ந்தழிக்க, அக்காலத்து அந்நாட்டையாண்ட, பாண்டியன் தன் தென் னாடிழந்த பஃறுளியாற்றிற்கும் குமரிமலைக்கும் ஈடாக, வட நாட்டின் பகுதியாகிய கங்கையாற்றினையும் இமயமலையினையும் வென்று, தன்னாட்டுக் குடிகள் வாழத்தந்து அதனால் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றான். இச்செய்தி,

“வடிவே லெறிந்த வான் பகை பொருது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன்” (காடுகாண்-18-22)

எனவரும் சிலப்பதிகார அடிகளாலும்,

“மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்”

(முல்லைக்கவி 4)

எனவரும் கலித்தொகையாலுந் துணியப் படுகின்றது.

மேற்குறித்த சிறப்புப்பெயர்பெற்ற நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் அவைக்களத்தே அதங்கோட்டாசிரியர் முன்னிலையில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தம்மாற் செய்யப்பட்டுத் தம் பெயராலேயே அமைந்த இத் தொல்காப்பியமென்னும் நூலைக் குற்றமறக் கூறின ரென அவரோடு ஒருங்கு கற்ற பனம்பாரனார் செய்த பாயிரங்கூறலால், தொல்காப்பியனாரும் அக்காலத்தவ ரென்பதும், பஃறுளியாற்றையும் குமரிமலையையும் கடல் கொண்ட பின்னரே இந்நூலைச் செய்தருளினாரென்பதும் நன்கு விளங்கும்.

இந்நூலாசிரியர் அகத்தியனாரின் மாணவர் பன்னிரு வருள் முதன்மை பெற்றவரென்பதும், அவராற் செய்யப்பட்ட அகத்தியமென்னும் நூலினை நன்குணர்ந்தவ ரென்பதும் இவர் தமக்கு வழங்கிய பெயர் “தொல்காப்பியன்” என்பதும்,

“வீங்கு கடலுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென
வானோரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
ஆனாப் பெருமை யகத்திய னென்னும்
அருந்தவ முதல்வ னாக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியன்”

எனவரும் பன்னிருபடலப் பாயிரத்தானும்,

“மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன்
தன்பாற்: றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப்பியன் முதற்
பன்னிரு புலவரும்.”

எனவரும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பாயிரத்தானும்
புலனாதல் காணலாம்.

இவர்க்கு வழங்குந் தொல்காப்பியரென்னும் பெயர்,
பல்காப்பியனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் எனப்
பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்க்கு வழங்கும் குடிவகை
குறிக்கும் பெயர்போலப் பழமையான காப்பியக்குடியிற்
பிறந்தவர் என்பதுபட வழங்கியதாகலாம். இவரைக்
காவிய கோத்திரத்தவரெனக்கொண்டு சமதக்கினியின்
புதல்வரான பரசுராமரின் உடன்பிறப்பாளரென ஒரு
சிலர் கூறுதற்குப் பொருந்திய ஆதரவு கிடைக்கவில்லை.

வடக்கே வேங்கடமலைக்கும் தெற்கே குமரியாற்றிற்
கும் இடைப்பட்ட தமிழ்மொழி வழங்கும் நாட்டின்
கண்ணே பயிலப்பெறும் உலக வழக்கையுஞ் செய்யுள்
வழக்கையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றோடு
(அகத்தியர் முதலியோராற் செய்யப்பட்ட) முந்திய நூலி
னையும் கண்டு எழுத்திலக்கணத்தினையும் சொல்லிலக்
கணத்தினையும், பொருளிலக்கணத்தினையும் ஆராய்ந்து
இவற்றின் இலணங்களை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்
தொகுத்துக் கூறினாரென இந்நூற் பாயிரங்கூறுகின்
றது. எனவே தொல்காப்பியமென்னும் இந்நூல் தமிழ்
நாட்டின் உலக வழக்கையுஞ் செய்யுள் வழக்கையும்
தமிழ்த் தொன்னூல்களையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு
ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரால் செய்யப்பெற்ற தனித்
தமிழ் இயல்நூலென்பது போதரும்.

இடைச்சங்க காலத்துப் பாண்டியர் தலைநகர் கபாட
புரம் என்றும், அக்காலத்தவர்க்கு இலக்கண நூல் தொல்

காப்பியமென்றும் இறையனார் களவியலுரை கூறுகின்றது. வடமொழியில் ஆதி கவியாகிய வான்மீகியார் இராமாயண காலத்திலே பொருநையாறு கடலொடு கலக்குமிடத்தே பாண்டியர் தலைநகர் இருந்ததாகக் குறித்தவர், அதனைக் கபாடம் என்ற சொல்லால் அறிவித்துப் போதலின், மேற்காட்டிய இறையனார் களவியலுரைகாரர் கூற்று மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது. எனவே இடைச்சங்க காலத்தார்க்கு இலக்கணமாகிய இந்நூல் இராமாயண காலத்திற்குச் சிறிது முன்னரோ ஒத்த காலத்திலேயோ இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு புலனாகும்.

இந்நூலாசிரியர் 'ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்' எனப் புகழப்படுதலால் வடமொழியின் ஆதியிலக் கணமாக இந்திரனாற் செய்யப்பட்ட ஐந்திர வியாகரணத்தை யுணர்ந்து வடமொழியினும் வல்லராயினு ரெனக் கூறுவர்.

ஆசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து வடநாட்டாருள் ஒருசிலர் தமிழ்நாட்டிற் குடியேறினரென்பதும், ஆதலால் வடமொழியினின்றும் ஒரு சில சொற்கள் தமிழ் மொழியிற் கலந்தனவென்பதும், இந்நூலில் வரும் ஒருசில வடசொல்லாட்சி கொண்டும் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழ் ஒலிக்கேற்பத் தமிழில் வந்து வழங்கு தற்கெனச் சொல்லதிகாரத்தில் இந்நூலாசிரியர் கூறிய விதிகொண்டும் துணியப்படும்.' அவ்வாறே தமிழ் மொழிச் சொற்களுள்ளும் முத்து, மணி, ஆணி என்றற் றெடக்கத்துச் சொற்கள் பல பண்டைய வடமொழியிற் கலந்தனவென்பர் மொழிநூ லாராய்ச்சியாளர். இங்ஙனத் தமிழர் ஆரியர் கலப்பால் இவ்விருமொழிச் சொற்களும் மயங்கிவரப் பெறினும், வடமொழியினின்றும் தமிழ்மொழியி லெடுத்தாளற்குரிய சொற்கள், ஆரிய மொழிக்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தின் நீங்கி, இருமொழிக் கும் உரிய பொதுவெழுத்தான் இயன்றனவே யென்ப

தனையும் வடமொழிக்கே உரிய சிறப்பெழுத்தானாய்
சொற்கள் சிதைந்து தமிழொலிக்கு இயையத்திரிந்து
வருமாயின் அவையும் விலக்கப்படாவென்பதனையும்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே”

“சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்”

(தொல்-எச்சவியல், ௩, ௬)

என்ற சூத்திரங்களாற் குறிப்பிட்டார் ஆசிரியர் தொல்
காப்பியனார்.

தொல்காப்பியமென்னும்இந்நூலைச் சூத்திரம், ஒத்து,
படலம் என்னும் மூன்றுறுப்பினையும் அடக்கிய பிண்ட
மாக ஆசிரியர் கொண்டுரைக்கின்றார். இந்நூல் எழுத்
ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்று
அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டு ஒவ்வோரதிகாரமும்
ஒன்பதொன்பதியல்களாற் பிரித்துரைக்கப்படுகின்றது.

இந்நூல் முழுவதற்கும் முதன் முதல் உரை செய்
தவர் உரையாசிரியரெனப் புகழப்படும் இளம்பூரணர்
ஆவர். இவருரையைத் தழுவி, வேறுபடுமிடங்களிற்
புத்துரை கூறிச் சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையர்,
கல்லாடர், தெய்வச்சிலையார் என்னும் மூவரும் வேறு
வேறு உரை செய்துள்ளனர். ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினி
யர் இவ் விளம்பூரணருரையைத் தழுவி இந்நூன் முழுவ
தற்கும் உரை செய்துள்ளார். பேராசிரியர் சொல்லதி
காரத்திற்கும், பொருளதிகாரத்தில் மெய்ப்பாடு, உவமம்,
செய்யுள், மரபு ஆகிய நான்கியலுக்கும் உரை செய்தன
ரென்பர். இவற்றுள் சொல்லதிகாரத்திற்கு இவர்
எழுதியவுரை கிடைக்கவில்லை.

தொல்காப்பியனாராற் செய்யப்பட்ட இந்நூலின் இலக்
கணங்கள் பலபடப்பரந்து கிடத்தலான் பிற்காலத்தில்
மாணக்கரானும் பிறரானும் பயிலப்படாது போகவே

தமிழிலக்கண விதிகளை யாவரும் அறிதலியலாதாயிற்று. கி. பி. 1178 முதல் 1216 வரை யரசாண்ட மூன்றாங்குலோத்துங்க சோழன் காலத்தவனான அமராபரணன் என்ற சிறப்புப்பெயர் பெற்ற சீயகங்கனென்னும் அரசன் சனகாபுரத்துச் சன்மதி முனிவரின் புதல்வராகிய பவணந்தியாரை நோக்கித், தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுப் பரந்துகிடந்த ஐந்திலக்கண விதிகளை யாவரும் வருத்தமின்றி அறிந்துகொள்ளும்படி தொகைவகைவிரியாற் சுருக்கி ஓர் இலக்கண நூலாகச் செய்து தரும்படி வேண்டினன் என்பதும், அவ்வாறே அவன் வேண்டுகோள் கொண்டு பவணந்தியாரும் முன்னோர் நூலின் வழியே நன்னூல் என்ற பெயரால் நன்னூலாகிய இந்நூலைச் செய்தளித்தனரென்பதும்,

“சொல்காப்பியத்தின் குணதோடந் தேர்ந்து சொலுவதற்குத் தொல்காப்பியங்கற்க நீண்ட தகனைச் சுருக்கியிசை ஒல்காப் பெரும்பவணந்தியென் றோதி யுபகரித்த வல்காவலன் சீய கங்கனுந் தான்கொங்கு மண்டலமே”

என்ற கொங்குமண்டல சதகத்தாலும், ‘மலர்தலையுலகில்’ என்று தொடங்கும் இந்நூற்பாயிரத்தானும் புலனாம். எனவே பவணந்தியாராற் செய்யப்பட்ட நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியத்தின் வழிநூலாதல் பெறப்படும்.

நன்னூலுக்கு முதன் முதல் உரை செய்தவரான மயிலைநாதர், “பழையனகழிதலும்” எனவரும் அந்நூற்புறனடைச் சூத்திரத்திற்கு “இந்நூலிற்சொன்ன ஐந்ததிகாரத்திற்கும் சிங்க நோக்காய் நிற்பதொரு புறனடை யுணர்த்துதல் நூலிற்று..... இவ்வாறு மேல்வரும் அதிகாரங்களிலும் கண்டுகொள்க” எனக்கருத்துரைகூறுதலானும், “நுதலியபொருள் அரும்பொருளைந்தென உணர்த்தினமையின் இந்நூலிற் கூறிய பொருள் யாப்பு அணி என்னும் மூன்றதிகாரங்களும் அக்காலத்துள்

ளான போலும்” எனச் சங்கர நமச்சிவாயர் தங்கருத்தை வெளியிடுதலானும், ‘தமிழ் நன்னூற்றுறைக ளஞ்சுக் கிலக்கியம்’ எனவரும் பெரிய திருமொழித் தனியனுக்கு “தமிழுக்கு எழுத்து முதலான அஞ்சு லக்ஷணத்தையும் வெளியிடுவதான நன்னூலென்று ஒருசாத்திரம் உண்டு” என அதன் உரையாசிரியரான ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாரிய சீயர் உரை கூறிப்போதலானும், இந்நன்னூல் ஐந்ததி காரங்களையும் உடையதாகவே செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது அறியப்படும்.

இவ்வாறன்றி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்போலப் பவணந்தியாரும் தம் நூலை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றதிகாரமாகக்கொண்டு, மூன்று கடவுளராயு முள்ளோன் அருகதேவனே யென்னுந் தம் சமயக் கொள்கைக்கேற்ப அம்மூன்றதிகாரத்தின் முன்னரும் அம்மூவர்க்கும் வணக்கங் கூறினரெனச் சமணர் சிலர் கூறுவர். இவ்விரு கொள்கைகளுள் அதிகார வேறுபா டிருப்பினும் நன்னூல் ஐந்திலக்கணத்தையு முணர்த்த வெழுந்த தென்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் பிற்காலத்து இந்நூலின் எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரமாகிய இரண்டதிகாரந் தவிர ஏனைய பகுதி காணப்படாமையின் அது கொண்டு இந்நூலைச் சிற்றதிகாரமென்று பின்னுள்ளார் வழங்குவாராயினர்.

உரியியலிற் “பிங்கலமுதலா நல்லோர் உரிச் சொலினயந்தனர் கொளலே” என உரிச்சொற்களின் விரிவைப் பிங்கலநூலிற் கண்டுகொள்கவென விதித்த லால் இவ்வாசிரியர் பிங்கலநூலார் காலத்திற்குப் பிற் பட்டவராதல் வேண்டும். “பைங்கண், பைந்தார், காரா, சேதா என்றூற்போலும் பண்புத்தொகையாகிய சொற் களைப் பசுமை, கருமை, செம்மையெனப் பண்புப்பெய ராக நிறுத்தி, ஈற்றயிர்மெய்யும் ஈற்றயலுயிருங் கெட்டு வருமொழிக்கேற்ப ஒற்றுத்திரிந்துந் திரியாதும் ஆதி நின்ற அகரம் ஐகாரமாயுந் திரிந்தனவென்றும், ஈற்று

உயிர் மெய்யும் ஈற்றயலுயிருங்கெட்டு ஆதி நீண்டதென்றும் ஈற்றுயிர்மெய்யும் இடையிலொற்றுங் கெட்டு ஆதி நீண்டதென்றும் பின்னுள்ளோர் சந்திமுடிக்கின்றது பொருந்தாது” என நச்சினுர்க்கினியர் கூறியதனை “ஈறு போதல் இடையுடைய மிய்யாதல்” எனவரும் இந்நூற் சூத்திரத்தின் மறுப்பாகக் கொண்டு, பவணந்தியார் நச்சினுர்க்கினியர் காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்டவராதல் வேண்டுமென மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் குறித்துள்ளார்கள்.

இதையன ரகப்பொருட் பாயிரத்திலும் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரைகள் முதலியவற்றிலும் சூத்திரங்களாகவும் உரை நடைகளாகவும் வருவனவே நன்னூலிற் பொதுப்பாயிரப் பகுதியாக எடுத்தாளப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பர் அறிஞர். மயிலைநாதர், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களைப் போலவே இந்நூற் சிறப்புப் பாயிரத்திற்கும் அதனுரைக்கும் இடையே பொதுப்பாயிரப் பகுதியை அமைத்திருத்தலானும், இப்பாயிரத்தின் சூத்திரத்தொகை நன்னூற் சூத்திரத் தொகைகளைக் குறிப்பிடும் இரண்டு வெண்பாக்களிலும் சேர்க்கப்படாமை யானும் இக்கொள்கை வலியுறுகின்றது.

பவணந்தியார் தாம் செய்யும் நூலுள் “முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றி யவர்மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுவம்” என்பதற்கேற்பத் தொல்காப்பியம் முதலிய பழையநூற் சூத்திரங்களைத் தானெடுத்து மொழிதலாகக் கொண்டு கூறியுள்ளார். இவராற் செய்யப்பட்ட நன்னூல் பெரும்பாலும் தொல்காப்பியத்தையே அடியொற்றிச் சேறலின் அதன் வழிநூலெனக் கொள்ளுதற்கேற்புடையதாகும். இங்ஙனம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரைற் செய்யப்பட்ட நூலை முதனூலாக வைத்துக் கொண்டு, அதனுட் கூறிய பொருள்முடிபு முழுவதும் ஒத்துமுடியப் பவணந்தியார் “பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும், வழுவல காலவகையினுனே” எனத்

தாம் கூறியதற்கேற்ப ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாகாலத்து வழங்கிப் பிற்காலத்து வழக்கு வீழ்ந்தனவற்றை இறந்தது விலக்கலென்ற உத்தியால் விலக்கியும், அவர் காலத்து வழங்காது தம்காலத்துப் புதுவதாக வந்து வழங்குவதனை எதிரது போற்றல் என்னும் உத்தியால் தழுவியும் மரபுநிலை திரியா வேறுபாட்டுடன் இந்நன்னூலைச் செய்துள்ளார். இங்ஙனந் திரிபு வேறுடைத்தாக இவராற் செய்யப்பட்ட நன்னூலும் தொல்காப்பியத்தோடு பொருளான் ஒருங்கு ஒத்தலின் வழிநூலென்றதற் கேற்புடையதாகுமென்ப

மரபுநிலை திரியாவாறு தொல்காப்பியத்தின் வேருக இவர் கூறிய திரிபினை,

“திரிபுடையவாயினும் மரபுநிலை திரியாதன யாவையெனின்:- செய்யுளியலுள் கூறிய ஒற்றளபெடையை அளபெடையதிகாரப்பட்டமை நோக்கி உயிரளபெடையைச் சாரவைத்துக் கூறுதலும், தனிநிலை, முதனிலை, இடைநிலை, ஈறு எனும் நால்வகையிடத்தை முன்றிடமென அடக்குதலும், ‘மெல்லெழுத்து மிகுதலாவயினுன’ என்றவாறே, தங்கை நங்கை எங்கை, செவி தலை, புறம் என மகாரங்கெட்டு இனமெல்லெழுத்து மிகுமென்னுது, மகரமே இனமெல் லெழுத்தாகத் திரியுமென்றலும், ‘அகமென்கிளவிக்குக் கைமுன்வரினே, முதனிலையொழிய முன்னவை கெட்டு’ மெல்லெழுத்து மிகுமென்னுது அங்கையென்புழிக் ககரவகரங்கெட்டு மகரந்திரிந்து முடியுமென்றலும், “முதலீரெண்ணி னெற்று ரகரமாகும்” “இடைநிலை ரகர மிரண்டெ னெண்ணிற்கு, நடைமருங்கின்று” என்றவாறே கூறுது “இரண்டனெற்றுயிரேக” நின்ற ரகரவொற்றின்மேல் உகரம் வந்து செய்கைபட்டு முடியுமென்றலும், நாகியாதென யகரம் வருவழி உகரங்கெட்டு இகரந்தோன்றுமென்னுது உகரமே இகரமாய்த்திரியுமென்றலும், நெடுமுதல்குறுகும் மொழிகளின் முன் பொதுப்பட ஆறனுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்கும்

அகரம் நிலையுமெனக்கூறி “ஆறனுருபின் அகரக்கிளவி ஈருககரமுனைக்கெடுதல் வேண்டும்” என்னுது “குவ்வின் அவ்வரும்” என்றொழிதலும், ஆடிக்குக்கொண்டானென்புழி இக்குச்சாரியையென்னுது குச்சாரியை யென்றலும், வற்றுச்சாரியை வகரங்கெட்டு அற்றென நிற்குமென்னுது அற்றுச்சாரியை யென்றேகோடலும், இன்னென் சாரியை இற்றெனத் திரியுமென்னுது இற்றென்பது வேறு சாரியையெனக் கோடலும், அக்கென் சாரியை மெய்ம்மிசையொடுங் கெடும் என்னுது அகரச்சாரியை யெனக் கோடலும், அ ஆ வ என மூன்றும் பலவறி சொல்லென்னுது உண்குவ, உறங்குவ என்புழி வகரத்தை வேறு பிரித்து இடைநிலையெனக் கொண்டு அகரவிசுவதி யென்றொழிதலும்..... இன்றோரென்னவை பிறவுமாம்” என ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகள் பாயிர விருத்தியின் கண் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மேல் எடுத்துக்காட்டிய வற்றுள் உண்குவ உறங்குவ என்புழி வகரத்தை வேறு பிரித்து அகரவிசுவதியெனக் கொண்டது, நன்னூல் சொல்லதிகாரப் பகுதியின் கண்ணதாகும். ஒழிந்த திரிபெல்லாம் எழுத்ததிகாரத்துள் நன்னூலாசிரியரால் திரித்துக்காட்டிய பகுதிகளாகும்.

இங்ஙனந் தொல்காப்பியத்தின் முடிபுகள் மாறுபடா வாறு திரிபு கூறிய பவணந்தியார், சிலவிடத்துத் தாம் செய்யும் நூல் தொல்காப்பியத்திற்கு வழிநூலாதற்கு ஏலாவாறு மாறான சில விதிகளைத் தம் நூலிற் சேர்த்துரைத்துள்ளார் என்பதும் உற்றுணரத் தக்கது. இங்ஙனம் தொல்காப்பியத்தின் பொருண்முடிபு மாறுபட இவர் வழுவிக் கூறிய இடங்களைச் சிவஞான சுவாமிகள், “இனிச் சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங்கடையே” எனவும், “சார்ந்து வரினல்லது தமக்கியல்பிலவெனத் தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்” எனவும் வரையறுத்தோதியவாறே சார்பெழுத்து மூன்றென்னுது, சில உயிரெழுத்துக்களையும் மெய்யெழுத்துக்களையும் உடன் சேர்த்து எண்ணுதலும், தன்மைச் சொல்லை

உயர்திணை யென்னுது விரவுத்திணையெனச் சாதித்தலும்
.....இன்னுமிவைபோல்வனவும் மரபுநிலை திரிதலின்
வழிநூல் சார்புநூல் ஆதற்கு ஏலாவாய் இழுக்குப்படு
மென்பது” எனப் பாயிர விருத்தியுள் விளங்கக் கூறினார்.

செந்தமிழ் வழங்கும் தமிழ் நாட்டின் பகுதியாய்
பன்னிரு நிலத்தினுள்ளும் ஒரு பகுதியிலுள்ளார் குறித்த
சிறப்புப் பொருளில் வழங்கும் சொற்கள், அவர் குறித்த
அப்பொருளோடே தமிழ் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலும்
வந்து வழங்குமாயின், அவை திசைச்சொற்களாம் என்ப
தனை, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தினும்

தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி (சொல். சா)

என்ற சூத்திரத்தால் விளக்கினார். இதன்கண் செந்
தமிழ் என்பதற்குச் செந்தமிழ் மொழி யெனப் பொருள்
கொள்ளாது, செந்தமிழ் நாடு எனப்பொருள் கூறினர்
உரையாசிரியர் பவணந்தியாரும் அவர் கொள்கை
யினை ஏற்றுப் பன்னிரு நிலத்தின் வேறுகச் செந்தமிழ்
நிலமெனத் தனியே ஒன்றுள்ளதென்று கொண்டு, செந்
தமிழ் நிலத்தைச்சேர்ந்த பன்னிரண்டு (கொடுத்தமிழ்)
நிலத்தின் கண்ணும் பதினெண் மொழிகளுள் தமிழ்
மொழிந்த ஏனைய மொழிகள் வழங்குகின்ற வேற்று
நாட்டினும் உள்ளோர் குறிப்பினவாய்ச் செந்தமிழோர்
குறிப்பினவன்றி அத்திசைகளினின்றும் செந்தமிழ்
நிலத்து வந்து வழங்குவன திசைச்சொல்லென்பது பட,

“செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்

ஒன்பதிற் றிரண்டினிற் றமிழ்மொழி நிலத்தினும்

தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி” (273)

எனச் சூத்திரஞ் செய்துள்ளார்.

வடவேங்கடம் தென்குமரியிடைப்பட்ட தமிழ் நிலம் அனைத்தையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் எனப் பனம்பாரனார் கூறுதலானும், இந்நிலப்பகுதியுள் செந்தமிழ் நிலமெனத் தனியே ஒரு நாடு கொள்ளப்பட்டமை தொல்காப்பியர் காலத்து இன்றாகலானும், இவர்களால் பகுக்கப்பட்ட தென்பாண்டி முதலிய பன்னிரு நாடுகளும் செந்தமிழ் வழக்கினையே மேற்கொண்டன வென்பது,

தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்பூழி
பன்றியருவா வதன் வடக்கு—நன்றய
சீத மலாடு புனனாடு செந்தமிழ் சேர்
ஏதமில் பன்னிருநாட் டெண்.

என்ற பழைய வெண்பா வொன்றில் கூறிய செந்தமிழ் சேர் ஏதமில் பன்னிருநாடு என்ற தொடரால் விளங்குதலானும், இப்பாடலினும் செந்தமிழ் சேர் எனக் கூறப்பட்டதன்றிச் 'செந்தமிழ் நிலஞ்சேர்' எனக் கூறப்படாமையானும், செந்தமிழ் நாடெனத் தனியே ஒரு நாடிருந்ததென்பதும், அஃதொழிந்த ஏனைய பன்னிரு நாட்டுப் பகுதிகளும் கொடுந்தமிழ் நாடாம் என்பதும் பிற்காலத்தார்தம் பிழையுரையாதல் திண்ணம். அன்றியும் தென்பாண்டி நாடென்பது, தமிழ் நாட்டின் தென்பகுதியிலுள்ளதாய் பாண்டிநாடு எனப் பொருள்படுமன்றிப் பாண்டிநாட்டின் தென்பகுதியெனப் பொருள் படாதாம். அங்ஙனம் பொருள்படுமெனின் வடபாண்டி நாடென அந்நாட்டின் வடபகுதி வழங்கப்படுதல் வேண்டுமென்க.

தொல்காப்பியனார் நூல் செய்தற்கு முன்னர் எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் மயங்கக் கூறிய நூல்கள் வழங்கியமுறை மாற்றி மக்கள் எழுத்துக்களின் தனித்த இயல்பினை யுணரவேண்டி ஆசிரியர் அதனை வேரூரதிகாரமாகக் கூறினரென்றற்கு "எழுத்துமுறை காட்டி' என்றார்" என நச்சினர்க்கினியர் பனம்பாரனார்

பாயிரத்திற்குச் சிறப்புரை கூறுவர். எனவே தொல்காப்பியனார் எழுத்தத்திகாரத்திற் சொல் முதலியவற்றின் இலக்கணங்கள் வந்து மயங்காதபடி எழுத்துக்களின் இயல்பொன்றையுமே கூறிச் செல்கின்றாரென்பது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

இனி, தொல்காப்பிய வெழுத்தத்திகார விதிகளும், அவற்றோடு ஒற்றுமையுடையனவும் மாறுபட்டனவுமாய் நன்னூலெழுத்தத்திகார விதிகளும் இயைத்துரைக்கப்படும். இதன்கண் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களெல்லாம் தமிழெண்களாலும், அவற்றின் பின்னரெடுத்துக்காட்டப்படும் நன்னூற் சூத்திரங்களெல்லாம் இக்காலத்துப் பழகும் ஆங்கில எண்களாலும் குறிப்பிடப்படும்.

தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரம்

வடவேங்கடந் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து

வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்

எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்

செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு

முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்

புலந்தொகுத் தோனே; போக்கறு பனுவல்

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து

அறங்கறை நாவின் நான்மறை முற்றிய

அதங்கோட் டாசாற்கு அரித்தபத் தெரிந்து

மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி

மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த

தொல்காப் பியன் எனத் தன்பெயர் தோற்றிப்

பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

குறிப்பு:- பாயிரஞ் செய்வார் தன் ஆசிரியரும் தன்னோடு ஒருங்கு கற்ற ஒருசாலை மாணுக்கரும் தன் மாணுக்கரும் என இவர். அவருள் இந்நூற்குப் பாயிரஞ் செய்தார், தமக்கு (தொல்காப்பியனுர்க்கு) ஒரு சாலை மாணுக்கராகிய பனம் பாரனார்.

இதன் பொருள்:- வடக்கின்கண் உளதாகிய வேங்கட மலைத்தொடரும் தெற்கின்கண் உளதாகிய குமரியாறும் ஆகிய அவற்றை எல்லையாகவுடைய இடமாகிய தமிழ்மொழியினைக் கூறும் நன்மக்கள் வாழும் தமிழ்நிலத்து வழங்கும் உலக வழக்கும் செய்யுள்வழக்குமாகிய அவ் இருகாரணத்தானும் எழுத்திலக்கணத்தினையும் சொல்லிலக்கணத்தினையும் பொருளிலக்கணத்தினையும் ஆராய்ந்து, செந்தமிழ் மொழியின் இயல்

போடு பொருந்திய' முன்னேத்தமிழகத்தில் தோன்றி வழங்கும் முந்து நூல்களிற்சொன்ன இலக்கணங்களைக்கண்டு, அவற்றை முறைப்பட ஆராய்ந்து அவ்விலக்கணங்களைத் தொகுத்து ஒரு நூலாகச் செய்தான்; அங்ஙனம் செய்த குற்றமற்ற நூலினை நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் அவையின்கண்ணே, அறமே கூறும் நாவினால் நான்கு மறைகளையும் முற்றப்பயின்ற அதங்கோட்டாசான் என்னும் ஆசிரியனுக்குக் குற்றமறத்தெரிவித்து, முன்னே நூல்களிற்போல (இயலும் இசையும் நாடகமும் ஆகிய முன்று தமிழும்) ஒன்றோடொன்று கலந்து மயங்காதபடி, இயற்றமிழை வேறு பிரித்து முறைப்பட அறிவித்து, கடல் சூழ்ந்த நிலவெல்லையிலே ஐந்திர வியாகரணத்தை முற்ற வுணர்ந்த தொல்காப்பியன் எனத் தன்பெயரைத் தோற்று வித்தலால் பல புகழையும் இவ்வுலகத்தில் நிலைபெறுத்தின தவ்வொழுக்கத்தினையுடையான் என்றவாறு.

'வடவேங்கடந் தென்குமரி' எனவேஎல்லையும், 'வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிருமுதலின், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி' எனவே நுதலிய பொருளும் பயனும், 'முந்துநூல்கண்டு' எனவே வழியும், 'முறைப்படஎண்ணி' எனவே காரணமும், 'பாண்டியன் அவையத்து' எனவே காலமும் களனும், 'அதங்கோட்டாசாற்கு அரிஸ்தபத் தெரிந்து' எனவே கேட்டோரும், 'தொல்காப்பியன் எனத் தன்பெயர்தோற்றி' எனவே ஆக்கியோன் பெயரும் நூற்பெயரும், 'புலம் தொகுத்தோன்' எனவே நூலமைப்பாகிய யாப்பும் பெறப்பட்டன.

இப்பாயிரம், தொல்காப்பியம் என்னும் ஒரு நூலுக்குரிய வரலாறுதலின், சிறப்புப்பாயிரம் ஆயிற்று. புலம்—இலக்கணம். போக்கு—குற்றம். பனுவல்—நூல். கரைதல்—சொல்லுதல். அதங்கோடு—ஊர்ப்பெயர். அரிஸ்—குற்றம். தப—கெட. ஐந்திரம்—இந்திரனுற் செய்யப்பட்ட வடமொழியிலக்கண நூல்; பாணினியத்திற்கு முற்பட்ட பழமையுடையது. படிமை—தவ்வொழுக்கம்.

நன்னூற் சிறப்புப்பாயிரம்

மலர்தலை யுலகின் மல்கிருள் அகல
 இலகொளி பரப்பி யாவையும் விளக்கும்
 பருதியின் ஒருதா னாகி முதலீ
 ரொப்பள வாசை முனிவிகந் துயர்ந்த
 அற்புத மூர்த்திதன் அலர்தரு தன்மையின்
 மனவிருள் இரிய மாண்பொருள் முழுவதும்
 முனிவற அருளிய மூவறு மொழியுளும்
 குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
 என்னான் கெல்லையின் இருந்தமிழ்க் கடலுள்
 அரும்பொருள் ஐந்தையும் யாவரும் உணரத்
 தொகைவகை விரியிற் றருகெனத் துன்னார்
 இகலற நூறி இருநில முழுவதும்
 தனதெனக் கோலித் தன்மத வர்ரணம்
 திசைதொறும் பிறுவிய திறலுறு தொல்சீர்க்
 கருங்கழல் வெண்குடைக் கார்நிகர் வண்கைத்
 திருந்திய செங்கோற் சீய கங்கன்
 அருங்கலை விநோதன் அமரா பரணன்
 மொழிந்தன னாக, முன்னோர் நூலின்
 வழியே நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்
 பொன்மதிற் சனகைச் சன்மதி முனியருள்
 பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி
 என்னு டாமத் திருந்தவத் தோனே.

இதன்பொருள்:— பாந்த இடத்தையுடைய பூமியின்
 கண் செறிந்த இருள் நீங்க, விளங்காநின்ற கதிரை
 விரித்து நிலம் நீர் முதலாகிய எல்லாப் பொருள்களையும்
 விளங்கக் காட்டும் சூரியனைப்போல, உலகிற்கெல்லாம்
 தான் ஒருவனேயாகி, பிறப்பும் இறப்பும் உவமையும்
 அளவும் விருப்பும் வெறுப்பும் ஆகிய அவற்றை இயல்
 பாகவே நீங்கி நின்றலால் உயர்ந்த ஞானமே திரு
 மேனியாகவுடைய இறைவன், தனது விரிந்த கருணை
 யாகிய தன்மையினாலே, உயிர்களின் மனத்திருளாகிய

அறியாமைகெட, மாட்சிமைப்பட்ட அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கினையும் விருப்புடன் அருளிச்செய்த பதினெண்ணிலத்து மொழிகளுள்ளும் கிழக்கே கடலும், தெற்கே குமரித்துறையும், மேற்கே குடநாடும், வடக்கே வேங்கடமும் ஆகிய இந்நான்கெல்லையினையுமுடைய நிலத்தில் வழங்கும் மொழியாகிய பெரிய தமிழென்னும் கடலிலுள்ள எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி என்னும் அருமை வாய்ந்த பொருள்கள் ஐந்தினையும் எல்லோரும் உணரும்படி தொகுத்தும் விரித்தும் இருதிறமும் பொருந்தத் தொகை விரியாக்கியும் விளங்கச் சொல்லுக என, பகைவரது பகைமைகெட அவரைத்துணித்துப் பெரிய நிலம் முழுவதையும் தன்னுடையதாகப் பற்றிக்கொண்டு தன் மதயானைகளை எட்டுத் திசையிலும் திசைக்களிறுகள் போல் நிறுத்திய, தொன்றுதொட்டு நிலைபெற்றுவரும் புகழினையும் (பகைவரை வென்று கட்டிய) பெருமை வாய்ந்த வீரக்கழலினையும் (குடிகளின் கலிவெம்மை துரந்து நிழல் செய்யும்) வெண்கொற்றக் குடையினையும் கைம்மாறு கருதாது மழைபோல் உதவும் வண்மை வாய்ந்த கையினையும் எக்காலத்தும் வளையாத செங்கோலினையும் உடைய சிங்கம்போல்வானாகிய கங்கன் என்பான், அரியநூல்களை ஆராய்தலே பொழுது போக்காக உடையான், தன்மார்பகத்து விழுப்புண்படப் போர் செய்தலேயே தனக்கு ஆபரணமாகக் கொண்டவன் கேட்டுக் கொண்டானாக, (அவனது வேண்டுகோட்கிணங்கித்) தொல்லாசிரியர்கள் இயற்றிய நூலின் வழியே நன்னூல் என்னும் பெயரினால் இந்நூலைச்செய்தான்; (அவன் யாரெனின்) பொன்மதிலாற் சூழப்பெற்ற சனகாபுரத்துள் இருக்கும் சொல்லுதற்கு அரிய ஞான ஒழுக்கச் சிறப்பினையும் பவணந்தி யென்னும் பெயரினையும் உடைய பெரிய தவத்தினையுடையோன் என்பதாம்.

இதனுள், 'பவணந்தி' என ஆக்கியோன் பெயரும், 'முன்னோர் நூலின்வழி'யெனவழியும், 'நான்கெல்லையின்'

என எல்லையும், 'நன்னூல்' என நூற்பெயரும், 'தொகை வகை விரியின்' என நூல்யாப்பும், 'அரும்பொருள்ஐந்து' என நுதலிய பொருளும், 'சீயகங்கன் தருக என மொழிந்தனன்' எனக்கேட்போரும், 'மாண்பொருள் முழுவதும்' எனப்பயனும், சீயகங்கன் எனவே அவன் காலத்து இயற்றப்பெற்று அவனது அவைக்களத்திலே அரங்கேறியது எனக்காலமும் களமும், 'யா வ ரு ம் உணர' எனக் காரணமும் உணர்த்தியவாறு காண்க.

தொல்காப்பியம் - நன்னூல்

எழுத்ததிகாரம்

எழுத்ததிகாரம் என்பது எழுத்தினது அதிகாரத்தை யுடையதென அன்மொழித் தொகையாய் அப்படலத் திற்குக் காரணப்பெயராயிற்று. எழுத்தாவது கட்புல னாகவுருவுங் கட்புலனாகிய வடிவுமுடைத்தாக வேறு வேறு வகுத்துக்கொண்டு தன்னையே யுணர்த்தியுஞ் சொற்கியைந்தும் நிற்கும் ஓசையாம். ஈண்டு எழுத் தென்றது அகரமுதல் னகரவிறுவாய்க்கிடந்த முப்பதும் குற்றியலிகரம் முதலிய மூன்றுமாம். இவற்றிற்கு எழுத் தென்னும் பெயர் “எழுத்தெனப்படுப” என்ற சூத்திரத் தால் எடுத்தாளப்பட்டது. இவ்வெழுத்தென்னும் பெயர் முதன் முதல் மக்கள் மொழிகளைத் தோற்றி வழங்கி வருங்காலத்து அவர்கள் தம் கருத்தைப் பிறருக்குப் பேச்சு முறையால் உணர்த்தாமல் தரையிலும், ஓலை முதலியவற்றிலும் அவ்வொலிகளை எழுதிக் காட்டத் தொடங்கிய காலத்துப் பெற்ற காரணப் பெயராதல் வேண்டுமென்பது “எழுதப்படுதலினெழுத்தே” என வரும் பழைய சூத்திரத்தொடராற் புலனாம்.

தொல்காப்பியர் தாம் கூறும் எழுத்திலக்கணத்தினை முறையே நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகைமரபு, உருபியல், உயிர் மயங்கியல், புள்ளிமயங் கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் என ஒன்பதியல்களான் உணர்த்துகின்றார். ஆசிரியர் இப்படலத்துள் விதிக்கப் படுவனவற்றைக் கருவியுஞ் செய்கையுமென இருவகை யாக்கி அவற்றுட் கருவியை நூன்மரபு முதலிய நான்கியலானும் செய்கையைத் தொகைமரபு முதலிய ஐந்திய லானும் உணர்த்தினாரென்ப.

பவணந்தியார் தாம் கூறும் எழுத்திலக்கணத்தினை எண், பெயர், முறை, பிறப்பு, உருவம், மாத்திரை, முதனிலை, இறுதிநிலை, இடைநிலை, போலியென எழுத்தின் அகத்திலக்கணம் பத்தாகவும், பதம், புணர்ச்சியெனப் புறத்திலக்கணம் இரண்டாகவும் பன்னிரு பகுதியாகப் பிரித்து, அவற்றுள் அகத்திலக்கணம் பத்தையும் எழுத்தியலென ஓரியலாகவும், புறத்திலக்கணம் இரண்டனுள் பதத்தைப் பதவியலென ஓரியலாகவும், அப்பதத்தானாகும் புணர்ச்சியை உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபு புணரியல் என முறையே மூன்றியல்களாகவும் ஒத்துமுறை வைப்பென்னும் உத்தியால் வைத்துணர்த்துகின்றார். தாம் வகுத்துக்கொண்ட ஐந்தியல்களுள் தொல்காப்பியத்து வரும் நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியலென்னும் மூன்றியல்களின் விதிகளை எழுத்தியலிலும், புணரியல், தொகை மரபு, உயிர்மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் என்னும் ஐந்தியல்களினும் கூறிய விதிகளை உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல் என்னும் இரண்டியல்களிலும், உருபியல் விதியை உருபு புணரியலிலும் அடக்கிக் கூறியுள்ளார். இம்முறை பவணந்தியாரது சுருங்கச் சொல்லிவிளங்கவைக்குந்திறனை வெளிப்படுத்துவதாகும்

எழுத்தின் புறத்திலக்கணமாகிய மொழியியல்பு உணர்த்தப்போந்த பவணந்தியார், முன்னைத் தமிழ் நூல்களிலில்லனவற்றைத் தாமே பகுபதம், பகாப்பதம் என முன்னர் நாட்டி அதனையுணர்த்தும் அவ்வியற்குப் பதவியலெனப் பெயர் தந்து அதன்கண் பொதுவெழுத்தானும் சிறப்பெழுத்தானுமாகிய ஆரிய மொழிகள் திரிந்து தமிழ் மொழியுள் வடசொல்லாமாறு வடமொழியாக்கத்தினையும் உடன் கூறிச்செல்கின்றார். இவ்வியலில் பவணந்தியார் பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரம் எனப் பகுபத உறுப்பினை ஆரூகப் பிரித்து ஒரு மொழியிலக்கணங் கூறியுள்ளார். இங்ஙனம் இவர் வடமொழியிலக்கணத்தினை ஆதரவாக வைத்துக்

கொண்டு பதவியல் விதி கூறியதற்கு இவர்காலத்தும் இவர்க்கு முன்னரும் வடமொழிவாணர்கள் தமிழ் நாட்டில் புகுதலால் அவர் தம் பழக்கவொழுக்கங்களும் தமிழ் நாட்டாரால் மேற்கொள்ளப்பெற்று ஆரியச் சொற்கள் அளவு கடந்து தமிழ் நூல்களுட் புகுந்தமையே பொருந்திய காரணமாகும்.

1. நூன்மரபு

“இவ்வதிகாரத்தாற் சொல்லப்படும் எழுத்திலக்கணத்தை ஓராற்றூற் ரெகுத்துணர்த்தலின் நூன்மரபு என்னும் பெயர்த்து” என இளம்பூரணரும், “இத்தொல்காப்பியமெனும் நூற்கு மர்பாந்துணைக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தொகுத்துணர்த்தினமையின் நூன்மரபென்னும் பெயர்த்தாயிற்று” என நச்சினர்க்கினியரும் இவ்வியலின் பெயர்க்காரணம் கூறினர். “இவ்வதிகாரத்துட்கூறும் எழுத்திலக்கணத்தினைத் தொகுத்துணர்த்தலாற் பெற்ற பெயராயின் அதிகாரமரபெனப்படுவதன்றி நூன்மரபெனப்படாமையானும், இவ்வதிகாரத்துட் கூறப்பட்டன செய்கையோத்திற்கும் பொருளதிகாரத்துள் செய்யுளிய லொன்றற்குமே கருவியாவதன்றி மூன்றதிகாரத்துக்கும் பொதுவாகாமையானும் அவை போலியுரையாதலறிக,” என இருவருரையும் மறுத்த சிவஞான முனிவர்,

“நூன்மரபு: அஃதாவது நூலினது மரபுபற்றிய பெயர் கூறுதல். எனவே இதுவும் இவ்வோத்துட்கூறுஞ் சூத்திரங்களுக்கெல்லாம் அதிகாரமென்பது பெறப்பட்டது. மலை, கடல், யாறு என்றற் ரெடக்கத்து உலகமரபு பற்றிய பெயர்போலாது ஈண்டுக் கூறப்படும் எழுத்து. குறில், நெடில், உயிர், மெய் என்றற் ரெடக்கத்துப் பெயர்கள் நூலின் கண் ஆளுதற்பொருட்டு முதனூலாசிரியனாற் செய்து கொள்ளப்பட்டமையின், இவை நூன்மரபுபற்றிய பெயராயின எனக்கொள்க” என இவ்வோத்தின் பெயர் இயைபு உரைத்தார்.

இவ்வோத்திற் கூறப்படும் எழுத்துக்களின் பெயர் முதலிய அனைத்தும் தொல்காப்பியனுக்கு முற்காலத்தவரான பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட எழுத்தியல் மரபுகளாய் ஆசிரியர் தந்நூலின் ஆளுதற்பொருட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன என்பது, இவ்வோத்தின் இலக்கணங்களை 'என்ப' 'புலவர்' 'மொழிப' 'என்மனார் புலவர்' என்ற சொற்களான் முன்னையோர் கருத்தாக ஆசிரியர் கூறுதலான் விளங்கும்.

க. எழுத்தெனப்படுப

அகரமுதல்

னகரவிறுவாய்முப்பஃதென்ப

சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங்கடையே.

இஃது எழுத்துக்களின் பெயரும், முறையும் தொகையும் கூறுகின்றது.

(இதன்பொருள்) எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன அகரமுதல் னகர மீருகக் கிடந்த முப்பதென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; சார்ந்து வருதலைத் தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய மூன்றும்ல்லாத விடத்து என்பதாம்.

சார்ந்து வருதலைத் தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய மூன்றும் சொல்லிடை நோக்க எழுத்தாமாயினும், தனியே நிற்கும் ஆற்றல் பெற்றன அல்லவாதலின், தம்மியல் குன்றுவாறு தனியே நின்றல் காரணமாக எழுத்தெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் முப்பதனோடும் சேர்த்துரைக்கப் பெருவாயின.

சார்பெழுத்தின் இயல்புணர்த்துவார், 'சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்று' என்றார்; யாதாயினும் ஒன்றினைச் சார்ந்துவருதலையே தமக்குரிய இயல்பாகவுடைய மூன்று மென்றவாறு. எனவே இம்மூன்றும் ஏனையெழுத்துக்களைப்போன்று தனியே எடுத்துரைக்கப்படா நிலைமைய என்பது போதரும் இவ்வாறே நன்னூலாரும்,

58. மொழிமுதற் காரண மாமனுத் திரளொலி
எழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே.

என்பதனால் மொழிக்கு முதற்காரணமாய் அனுத்திரளின்
காரியமாய் வரும் ஒலியாவது எழுத்து, அது முதலெழுத்
தென்றும் சார்பெழுத்தென்றும்! இருவகையினையுடைத்து
எனக்கூறினர், எழுத்தெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும்
உயிரும் மெய்யுமாகிய முப்பதெழுத்தினையும் தனியே
இசைத்தல் பற்றி,

59. உயிரும் உடம்புமாம் முப்பதும் முதலே.

என்பதனால் முதலெழுத்தெனப் பெயரிட்டுரைத்தார்.

அகரம் முதலிய முப்பதும் நெடுங்கணக்கினுட்
பெறப்படுதலின், அவற்றை விதந்தோதாது, அகரமுதல்
னகரவிறுவாய் என முதலும் இறுதியு மெடுத்தோதினர்.
இங்ஙனம் கூறலான் அகரமுதலாக னகரமீருக வழங்கு
தலே எழுத்தினது முறையாம் என்பதும் பெறப்படும்.
இதனை மேற்கொண்டே

73. சிறப்பினு மினத்தினுஞ் செறிந்திண் டம்முதல்
நடத்தல் தானே முறையா கும்மே.

என நன்னூலினும் எழுத்துக்களின் முறை கூறப்
பட்டது. 'முப்பஃதென்ப' என்பதனால் எழுத்தின்
தொகை கூறினர்.

உ. அவைதாம்

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம்

ஆய்தமென்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன.

இது மேற்சார்ந்துவருமென்ற மூன்றிற்கும் பெயரும்
முறையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேற்சார்ந்து வருமெனப் பட்டவைதாம்
குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமென்று சொல்

லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளிவடிவும் ஆம். அவையும் முற்கூறிய முப்பதெழுத்தினோடு ஒரு தன்மையாய் வழங்கும் எ-று.

முற்கூறிய விரண்டும் உம்மை தொக்கு நின்றன. ஒரு மொழியைச்சார்ந்து வருமியல்பன்றித் தனித்தியங்கு மியல்பு தமக்கில வென்றலின், அவை தம்மை யெடுத்தோதிக் காட்டலாகாமையின், அவற்றிற்குக் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என வேறுவேறு பெயரிட்டு ஈண்டு எடுத்தோதினார். அவை தனித்தொலிக்கப் பெருவாயினும் மொழியோடு சார்த்தி யிசைக்கப்படுதலின் எழுத்தென்றற்கு ஒருவகையான் உரிய வென்பார், எழுத்தோரன்ன என்றார். முற்றியலுகர இகரங்களோடு இவற்றினிடை வேற்றுமை தெரிதற்பொருட்டு இகரம் உகரம் என்றொழியாது குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் என்றார்.

புணர்ச்சி வேறுபடுதலின் இகர உகரங் குறுகி நின்றன வென்றும், சந்தனக்கோல் குறுகினால் பிரப்பங்கோல் ஆகாதவாறுபோல் உயிரது குறுக்கமும் உயிரேயாம் என்றும், இவற்றைப் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும்பற்றி வேறோரெழுத்தாக ஆசிரியர் வேண்டினாரென்றும் கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர்.

ஒரு மாத்திரையாய் நின்ற குற்றெழுத்துக்களே, ஈரொற்றுடன் நின்று கால்மாத்திரை பெற்ற மகரக் குறுக்கம்போல, செயற்கையான் அரை மாத்திரை பெற்றுக் குறுகி நின்றன என உலகம் மலையாமைப் பொருட்டு இவை இங்ஙனம் ஆதல் இயல்பென்பார், குற்றிகரம் குற்றுகரம் என்றொழியாது ஆசிரியர் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரமெனக் குறிப்பிட்டாரெனவும், 'குற்றியலிகரம் நிறறல்வேண்டும்,' 'குற்றியலுகரம் வல்லாறுர்ந்தே நிறறல் வேண்டும்' எனவுங்கூறி, இவைபற்றி மாத்திரை குறுகுமெனக் கூறிற்றிலரெனவும், 'ஆயிரு மூன்றேயுகரம்

குறுகிடன், ‘யகரம் வரும் வழி யிகரம் குறுகும்’ என்புழி வரும் குறுகுமென்னுஞ் சொல் “கோயின் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி” “நீங்கிற்றெறுஉங் குறுகுங் காற் றண்ணென்னும்” என்புழிப் போல அணுகுதற் பொருண்மைத்தெனவும் கூறிக், குற்றியலுகரமும் ஆய்தம் போல வேறெழுத்தேயாவதன்றி ஒரு மாத்திரையாய் நின்ற இகர உகரங்களே மகரக்குறுக்கம் முதலியன போல ஒரு காரணம்பற்றி அரை மாத்திரையாய் நின்றன வல்ல எனச் சிவஞான முனிவர் சூத்திர விருத்தியில் விளங்க உரைத்தார்.

ஆயினும் ‘ஆயிரு மூன்றே யுகரங் குறுகிடன்’ என்புழியும் ‘யகரம் வரும் வழி யிகரங்குறுகும்’ என்புழியும் வந்த குறுகும் என்ற சொல்லிற்கு அவர், கூறியவாறு அணுகுமெனப் பொருள் கூறின், முறையே அவ்விரு தொடரும், ‘அவ்வறுவகைச்சொல்லும் உகரம் வருமிடம்’ எனவும், ‘யகர முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து ஆண்டு இகரம் வரும்’ எனவும் பொருள்பட்டு, அவ்வாறு வருவன முற்றிகர முற்றுகரமே எனத் திரிபுணர்ச்சி தோன்றிக் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் கொள்ளப்படா வாம் ஆகலின், அவ் இகர உகரங்கள் தன் மாத்திரையிற் குறுகி அரைமாத்திரை பெறும் என்பதே பொருத்த முடையதாகத் தோன்றுகிறது. குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் என்பன, குறுகுதலையியல்பாகவுடைய இகர உகரம் என்றே பொருள்படுமாகலின், அவை அவ் ஒலி வேற்றுமை காரணமாக வேறெழுத்தெனக் கொள்ளப்படுதலும், இகரவுகரங்களின் தொடர்புடைமை காரணமாக உயிரன்றெனத் தள்ளப்படாமையும் நன்கு விளங்கும்.

ஆய்தம் என்பதைப்பற்றி நச்சினுர்க்கினியர் பின் வருமாறு கூறுவர்:- ஆய்தமென்ற ஓசைதான் அடுப்புக் கூட்டுப்போல மூன்று புள்ளி வடிவிற்கென்பதுணர்த் தற்கு “ஆய்தமென்ற முப்பாற்புள்ளியும்” என்றார். அதனை இக்காலத்தார் நடுவுவாங்கி யிட்டெழுதுப. இதற்கு வரி

வடிவு கூறினார்; ஏனை ஒற்றுக்கள்போல உயிரேருது ஓசை விகாரமாய் நிற்பதொன்றாகலின். எழுத்தியல் தழா ஓசைகள்போலக் கொள்ளினும் கொள்ளற்க என்றற்கு எழுத்தேயாமென்றார். இதனைப் புள்ளிவடிவிற் றெனவே ஏனையெழுத்துக்களெல்லாம் வரிவடிவின வாதல் பெற்றும்” என்பதாம். இதன்கண் ஆய்தம் மூன்று புள்ளி வடிவிற்தென்பதும், நச்சினர்க்கினியர் காலத்திலுள்ளார் சிலர் அதனை நடுவே வளைந்த கோடிட்டு வழங்கினார்கள் என்பதும், ஆய்தம் ஏனை ஒற்றுக்கள்போல உயிரேருது நிற்பதொன்றென்பதும் புலப்படுதல் காணலாம்.

நடுவுவாங்கியிட்டெழுதுப என்றதற்கேற்ப 8-ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவ மல்லன் காலத்ததாக அமைந்த காசாக்குடிப் பட்டயத்துள் ‘வெஃகா’ என்ற சொல்லின் ஆய்தம் ‘வெஃகா’ என்று மேலும் கீழும் புள்ளியும் இடையில் வளைந்த கோடும் உடையதாக வரையப்பட்டிருப்பது ஆராயத்தக்கது.

வேதத்திலே ஜிஹ்வா மூலியத்தொனி பெறுவதோ ரெழுத்துக்கு ‘ஆஸ்ரதம்’ என்ற பெயரை வேத இலக்கணம் இட்டு வழங்குவதென்றும், அத்தகைய உச்சரிப்புடன் அஃகம் முதலியனவாகத் தமிழில் வழங்கும் எழுத்துக்கும் தமிழிலக்கணம் வகுத்த ஆதியிருடிகள் அவ்வடசொல்லை ஆய்தமெனத் திரிய வழங்கினராதல் வேண்டுமெனவும் பின்வருமாறு கூறுவர்:- “ஆய்தம் முப்புள்ளி யென்பதற்கு ஆதரவில்லை. ஆயதம் என்ற வடசொற்கு நீண்டது என்பது பொருள் என்பவாகலின் ஈண்டு நீண்ட கோடுளதெனல் பொருந்தும். (பல வகை வடிவுகளைக் கூறுமிடத்து நன்னூற் பழைய உரைகாரர் மயிலைநாதர்:- சதுரம் ஆயதம் வட்டம், முக் கோணம் சிலை என்றிவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்) இவற்றுள் இவ்வாயதமும் ஒன்றாய் நீண்டவடிவினைக் குறித்தல் காண்க. இதனால் நீண்ட கோடுள்ளதாய்ப் புள்ளி பெறு

தலான் அவ்வாயதமே ஆய்தமென்றும் ஆய்தப்புள்ளி என்றும் வழங்கலாயிற்றுப்போலும். பல்லவ சாசனத்துக் கண்ட இவ்வாய்த வடிவைப்போலவே வடமொழி விசர்க் கத்துக்கு மேலும் 'கீழுமமைந்த இரட்டைப்புள்ளி வடிவே யன்றி (÷) என இடைக்கோடு வளைவின்றியும் பின் பாண்டிய சாசனமொன்றில் காணப்படுகிறது ஈண்டு ஒப்பிடத் தக்கதாம். ஆகவே அச்சொல்லின் மூலம் ஆஸ்ரதமாயினும் ஆய்தமாயினும் அவ்வெழுத்துக்கும் விசர்க்கத்துக்கும் ஒலிவடிவும் வரிவடிவும் ஒன்றாகவே ஆசிரியர் காலத்தில் அமைந்திருந்ததென்பதும், முப்பாற் புள்ளியினதாகிய அது மிகப்பிற்காலத்தேதான் எழுதப் பட்டதென்பதும் மேற்கூறியவற்றினின்றும் பெறப்படும்" என அறிஞர் மு. இராகவையங்காரவர்கள் கூறுவர்.

முதலில் ஆய்தம் முப்பாற் புள்ளியினதாகக் கருதப் பட்டது எக்காலத்தென நோக்குவோம். 'குற்றியலிக ரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தமென்ற முப்பாற் புள்ளியும்' என்ற தொடர்க்கு உரைகூறப் போந்த இளம்பூரணர், 'குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமென்று சொல் லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளியும் என இவை' எனக்கூறி, குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் என்னும் எண்ணும்மை விகாரத்தாற் றெக்கன எனக் குறிப்பும் வரைந்தனர். மூன்றனுள் முன்னின்ற இரண்டிற்கு எண் ணும்மை விகாரத்தாற் றெக்கன, எனவே ஈற்றதாகிய ஒன்றன்கண் தொகாது நிற்கிற தென்பது கொள்ளப் படும். சூத்திரத்தில் அவ்வாறு உம்மை தொகாதுநிற்கு மிடம் 'ஆ ய் த ம்' என்ற முப்பாற் புள்ளியும்' என்பதில் புள்ளியென்பதன் ஈற்றிடமே என்பது விளங்கும். ஆகவே முப்பாற் புள்ளி என்பது ஆய்தமாதல் வேண்டும். ஆய்த மென்ற முப்பாற் புள்ளி யென்பதில் ஆய்தமென்பதன் கண் உம்மை இல்லாதிருக்க, ஆய்தமுமென உரையிற் காணப்படுதல் ஏடெழுதுவோரால் நேர்ந்த பிழையாதல் வேண்டும். இங்கு முப்பாற் புள்ளியென்றது ஆய்தத் தின் வடிவை உணர்த்தியது என்பது உரையாசிரியர்

உரையாலும் குறிப்பாலும் நன்கு தெளியப்படும். இதனைத் தழுவினே நச்சினுர்க்கினியரும் உரை கூறினமை முற்கூறப்பட்டது. இகரமும் உகரமும் என உம்மை தொக்கதாகக் கொள்ளாமல் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என அம்மூன்றும் புள்ளிபெறுதல் பற்றிப் பொதுப் பெயராக முப்பாற்புள்ளியும் என்றார் எனச் சிவஞான முனிவர் கூறுவர் அதுகொண்டு, அவர் தமக்கு ஆய்தம் முப்புள்ளி வடிவிற்கெனக் கருத்தென்பது பொருந்தாது. அன்றியும் அவர் கூறியபடி மூன்றும் புள்ளி பெறுதல் காரணமாக முப்பாற் புள்ளியெனப்பட்டன எனின் எகரவொகரம் புள்ளிபெறுதல் காரணமாகப் புள்ளியென வழங்கப் படாமையானும், குற்றியலுகரம் மொழியீற்றின்க ணல்லது புள்ளி பெருமையானும், அறிகுறியாக வரும் புள்ளியையுடைய ஈற்றுக்குற்றியலுகரத்தின் பிற வடிவுகளிருக்க மொழிமுதற் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் ஆகிய இவற்றிற்குப் புள்ளியெனப் பொதுப் பெயரிடுதல் சாலாதாகலானும், ஆய்தத்திற்கு முப்பாற் புள்ளியல்லது வேறு வடிவின்மையானும், குற்றியலிகர உகரங்களை யாண்டும் புள்ளி என்ற பெயரால் எடுத்தாளாமல் மெய்யோடியைத் முதலாக உயிரியல்பில் வைத்துணர்த்தலானும் அக்கூற்றுப் பொருந்தாது என்பது. எனவே ஆய்தம் மூன்று புள்ளி வடிவிற்கெனப் பொது உரையாசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் உரைகளான் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்க் குடன்பாடென்பது பெறப்பட்டது. பின்னரும் ஆசிரியர் ஆய்தப் புள்ளியென இதன் பெயருரைத்தலும் ஆய்தம் புள்ளி வடிவிற்கெனப் பதை வலியுறுத்தும். மூன்று புள்ளி வடிவிற்கு எழுதப்பட்டு வந்த ஆய்தம் $\frac{0}{0}$ என இடைக்காலத்தாரால் இடையே வளைத்தெழுதப்பட்டதென்பது 8-ம் நூற்றாண்டிற் பல்லவமன்னன் சாசனமாகிய காசாக் குடிப்பட்டயத்துள் வெஃகா என்ற சொல் வெ $\frac{0}{0}$ கா என எழுதப்பட்டிருத்தலானும், நச்சினுர்க்கினிய ருரையானும் நன்கு விளங்கும். ஒரு சிலரால் இங்ஙனம் ஆய்தம்

இ டை யே வளைத்தெழுதப் பட்டாலும் பெரும்பாலார் மூன்று புள்ளி வடிவினதாகவே அதனை எழுதி வருகின்றமை எல்லார்க்கும் உடன்பாடாகும்.

வடமொழியில் ஜிஹ்வாமூலியத்தொனி பெறுவதோ ரெழுத்து ஆஸ்ரதம் எனவழங்கப்படுதல் கொண்டு தமிழ்ச் சார் பெழுத்தாகி ஓரொலியின் பெயராகிய ஆய்தம் அதன் திரிபென்று கோடற்கு யாதோரியையும் இல்லை. வட மொழி ஆஸ்ரதம் என்பதன் உருவமும், அச்சொற்பொருளும், அப்பெயருடைய எழுத்தியல்பும் வேறு. தமிழில் ஆய்தமென்ற சொல்லுருவும் அதன் பொருளும் அப்பெயருடைய எழுத்தினொலியும் வேறு. இவ்வாறு இவ்விரண்டின் உருவம், பொருள் இயல்பு என்பனவேறுபட்டனவாக எவ்வித இயைபுமில்லாமல் வடசொல்லாகிய ஆஸ்ரதம் என்பது ஆய்தமாய்த் திரிந்ததென்றல் எவ்வாற்றினும் பொருந்தாததாகும். பலவகை வடிவுகளைக் கூறப்போந்த மயிலைநாதர் நீண்ட வடிவென்பதனை ஆய்தம் என வட சொல்லாற் கூறியது கொண்டு, நீண்ட வடிவும் ஓசையுமின்றிப் புள்ளி வடிவிற்குகிய ஆய்தம் அவ்வாய்தமென்ற வடசொல்லின் திரிபாகுமென்றல் பொருந்தாது. நச்சினுர்க்கினியர் தம் காலத்தார் இடையே வளைத்தெழுதுவார் என்றபடியே “வெ⁰ கா” எனப் பிறை வடிவமாக எழுதப்பட்டதனை நீண்ட கோடுளதாய்ப் புள்ளி பெற்ற தெனத் திரித்துக் கொண்டு, பாண்டிய சாசனமொன்றில் ‘ஃ’ என மேலுங் கீழும் புள்ளியையுடைய இரு புள்ளி வடிவாகிய வடமொழி விசர்க்க எழுத்தானது எழுதுவோர் பிழையால் இடையே ÷ என்றபடி வெட்டுக்கோடு விழுந்ததனை இயற்கை யெழுத்தாக வைத்து அதனையிடையே பிறைவடிவாக வளைத் தெழுதிய கோடுள்ள ஆய்தத்தோடு ஒப்புமை காட்டி ஆய்தம் என்ற வட சொல்லே ஆய்தமாகத் திரிந்ததெனவும் அவ் விசர்க்க ஒலியே ஆய்தவெழுத்தெனவும் கூறுவது எவ்வித இயைபுமின்றி முரண்தலுங் காண்க,

(1) நீண்ட வடிவத்தைத் குறிக்கும் ஆயதமென்ற பெயர் வடமொழி விசர்க்கத்துக்கு வழங்குதலும், அவ் விசர்க்கத்திடையே நீண்ட கோடிட்டு எழுதுதலும் வட மொழியாளரிடையே வழங்கப்படவில்லை. அதனால்—என விசர்க்கம் இடையே கோடுபெற்றுக் காணப்படுதல் வடமொழி வழக்கத்தோடு பொருந்தாத பிழை வடிவாதல் உண்மை.

(2) இடைக்காலத்துச் சாசனமொன்றில் ஆய்தம் $\frac{0}{0}$ என வரையப் பட்டிருந்தலை நீண்ட வடிவு என்ற பொருள் புலப்படும்படி ஆயதமென்ற பெயராற் குறிப்பிடுதல் சாலாது. எனவே $\frac{0}{0}$ என எழுதப்பட்டுவரும் வடிவும் இடைக்காலத்தில் $\frac{0}{0}$ என நடுவு வாங்கியிட் டெழுதிய வடிவும் ஆய்தம் மூன்று புள்ளியாகவேனும் இடையில் வளைந்த கோடிட்டேனும் எழுதப்பட்ட தென்பதனை விளக்குமன்றி அங்ஙனம் எழுதப்படாத இருபுள்ளியாகிய விசர்க்கமும் முப்புள்ளியாகிய ஆய்தமும் ஒன்றே என்பதனை உணர்த்தாது.

(3) தமிழ்ச் சார்பெழுத்தினுள் ஒன்றாகிய ஆய்தம் உயிரோடு ஒசை விகாரமாய்க் குற்றெழுத்தின் முன்னதாய் உயிரோடு கூடிய வல்லெழுத்து ஆறன் மேலதாய் அவற்றிடையே வரும் இயல்பிற்றென்பது,

“குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி

உயிரோடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே” (மொழிமரபு 5)

என்ற சூத்திரத்தால் விளக்கப்பட்டது, வட மொழி விசர்க்கமோ உயிரோசையல்லது ஒலியாவியல்பிற்றாய் உயிரையடுத்து அவற்றிற் கேற்ற உயிரோசைத்தாய் நின்று மேற்கூறிய நியதியின்றி இறுதிக் கண்ணும் நின்றொலிக்கு மியல்புடையது. தமிழ்ச் சார்பெழுத்தாகிய ஆய்தம் குற்றெழுத்தின் பின்னதாய் வல்லினமெய்யின் முன்னின்று அதன் ஓசையை மென்மைப்படுத்தி நுணுகிய ஓசைத்தாய் நின்றலும், வடமொழியில் விசர்க்கம்

பெரும்பான்மையும் மெய்முன் னில்லாது உயிரையடுத்து அதன் ஓசைத்தாய் ஒலித்தலும் கடைசியில் க ப மெய் யின்மேல் நின்றும் பிறவற்றின் முன் அவ்வோசையிற் றிரிந்தும் ஒலித்தலும் இவ்விரண்டிற்குமுள்ள வேற் றுமையாதலால் ஒலியாலிரண்டும் ஒத்தன என்றல் செவி கருவியாக ஓசையை நுனித்துணரும் நுண்ணுணர் வினார்க்கு உடன்பாடன்றென்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் ஆய்தம் மென்னும் பெயர் 'ஆஸ்தம்' அல்லது 'ஆயதம்' என்றவற்றின் திரி பன்று என்பதும், வடமொழி விசர்க்கத்திற்கும் இதற்கும் வடிவானும் இயல்பானும் ஒலியானும் நிலையானும் வேறு பாடு மிகுதியுமுளவென்பதும் விளக்கப்பட்டன. இதனால் ஆய்தமென்ற எழுத்தொலி தமிழிற்கேயுரிய சிறப்பொலி என்பதும் விளக்கப்பட்டது. ஆய்தத்தை 'ஹ' எழுத் தொலியாகத் தவருகக் கருதுவாருளரெனினும் அது மெய்யீறாய் மொழிமுதனின்று உயிரேறி நிற்குமியல் பறிந்து மயக்கம் நீங்குவாராக.

ஆய்தம் என்ற பெயர் தமிழாயின் அதன் பெயர்க் காரண மென்னவெனின், மொழிகளெலாம் காரணமுடையவாயினும் அதன் காரணம் வெளிப்படத் தோன்றா என்றார் ஆசிரியர். 'ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாய், ஆவயினான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்' என்றாராகலின் இச்சொல் ஆய்தல் என்ற உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்து ஆய்தமென்றாகி நுணுகிய ஓசையுடைய எழுத்தென்ற பொருளில் வழங்கியிருத்தல் கூடும் என உய்த்துணர லாம்.

இங்ஙனம் தொல்காப்பியனார் சார்ந்துவரும் எழுத்து மூன்றென்றாக, பவணந்தியார் தம் நூலுள் தொல் லாசிரியருரைத்த சார்பெழுத்தென்றதன்கண் உயிர்மெய் அளபெடை முதலியனவுஞ் சேர்த்து,

60. உயிர்மெய் யாய்த முயிரளபொற்றள
பஃகிய இ஁ ஐஐள மஃகான்
தனிநிலை பத்தும் சார்பெழுத் தாகும்.

என்பதனாற் சார்பெழுத்துப் பத்தெனக் கூறி,

61. உயிர்மெய் யிரட்டுநூற் றெட்டுய ராய்தம்
எட்டுயி ரளபெழு முன்றொற் றளபெடை
ஆறே ழஃகு மிம்முப் பானேழ்
உகர மாறு றைகான் மூன்றே
ஐகா னென்றே மஃகான் மூன்றே
ஆப்த மிரண்டொடு சார்பெழுத் தறுவிரி
ஒன்றொழி முந்நூற் றெழுபா னென்ப .

என்பதனால்

உயிர்மெய்	216
முற்றாய்தம்	8
உயிரளபெடை	21
ஒற்றளபெடை	42
குற்றியலிகரம்	37
குற்றியலுகரம்	36
ஐகாரக் குறுக்கம்	3
ஐகாரக் குறுக்கம்	1
மகரக் குறுக்கம்	3
ஆய்தக் குறுக்கம்	2

ஆக, சார்பு 369

என விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

“முதலெழுத்தாந்தன்மை அவற்றிற்கின்மையானும்
சார்பிற் றேன்றுதலானும் இப் ப த் து ஞ் சார்பாகவே
கொள்ள வேண்டு மெ ன் ப து” என மயிலைநாதரும்,
“உயிர்மெய் உயிரும் மெய்யுங் கூடிப் பிறத்தலானும்,
ஆய்தம் உயிர்போல அலகு பெற்றும்மெய்போலப் பெரு

தும் ஒரு புடையொத்து அவற்றினிடையே சார்ந்து வருதலானும், ஏனைய தத்தம் முதலெழுத்தின் திரிபு விகாரத்தாற் பிறத்தலானும் சார்பெழுத் தாயின வெனக் கொள்க ” எனச் சங்கர நமச்சிவாயப் புலவரும் காரணங்கூறிச் சென்றனர்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றையும் ‘சார்பெழுத்தினுள் அடக்கியது, இவை யாதானும் ஒருசொல்லைச் சார்ந்து வரினல்லது தனியே ஒலித்து நிற்கும் இயல்பின்றி முதலெழுத்துக்களைச் சார்ந்து வரும் இயல்புபற்றியேயாம். ஆசிரியர் “சார்ந்து வரினல்லது தமக்கியல்பிலவெனத் தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனேமூன்றும்” என (பிற்ப்-19-ல்) விளக்கிப் போதலானும் இவற்றியல்பு தனியே வர வியலாது ஒன்றனைச் சார்ந்து வருதலே யென்பது புலனாம். எனவே தன்னியல்பின் நின்றலாற்றாதனவாய் மொழியைச் சார்ந்து வரும் இயல்புடைய எழுத்துக்களே சார்பெழுத்தாதல் தொல்லாசிரியர் துணிபென்பது தேற்றம்.

ஈண்டு நன்னூலாராற் சார்பில் சேர்க்கப்படும் உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள், உயிரும் மெய்யுமென வேறு நின்ற விடத்தும் தனியே நின்றற்குரிய முதலெழுத்தாய் நின்றலானும், உயிருமெய்யுங்கூடி நின்றல் பொருளுணர்த்தும் பொருட்டன்றித் தனியே நின்றலாற்றாத் தன்மை பற்றியன்கலானும், உயிருமெய்யுமாகிய முதலெழுத்துக்களிரண்டும் ஒன்றுபட்ட நிலையில் அக்கூட்டத்தினை யுணர்த்திய பெயரே உயிர்மெய் என்பதன்றி, முப்பதெழுத்தினும் வேறுபட்ட எழுத்தொலிகளை அப்பெயர்குறித்ததென்றல் வழக்கன்மையானும், மெய்யும் உயிருங்கூடுதலாகிய கூட்டம்பற்றி வேறுபட்டதெனின் ‘மெய்யோடியையினும் உயிரியல் திரியா’ என்றற்றொடக்கத்து விதிகள் வேண்டப்படாமையானும் முதலெழுத்துக்களின் வேருகவைத்து உயிர்மெய்யை (உயிரேறிய மெய்யை)ச் சார்பெழுத்தென்றல் பொருந்தாதென்க. இனி உயிரள

பெடையினை மூவளபிசைக்கும் வேறெழுத்தாகக்கொண்டு சார்பெழுத்துள் அடக்குதலும் பொருத்தமற்றதாம். என்னை? ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அளபெடையினைத் தனியே ஓரெழுத்தெனக் கொண்டிலரென்பது,

“மூவளபிசைத்த லோரெழுத்தினே”

“நீட்டம் வேண்டி எவ்வளபுடைய

கூட்டியெழுத்த லென்மனார் புலவர்” (நூன்மரபு5,6)

என வரும் சூத்திரங்களான் நன்கு புலப்படும். ஓரெழுத்து மூன்று மாத்திரையாக இசைத்தலின்று, ஒலி நீட்சி வேண்டுமோர் அதற்கேற்ற இயல்புடைய எழுத்துக்கூட்டி இசையினை எழுப்பிக்கொள்க என்பதே மேற்காட்டிய சூத்திரங்களின் பொருள். இதனால் ஓரெழுத்தின் ஒலி நீட்சியை வேண்டுமோர் அவ்வொலியைத் தருதற்குரிய ஒற்றுமையுடைய எழுத்தொலிகளைக் கூட்டிக்கோடலே அளபெடையாமெனப் பெறப்படுதலின், அளபெடை இரண்டுமுதலிய எழுத்துக்களின் கூட்டொலியேயன்றித் தனியே ஓரெழுத்தன்றென்பது ஆசிரியர் கருத்தாதலுணர்க. ஒற்றளபெடைக்கும் இஃதொக்கும்

எனவே முதலெழுத்துக்களில் இனமுடைய எழுத்துக்களின் வேறுகாத அளபெடைகளைச் சார்பெழுத்தினுளடக்குவது இயைபுடைத்தன்று. ஆகவே உயிரளபெடை ஒற்றளபெடையாம் இவற்றையும், எழுத்தெனப்படும் முதலெழுத்துக்கள் புணர்ச்சியிற் பட்டவிடத்து உண்டாம் விகாரங்களாகிய ஐகாரக் குறுக்கம், மகரக் குறுக்கம் முதலியவற்றையும் பவணந்தியார் சார்பெழுத்தெனச் சார்த்தியுரைத்தல் சார்பெழுத்தின் இலக்கணத்திற்கு முற்றும் மாருதல் ஒருதலை.

“இனி இம் மூன்றுமேயன்றி உயிர்மெய் முதலியவற்றையுஞ் சார்பெழுத்தென்பாரும் உளராலோ வெனின்” என வினாவெழுப்பிக்கொண்டு, “ஆல் என்புழி உயிர் முன்

னும் மெய் பின்னும் நின்று மயங்கினாற்போல, லா என்புழி மெய்முன்னும் உயிர்பின்னும் நின்று மயங்கினவேயல் லாது, உயிரும் மெய்யுமாகிய தந்தன்மை திரிந்து வேறுகாமைக்கு “மெய்யோடியையினும் உயிரியல்திரியா” என்றற்றெடுக்கத்துச் சூத்திரங்களே சான்றகலான், உயிர்மெய்யாகிய காலத்தும், குறின்மை, நெடின்மை என்னும் உயிர்த் தன்மையும், வன்மை, மென்மை, இடைமை என்னும் மெய்த்தன்மையும் தன்னியல்பிற் றிரிபு படாமையானும், உடல்மேல் உயிர் வந்தொன்று தல் பொன்மணிபோல இயல்பு புணர்ச்சி யென்பவாக லானும்,.....துணங்கையென்பது மெய்முதல் உயிரீறு மெய்ம் மயக்கமெனவும், வரகு என்பது உயிர்த்தொடர் மொழிக்குற்றியலுகரமெனவும் கொள்வதன்றி, உயிர்மெய் முதல் உயிர்மெய்யீறு, உயிர்மெய்மயக்கம், உயிர்மெய்த் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரம் எனக் கொள்ளாமையின் ஒற்றுமை நயம்பற்றி ஒன்றென்பதனால் ஒரு பயனின்மை யானும்,.....உயிரோடு கூடியவிடத்து வரிவடிவு வேறு படுதலின் அதுபற்றி “புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்” என மெய்ம்மேல் வைத்துச் சூத்திரஞ்செய்து வடிவெழுத் திலக்கணங் கூறினாரன்றி ஒலியெழுத்திலக்கணம் வேறு படக் கூருமையானும், அளபெடை சார்பெழுத்தென வேறுகாமை முன்னர்க்காட்டப்பட்டதாகலானும், ஐகாரக் குறுக்கம் முதலியன ஒரு காரணம்பற்றிக்குறுகியவாகலிற் சிறுமரம் பெருத்துழியும், பெருமரம் சிறுத்துழியும் வேறொரு மரமாகாதவாறு போல வெறெழுத்தெனப் படாவாகலானும்.....அது பொருந்தாதென மறுக்க. வன்றெடர் மொழிக்குற்றியலுகரம் வல்லெழுத்து வரு வழிக் கால் மாத்திரையாய்க் குறுகுதலின் அதுபற்றி அதனைக்குற்றியலுகரத்தின் வேறென்னாமையின் அவர்க் கும் (பவணந்தியார்க்கும்) அது கருத்தன்று போலு மென்க”, என ஆசிரியர் சிவஞான முனிவரும் சூத்திர விருத்தியுள் கூறி மறுத்தமை ஈண்டு வைத்துணரற் பாற்று.

ங. அவற்றுள், அ இ உ

எ ஓ என்னும் அப்பாலைந்தும்

ஔரள பிசைக்குங் குற்றெழுத்தென்ப.

இது, மேல் எழுத்தெனப்பட்டவற்றுள் ஒரு சாரன வற்றிற்குரிய மாத்திரையளவும் காரணப் பெயரும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மேற்கூறிய முப்பதெழுத்தினுள் அ, இ, உ, எ, ஓ என்பன ஐந்தும் ஒரோவொன்று ஒரு மாத்திரையாக ஒலிக்கும் குற்றெழுத்து என்னும் பெயருடைய என்றவாறு.

குற்றெழுத்து—குறிதாகிய எழுத்து எனப் பண்புத் தொகை; இஃது ஒரு மாத்திரையாகிய குறுமையோசையாற் பெற்ற காரணப்பெயர். ஓரினப்பொருள்களினுள்ளேயே குறுமை நெடுமை கொள்ளப்படுமாகலின், இக்குற்றெழுத்தினுங் குறைந்து மெய்கள் அரை மாத்திரையாக ஒலிப்பனவாயினும் அவ்வரை மாத்திரையினும் மிக்கொலிப்பனவற்றைத் தம்முட் பெருமையின் குற்றெழுத்தெனப்படாவாயின என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

ச. ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ

ஓ ஔ என்னும் அப்பாலேழும்

ஈரளபிசைக்கு நெட்டெழுத்தென்ப.

இதுவுமது.

(இ-ள்) ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ என்று சொல்லப்படுகின்ற அக்கூற்று ஏழும் இரண்டு மாத்திரையளவாக ஒலிக்கும் நெட்டெழுத்தென்னும் பெயரின என்று சொல்வர் ஆசிரியர் எ-று.

ஐகார ஓளகாரங்கள் குறிய எழுத்தின் நெடியவாதற்குக் குற்றெழுத்தாகிய இனத் தமக்கில்லையெனினும் மாத்திரையொப்புமையான் அவை நெட்டெழுத்தெனப்பட்டன என்பர் உரைகாரர்.

இவ்விரு சூத்திரங்களிலும் ஆசிரியர் அ, இ, உ, எ, ஒ என்னும் ஐந்தும் குற்றெழுத்தெனப் பெயர் பெறுமென்றும், ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஔ என்னும் ஏழும் நெட்டெழுத்தெனப் பெயர் பெறுமென்றும் கூறினர், இவற்றைப் பின்வருஞ் சூத்திரங்களில் எடுத்தாளுதற் பொருட்டு, குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து என்ற இவற்றை இப்பெயர்களாற் கூறுதலேயன்றிக் குற்றெழுத்தைக் 'குறியது' (தொல் ௩௮, ௨௨௬, ௨௩௪) என்றும் நெட்டெழுத்தை 'நெடியது' (தொல் ௩௮௧, ௪௩௧) என்றும் சில இடங்களில் வழங்கியுள்ளார்.

இனி நன்னூலார்,

64. அவற்றுள்,

அ, இ, உ, எ, ஒ க்குறிலைந்தே.

65. ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஔ நெடில்.

என்ற சூத்திரங்களாற் குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து என்றவற்றை முறையே குறில், நெடில், எனத்திரித்து வழங்கியுள்ளார்.

இவர் குறில் நெடில் ஆகிய பெயர்களை உயிரெழுத்திற்கும், உயிர் மெய்யெழுத்திற்கும், உரியனவாகக் கொண்டு, உயிர்க்குறில், உயிர்நெடில் ஆகிய இரண்டனையும் குற்றுவியர், நெட்டுயிர் எனச் சிறப்புப்பெயரிட்டு வழங்குவர். (நன். 126.) மேல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து எனப் பெயர் கூறவந்த விடத்து அப்பெயர்க்காரணம் விளங்க “ஔபிசைக்கும் குற்றெழுத்து, ஈபிசைக்கும் நெட்டெழுத்து” என அவற்றின் மாத்திரைகளையும் உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினர். எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் மாத்திரை கூறும் பகுதியாகிய எழுத்துக்களின் மாத்திரை இலக்கணம் கூறும்வழி நன்னூலார் இயைத்துக் கூறியுள்ளார்.

௫. மூவளபிசைத்தல் ஔரெழுத்தின்றே.

மேலே இரண்டு சூத்திரங்களிலும் ஒரு மாத்திரையாக இசைக்கு மெழுத்துக்கள் குற்றெழுத்தெனவும், இரண்டு மாத்திரையாக இசைக்கு மெழுத்துக்கள் நெட்டெழுத்தெனவும் கூறியவழி, மூன்று மாத்திரையளவாக ஒலிக்கும் ஒரெழுத்துமுண்டோ என்று ஐய நிகழுமாகலின் அதனையகற்ற எழுந்தது இச்சூத்திரமென்க.

(இ-ள்) ஒரெழுத்தே நின்று மூன்று மாத்திரையளவாக ஒலித்தலில்லை (எ-று)

எனவே பலவெழுத்துக் கூடியவிடத்து மூன்று மாத்திரையும் நான்கு மாத்திரையும் இசைக்கும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

இதனால் இயற்கை நிலையிலுள்ள ஒரெழுத்து மூன்று மாத்திரையளவாக ஒலித்தலில்லை யென்பதே ஆசிரியர்கருத்தாதலறியலாம்.

சா. நீட்டம்வேண்டின் அவ்வளபுடைய

கூட்டி எழுஉதல் என்மனார் புலவர்.

மேல் ஒரெழுத்து மூன்று மாத்திரையளவாக ஒலித்தலில்லை யெனவே இரண்டு மாத்திரை பெற்ற எழுத்து, ஓசையும் பொருளும் காரணமாக நீண்டொலித்தலை வேண்டின், என் செய்வதென்றார்க்கு இதனால் மாத்திரை நீளுமாறு கூறுகின்றார்.

(இ-ள்) இரண்டு மாத்திரை பெற்ற எழுத்து அம் மாத்திரையின் மிக்கொலித்தலை விரும்புவராயின் அம் மாத்திரையினைத் தருதற்குரிய எழுத்துக்களைக் கூட்டி யெழுப்புக என்று கூறுவர் புலவர்—எ-று.

இதனால் நெட்டெழுத்துக்கள் தாமே இரண்டு மாத்திரையின்மிக்கு மூன்று மாத்திரையளவாக ஓசை மிக்கு நில்லா என்பதும், அங்ஙனம் அவை மூன்று

மாத்திரை முதலாக நீண்டொலித்தலை வேண்டுவோர் அவற்றிற்கு இனமொத்த மாத்திரையுடைய எழுத்துக் களைக்கூட்டி இசைத்தல் வேண்டுமென்பதும் ஆசிரியர் கருத்தாதல் பெறப்படும். அங்ஙனம் கூட்டியெழுப்புமாறு “குன்றிசை மொழிவயின்” “ஐ ஓள வென்னும்” (மொழி மரபு 8,9) என்பனவற்றைக் கூறப்படும்.

“அவ்வளபுடைய” எனப் பன்மை கூறியவதனால் ஒத்த ஓரெழுத்தேயன்றி ‘செருஅஅய் வாழிய’ என்றங்கு இரண்டெழுத்தினைக் கூட்டி நான்கு மாத்திரை கோட லும் தழுவிக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாறு நான்கு மாத்திரையாக ஈரளபு பெறுதல் “செய்யுட்களோசை சிதையுங்கால் ஈரளபும் ஐயப்பாடின்றி யணையுமாம்” என மாபுராணத்துங் கூறப்பட்டது என்பர் நச்சினர்க் கினியர்.

கூட்டியெழுத்தல் என்பதற்கு “கூட்டியெழுப்புக” என முன்னையோருரைத்த வழியே பொருள்கொள்ளாது, ‘கூட்டியெழுதுக’ எனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். “எழு” என்ற தன்வினைப்பகுதி இறுதியுடைய நீண்டு அளபுபெற்று நின்றதாகலின், ‘எழுதுக’ என ‘எழுது’ என்பதனைப் பகுதியாய் வைத்துரைத்தல் பொருந்தாது. அன்றியும் இரண்டு மாத்திரை பெற்ற எழுத்து ஓசை குன்றுவதான சொற்கண் மூன்று மாத்திரையாய் நின்று ஓசை பெறவேண்டின் அதனோடு ஒத்த குற்றெழுத்து அதன் பின்னர் நின்று அதன் ஓசையை நிறைவிக்கும் என்ற அளபெடைச் சூத்திரத்தோடு இது மாறுபட்டு, வரிவடிவில் இனவெழுத்தை அறிகுறி அளவாகக் கூட்டி எழுதுதல் லொன்றே ஓசை நீடற்குரியவழியாம் எனப் பொருள் தந்து ஆசிரியர் கருத்தை மயங்க வைப்பதாகும்.

எ. கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட வாறே.

இது, மேல் எழுத்தெனப்பட்டவற்றுள் குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து எனப்பெயர் கூறியவழி உடம்பொடு புணர்த்தலான் அவற்றளபாக மாத்திரையும் கூறப்பட்டதாகலின் இயைபுபட்டமை கருதி மாத்திரை இன்னதென அதன் அளவு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) கண்ணிமைத்தலும், கைந்நொடியும், ஆகிய அவையே ஒரு மாத்திரைக்கு அளவாகும். இது நுண்ணிதாக ஓசையியல்பினை யுணர்ந்த ஆசிரியர்கண்டநெறி எ-று.

ஈண்டு இமையென்றது இமைத்தற்றொழிலை யெனவும் நொடியென்றது நொடியிற் பிறந்த ஓசையை யெனவும் உரையாசிரியர் கூறுவர்.

கண்ணிமைத்தலும் நொடியோசையும் இங்கு இயற்றமிழாசிரியர் எழுத்தோசையின் எல்லையாக அமைத்துக் கொண்ட ஓரளபிற்கு (ஒரு மாத்திரைக்கு) அளவாதல் கூறப்பட்டது.

பின்னர், மெய் முதலியவற்றிற்கு அரையளபு எனக் கூறப்படும் அளவு, இதனிற் பாதியாதலும், மகரக்குறுக்கம் முதலியவற்றிக்குக் கூறப்படும் அளவு இப்பாதியிற் பாதியாதலுமுணர்க.

சார்ந்து வருதலின்றித் தனியேவரும் அகரமுதல் எனகரவிறுதியாகவுள்ள முப்பதெழுத்தின் தொகையினை முதற் சூத்திரத்துக் கூறி, உ-ல் சார்பெழுத்தின் பெயரும் முறையுங் கூறிய ஆசிரியர் ஈ, ச-ல் குற்றெழுத்திவையெனவும் நெட்டெழுத்திவையெனவும் அவற்றின் மாத்திரை யிவ்வளவெனவுங் கூறிப்போந்து, று-ல் ஓரெழுத்தின் மாத்திரை வரையறையையும், ள-ல் ஓசை குறைந்தால் அதனை நீட்டி நிறைவிக்கும் முறையினையும் உணர்த்தி, இச் சூத்திரத்தால் அம்மாத்திரை யிலக்கணமும் கூறிப் போந்தார்.

இச் சூத்திரத்து வரும் 'என' என்பது எண்ணிற் பிரிந்து கண்ணிமையென நொடியென என்று இரண்டிடத்துங் கூடிற்று. அவ்வே என்பதன் ஏகாரம், அளவு கருவிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் இவையே ஒரு மாத்திரையியல்பினை விளங்க உணர்த்துவன எனப் பிரிநிலை குறித்தது.

இவ்வாறே நன்னூலாரும் எழுத்தொலி யெழுச்சி பலவற்றையும் அளந்து கோடற்குரிய கால அளவினை,

100. இயல்பெழு மாந்த ரிமை நொடி மாத்திரை

என்பதனால் விளங்க உரைத்தார். இயல்பாக எழும் மாந்தரது இமைப்பொழுதும் நொடிப்பொழுதும் ஒரு மாத்திரைக்கு அளவாகும் என்பது இதன் பொருள்.

இமைத்தற்றெழிலும் நொடியோசையுமாகிய இவையிரண்டும் ஆகுபெயராய்க் காலத்தை யுணர்த்தி நின்றன என்பர் சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர். எனவே இமை நொடி யென்பனவற்றிற்கு இமைப்பொழுதும் நொடிப்பொழுதும் எனப் பொருள்கொண்டு அப்பொழுதினை மாத்திரைக்கு அளவாக்கி யுரைப்பதே பொருந்துவதாம்.

அ. ஒளகார விறுவாய்ப்

பன்னீரெழுத்தும் உயிரென மொழிப.

இது முன் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட குற்றெழுத்து நெட்மெத் தாகியவற்றைத் தொகுத்து வேரோர் குறியிடுகின்றது.

(இ-ள்) அகர முதலாக ஒளகாரமீருகக் கிடந்த பன்னிரெண்டெழுத்தும் உயிரென்னும் பெயரினையுடைய வென்று கூறுவர் என்று.

அகர முதலானவற்றை முன்னர் எடுத்துரைத்தா ராதலின் முன்னர்ப் பெறப்பட்டதனையே "ஒளகார விறுவாய்" என ஈரென்றே கூறி வழிமொழிந்தார்.

மெய் பதினெட்டனையும் இயக்கித் தான் அருவாய் வடிவின் நிற்றலின் உயிராயிற்று என்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

கூ. எனகரவிறுவாய்ப்

பதினெண்ணெழுத்தும் மெய்யென மொழிப.

இஃது உயிரல்லனவற்றைத் தொகுத்து வேறேர் குறியீடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ககாரமுதல் எனகாரமீருகக் கிடந்த பதினெட்டெழுத்துக்களும் மெய்யென்னும் பெயரினையுடைய என்று கூறுவர் எ-று.

பன்னீருயிருக்குந் தான் இடங்கொடுத்து அவற்றின் இயங்குந் தன்மை பெற்ற உடம்பாய் நிற்றலின் மெய்யென்பது உவம ஆகுபெயர்.

மேற் சூத்திரத்து ஓளகார விறுவாய் எனக்கூறிப் போந்தாராதலின் ஈண்டு 'எனகர விறுவாய்' என்றே கூறினும் ஓளகாரத்திற்கடுத்த ககரம் முதல் என்பது தானே பெறப்படுமாதலிற் கூறுதொழிந்தார்.

அகரமுதல் ஓளகாரமீரும் பன்னிரண்டெழுத்துக்களும் உலகத்து உடலை யியக்கும் உயிர் போல ஏனைப் பதினெட்டு எழுத்துக்களையும் இயக்கித் தாம் அவையின்றியும் இயங்கும் ஆற்றலுடைமை கண்டு, அவை பன்னிரண்டினையும் உவம ஆகுபெயரான் உயிர் எனக் குறியிட்டும், உயிரின்றி யியங்கா உலகத்து ஏனையுடல்கள் போல இவையின்றி யியங்காக் ககரமுதல் எனகரவிறுவாய்ப் பதினெட்டெழுத்துக்களையும் அவ் ஆகுபெயரான் மெய்யெனக் குறியிட்டும் வழங்கிய பண்டைத் தமிழிலக் கண நூலாசிரியரின் ஒலி நூலறிவு இவ்வுலகத்து எம் மொழியினுங் காணப்படாத தனிச் சிறப்புடையதெனப் பேராசிரியர் பலர் கூறுப.

இவ்வாறு தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையவாய் அவ் வாற்றலில்லாத பதினெட்டெழுத்துக்களை யியக்கியும் வரும் பன்னிரண்டெழுத்தினையும் உயிரெனவும், அவ் வாற்றலில்லாது அவற்றினியக்கப்படும் பதினெட்டெழுத்தினையும் மெய்யெனவும் முன்னையோர் மொழிப என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வேறுபிரித்துக் கூறு தலால் அவர்க்கு முற்பட்ட பண்டைத் தமிழாசிரியர்கள் உடலையியக்கும் ஆற்றலொன்றுண்டெனக் கொண்டு அதனை உயிரெனவும், அவ் உயிரால் இயக்கப்படும் உடலை மெய்யெனவுங் குறியிட்டு வழங்கினார்கள் என்ப தும், எனவே உயிர் வேறு, உடல் வேறு என்னுங் கொள்கை அவர் தமக்கு உடன்பாடென்பதும் பெறப் படும்.

உயிர் ஆவி யென்பன ஒரு பொருளன. மெய் உடம்பு என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

இவ்வாறே நன்னூலாரும்,

63. அம்முத ஸீரா ரூவி கம்முதல்
மெய்ம் மூவாறென விளம்பினர் புலவர்.

எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். இதனால் அகர முதலிய பன்னிரண்டும் ஆவி (உயிர்) எனவும், ககர முதலிய பதினெட்டும் மெய்யெனவும் பெயர்பெறுமென விளக்கி னார். இப்பெயர், யானிட்டதன்று முன்னையோரிட்ட முறைமைத்தென்பார் “விளம்பினர் புலவர்” என்றார்.

ஆவியும் மெய்யும் போறலின் இவ்விருவகை யெழுத் துக்களும் உவமவாகு பெயராய்க் காரணப் பொதுப் பெயராயினவென்பர் சங்கர நமச்சிவாயப்புலவர்.

ய. மெய்யோ டியையினும் உயிரியல் திரியா.

இஃது உயிர்மெய்க்கு அளவு கூறுதல் நுதலிற் றென்பர் உரையாசிரியர்.

(இ-ள்) பன்னிருயிரும் பதினெட்டு மெய்யோடுங் கூடி நின்றனவாயினும் தம் அளவும், குறியும், எண்ணும் திரிந்து நில்லா எ-று

உயிரும் மெய்யும் கூடுகின்ற உயிர்மெய்க் கூட்டத்தினை “மெய்யோடியையினும்” என உயிர்மேல் வைத்துக் கூறியது, அவ்வுயிரின் மாத்திரையே இதற்கு மாத்திரையாகக் கூறுகின்றமை நோக்கிப்போலும்” என்பர் இளம்பூரணர்.

உயிர்மெய் என்னும் பெயர், உயிரும் மெய்யும் கூடி நின்ற நிலையிற் பெற்றதாயினும் அக்கூட்டத்து, மற்றதனோடு இயைதலாகிய வினையினை உயிரின் தனி வினையாக்கிக் கூறியது, தன்னிலையில் தனித்தியங்குந் தன்மை உயிர்க்கேயன்றித் தனி மெய்க்கு இன்மையின் அவ்வாற்றலில்லா மெய்யோடு சென்று பொருந்துந் தனிச்சிறப்பு உயிர்க்கே உரித்தாதல் கருதியென்க. இங்ஙனம் மெய்யும் உயிரும் கூடிய நிலையினதாகிய உயிர்மெய் யெழுத்துக்கள், மெய்யினளபும் உயிரளபும் பெற்று ஒன்றரை மாத்திரையும் இரண்டரை மாத்திரையுமாக நிற்கவேண்டியன, ஒரு மாத்திரையாயும் இரண்டு மாத்திரையாயும் ஒலித்து நின்றற்குரிய காரணங்கூறப் புகுந்த நச்சினுர்க்கினியர், “ஆயின் ஒன்றரை மாத்திரையும் இரண்டரை மாத்திரையுமுடையன ஒருமாத்திரையும் இரண்டு மாத்திரையும் ஆயவாறு என்னையெனின், நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய், அரை நாழியுப்பிற் கலந்துழியும் கூடி ஒன்றரை நாழியாய் மிகாதவாறு போல்வதோர் பொருட்பெற்றியென்று கொள்வதல்லது காரணங் கூறலாகாமையுணர்க” என்று கூறினார். ஒரு நாழி நீரிலே அரைநாழி உப்பைக்கலந்தால் அஃது ஒன்றரை நாழியாய் மிகாதவாறுபோல்வதோர் பொருட்பெற்றியை உயிர்மெய் யளவிற்கு உவமை கூறிப்போந்த இதன்கண், நாழி நீரிற் கலக்கப்பட்ட அரைநாழியுப்பு நீரோடு கலந்து ஒன்றரை நாழியாய் மிகாது ஒரு

நாழியளவுட்படுமாயினும் அவ்வரை நாழியுப்பின் பருமை, ஒருநாழி நீரிற் கலந்து, முன் அவ்வளவு நிறையில்லாத நீர், முன்னிலும் நிறையினற்பெருகுதல்போல, மெய்யின் மாத்திரை உயிரளவிற்பட்டு அடங்கினும், அக்கூட்டத்துப் பொருட்பெற்றியால் மெய்யினது ஓசையும் எண்ணும் அதனோடு ஒன்றுபட்டு அழியாது நிற்குமென்பது கொள்ளக்கிடக்கின்றது. உலகத்து உயிர்களின் உடம்பானது, உயிர்வழியா யடங்கி அதன் விரிவுபெற்று நின்றல்போல, இம்மெய்யெழுத்தும் உயிரெழுத்தளவிற்குய் அடங்கி அதன் ஒலியோடு ஒத்தொலிக்குமென்பது, உயிர்மெய் என்ற நிறையுவமப் பெயரால் நன்கு விளங்கும்.

கக. மெய்யி னளபே அரையெனமொழிப.

இது தனி மெய்க்கு அளபு (மாத்திரை) கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மெய்யினது அளபுஅரை மாத்திரையெனச் சொல்லுவர் புலவர் எ-று.

ஈண்டு அரையெனக்கூறியது முன்னர்க் கண்ணிமை கைந்நொடி யளவாகக் கூறப்பட்ட ஓரளபிற் பாதியினையே. நாச் சிறிது புடைபெயருந்தன்மையாய் நின்ற லின் அவ் வரைமாத்திரையுந் தனித்துக் கூறிக்காட்ட லாகாது என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

கஉ. அவ்வியனிலையும் ஏனைமூன்றே.

இது சார்பிற்றேற்றத்து மூன்றற்கும் அளபு கூறு கின்றது.

(இ-ள்) ஒழிந்த சார்பிற்றேற்றத்துவரும் குற்றிய லிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றெழுத்துக் களும் முற்கூறிய அரை மாத்திரையாகிய அவ்வியல்பின் கண்ணே நிற்பனவாம். எ-று.

கங. அரையளபு குறுகல் மகரமுடைத்தே
இசையிட னருகுந் தெரியுங்காலை.

இது மெய்களுள் மகரம் தன் அரைமாத்திரையிற் குறைந்து சிலவிடத்து வருமென்கின்றது.

(இ-ள்) தன் அரைமாத்திரையினுங் குறுகி வருதலை மகர மெய்யுடைத்து; ஆராயுங் காலத்து அது வேறெழுத்தினது ஓசையின்கண் சிறுபான்மையாகி வரும். எறு.

ஆசிரியர் இங்ஙனம் மகரமெய் தன் அரை மாத்திரையினுங் குறுகிவருமெனப் பொதுப்படக்கூறினார். உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் அதன் மாத்திரைச்சுருக்கத்தினை வரையறுத்து எல்லை கூறுதல்வேண்டி “அரையளபு குறுகல் மகரமுடைத்தே” என்பதற்கு “அரையளபாகிய எல்லையிற் குறுகிக் கால்மாத்திரையாதலை மகரமெய்யுடைத்து” என உரையிற் கோடலால் கால்மாத்திரை பெறுமென வரையறை கூறியுள்ளார். இதனைத் தழுவினே நச்சினர்க்கினியரும் நன்னூலார் முதலிய பின்னாரும் மகரக் குறுக்கத்திற்குக் கால் மாத்திரையெல்லையாதலை வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார்கள்.

‘கால்குறண்மஃகான்’ (எழுத்தியல்—4)

என்பது நன்னூல் சூத்திரத்தொடர்.

உ-ம் போன்ம், தரும்வளவன், எனவரும்.

கச. உட்பெறு புள்ளி யுருவாகும்மே.

இது பகரத்தோடு மகரத்திடை வரிவடிவு வேற்றுமை செய்கிறதெனக்கொண்டு உரையாசிரியரும் நச்சினர்க்கினியரும் ‘புறத்துப்பெறும் புள்ளியோடு உள்ளாற் பெறும் புள்ளி மகரத்திற்கு வடிவாம்’ எனப் பொருளுரைப்பர். இதன்கண் பகரவடிவையும், மகரவடிவையும்

யும் சேர்த்தற்குரிய இன்றியமையாமையும், இச்சூத்திரத்தின்கண் அங்ஙனம் சேர்த்துரைத்தார் ஆசிரியர் என்பதற்குரிய சொற்கிடக்கையும் காணப்படாமையான் இச்சூத்திரத்தாற் சுட்டப்பட்ட உண்மைப்பொருள் அது வெனக்கொள்ளற்கில்லை. ப ம முதலியவற்றின் வரிவடிவு இன்னதெனக்கிளந்து கூறாமலே ஆசிரியர் அவற்றின் வரிவடிவு வேறுபாட்டைக் கூறினாரென்றல் பொருந்தாததாம். அன்றியும் ப ம இவற்றின் வேறுபாடுரைக்கப் போந்த ஆசிரியர் தாம் எவ்வெழுத்துக்களுக்கு வரிவடிவு வேற்றுமை கூறுகின்றாரோ அவ்வெழுத்துக்கள் இவையென எடுத்துரைத்தன்றிக் கூறமாட்டார். மகரம் மேலைச்சூத்திரத்தாற் பெறப்பட்டனும், அதனோடு வேறுபாடுகூற எடுத்துக்கொண்ட பகரத்தினை இச்சூத்திரத்து எடுத்துரையாமலே அவ்விரண்டிற்கும் வேறுபாடு கூறினாரென்றல் எங்ஙனம் பொருந்தும்?

இனி இச்சூத்திரவரி தனியே ஒரு சூத்திரமாக இருந்திருத்தலியலாது. என்னையெனின், இதனுட்கூறப்படும் விதி இன்னதற்கென்பது பெறப்படாத நிலையில் இதனை ஒரு சூத்திரமாக ஆசிரியர் வையார். பின்வரும் “மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” என்ற சூத்திரம் மெய்களின் பொதுவியல்புரைத்தலால் இவ்வரி அதனைத் தொடர்ந்ததாகாது. எனவே இத்தொடர், மேலைச்சூத்திரத்தினையே சேர்ந்ததாதல் வேண்டும். ஆகலின் இது மகரத்தோடு மகரக் குறுக்கத்திற்கு வரிவடிவு வேற்றுமை செய்கின்றது என்பதே பொருத்தமுடைத்து.

(இ-ள்) உட்பெறு புள்ளி—புறத்துப் பெறும் புள்ளியோடு உள்ளாற் பெறும் புள்ளி, உருவாகும்—மகரக் குறுக்கத்திற்கு வடிவாம் எ-று.

மேலைச் சூத்திரத்து அரை மாத்திரையினின்றும் குறுகி இசையிடனருகி வருமெனப்பட்ட மகரக் குறுக்கத்தினை, அவ்வாறு குறுகாத அரை மாத்திரை

பெற்று இயல்பான மகரத்தோடு பிரித்தறிந்து கொள்ளுதற்கு அறிகுறியாக வரிவடிவில் எல்லா மெய்களுக்கு முரிய புறத்துப் பெறும்புள்ளியொடு, இக்குறுகிய மகர மெய்க்கு வரிவடிவில் உள்ளே பெறும் புள்ளியே பொருந்திய வடிவாம் என்பதைக் குறிக்கவே இச்சூத்திரம் மேலைச்சூத்திரத்தோடு இயைத்துக் கூறப்பட்டது. இச்சூத்திரம் மகரக் குறுக்கத்தைப் பற்றியதாயினும் வரிவடிவு வேற்றுமை கூறுதல் காரணமாக வேறே பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது; ஒரு பொருள் நுதலியதே சூத்திரமாதலின் என்க.

மெய்களுள் ஒன்றாகிய மகரத்தின் குறுகிய நிலையை அறிந்து கொள்வதற்கெனவே அக்காலத்தார், எல்லா மெய்களும் பெறுதற்குரியதாய் தலைப்புள்ளியொடு குறுகிய மகரத்தின் உள்ளேயும் ஒரு புள்ளியை இட்டு வரிவடிவில் அதனைக் குறித்துப்போந்தார்கள் என்பது இச்சூத்திரத்தாற் குறிக்கப்பட்டது. ஓசை குறுகிய எழுத்தினைப் புள்ளியிட்டுக் காட்டும் முறை உண்டென்பது “மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்” என்றதன் விதியைக் “குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப” என அடுத்த சூத்திரத்தில் மாட்டெறிந்து ‘ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் மெய்போலப் புள்ளியொடு நிற்கும்’ எனக் கூறுதலாற் பெறப்படும். இவ்வாறு தன்னியல்பாம் ஒரு மாத்திரையினின்றும் குறுகி அரை மாத்திரையியல்பில் நிற்கும் குற்றியலுகரம் ஈற்றில் புள்ளிபெறுதல்போலத் தன்னரை மாத்திரையிற் குறைந்த மகரமும் புள்ளிபெறுதல் இயல்பும் முறையும் ஆகும்.

இவ்வாறே மகரக் குறுக்கம் இயல்பாகிய புள்ளியொடு உள்ளேயொரு புள்ளியையும் பெறுமென்பதனை வீரசோழியம் சந்திப்படலம் 19-ம் செய்யுளுள் “முன்வயிற் கால்வவ்வரின்” வருமொழி முதலில் வகரம் வந்து புணர்ந்தால் அந்த மகரமானது குறுகிக் கால்மாத்திரையாய் உட்புள்ளிபெறும்” எனப் பெருந்தேவனார் உரை கூறிப்போதலானும் நன்கறியலாம்.

கரு. மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்.

மேல் மகரத்திற்கும் மகரக் குறுக்கத்திற்கும் வரி வடிவு வேற்றுமைக்கு அறிகுறியாக மகரக்குறுக்கத்திற்கு உட்பெறுபுள்ளி உருவாகும் என்றார். ஆண்டுப் புள்ளி பெறுதல் அதிகாரப்பட்டமையின், எல்லா மெய்களுக்கும் பொதுவாகிய புள்ளிபெறுதலை இதனால் கூறுகின்றார். இஃது உயிர்மெய்யொடு தனிமெய்யிடை வரிவடிவு வேற்றுமை செய்தல் நுதலிற்று என்பர் உரையாசிரியர்.

(இ-ள்) மெய்களின் தன்மையாவது புள்ளிபெற்று நின்றலாம்.

கசு. எகர ஓகரத் தியற்கையும் அற்றே.

இதுவும் வரிவடிவு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எகர ஓகரங்களினது நிலையும் மெய்போலப் புள்ளிபெறும் இயல்பிற்று.

பண்டைக் காலத்து எ, ஏ ஆகிய குறில் நெடில் இரண்டிற்கும் எ, என்ற வடிவும் ஒ, ஓ ஆகிய குறில் நெடிலிரண்டிற்கும் ஒ என்ற வடிவும் வரிவடிவில் வழங்கப்பட்டன என்பதும், அவற்றுள் குறிலிது நெடிலிது என்ற வேறுபாடு உணர்தற்குக் குற்றெழுத்தைக் குறிக்குமிடத்து அவ்விரண்டன்மேலும் புள்ளியிட்டெழு தினார்களென்பதும் இவ்விதியாற் புலனாம். இவ்வாறு புள்ளியிடுதல் எகர ஓகரங்களுக்கேயன்றி மெய்யூர்ந்த எகர ஓகரங்களுக்கும் உண்டென்பது தந்திவர்மன் ஆட்சியில் 4-ம் ஆண்டில் (கி. பி. 800—840) திருவெள்ளறைக்கிணரென்றில் வெட்டப்பட்ட சாசனத்து “நான் காவதெடுத்து”, பெருங்கிணறு, செய்து என்ற சொற்களின் மெய்யூர்ந்த எகரங்கள் புள்ளியிட்டெழுதப்பெற்றிருத்தலால் அறியப்படும்.

மேலையிரண்டு சூத்திரங்களிலேயும் குறிக்கப்பட்ட மெய்களும் எகர ஓகரமும் புள்ளி பெறுதலாகிய விதியை, எழுத்துக்களின் உருவம் என்ற பகுதியில்

98. தொல்லை வடிவின வெல்லாவெழுத்துமாண்
டெய்து மெகர ஓகர மெய்புள்ளி.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறிப்போந்தார் நன்னூலார்.

எகரமும் ஓகரமும் புள்ளி பெறுதலைப் பின் வரும்
மாத்திரைச் சுருக்க அணியமைந்த செய்யுட்களாலும்
நன்கறியலாம்.

“நேரிழையார் கூந்தலினோர் புள்ளிபெற நீண்மரமாம்
நீர்நிலையோர் புள்ளிபெற நெருப்பாம்”

“மயிர்நிறுவி மற்றதற்கோர் புள்ளி கொடுப்பின்
செயிர்தீர்மரமாகும் சென்று” (நன். சூ. 268. மேற்)

இதன்கண் நேரிழையார் கூந்தல், மயிர் என்பன
ஓதி என்று கொள்ளப்படும். அதன்கண் ஓதி எனப்
புள்ளி கொடுத்தால் ஓதி என்ற மரத்தைக் குறிக்கும்.
அவ்வாறே நீர்நிலையென்பது ஏரி. அதன் ஏகாரத்துப்
புள்ளியிட்டால் எரி என நெருப்பை யுணர்த்தும்.

எழுத்தினது உருவத்தைக்குறிக்கவந்த நன்னூலார்,
மகரக்குறுக்கம், குற்றியலுகரம், இவை புள்ளி பெறு
மென்று தொல்லாசிரியர்கூறிய வரிவடிவை இறந்தது
விலக்கல் என்னும், உ த் தி ய ா ல் கூறுது விலக்கினார்
போலும்.

இக்காலத்து எகர ஓகரம் என்பன, மகரக்குறுக்கம்
குற்றியலுகரம் என்பனபோலப் புள்ளி பெறுதலை
யொழிந்தன. எகர ஓகரங்களோடு ஏகார ஓகாரங்கட்கு
வரிவடிவு வேற்றுமை செய்ய எண்ணிய பிற்காலத்தார்
குறில்களின் தலையிற் புள்ளியிடும் பழைய முறையினை
மாற்றி நெடில்களின் கோட்டினைக் கீழ்விலங்குபோலச்
சிறிது வளைத்தெழுதுதலை வழக்கமாகக் கொள்வாரா
யினர்.

கௌ. புள்ளி யில்லா எல்லா மெய்யும்
உருவுரு வாஃ யகரமொ டுயிர்த்தலும்
ஏனை யுருவோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்
ஆயீ ரியல வுயிர்த்த லாதே.

இஃது உயிருமெய்யுங் கூடுமாறுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) எல்லா மெய்களும் புள்ளியில்லை யாம்படி யாக, தத்தம் முன்னைவடிவே பின் னும் வடிவாகவே அகரத்தோடு கூடியொலித்தலும், ஒழிந்த உயிர்களோடு வடிவு வேறுபட்டு ஒலித்தலும் ஆகிய அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய; அவை யொலிக்கு முறைமைக்கண் ள-று.

1. புள்ளியில்லையாதல் — தத்தம் முன்னை வடிவே வடிவாக அகரத்தோடுயிர்த்தல். க, ங, ய, என வருதல்.

2. ஏனையுயிரோடு உருவு திரிந்து வருதலாவது, “மேலுங்கீழும், புள்ளிபெற்றும், புள்ளியுங்கோடும் உடன் பெற்றும் உயிர்த்தலாம். கி, கீ, முதலியன மேல் விலங்கு பெற்றன. கு, கூ, முதலியன கீழ்விலங்கு பெற்றன. கா, ஙா, முதலியன புள்ளி பெற்றன. “அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாக எழுதினார்”. கொ, கோ, னொ, னோ, என்பன புள்ளியுங் கோடும் உடன் பெற்றன என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இங்ஙனந் திரிந் தொலிப்பவே உயிர்மெய் பன்னிரு பதினெட்டு இரு நூற்றொருபத்தாறு ஆயின.

“உயிர்மெய்” என்பதனை ஒற்றுமை கொள்வழி உம்மைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையெனவும், வேற்றுமை கொள்வழி உம்மைத் தொகையெனவுங் கொள்க” என்பர் இளம்பூரணர். ஆசிரியர், உயிர்மெய்யென்பதனை வேற்றுமை நயங் கருதியே கூறுகின்றாராகலின், உம்மைத்தொகையெனக் கொண்டார் நச்சினார்க்கினியர். சூத்திரத்தில் ‘இல்லாக’ என்பது ‘இல்லா’ என நின்றது என்பர் இளம்பூரணர்.

இங்ஙனம் மெய் உயிரோடு கூடி ஒலிக்கும் நிலையில் உயிரளவாய் அடங்கி நின்றல் காரணமாக மெய்யோசை ஆண்டுத்தோன்றுது என்பாருமுளர். “மெய்யோடியை யினும் உயிரியல் திரியா” என்பதனால் உயிர்மெய்க் கூட்டத்துத் திரியா உயிரியல்பினை விளக்கிய ஆசிரியர், அக்கூட்டத்து மெய்கள் உயிரொலி நிறையப்பெற்று அதனோடு அதன் அளவாய் அதன்முன் ஒலிக்குமியல் பின என்பதனை இச்சூத்திரத்தால் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார்.

கஅ. மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே.

உயிரும் மெய்யும் கலந்து உயிரளவாய் ஒலிக்கும் பொழுது அவ்விரண்டனுள் முன்னொலிப்பதெது பின்னொலிப்பதெது என்பதனை இதனுட் கூறுகின்றார்.

(இ-ள்) மெய்யும் உயிருங் கலந்து உயிரளவாய் ஒலிக்கும்பொழுது மெய்யொலியின் பின்னரே உயிரொலி தோன்றி நிற்குமென்பதாம்.

இதனால் உயிர்மெய்க் கூட்டத்து மெய் முன்னும் உயிர் பின்னுமாக ஒலித்து நின்றல் கூறப்பட்டது.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வேற்றுமை நயங்கருதி உயிர்மெய்யிலக்கணங் கூறினாராக, நன்னூலாசிரியர் பவணந்தியார், உயிர்மெய்யை ஒற்றுமை நயங்கருதி ஒரெழுத்தாகக் கொண்டு இலக்கணங் கூறுவர்.

89. புள்ளிவிட் டவ்வொடு முன்னுரு வாகியும்
ஏனை யுயிரோ டுருவு திரிந்தும்
உயிரள வாயதன் வடிவொழித் திருவயிற்
பெயரொடு மொற்றமுன் னாய்வரும் உயிர்மெய்.

“மெய் புள்ளியை விட்டு அகரத்தோடு கூடியவழி விட்டவுருவே உருவாகியும், ஒழிந்த உயிர்களோடு

கூடியவழி உருவு வேறுபட்டும், தன்மாத்திரை தோன்ருது உயிர்மாத்திரையே மாத்திரையாய், அதன் வரிவடிவினது விகாரவடிவே வடிவாய் உயிர் வடிவையொழித்து, மெய்யுயிரென்னும் இரண்டிடத்தும் பிறந்த உயிர்மெய்யென்னும் பெயருடனே, ஒற்றொலி முன்னும் உயிரொலி பின்னுமாய் வரும் உயிர்மெய்யெழுத்து” என்பது இதன் பொருள். இதன்கண் உயிர்மெய்யை ஒரெழுத்தெனக்கொண்டு விதி கூறுவதும் அதனைச் சார்பிற்றோற்றத்து ஒரெழுத்தென அடக்கியுரைப்பதும் உயிர்மெய்யை ஒரெழுத்தாகக் கொண்டனர் பவணந்தியார் என்பதனை வலியுறுத்தும். இவரே பின்னர் எழுத்துக்களின் முதலீறுரைக்கப் போந்தவிடத்து

109. கின்ற நெறியே உயிர்மெய் முதலீறே.

என வேற்றுமை நயங்கருதி விதி கூறிச்செல்லுதலும் நோக்கத்தக்கது.

கக. வல்லெழுத்தென்ப, க, ச, ட, த, ப, ற.

உ௦. மெல்லெழுத்தென்ப, ங, ஞ, ண, ந, ம, ன.

உக. இடையெழுத்தென்ப, ய, ர, ல, வ, ழ, ள.

இம்மூன்று சூத்திரங்களாலும் மேற்கூறப்பட்ட மெய்களை வன்மை, மென்மை, இடைமையாகிய பிறப்பியற் பிரிவான் வேறுபடுத்துகின்றார் தொல்காப்பியனார்.

வல்லென்றிசைத்தலானும் வல்லென்ற தலைவளியாற் பிறத்தலானும் வல்லெழுத்தெனப்பட்டன எனவும், மெல்லென்றிசைத்தலானும், மெல்லென மூக்கு வளியாற் பிறத்தலானும் மெல்லெழுத்தெனப்பட்டன எனவும், இடைநிகரனவாகி ஒலித்தலானும் இடைநிகர்த்தாகிய மிடற்று வளியாற் பிறத்தலானும் இடையெழுத்தெனப்பட்டன எனவும் உரையாசிரியர் கூறுவர்.

வன்மையு மென்மையும் உணர்ந்தன்றி அவற்றின் இடைப்பட்ட நிலைமை யுணரலாகாமையின், இடையெழுத்தெனப் பிற் கூறப்பட்டது.

வல்லினத்துக் க, ச, த, ப நான்கும், மெல்லினத்து ஞ, ந, ம மூன்றும், இடையினத்து ய, வ இரண்டும் மொழிக்கு முதலாதல் நோக்கி இம்முறையே வைக்கப் பட்டனவெனவுங் கூறுவர்.

வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து என்ற பெயரால் வகைப்படுத்திய இவற்றை

68. வல்லினங் க, ச, ட, த, ப, ற, வெனவாறே.

69. மெல்லினம் ங, ஞ, ண, ந, ம, ன, வெனவாறே.

70. இடையினம் ய, ர, ல, வ, ழ, ள வெனவாறே.

என்ற சூத்திரங்களால் முறையே வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் எனப் பெயரிட்டு வழங்குவர் நன்னூலார்.

உஉ. அம் மூவாறும் வழங்கியன் மருங்கின்
மெய்ம்மயக் குடனிலை தெரியுங் காலை.

இது தனிமெய் மயக்கத்திற்குப் பெயர் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேற்கூறியவாறு மூன்று கூறுகப் பகுக்கப் பட்ட பதினெட்டு மெய்களும் தம்மை மொழிப்படுத்து வழங்குமியல்புளதாகுமிடத்து மெய்மயக்கென்றும் உடனிலையென்றும் இருவகையாம் ஆராயுமிடத்து எ-று.

“உயிர், மெய், உயிர்மெய், என்னும் மூன்றினையும் உறழ்ச்சிவகையான் உறழ ஒன்பது உளவாமன்றே. அவற்றுள் தனிமெய்யோடு தனிமெய் மயக்கம் ஒன்றே கூறியது என்னெனில், மற்றவற்றிற்கு வரையறையின்மையின் வரையறையுடைய தனிமெய் மயக்கமேகூறியொழிந்தாரென வுணர்க. மெய்யென்றதனால் தனிமெய்

யோடு உயிர்மெய் மயக்கமன்றி, தனிமெய்யோடு தனிமெய் மயக்கமாதல் கொள்க” என்பர் இளம் பூரணர்.

உடனிலையை உடனிலை மயக்கமெனக் கூறுவர் இளம் பூரணர். “மெய்ம்மயக்குடனிலை” என்ற இவர் பாடத்தை விடுத்து நச்சினர்க்கினியர் “மெய்ம்மயங்குடனிலை” எனப் பாடங்கொண்டு மெய்மங்கும் நிலை, உடன்மயங்கும் நிலை என ஈரிடத்தும் மயங்குநிலை என்ற சொற்களைக்கூட்டி “மெய்மயங்கு நிலை = தனிமெய்தன்முன்னர் நின்ற பிறமெய்யோடும் தன் மெய்யோடும் மயங்குநிலையும், உடன் மயங்குநிலை = அப் பதினெட்டும் உயிருடனே நின்று தன்முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யோடும் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் நிலையும் என இரண்டாம்,” எனப் பொருள்கூறி, இச் சூத்திரம் தனிமெய் பிறமெய்யோடும் தன் மெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடும் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமும் கூறுகின்றது எனக்கருத்துரைப்பர். இவர்க்கு முன்னவராய் இளம் பூரணர் கொண்ட “மெய்மயக்குடனிலை”. என்ற பாடமே தொன்மை கருதி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதாகலானும், உயிர்மெய், உயிர்மெய்யோடும் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கத்திற்கு வரையறையின்மையின் அதற்கு விதி கூறப்படுவதன்றாகலானும் அவர் கூறியவாறு மெய்ம்மயங்கு நிலை என்பதனுள் மெய் பிறமெய்யோடும் தன்மெய்யோடும் கலந்து நிற்குநிலை என்பது விளங்காமையானும், உயிர்மெய்யை உயிரும் மெய்யும் என ஈரெழுத்தாகப் பிரித்து விதி கூறுவார் ஈண்டு ஓரெழுத்தாகக் கொண்டு உரையாராகலானும், உடனிலை யென்பதற்கு உயிருடன் நின்றல் எனக் கோடற்குரிய சொல்லின்மையானும் இளம்பூரணர் பாடமே ஆசிரியர் கருத்தாதல் பெறப்படும்.

ஆசிரியர் தனிமெய் பிறமெய்யோடு மயங்குநிலையை மெய்ம்மயக்கு எனவும், தனிமெய் தன் மெய்யோடு

மயங்கி நிற்கும் நிலையை உடனிலை யெனவும் இச்சூத்திரத்திற் பகுத்துரைத்தல் காணலாம்.

மொழியிடை நிற்கும் எழுத்துக்களின் மயக்கம் உணர்த்தப்போந்த நன்னூலார், உயிருடன் உயிர்க்கு மயங்குந் தன்மை யின்மையின் அதனையொழித்து மெய்யுடன் மெய் மயங்குதலும், உயிரும் மெய்யும் மாறி மயங்கலுமாகிய இவ்விரண்டினையும் இடைநிலை மயக்கத்தில் உணர்த்த எடுத்துக்கொண்டார்.

110. க, ச, த, ப, வொழித்த ஈரேழன் கூட்டம்
மெய்ம்மயக் குடனிலை ரழவொழித் தீரெட்
டாகும் இவ்விருபான் மயக்கும் மொழியிடை
மேவும் உயிர்மெய் மயக்கள வின்றே.

(இ-ள்) மெய் பதினெட்டனுள் க, ச, த, ப, என்னும் நான்கும் ஒழித்தொழிந்த பதினான்கு மெய்யும், பிற மெய்களோடு கூடுங்கூட்டம் வேற்றுநிலை மெய்ம் மயக்கமாம். ர ழ என்னும் இரண்டு மொழித்தொழிந்த பதினாறு மெய்யும் தம்மொடு தாம் கூடுங் கூட்டம் உடனிலை மயக்கமாம். இவ்விரண்டு பகுதி மயக்கமும் மொழியிடைவரும். உயிருடன் மெய்யும் மெய்யுடனுயிரும் மாறி உயிரும் மெய்யுமாக மயங்கும் மயக்கத்திற்கு வரையறையிலலை; வேண்டியவாறே மயங்குமென்பதாம்.

இதன்கண் பவணந்தியார், உயிரும் மெய்யும், மெய்யும் உயிரும் மாறி மயங்கு மயக்கத்திற்கு அளவின் றெனக்கூறி, இடைநிலையாக மெய்களை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாறே மெய்மயக்கு, உடனிலைமயக்கம் என இருவகைப்படுத்துப் பெயர் கூறினார்.

இச்சூத்திரத்தான் மெய் மயங்குங்காற் க, ச, த, ப, என்னும் நான்கும் தம்மொடு தாமே மயங்குமெனவும், ர, ழ, என்னும் இரண்டும் தம்மொடு பிறவே மயங்குமென

வும், ஒழிந்த பன்னிரண்டும் தம்மொடு தாமும் பிறவும் மயங்குமெனவும் பெற்றும்.

இவ்விருவருங் கூறிய மெய்ம்மயக்கத்தினைப் பிற காலத்து உரையாசிரியர்கள் வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக் கெனவும், உடனிலையினை உடனிலை மெய்ம்மயக்கமென வும் பெயரிட்டு வழங்குவர். மெய்மயக்கு — தனிமெய் முன்னர்ப் பிறமெய் வந்து மயங்கும் (வேற்றுநிலை) மெய் மயக்கம். இதனை ஏழு சூத்திரங்களால் தொல்காப்பியனார் விரித்துக் கூறுவர்.

உந. ட, ற, ல, ள, வென்னும் புள்ளி முன்னர்க்
க, ச, ப வென்னு முவெழுத் துரிய.

(இ-ள்) ட, ற, ல, ள என்ற நான்கு மெய்களின் முன்னர்க் க, ச, த, ப என்னும் மூன்று எழுத்துக்களும் தனித்தனி வந்து மயங்குவனவாம்: எ-று.

உச. அவற்றுள்,
ல, ள ஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்.

(இ-ள்) முற்கூறிய நான்கனுள் லகார ளகாரமாகிய மெய்களின் முன்னர்க் க, ச, ப-க்களேயன்றி யகரவகரங் களும் வந்து மயங்கும்.

இவ்விரு சூத்திர விதியையும் நன்னூலார்,

113. ட, ற, முன் க, ச, ப, மெய்யு-ன் மயங்கும்.

117. ல, ள, முன் க, ச, ப, வ, ய, வொன்றும்மே.

என்ற இரு சூத்திரங்களால் கூறினார்.

உரு. ங, ஞ, ண, ந, ம, ன, வெனும் புள்ளி முன்னர்த்
தத்த மிசைக ளொத்தன நிலையே.

(இ-ள்) மெல்லின மெய்கள் ஆறன் முன்னரும் முறையே அவற்றவற்றிற்கு இனமொத்த வல்லின மெய்கள் வந்து மயங்கும்.

உசு. அவற்றுள்

ண னஃகான் முன்னர்க்

க, ச, ஞ, ப, ம, ய, வவ் வேழுமுரிய.

(இ-ள்) ணகார னகாரமெய்களின் முன் அவற்றிற் கினமாகிய வல்லினமெய்யே யன்றிக் க, ச, ஞ, ப, ம, ய, வ, ஆகிய ஏழு மெய்களும் வந்து மயங்குவனவாம்.

உஎ. ஞ, ந, ம, வ வென்னும் புள்ளி முன்னர்

யஃகா னிற்றன் மெய்பெற் றன்றே.

(இ-ள்) ஞ, ந, ம, வ, என்னும் நான்கு மெய்களின் முன்னர் யகரமெய் வந்து மயங்கும்.

உஅ. மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந்தோன்றும்.

(இ-ள்) மகரமாகிய மெய்யின் முன்னர்ப் பகர யகரங்களேயன்றி வகரமும் வந்து மயங்கும்.

இந்நான்கு சூத்திர விதிகளையும் நன்னூலார்,

111. ங ம்முன்கவ்வாம் வம்முன் யவ்வே.

112. ஞநமுன் றம்மினம் யகரமொ டாகும்.

114. ணனமுன் னினங் கச ஞபமய வவ்வரும்.

115. ம ம்முன் பயவ மயங்கு மென்ப.

என்ற நான்கு சூத்திரங்களால் குறிப்பிடுவர்.

உகூ. ய, ர, ழ வென்னும் புள்ளி முன்னர்

முதலாகெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்.

(இ-ள்) ய, ர, ழ, என்னும் மெய்களின் முன்னர் மொழிக்கு முதலாகும் க, ச, த, ப, ம, வ, ய, ஞ, என்னும் ஒன்பது மெய்களும், முதலாகாத ஙகர மெய்யும் வந்து மயங்கும்.

நன்னூலார் முதலாகாதங்கரத்தை அவ்வையொட்டி
முதலாகுமெனக் கொண்டாராதலின் இவ்விதியை,

116. ய, ர, ழ, முன்னர் மொழிமுதன் மெய்வரும்.

என்ற சூத்திரத்தாற் சுட்டினார்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பின்னிற்றும் மெய்களைத்
தொகுத்து இவை இவற்றின் முன் மயங்குமெனச்
சூத்திரம் செய்தலும்; நன்னூலார் முன்னிற்கு மெய்
களைத் தொகுத்து அவைகளோடு இன்னின்ன மெய்கள்
வந்து மயங்குமெனக் கூறலும் இவ்விருவர் செய்த
சூத்திரங்களையும் நோக்கிற் புலனும்.

நய. மெய்நிலைச் சுட்டி னெல்லா வெழுத்தும்
தம்முன் தாம் வருஉம் ர ழ வ ல ங் கடையே.

இது நிறுத்த முறையானே உடனிலை மயக்கமாமாறு
கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பொருள் நிலைமையைக் கருதின் எல்லா
மெய்களும் தம்முன் தாம் வந்து மயங்கும்; ரகர ழகரங்கள்
அல்லாதவிடத்து எ-று.

மெய்ந்நிலைச்சுட்டின் என்றதனால் தனிமெய்முன்னர்
உயிரேறிய மெய் வருமெனக்கொள்க. எல்லாமென்றது
ரகர ழகர மொழிந்தவற்றை. இவ்வுடனிலை மயக்கத்தை
நன்னூலார்,

118. ர ழ வ ல் ல ன தம்முற் றுமுட னிலையும்.

என்றதனாற் குறிப்பிட்டார்.

நக. அ, இ, உ, அம்முன்றுஞ் சுட்டு.

இது குற்றெழுத்தென்றவற்றுள் சிலவற்றிற்கு வேறோர்
குறியீடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அ, இ, உ, என்று கூறிய அம்முன்றுஞ் சுட்டென்னுங் குறியினையுடைய. ஏ-று.

இதுவும் இதற்கடுத்த சூத்திரமும் எழுத்தாம் தன்மையின்றி மொழிநிலைமைப்பட்டு நின்றவின் மொழி மரபினைச்சாரவைத்தார் என்பர் உரைகாரர்.

சுட்டியறியப்படும் பொருளை யுணர்த்தலின் சுட்டென்பது காரணப்பெயர்.

அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், உக்கொற்றன் என வரும். அ, இ, உ என்ற மூன்றெழுத்தும் மொழி முதலிலே தனியே நின்று சுட்டுப்பொருளை யுணர்த்தி நின்றல் மேற்காட்டிய உதாரணங்களாற் புலனாம். ஆசிரியர் தனியே சுட்டு என்ற பெயரைக் குறிப்பிடும்போதெல்லாம் இம்மூன்றெழுத்தைத் தவிர வேறென்றையுஞ் சுட்டாமையும் இதனை வலியுறுத்தும்.

இவ்வாறு நன்னூலாரும் அ, இ, உ, இம் மூன்றெழுத்தும் மொழிமுதற்கண் புறத்தே தனித்துச் சுட்டுப் பொருளுணர்த்தவரிற் சுட்டெழுத்தாமென்பதனை,

66. அ, இ, உ ம்முதற் றனிவரிற் சுட்டே.

என்பதனாற் குறிப்பிட்டார்.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், உரைகாரரும், பவணந்தியாரும், மயிலைநாதரும் மொழிக்கு முதலில் தனித்துச் சுட்டுப் பொருளுணர்த்திவரும் அ, இ, உ, என்ற இம் மூன்றையுமே ஈண்டுச் சுட்டெனப் பெயர் கூறினாராகப் பின்வந்த நன்னூலுரையாசிரியர் சங்கர நமச்சிவாயர் “முதலெனப் பொதுப்படக் கூறினமையாற் புறத்தும் அகத்தும் வருதல் பெற்றும்” எனக்கொண்டு, ஆசிரியர் கூறிய ‘தனிவரின்’ என்றதனையும் நோக்காது, “அவன் என்பதன்கண் அகரம், அறம்என்பதன்கண் அகரம் போலப் பின்னெழுத்துக்களோடு தொடர்ந்து நின்று

ஒரு பொருளை யுணர்த்தாது, மலையன் என்பதன்கட் பகுதிபோல வேறு நின்று சுட்டுப்பொருளுணர்த்தலின் அகத்துவரும் இதனையும் தனிவரின் என்றார்” என அமைதி கூறி, அவன் இவன் உவன் என்ற பெயரையும் உதாரணங் காட்டினர். அவர்கள் அகத்து வருவதாகக்கொண்ட இவ்வுதாரணத்தின்கண் சுட்டெழுத்தும் சுட்டப்படும் பொருளும் அக்கொற்றன் என்றவிடத்துப் போல வேறு நில்லாது ஒரு பெயர்ப்பட்டு நின்றலான் அ, இ, உ முதலிய எழுத்துக்கள் இதன் முதற்கண் மலையன் என்பதன்கட் பகுதிபோல பிளவுபட்டுத் தனியே நின்றன எனக் கொள்ளல் பொருந்தாது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சுட்டு என்ற பெயரினை அ, இ, உ, என்ற எழுத்துக்களுக்கே இட்டு வழங்கினார். அவையடியாகப் பிறந்த பெயர்களைச் ‘சுட்டுப் பெயர்’ (சொல்கிளவி சூ. ௩௪, ௩௮) எனக் குறிப்பிட்டு வழங்குவர்,

அவன், இவன், உவன்,	அவள், இவள், உவள்,
அவர், இவர், உவர்,	அது, இது, உது,
அஃது, இஃது, உஃது,	அவை, இவை, உவை,
இவ், இவ், உவ்.	

என்றங்கு பலதிறப்படுத்துப்பெயரியலுள் (சூ. அ, ௧௩) வழங்கியுள்ளார். அ, இ, உ, என்பனவற்றைக் குறிக்கும் போது சுட்டு என்ற சொல்லை வழங்கியும், அது, அவ் முதலியவற்றைக் குறிக்கும்போது சுட்டுமுதலுதரம் சுட்டு முதலாகிய வகரவிறுதி, என்று கூறிச் சுட்டடியாகப் பிறந்ததெனக் குறிப்பிட்டும் செல்லுதல் நோக்கத்தக்கது.

௩௨. ஆ, ஏ, ஓ அம்முன்றும் வினா.

இது நெட்டெழுத்தென்றவற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேரோர் குறியீடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஆ, ஏ, ஓ என்ற மூன்றும் வினா என்னும் பெயரினையுடையன. ஏ-று.

வினாப்பொருளுணர்த்தலின் வினாவாயிற்று. உண்கா உண்கே, உண்கோ என வரும். ஆசிரியர் ஈண்டு ஆ, ஏ, ஓ, என எழுத்தாம் நிலையில் நின்று வினாப் பொருள் உணர்த்திவரும் மூன்றனையும் வினாவெனக் குறியிட்டுரைத்தார். சொல்லாம் நிலைமையில் நின்று யாவன், யாவள், யாவர் என உயிர்திணைக்கண்ணும், யாது, யா, யாவை, யென அஃறிணைக்கண்ணும் பெயராகவும், உயர்திணைக்கண் யார் எனவும், அஃறிணைக்கண் எவன் எனவும் வினாவினைக் குறிப்பாகவும் வருவன வற்றை முறையே சொல்லதிகாரத்துப் பெயரியல் வினையியல் இவற்றிற் கூறிப்போந்தார். எவ்வயின் எதோளி என எகர முதலாக வயின் என்பதும் இகரவிகுதியும் ஒட்டி யொருசொல்நீர்மைப்பட்டு இடப்பொருளுணர்த்தி இங்ஙனம் வினாவாய் நிற்கும் இடைச்சொற்களை வினாவெனத் தழுவினார் (எழுத்து கருக, நநச). இவை சொன்னிலைமைப்பட்டு வினாப்பொருளுணர்த்தி நின்றலின் எழுத்தாம் நிலைமையில் நின்று ஈண்டுப் புணர்ச்சிக்கட்படும் ஈற்று வினாவாகிய ஆ, ஏ, ஓ, என்றவற்றுள் இயைத்துரைக்கப்படாவாயின.

“ஒன்றறிசொன்முன் யாதென் வினாவிடை” கஎஉ.

“யாவென்வினாவுமாயியல் திரியாது” கஎரு.

“யாவென் வினாவினையெனிறுதி” கஎஅ.

என இவ்வதிகாரத்தும் வினாவெனக்கொண்டு, யாவன், யாவள், யாவர், யா, யாவை, எனப் பெயரியற்கண்ணும்,

யாஅரென்னும் வினாவின் கிளவி

அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கு முரித்தே. (வினை. கந.)

அத்திணை மருங்கி னிருபாற் கிளவிக்கும்

ஒக்குமென்ப எவனென் வினாவே.

(உஉ)

என வினையியற்கண்ணும் எடுத்துரைத்தமையால் வினாச் சொல்லை வினாப்பெயர், வினா வினைக்குறிப்பு என இரு

வகைப்படுத்தினாரென்பதறியலாம். ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட ஆ, ஏ, ஓ மூன்றும் இருதிணையைம்பாற் பெயரிறுதிகளோடுஞ் சேர்ந்து வினாப் பொருளுணர்த்தி நின்றலும், சொன்னிலைப்பட்டுவரும் யாவன் முதலிய பெயரும், வினாவினைக்குறிப்பும். அவ்விருதிணையுள் ஒன்றும் ஒருபாற் பொருளின்கண் நின்றலுங் கொண்டு, இவை பொருளானும் வேறுபாடுடைய என்பது அறியப்படும். இனி எவ்வயின் எதோளி முதலியவை எகரத்தை முதலாகக் கொண்டு வரினும் வயின் என்னும் சொல்லும் இகரவிகுதியும் பெற்று ஒரு சொல்லாய் நின்று இடப்பொருளுணர்த்தி வினாவாய் வருதலின் இடைச்சொல்லாயின.

இனி இளம்பூரணர் இச் சூத்திரத்திற் “தன்னின முடித்தல் என்பதனால் எகரமும் யகர ஆகாரமும் வினாப் பெறுமெனக் கொள்க”. எனத் தழுவிக்கொண்டார். இக்கருத்தேபற்றி நன்னூலாரும்,

67. எ, யா, முதலும் ஆ, ஓ, ஈற்றும்
ஏயிருவழியும் வினாவாகும்மே.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தனர்.

(இச் சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் பவணந்தியார் வினாவாக வருமெனக்கூறிய ஆ, ஏ, ஓ ஆகிய ஈற்று வினாவில் ஏமுதலினும் வருமெனக் குறிப்பிட்டது, ஏது என்பது முதலாக வரும் பிற்காலத்து வழக்கு நோக்கியாதல் வேண்டும்).

பவணந்தியார் கூறியவாறு எகரம் வினாவாய் வருமென்றால், அ, இ, உ என்றவற்றைச் சுட்டெனக் குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் எகரத்தையும் வினாவென அடக்கிக் கூறியிருப்பர். உயிர்மயங்கியலில் அ, இ, உ என்றவற்றிற்கு அவ்வவ்வீற்றின்கண் புணர்ச்சி விதி கூறிய ஆசிரியர், எகரம் தனி நின்று வினாப்பொருளுணர்த்துமாயின் அதனையும் எகர வீற்றுள் எடுத்துக்கூறிப்

புணர்த்திருப்பர். அவ்வாறெடுத்தோதாமையானும் “சுட்டுமுதல் வயின்” என்றும் போல ‘எகர முதல் வயின் என எழுத்தேபற்றிக் கூறி எகரம் இகரம் முதலியவைகளோடு கூடி ஒரு சொல்லாகிய நிலையிலேயே, அவ்விடைச் சொல்லை வினாவெனக் குறிப்பிட்டுச் சேறலானும், எகரமொன்றே” மொழிமுதற்கண் தனித்து நின்று வினாப் பொருளுணர்த்திற்றென்றல் தொல்காப்பியனார்க்குடன் பாடன்று என்க.

இனி அஃறிணைப்பன்மைப் பெயராய் நின்று வினாப் பொருளுணர்த்தும் யா என்னும் வினாப் பெயரினை மொழி முதலினின்றும் வினாப்பொருளுணர்த்தும் வினா எழுத்தாகக்கொண்டு, இரு திணையைம்பாற் பெயரினும் வினையினும் பின்னின்று வினாப்பொருளுணர்த்தும் எழுத்துக்களோடியைத் துரைத்தல் பொருந்தாது. அன்றியும் யாவொன்றனை வினா வெழுத்தாகக் கொண்டு அதனோடு துவ்விசுவதியும் வைவிசுவதியும் சேர்ந்து யாது, யாவை என ஆயிற்றெனக் கொள்ளின் யா என்பதனை அஃறிணைப் பன்மைப் பெயராகக்கொண்ட தொல்காப்பியனார் கருத்தோடு முரணி, யா என்பது ஐம்பாற்கு முரித்தெனப் பொருள்படுதலானும், ஐம்பாற்குமுரிய யாவென்பது இலக்கியங்களிலும் வழக்கிலும், அஃறிணைப் பன்மைப் பொருளுணர்த்தி நின்றலானும் ஆசிரியர் கருத்து அஃதன்றென்க.

இனி, எ, என்பதனைத் தனியே வரும் வினாவெழுத்தாகக் கொண்டு எப்பொருள் என்றும், உயர்திணைக்கண் அன் விசுவதி பெற்று எவன் என்று ஆண்பாலுணர்த்தியும் நிற்குமெனக் கொள்வர் பிற்காலத்து உரையாசிரியர்கள்.

“எப்பொருளாயினும்” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத் தொடர்க்கு எகரத்தைத் தனியே வந்த வினாவெழுத்தாகப் பிரித்து “எந்தப் பொருளாயினும்” எனப் பிற

காலத்தார்போலப் பொருளுரையாது “யாதானு மொரு பொருளையாயினும்” எனச் சேன வரையர் கூறிப்போத லால் யாதுபொருளாயினும் என்பதே எப்பொருளாயினு மென ஒரு மொழியாய்த் திரிந்து நின்றதென்பது அவர் கருத்தாதலறியலாம்.

எவன் என்ற வினா உயர்திணைக்கு உரித்தன்றென் பதை “அஃதேல் நுமக்கிவன் எவனும்” என உயர் திணைக்கண்ணும் வருமாலெனின், ஆண்டு அது முறை பற்றி நின்றலின் அஃறிணைக்கண் வந்ததெனவே படு மென்பது; அஃதேல் நுமக்கிவன் என்ன முறையனும் என்பதல்லது, என்ன முறையாம் என்பது பொருந்தா தெனின், என்ன முறையென்பது ஆண்டு முறைமேல் நில்லாது ஒற்றுமை நயத்தான் முறையுடையோன் மேல் நின்றலின் அமையுமென்க” என வினாவிடைகளான் வற்புறுத்தினார். ஈண்டு எவன் என்பது அஃறிணையிரு பாற்குமுரிய வினாவினைக் குறிப்பாம். அஃறிணை வினா வாய் வரும் எவன் என்னும் வினைக்குறிப்புச் சொல்லே அத்திணைக்கட் பெயராகவும் ஆசிரியர் காலத்திற்குப்பின் வழங்கத் தொடங்கியது. இப் பெயர்ச்சொல் “இன் சொலினி தீன்றல் காண்பானெவன்கொலோ-வன்சொல் வழங்குவது” எனத் திருக்குறளிலும் வழங்குகிறது. இதைப்பற்றி “எவனென்பதோர் பெயருமுண்டு; அஃதிக் காலத்து என்னென்றும் என்னையென்றும் நிற்கும்” எனச் சேனவரையர் கூறுதலால், எவன் என்னும் அஃறிணை வினாப்பெர் பிற்காலத்து என், என்னை, என்று திரிந்து வழங்கப்பெற்றது என்பதும் பெற்றும். சேன வரையர் எவன் என்பதனை ஆசிரியர் கருத்தாக வினைக் குறிப்பெனக்கொண்டு அச்சொல் உயர்திணை குறிப்ப தன்று என வற்புறுத்திக் கூறினமையானும், யாவன் என்பது முதலாக உயர்திணை வினாப்பெயரைக் குறிப் பிட்டுச் சென்ற தொல்காப்பியனார், தங்காலத்து எவன் என்ற வினா உயர்திணை ஆண்பாலைச் சுட்டி நிற்குமா

யின் அதனைக் கூருதிரார் ஆகலர்னும் அவர்காலத்து எவன் என்ற சொல் உயர்திணை வினாப் பெயராய்நின்ற தன்றென்பது புலனும்.

ஆசிரியர் காலத்துக்குப் பின்னர் யாது யாவை யென்பன முறையே எது, எவை எனவும், யாவன், யாவள், யாவர் என்பன முற்றையே எவன், எவள், எவர், எனவும் திரிந்து வழங்கியதாதலால் உரையாசிரியரும் நன்னூலாரும், எகரத்தை வினாவெழுத்தாகத் தழுவிக்கொண்டனர் போலும். இங்ஙனம் யாது முதலியவற்றின் யா என்னும் உயிர்மெய் எகரமாகத்திரியும் முறைமைத்தென்பதை யான் யாம் என்பவற்றின் முதல் யகரமெய் கெட்டு ஆகாரம் எகரமாகத்திரிந்து என், எம், என நிற்கும் எனக்கிளந்த அவற்றின் இயல்பான் உணர்ந்து கொள்ள வைத்தார் ஆசிரியர். ஆதலான் அவ்வியல்பு முறைபற்றியே அச் சொற்களின் யகர ஆகாரம் எகரமாகத் திரிந்ததெனக் கொள்ளல் பொருத்தமுடைத்து.

நந. அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்.

இஃது எழுத்துக்கள் முற்கூறிய மாத்திரையில் நீண்டு நிற்குமிடம் இதுவெனக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எழுத்துக்கள் தமக்குச் சொன்ன அளபினைக்கடந் தொலித்தலும், ஒற்றெழுத்துக்கள் அரை மாத்திரையின் நீண்டொலித்தலும் உளவென்பர் ஆசிரியர். அங்ஙனம் உளவாதலும் குரல் முதலிய ஏழிசையோடு பொருந்திய நரம்பினையுடைய யாழினது இசை நூலிடத்தன எனச்சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

ஒற்றிசை நீடலுமெனவே முன்னர் அளபிறந் துயிர்த்தலும் என்ற விதி ஒற்றல்லாத உயிரெழுத்துக்களுக்கென்பது பெறுதும். ஒற்றிசை நீடலும் 'உள

என்றது, அந்நீட்டிப்பு ஒருதலையன்றென்பது விளக்கிற்று' என்பர் இளம்பூரணர். இசையின் அளவிறந்திசைக்குங்கால் உயிர் பன்னிரண்டு மாத்திரையீருகவும், ஒற்று (மெய்) பதினொரு மாத்திரையீருகவும் இசைக்கு மென்பர் இசை நூலார். அவர் கொள்கையை இயற்றமிழாசிரியராகிய இவர் 'பிறநூன் முடிந்தது தானுடம்படுதல்' என்னும் உத்தியாற்றமுவினார். நன்னூலார் இசைநூலிடத்து எழுத்துக்கள் தத்தம் மாத்திரையினைக் கடந்தொலித்தலோடு விளி பண்டமாற்றுதல் முதலியவற்றின்கண்ணும் அவை அங்ஙனமிசைக்கு மெனக் கொண்டு,

99. ஆவியு மொற்று மளவிறந் திசைத்தலும்
மேவு மிசைவிளி பண்டமாற் றுதியின்.

எனச் சூத்திரம் செய்தனர்.

இனி இச்சூத்திரத்து ஆதியென்றமையான் நெற்போர்தெழிக்கும் பகட்டினங்களைத் தூரக்குஞ் சொல்லாகிய 'நாவல்' என்பதன் கண்ணும் குறிப்பிசை முறையீடு புலம்பல் முதலியவற்றின் கண்ணும் உயிரும் ஒற்றும் அளபிறந்திசைக்கு மெனக் கொண்டார் பின் வந்த உரைகாரர்.

நச்சினர்க்கினியர் 'அளபிறந்துயிர்த்தலும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'இசையொடு சிவணிய' என்பதற்கு "இசைத்தலோடு பொருந்திய நால்வகைச் செய்யுட்கண்" எனப் பொருள் கூறி, உயிரும் ஒற்றும் செய்யுட்கண் அளபிறந்திசைக்குமெனக் கொண்டார். இசையொடு சிவணிய என்ற சொற்றொடர் நரம்பின் மறைய என்பதன் அடைமொழியாகலானும், தன்னூலே பற்றுகப்பிறநூற்கு வருவதோர் இலக்கணங் கூறுதற்கு எடுத்துக் காட்டாகப் பேராசிரியர் இதனைக் குறிப்பிடுதலானும் அது கருத்தன்றென்க.

2. மொழிமரபு

மொழிகளுக்கு எழுத்தான் வரும் மரபு உணர்த்தின மையின் மொழிமரபெனப்பட்டது என இளம்பூரணரும், எழுத்தானும் மொழியது மரபு உணர்த்துகின்றமையின் இவ்வோத்து மொழிமரபெனக் காரணப் பெயர்த்தாயிற் றென நச்சினுர்க்கினியரும் கூறுவர். எழுத்துக்களுக்கு மொழியிடையுளதாம் அடிப்பட்ட இயல்பினை ஆசிரியர் இவ்வியலான் உணர்த்துகின்றாரென்பது கொள்ளத் தகும். இவ்வியலுட் கூறுகின்ற இலக்கணம் தனி நின்ற எழுத்திற்கன்றி மொழியிடை யெழுத்திற்கென இளம்பூரணர் கூறுவர்.

இவ்வியலாற் கூறப்படுவன குற்றியலிகரம், குற்றிய லுகரம், ஆய்தம் என்னும் சார்பெழுத்திலக்கணம், உயி ரளபெடை, மொழியாக்கம், மெய்களினியக்கம், ஈரொற் றுடனிலை, மகரக்குறுக்கம், போலி, ஐகாரக்குறுக்கம், மொழி முதலெழுத்துக்கள், மொழிக்கீழுமெழுத்துக்கள், ஆகிய இவைகளாம். இவையெல்லாம் மொழியிடை வைத்துணர்த்தக்கனவாதலின் ஈண்டுணர்த்தப்பட்டன.

மொழியிடைச்சார்த்தி யுணரப்படுவன ஆகலானும், ஒருவாற்றான் எழுத்தெனக் கொள்ளப்படுவன ஆகலா னும் இவை நூன்மரபையடுத்து மொழிமரபின் முதற் கண் விளக்கப்பட்டன. சார்ந்து வருதலை மரபாகவுடைய மூன்றற்கும் “அவைதாம், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம்” என முன்னருரைத்த முறையே ஈண்டு இலக் கணம் கூறுகின்றார். அம்மூன்றும் ஒருமொழி, புணர் மொழி ஆகிய இரண்டிடத்தும் வருமெனக்கொண்டு அவற்றை ஒருமொழிக் குற்றியலிகரம், புணர்மொழிக் குற்றியலிகரம், ஒருமொழிக்குற்றியலுகரம், புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம், ஒருமொழியாய்தம், புணர்மொழியாய்தம், என ஆருகப்பிரித்து முறையே ஈச முதல் ஈக வரை உள்ள சூத்திரங்களில் உணர்த்தி சய-ல் அவ்வொரு மொழியாய்தத்திற்கோர் இலக்கணங் கூறியுள்ளார்.

௩௪. குற்றிய லிகரம் நின்றல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்
காவயின் வருஉ மகர மூர்ந்தே.

இஃது ஒருமொழிக்கண் குற்றியலிகரம் நிற்குமாறு
கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஒரு மொழிக்குற்றியலிகரம் தான் கூறும்
பொருளைக் கோடற்கு ஒருவனை எதிர்முகமாக்கும் சொற்
குப் பொருந்தவரும் உரையசைச் சொல்லாகிய 'மியா'
என்னும் சொல்லின் சினையாகிய 'யா' வென்னும் உறுப்
பின் மே ல தா ய் மகரவொற்றினை யூர்ந்து நின்றலை
வேண்டும் ஆசிரியன். எ-று.

(உ-ம்) கேண்மியா என வரும்.

மியாவென்னுஞ் சொல் இடம், மகரம் பற்றுக்கோடு,
'யா' என்பதும் இகரம் அரை மாத்திரையாதற்குச் சார்பு.

௩௫. புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே
யுணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்.

இது குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்தும் வருமென்
கின்றது.

(இ-ள்) அக்குற்றியலிகரம் ஒருமொழிக்கண்ணன்றி
இருமொழி தம்முட் புணர்தலியன்ற நிலைமைக்கண்ணும்
குறுகலுரித்து. அதற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உண
ரக் கூறத்தொடங்கின் அவை குற்றியலுரைப் புணரிய
லுள்ளே கூறப்படும். எ-று.

'குறுகலும்' என்புழி உம்மை, புணரியல் நிலையிடை
யும் என மாற்றியுரைக்கப்பட்டது.

“யகரம் வரும்வழி யிகரங்குறுகும், உகரக் கிளவி
துவரத்தோன்றாது” (சளய) என்ற சூத்திரத்து அறு

வகைக்குற்றியலுகரவீற்றின் முன்னும் யகர முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து நிலைமொழிக் குற்றுகர வெழுத்து முற்றத்தோன்றது; ஆண்டோர் இகரம் வந்து அரைமாத்திரை பெற்று நிற்கும்” எனக்கூறிய விதியை ஈண்டுச் சுட்டினார். இது மொழிவாமென்னும் உத்தி.

(உ-ம்) நாகியாது, வரகியாது, தென்கியாது, எஃகியாது, கொக்கியாது, குரங்கியாது, எனவரும். யகரம் இடம், உகரஞ்சார்ந்த வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

இவ்விருவகைக் குற்றியலிகரத்தையும் நன்னூலார்,

93. யகரம் வரக்குற ளுத்திரி யிகரமும்
அசைச்சொன் மிடாவி னிகாமுங் குறிய. -

என்பதனால் தொகுத்தோதினார்.

ஆற்றிற்றுக் குற்றியலுகரமும் யகரம் வரும்வழி யிகரமாகத் திரியுமென்பர் பவணந்தியார். “யகரம்வரக் குறள்உ திரியிகரம்” என்பது காண்க. குற்றுகரங் கெட்டு இகரந் தோன்றுமென்பதே தொல்காப்பியனார் கருத்தாகும்.

நகூ. நெட்டெழுத் திம்பருக் தொடர்மொழி யீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே.

இஃது ஒருமொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக்கோடுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நெட்டெழுத்தின் பின்னும் தொடர்மொழி யிறுதியிலும் வரும் வல்லெழுத்து ஆறினையும் ஊர்ந்து குற்றியலுகரம் நின்றலை வேண்டும் ஆசிரியன்.

நின்றல் வேண்டும் என்பது ஈண்டுங் கூட்டப்பட்டது என்பர் உரைகாரர்.

‘நெட்டெழுத்திம்பரும் தொடர்மொழியீறும் இடம். வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு. இவ்வாறு இடமும் பற்றுக்கோடும் கூறவே, மொழிக்கு ஈருதலும் கூறியவாருயிற்று’ என்பர் இளம்பூரணர்.

நெட்டெழுத்திம்பர்க் குற்றியலுகரத்தை ஈரெழுத் தொருமொழி யெனப் பெயர் தந்தும், தொடர்மொழியீற்றினை உயிர்த்தொடர், இடைத்தொடர், ஆய்தத் தொடர், வன்ரெடர், மென்ரெடர் என ஐவகையாக்கியும் பின்னர்க் கூறுவர் ஆசிரியர் (சூ. சாசூ). இவ்வாறே நன்னூலாரும்,

94. நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெவியிடை
தொடர்மொழி யிறுதி வன்மைபூ ருகரம்
அஃகும் பிறமேற் ரெடரவும் பெறமே.

என்பதனாற் குற்றுகரத்தை அறுவகையாக்கிக் கூறுவர். தொடர்மொழியென்பதனை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “இரண்டிறந்திசைக்குந் தொடர்மொழி” யெனக்கொண்டதுபோலன்றிப் பவணந்தியார்ஈரெழுத்து ஒரு மொழியையும் தொடர்மொழியாகக் கொண்டாராதலான் பிறமேற்றெடர்தல் நெடிலுக்கில்லை யென்பது படநெடிலை ஒடுக்கொடுத்துப்பிரிதல்இன்றியமையாதாயிற்று

ந.எ. இடைப்படிற் குறுகு மிடனுமா ருண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான.

இது குற்றியலுகரம் புணர்மொழியுள்ளும் வருமென்பது உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) அக்குற்றியலுகரம் புணர்மொழி யிடைப்படின் குறுகுமிடமும் உண்டு; அதன் புணர்ச்சி முறைமையறியும் குற்றியலுகரப் புணரியலுள் என்பதாம்.

இடைப்படினுங் குறுகுமென உம்மையை மாற்றியுரைப்பார் இளம்பூரணர். இடன் என்றதனால் இக்குறுக்கம் சிறுபான்மை யென்க.

இடைப்பட்டிற் குறுகுமிடத்தைக் குற்றியலுகரப்புணரியலுள் “வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித், தொல்லையியற்கை நிலையலுமுரித்தே” என்பதனாற் சுட்டினார் ஆசிரியர். இச்சூத்திரம் குற்றியலுகரம் புணர்மொழிக்கண் தன் அரைமாத்திரையிற் குறுகி வருமென்கின்றது எனக் கருத்துரைத்து, “அவ்வுகரம் ஒரு மொழியுளன்றிப் புணர்மொழியிடைப்பட்டின் தன் அரைமாத்திரையினுங் குறுகுமிடனுமுண்டு; அதற்கு இடனும் பற்றுக்கோடும் யாண்டுப்பெறுவதெனின் அதன்புணர்ச்சி முறைமையறியுங் குற்றியலுகரப் புணரியலுள்,” எனப் பொருள் கூறினார் நச்சினர்க்கினியர். இங்ஙனங்கொண்டாலன்றி இச்சூத்திரம் புணர்மொழிக் குற்றியலுகரத்தையுணர்த்திற்றென்றல் பொருந்தாது. உகரங் குறுகுமிடம் ஈரெழுத்தொருமொழி முதல் அறுவகையிடம் எனக்கூறிப்போந்த ஆசிரியர், அது புணர்மொழியிடைப்பட்டின் தன் அரைமாத்திரையினுங் குறைந்து ஒலிக்குமிடத்தைப் புணர்மொழிக் குற்றியலுகரமாக வுரைத்துச் செல்லுதலே பொருத்தமுடைத்து.

“அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுகைக் கண்ணும், எல்லாவிறுதியும் உகரம் நிறையும்” எனப்பாடங்கொண்டு, ஆறு தொடரின் கண்ணும் குற்றியலுகரம் வருமெனப் பொருள் கொள்ளாது, ஒரு மாத்திரையில் குறுகாது நிற்குமெனப் பொருள்கொண்டு, அவ்வாற்றான் எல்லா இறுதிக் குற்றியலுகரமும் தன் அரை மாத்திரையின் மிக்கொலிக்குமெனவும் வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமிடத்து முற்கூறிய அரைமாத்திரையாகிய பழைய இயல்பின்கண்ணே நின்றலும் உரித்து எனவும் கூறி, இச்சூத்திரம் தன்னியல்பாகிய அரை மாத்திரை பெற்றுச் சிறுபான்மையாய் வருமிடத்தையே சுட்டிற்றெனவும் கொள்வர் இளம்பூரணர். ஒருமொழிக் கண்ணுந் தம் அரை மாத்திரையியல்பினவாய் வருங் குற்றியலுகரங்களை அரைமாத்திரையின் மிக்கொலிப்பன எனக்கோடலும், வல்லொற்றுத்தொடர்

மொழி வல்லெழுத்து வருமிடத்து அரை மாத்திரையிற் சிறிது குறைந்தொலிப்பனவற்றை அரை மாத்திரையியல்பாக ஒலிக்குமெனக்கோடலும் வழக்கிற்கும் விதிக்கும் பொருந்தாவாம். ஆசிரியர் 'அவ்வியல் நிலையுமேனே மூன்றே' என்பதனால் குற்றியலுகரத்திற்கு அரை மாத்திரையியல்பெனக் கூறினார். வல்லொற்றுத்தொடர் மொழி வல்லெழுத்து வருவழியல்லது அரைமாத்திரை பெறுது மிக்கொலிப்பனவாயின் ஆசிரியர் அரைமாத்திரை பெறுமென விதிப்பதற்கு இன்றியமையாமை எதுவுமில்லை. அதனால் ஆசிரியர் கருத்துப்படி ஆற்றிற்கு குற்றியலுகரமும் தன் அரை மாத்திரையின் மிகாது இசைக்குமென்பதே பொருத்தமுடைத்து. இச்சூத்திரத்தில் இடைப்படிற் குறுகுமிடத்தைச் சிறுவரவிற்றெனச் சுட்டினமையாலும் ஒரு மொழியிடத்தே அரை மாத்திரை பெற்று நிற்பன வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருவழிக் குறுகுமெனக் குற்றியலுகரப் புணரியலுள் கூறினமையான் அவ் வரைமாத்திரையிற் குறுகுமென்பதே அச்சூத்திரக் கருத்தாகலானும் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்த உரையே பொருந்துமென்க.

புணர்மொழிக் குற்றியலுகரமாகிய இதனைப்பற்றி நன்னூலாசிரியர் குறிப்பிடவில்லை.

ந.அ. குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
உயிரோடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே.

இஃது ஒரு மொழியாய்தம் வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) புள்ளிவடிவினதாகிய ஆய்தம் குற்றெழுத்தின் முன்னதாய் உயிரோடு கூடிய வல்லெழுத்தாறன் மேலதாய் வரும்.

(உ-ம்) எஃகு, கஃசு, கஃடு, அஃது, கஃபு, பஃறி எனவரும்.

குற்றெழுத்தின் முன்னரும் உயிரோடு புணர்ந்த வல்லெழுத்தின் மேலுமாக இவ்வாய்தவொலி வருமென்று தொல்காப்பியர் வரையறை கூறியதனால் அவர் காலத்து அவற்றிடையேயல்லது ஆய்தம் பயின்று வழங்காமை தெளியப்படும்; இவ்வாய்தவொலி வல்லெழுத்தாறன் மேலதாய்நின்று அவற்றின் வல்லோசையை மெலிவித்து நிற்பதாகும். இவ்வாறு வல்லெழுத்துக்களுக்கு முன்னர் நின்று அவற்றினோசையை மென்மைப்படுத்தி நிற்கும் இயல்பிற்று ஆய்தம் என்பதனையுணர்ந்ந காலஞ்சென்ற உயர்திரு மாணிக்க நாயகரவர்கள் இவ்வெழுத்தின் துணையால் பிறமொழியில் வழங்கும் எல்லா வொலிகளையும் தமிழ் மொழிக்கண் குறித்து வழங்குதல் கூடுமென்று ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளார்கள். இவ்வெழுத்தின் துணையால் காஃபி முதலிய பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ் ஒலி எழுத்துக்களால் வழங்க வழி காட்டியவரும் அவரேயாவர். இத்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை நன்னூலார் முற்றாய்தம் என்ற பகுதியில் தானே ஓட்டு மொழிதல் என்னும் உத்தியால் எடுத்துக்கூறினர்.

நகூ ஈறியன் மருங்கினு மிசைமை தோன்றும்.

இஃது இவ்வாய்தம் புணர்மொழியகத்தும் வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நிலைமொழியீறு வருமொழி முதலொடு புணர்ந்து நடக்குமிடத்தும் வேறேரெழுத்தின் ஓசையின்கண் ஆய்தம் தோன்றும் என்றவாறு.

ஆய்தம் தோன்றுமாறு:— லகர ளகர வீற்றுச்சொற்கள் அல்வழிக்கண் தகர முதன்மொழி வருமிடத்து ஆய்தமாகத் திரிந்து முடியும் (நகூகூ, நகூகூ) எனவும், வகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் அல்வழிக்கண் வல்லெழுத்து முதன் மொழி வருமிடத்து அவ் வகரமெய் ஆய்தமாகத் திரிந்து முடியும் (நகூகூ) எனவும் புள்ளி மயங்கியலிற் கூறுகின்றார். அவ்வாறு ல, ள, வீற்று மொழிகள் அல்

வழிக்கண் வல்லெழுத்து முதன்மொழியோடு புணர்தலியன்ற நிலைமைக்கண் நிலைமொழியீற்றிலுள்ள அம்மெய்கள் ஆய்தமாகத் திரிந்து முடிதலான், ஆய்தந்தோன்று மென்னாது வேறேரெழுத்தின் ஓசைக்கண் ஆய்தவொலி திரிந்து தோன்றுமென்பதுபட “இசைமைதோன்றும்” என்றார்.

(உ-ம்) கஃநீது, முஃடது, அஃகடிய எனவரும்.

சம. உருவினு மிசையினு மருகித் தோன்று
மொழிக்குறிப் பெல்லா மெழுத்தி னியலா
ஆய்த மஃகாக் காலை யான.

இஃது ஒருமொழி யாய்தத்திற்கு ஓரிலக்கணங் கூறுகின்றது.

“ஒரு பொருளினது உருவத்தின் கண்ணும் ஓசையின் கண்ணும் சிறுபான்மையாய்த் தோன்றும் குறிப்புமொழிகளெல்லாம் ஆய்த எழுத்தானிட்டு எழுதப்பட்டு நடவா. அவ்வாய்தம் தன் அரைமாத்திரையளவாய்ச் சுருங்கி நிலலாது நீண்டகாலத்து அந்நீட்சிக்கு” எனப் பொருள் கூறிக் கஃறென்றது என்பது உருவு, சுஃறென்றது என்பது இசை என இளம்பூரணர் உதாரணங் காட்டினர்.

நச்சினுர்க்கினியர் உரையாசிரியரை மறுத்து ‘இஃது எதிரது போற்றலென்னும் உத்தியால் செய்யுளியலை நோக்கி ஆய்தத்திற்கு எய்தியதோர் இலக்கண முணர்த்துகின்றது’ எனக் கருத்துரைத்து, ‘நிறத்தின் கண்ணும் ஒலியின் கண்ணும் சிறுபான்மை ஆய்தந்தோன்றும் பொருள் குறித்தலையுடைய சொல்லும் அவையொழிந்த எல்லா மொழிகளும் ஒற்றெழுத்துக்கள்பொல அரை மாத்திரையின் கண்ணும் சிறுபான்மைமிக்கும் நடந்து ஆய்தம் சுருங்காத இடத்தான சொற்களாம்’ எனப் பொருள் கூறி, “கண்ணடண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்” என ஒற்றளபெடுப்புழிக் கண்ண என்பது சீர் நிலையெய்தினைப்போல “கஃஃஃறென்னுங் கல்லதரத்தம்” என நிறத்தின் கண்ணும், “சுஃஃஃறென்னுந் தண்

டோட்டுப் பெண்ணை” யென இசையின் கண்ணும் வந்த ஆய்தம் ஒரு மாத்திரைபெற்றுச் சீர் நிலையெய்துங்கால் ஆண்டுப் பெறுகின்ற ஒரு மாத்திரைக்கு, ஆய்தம் அதி காரப்பட்டமை கண்டு ஈண்டு எதிரது போற்றி விதிகூறி னார் ஆசிரியர் எனச் சிறப்புரையுங் கூறினார்.

(இ-ள்) ஒரு பொருளினது நிறத்தின் கண்ணும் இசையின் கண்ணும் மாத்திரை பெருகித் தோன்றுங் குறிப்பு மொழிகளெல்லாம் அந்நீட்சியைக் குறித்தற் கெனத் தனியே எழுத்தால் எழுதப்பட்டு நடவா; ஆய்தம் சுருங்கா இடத்தான சொற்களாம்.

எனவே ஆய்தம் சுருங்கின் இம்மொழிக் குறிப்புப் புலப்படா தென்பது கருத்து.

(உ-ம்) ‘கஃறென்னுங் கல்லதரத்தம்’

‘சஃறென்னுங் தண்தோட்டுப் பெண்ணை’

என முறையே நிறத்தினும் இசையினும் ஆய்தம் நீண்டு ஒலித்ததாயினும் அந்நீட்சிக்கு மற்றுமோ ரெழுத்து வேண்டப்படாமை யறிக. இச் சூத்திரத்தில் வந்த அருகி என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பெருகி யெனவே தக்கயாகப்பரணி யுரையாசிரியர் பொருள் கூறினார். (தாழிசை—37)

இவற்றை ஆய்தம் சுருங்காத சொற்களெனவே ஆய்தவொலி சுருங்கும் சொற்களும் உள என்பது பெறு தும். நன்னூலாரும் லகர ளகர வீற்றுப் புணர்மொழிக் கண் வரும் ஆய்தம் தன் அரை மாத்திரையிற் குறுகும் என்பதனை,

(97) லளவீற் றியைபினும் ஆய்தம் அஃகும்.

என்ற சூத்திரத்தில் குறிப்பிட்டு எழுத்தின் எண் என்ற பகுதியில் ஆய்தக் குறுக்கம் எனத்தனியே ஒரெழுத்தாக எண்ணினார்.

உயிரளபெடை

சக. குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே.

இது நீட்டம் வேண்டின் என மேற்கூறப்பட்ட அளபெடை, மொழியிடைவைத் துணரும் பெற்றியதாகலின் அதனை யுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) குன்றுவதான ஓசையையுடைய சொற்கண்ணே நின்று நெட்டெழுத்துக்களின் பின்னாகத் தமக்கு இனமொத்த குற்றெழுத்துக்கள் அவ்வோசையை நிறைவிக்கும் என்பதாம்.

மேல் நெட்டெழுத்துக்கள் தாமே மூன்று மாத்திரை முதலாக ஓசைமிக்கு நிலலா எனவும் இரண்டு மாத்திரையினு மிகுத்து மூன்று முதலாக நெட்டெழுத்தினை நீட்ட விரும்புவோர், அம்மாத்திரையினைத் தருதற்குரிய எழுத்தினைக் கூட்டி எழுப்புதல் வேண்டும் எனவுங் கூறினார். இசை குன்றுவதான மொழிக்கண் நெட்டெழுத்தின் பின்னர் ஓசையை நிறைத்து நிற்பன அவற்றின் இனமொத்த குற்றெழுத்துக்களே என்பதனை இச்சூத்திரத்தாற் கூறினார். இதனால் அளபெடைக்கண் நெட்டெழுத்திற்குரிய இரண்டு மாத்திரைக்கு மேற்பட்ட வோசையினை நிறைப்பன நெட்டெழுத்தின் பின்னர்க்கூட்டிய குற்றெழுத்துக்களே என்பது ஆசிரியர் கருத்தாதல் விளங்கும்.

(உ-ம்) ஆஅடை. ஈஇகை எனவரும்.

செய்யுட்கண் இசை குன்றின் மொழிக்கு முதலினு மிடையினுங் கடையினும் நின்ற நெட்டெழுத் தேழும் அவ்விசை நிறைக்கத் தத்தம் மாத்திரையின் மிக்கொலிக்கும் எனவும், அவற்றின்பின் வரிவடிவிற் காணப்படும் இனமாய குற்றெழுத்துக்கள் அவ்வாறு நெடி லளபெடுத்தமை யறிதற்கென வரைந்த அறிகுறிகளே எனவும் கருதிய நன்னூலார்,

91. இசைகெடின் மொழிமுத லிடை கடை நிலைநெடில்.
அளபெழு மவற்றவற் றினக்குறில் குறியே.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார். இங்ஙனம் நெடிலொன்றே அளபெழுந்து மூன்று மாத்திரையாய் மிக்கிசைக்கு மெனவும் நெடில் அளபெடுத்ததை யறிதற்கு வரும் வெறும் அறிகுறியே நெடிலின்பின் நின்ற குறில் எனவும் ஒருதலைதுணிதலாக்கி இவர் கூறியது, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தொடு மாறுபடுகின்றது.

நன்னூலார் கூறியவாறு நெட்டெழுத்தே யளபெடுத்து நிற்க, அதன் பின்னர் வருங் குற்றெழுத்து அறிகுறியாய் வந்ததாயின்,

ஓஓதல் வேண்டும் ஒளிமாழ்துஞ் செய்வினை
யாஅது மென்னு மவர்.

உறாஅர்க் குறநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செறாஅய் வாழிய நெஞ்சு.

அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுசப்பிற்கு
நல்ல படாஅ பறை.

என்றற்றொடக்கத் திலக்கியங்களில் இரு மாத்திரையுடைய நெட்டெழுத்து ஓரசையாகவும், ஒரு மாத்திரையுடைய குற்றெழுத்து ஓரசையாகவும் பிரிந்து, அசைகொள்ளப்படுதல் பொருந்தாதாம். செய்யுளில் வரும் உயிரளபெடை நெடிலோசையும், குறிலோசையும் என வேறு பிரித்து அசைகொள்ளப்படுதலானும், நெடிலே மூன்று மாத்திரையின் மிக்கொலிக்கு மென்றல், இரண்டு மாத்திரைக்குமேல் மூன்று மாத்திரை முதலாக ஓரெழுத்தொலித்தலில்லை என்பதுபட “மூவள பிசைத்தல் ஓரெழுத்தின்றே” என ஆசிரியர் கூறிய சூத்திரக் கருத்தொடு முரணுதலானும், ‘குன்றிசை மொழிவயின் நெட்டெழுத்திம்பர் ஒத்த குற்றெழுத்து நின்று இசை நிறைக்கும்’ என்புழி, இசைநிறைக்கும்

என்னும் பயனிலைக்கு வினைமுதலாகிய குற்றெழுத்தினை வெறும் அறிகுறியென்றல் பொருந்தாமையானும் தொல்லாசிரியரின் விதியே அளபெடைக்கு அமையு மென்க.

சஉ. ஐ ஓள வென்னு மாயீ ரெழுத்திற்
கிகர வுகர மிசைநிறை வாகும்.

இஃது ஒத்த குற்றெழுத்தில்லாதன அளபெடுக்கு மாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) தமக்கு இனமில்லாத ஐகார ஓளகார மென்று கூறப்படும் அவ்விரண்டெழுத்திற்கும் முறையே ஈகார ஊகாரங்களுக் கினமான இகர உகரங்கள் குன்றிசை மொழிக்கண் நின்று ஓசையை நிறைப்பனவாம் (எ-று).

அளபெடைக்கண் இசைநிறைப்பன குற்றெழுத்துக்களே யென்பதை ஈண்டும் “இகர வுகரம் இசை நிறை வாகும்”—என்பதனால் ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

‘நெடில் அளபெழும் அவற்றவற் றினக்குறில் குறியே’ எனவுரைத்த பவணந்தியாரும், தம் கொள்கைக்கு மாருகக் “குற்றியிர் அளபின்ஈரும்” எனக் கூறிப் போந்தார். ஓசையால் மொழிமுதல் மொழியீறு சொல்லும் இவ்விடத்தில் அளபெடையிற் குற்றெழுத்து ஈருமெனக் கூறுதல் வெறுங் குறியளவிற்கென்றே கொள்ளற்கில்லை. இதனால் அளபெடையிற் குற்றெழுத்து ஒலித்து நின்றலை நன்னூலாரும் தம் கொள்கையினை மறந்து உடன்பட்டனரெனவே கொள்ளவேண்டியுளது.

இதுவரையும் சொல்லப்பட்ட விதிகள் முன்னை இயலாகிய நூன்மரபிற் கூறியவற்றுடன் தொடர்புடையன வாதலின், இத்துணையும் நூன்மரபின் ஒழிபு என்பர் இளம்பூரணர்.

மொழியாக்கம்

சங. நெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி.

எழுத்தினுன் மொழியாமாறு கூறத்தொடங்கி ஓரெழுத்தொருமொழி யாமாறு கூறுகின்றார்.

(இ-ள்) நெட்டெழுத்துக்களாகிய உயிர்களேமும் ஓரெழுத்தானாகும் ஒரு மொழியாம்.

(உ-ம்) ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, எனவரும். ஒளகாரம் உயிர்மெய்க் கண்ணல்லது வாராது. (ஊ-தசை). இவ்விதி உயிர்க்கும் உயிர் மெய்க்கும் பொது.

இவை தம்மையுணர நின்றவழி எழுத்தாம். இடைநின்று பொருளுணர்த்திய வழி சொல்லாம்.

சச. குற்றெழுத் தைந்தும் மொழிநிறை பிலவே.

(இ-ள்) குற்றெழுத்தைந்தும் ஓரெழுத்தாய் நின்று ஒரு மொழியாய் நிறைதலில்லை

ஐந்தும் நிறைதலில்லை யெனவே, அவற்றுட் சில மெய்யோடு கூடி நிறைந்து நின்று மொழியாம் என உம்மை எச்சப்பட்டதென்பார் இளம்பூரணர்.

(உ-ம்) து, நொ எனவரும்.

அ, இ, உ எனத் தனிநின்று சுட்டுப்பொருளுணர்த்துவனவற்றை மொழியென்னுதது என்னையெனின் அவை தமக்கென வேறு பொருளின்றிப் பொருளாதியாறன் பொருளையே சுட்டி நின்றலின் மொழியாமேனும் தனியே ஓரெழுத்தாக நின்று ஒரு மொழியாக நிறைதலில்வாகலின் மொழிநிறைபு இல் என்றார். மொழி நிறைபு — மொழியியல்பில் நிறைந்து முழுப்பொருள் தரல்.

இச் சூத்திரமும் உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது.

சரு. ஓரெழுத் தொருமொழி யீரெழுத் தொருமொழி
இரண்டிற்குத் திசைக்குந் தொடர்மொழி யுளப்பட
மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.

இஃது எழுத்தினால் ஆகும் மொழிகளின் பெயரும்
முறையும் தொகையும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஓரெழுத்தானாகும் ஒரு மொழியும் ஈரெழுத்
தானாகும் ஒரு மொழியும், இரண்டிற்கு மேற்பட்ட எழுத்
துக்களால் இசைக்கும் தொடர்மொழியுடனே கூட
மொழிகளில் எழுத்துக்கள் ஒலித்து நிற்கும் நிலைமை
மூன்றேயாம் அவை தோன்றிய நெறிக்கண். எ-று.

தனியே மொழியாய் வரும் ஓரெழுத்தை ஓரெழுத்
தொருமொழி எனவும், எழுத்து இரண்டாய் இணைந்து
பொருள் தருவனவற்றை ஈரெழுத்தொருமொழி என
வும், மூன்று முதலாகத் தொடர்ந்திசைத்துப் பொருள்
தருவனவற்றைத் தொடர்மொழி எனவும் ஆசிரியர்
கூறிப்போந்தார். “ஓரெழுத் தொருமொழியும் தொடர்
மொழியும் என்னாது ஈரெழுத் தொருமொழியும் ஓதினார்;
சில பல என்னுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கி” என
விளக்கங் கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர். பவணந்தியாரும்
“எழுத்தே தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரிற் பத
மாம்” (128) என எழுத்துக்கள் சொல்லாகும் நிலையை
இரண்டாக அடக்கிக் கூறினார்.

“ஈரெழுத் தொருமொழி யுயிர்த்தொட ரிடைத்
தொடர்” (குற்றிய-க)

“ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும்”
(குற்றிய-சு) என்றங்குப் பின்னர் எடுத்தாளுதற்பொருட்
டும் இரண்டிணைந்து நிற்பனவற்றைத் தொடரென்னாது
இரண்டிற்கு மேற்பட்டனவற்றைத் தொடர் என வழங்

கும் தமிழ் வழக்கு நோக்கியும் மூவகைப்படுத்துக் கூறினார். இம்மொழி வகைகளைத் தாமேவகுத்துக் கூறுவதாகக் கூறுது “அவை தோன்றிய நெறியே” என ஆசிரியர் கூறுதலால், மொழித்தோற்றங்கருதிப் பண்டையோர் வகுத்த வழக்கு நெறி அஃதென்பது புலப்படுத்தலானும், இம்மொழி வகைகளைக் கூறுமுன்னேயும் “நெட்டெழுத்திம்பரும் தொடர்மொழியீற்றும்” என இரண்டிறந் திசைப்பனவற்றையே தொடர்மொழியாகக்கொண்டு ஆசிரியர் விதி கூறுதலானும், பல, சில என்னும் ஈரெழுத்தொரு மொழிகளைத் ‘தொடரல்இறுதி’ எனக் குறித்துப் போதலால் அவை தொடர் மொழியாகா என்பது ஆசிரியர் கருத்து ஆதலானும், அங்ஙனம் ஈரெழுத்தொரு மொழியினையும் தொடர்மொழி எனக்கோடல் பண்டைத் தமிழ்நூலார் கருத்தன்றென்பது தெளிய விளங்கும்.

எழுத்துக்கள் மொழியாங்கால் முன் பின் தொடர் பின்றி ஒன்றாய் நின்று தனித்தொலித்தலும், அன்புடையாரிருவர் ஒருவர் ஒருவரை இன்றியமையாது நோக்கி நிற்குமாறுபோல இரண்டெழுத்துக்கள் தம்முள் இணைந்தொலித்தலும், இவ்வாறன்றி முதலெழுத்தினை இரண்டாவதும் இரண்டாமெழுத்தினை மூன்றாவதும் இங்ஙனமே பின்வரும் எழுத்துக்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து நின்றொலித்தலும் என இம் மூவகை ஒலி நிலையும் மொழியின் தோற்றத்துடன் ஒருங்குதோன்றிய தமிழ் நெறியாதும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய மூவகை மொழிநிலையினைத்தெளிய உணர்ந்த வைத்தியநாதநாவலர் தாமியற்றிய இலக்கண விளக்க நூலில்,

“எழுத்தே தனித்தும் இணைந்துந் தொடர்ந்தும்
பதமாம் பொருள்தரின் அதுபகாப் பதம்பகு
பதமென ஆயிரு பகுதித் தென்ப.

இத்தலைச் சூத்திரம் மொழியாக்கமும் அதன் பகுதியும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மேற்கூறிய இலக்கணங்களை எய்திநின்ற எழுத்துக்கள் தாமே தனித்து ஓரெழுத்தாகியும், இணைந்து ஈரெழுத்தாகியும், இரண்டனையிறந்து தொடர்ந்து பல எழுத்தாகியும் நின்று பொருளை விளக்கு மெனின் அவ்வெழுத்துக்கள் மொழி எனப்படும்” எனச் சூத்திரமுங் கருத்தும் பொருளும் கூறி விளக்கியுள்ளார். தொல்காப்பியர் ஒன்று, இரண்டு, பல என வடநூல் வழக்கினைப் பின்பற்றி இங்ஙனம் மொழிகளை மூவகைப் படுத்தினார் எனக் குற்றங் கூறினாருமுளர். ஒன்று, இரண்டு, பல என்னும் எண்ணு நிலைக்கும் தனித் தொலித்தல், இணைந்தொலித்தல், தொடர்ந்தொலித்தல் என்னும் எழுத்தின் ஒலிநிலைக்கும் வேறுபாடுண்மையை அன்றோர் அறிந்திலர். அன்றியும் தமிழ் நூலிற்போன்று வடநூல் இலக்கண மரபின் ஏகாக்ஷர பதம், துவியக்ஷர பதம் பகுவக்ஷர பதம் என வழங்கும் வழக்கின்மையும் கருதற்குரியது.

ஆசிரியர் செய்யுளியலில் “உயிரில் லெழுத்து மெண் ணப்படா” என்பதனால் ஒற்றுமுதலியன எழுத்தெண்ண வும் அலகிடவும் பெருவென ஆண்டுக்கூறிய விதியை வழக்கினிடத்தும் மேற்கொண்டு நச்சினர்க்கினியர் ஒற்று முதலியவற்றைக் கூட்டி எழுத்தாகக்கோடல் ஆசிரியர் கருத்தன்றெனக் கூறினார். நாகு முதலிய சொற்களில் குற்றியலுகரத்தையும் எழுத்தாகக்கொண்டு அவற்றை ஈரெழுத்தொரு மொழி எனவும், வண்டு, பத்து, முதலிய குற்றியலுகர வீற்றுச் சொற்களில் இடையே வரும் மெய்யெழுத்துக்களையும் எழுத்தாகவெண்ணி அவற்றை இரண்டிறந்திசைக்குந் தொடர்மொழியாகக் கொண்டு வன்றொடர் மென்றொடர் எனவும் பெயர்கூறிப்போதலால் எழுத்ததிகாரத்து ஒற்றுங் குற்றுகரமுங் கூட்டி எண்ணி மொழியாகக்கோடல் ஆசிரியர்க்கு உடன்பாடாதல் பெறப்படும்.

(உ-ம்) ஆ, மணி, வரகு, எனவரும்.

சகா. மெய்யி னியக்கம் அகரமொடு சிவனும்.

இது தனி மெய்கள் இயங்கும் முறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) தனி மெய்களின் நடப்பு அகரத்தோடு பொருந்தி நடக்கும் (எ-று) மெய்கள் நாவால் உருவாக இயக்கும் இயக்கமே யன்றிக் கையால் வடிவாக இயக்கும் நிலைமைக் கண்ணும் அகரத்தோடு பொருந்தி நடக்கு மென்பது முன்னர் அகரங் கலந்த வடிவே எழுதிப் பின் னர் மெய் நிலைமை காட்டப் புள்ளியிட்டெழுதலாற் புலனும்.

இங்ஙனம் மெய்க்கண் அகரங் கலந்து நிற்குமாறு போலப் பதினோருயிர்க் கண்ணும் அகரங்கலந்து நிற்கு மென்பதனைப் பிறர்க்கு உணர்த்துதலருமை கருதி, ஆசிரியர் கூறுதொழிந்தார்; ‘இறைவன் இயங்குதினைக் கண்ணும் நிலைத்தினைக்கண்ணும் பிறவற்றின்கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற்போல, அகரமும் உயிர்க்கண்ணும் தனி மெய்க்கண்ணும் கலந்து அவற்றின் தன்மையாகியே நிற்குமென்பது சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்தது. “அகரமுதல” என்னுங் குறளான் “அகரமாகிய முதலை யுடைய எழுத்துக்களெல்லாம், அதுபோல, இறைவ னாகிய முதலையுடைத்து உலகம்” என வள்ளுவனார் உவமை கூறியவாற்றானும், கண்ணன் ‘எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே’ எனக் கூறியவாற்றானும் பிறநூல்களானும் உணர்க” வெனத் தெளிவுரை கூறி னார் நச்சினர்க்கினியர்.

தன்னை யுணர்த்தாது வேறு பொருளுணர்த்துஞ் சொல்போல “டறலள” (சூத் உங்) வென்பன உயிர் மெய்யையுணர்த்தாது தனிமெய்யை யுணர்த்தலானும் ஒற்றினை யுயிர்மெய்போலச் சொல்லுகின்ற வழுவுமைதி யிலக்கணத்தானும், இச் சூத்திரம் மொழிமரபின் கண்ண தாயிற்று.

இவ்விதி இன்றியமையாததாகவும் சுருக்க நூலாதலின் நன்னூலார் இதனைக் கூறிற்றிலர்.

சு.எ. தம்மியல் கிளப்பின் எல்லாவெழுத்தும்
மெய்நிலை மயக்க மான மில்லை.

இது மெய்மயக்கத்திற்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எல்லா மெய்யெழுத்தும் மொழியிடை யின்றித் தம் வடிவினியல்பைச் சொல்லுமிடத்து மெய் மயக்க நிலையில் மயங்கிவருதல் குற்றமன்று (எ-று)

(உ-ம்) வல்லெழுத் தியைபின் டகரமாகும். (புள்ளி மயங்கு. எ.)

இங்ஙனம் மயங்கிவருதல் மொழியாய்த் தொடரு மிடத்தாகலான் இது மொழிமரபின்கண் வைக்கப்பட்டது.

நச்சினார்க்கினியர் உரையாசிரியர் கருத்தை மறுத்து 'இது முன்னர் மெய்க்கண் உயிர் நின்றவாறு கூறி, அவ்வுயிர் மெய்க்கண் ஏறி உயிர்மெய்யாய் நின்ற காலத்து அம்மெய்யாற் பெயர்பெறுமாறு கூறுகின்றது' எனக் கருத்துரைத்து, 'பன்னீருயிரும் வன்மை, மென்மை இடைமையாகிய மெய்யின் தன்மையிலே தம்முயிர்த் தன்மை மயங்கிற்குகப் பெயர் 'கூறின் குற்றமில்லை' எனப்பொருள் கூறி, என்றது, வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து இடையெழுத்து என உயிர்மெய்க்கும் பெயரிட் டாளுதல் கூறிற்று, என விளக்கமுங் கூறினர். உயிர் மெய்யை வேற்றுமை நயங்கருதி 'இரண்டெழுத்தாகக் கூறும் ஆசிரியர், "வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிகுமே" 'மெல்லெழுத்தியையி னிறுதியொ டுறமும்', இடையெழுத்தென்ப யரலவழி' வென்றவிடத்து ஓரெழுத்தாகக் கூறினரென்றல் பொருந்தாதாகலானும், வல் லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிகுமே' யென்புழி வல் லெழுத் தென்பதனை உயிர்மெய்யெழுத்தாகக் கொள் ளின் அவ்வெழுத்து மிகும் எ ன ப து அவ்வுயிர்மெய்

யெழுத்து மிகுமெனப் பொருள்பட்டு மாறுகொள்ளுமாதலானும், வன்மை, மென்மை, இடைமையாகிய தன்மை மெய்க்கேயன்றி உயிர்க்கில்லாமையானும், வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து என்ற பெயர்கள் உயிர் மெய்க்கன்றி மெய்க்கே யுரியெனவென்பது அவற்றைத் தொகுத்து “அம்மூவாறும்” எனச் சுட்டி மெய்மயக்கங் கூறுதலாற் புலனாமாதலானும் உரையாசிரியர் கூறிய வாறு இச்சூத்திரம் மெய் மயக்கத்திற்குப் புறனடையென்பதே பொருந்துமென்க.

மெய் மயக்கத்திற்கு “அவற்றுள், லளஃகான்” என்பதனைக் காட்டில் அஃதிருமொழிக் கண்ணதென மறுக்க” என்பர் நச்சினர்க்கினியர். ஆசிரியர் இவ்வோத்தின் கண் ஒரு மொழி தொடர்மொழி யென்னும் வேறுபாடின்றிப் பொதுவாக மொழி யிடை யெழுத்துக்களின் இலக்கணங் கூறுகின்றாரென்பது, ஒருமொழி புணர்மொழிகளில்வரும் குற்றியலுகர குற்றியலிகரங்களையும் ஆய்தத்தையுங் கூறுதலாற் பெறப்படுமாதலின், நச்சினர்க்கினியர் கூற்று ஆசிரியர் கருத்தன்றென்க. இம் மெய்மயக்கப் புறனடையை நன்னூலார் முதனிலை யெழுத்துக்களின் புறனடையோடு சேர்த்துக் கூறுவர்.

ஈரொற்றுடனிலை

சஅ. யரழவென்னு மூன்று மொற்றக்
க ச த ப ங ஞ ந ம ஈரொற்றாகும்.

மேற்கூறிய எழுத்துக்கள் மொழியாமிடத்து வேறுபட்ட மெய்களிரண்டும் ஒற்றாய் உடனிற்கும் நிலையை இச் சூத்திரத்தாற் கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

(இ-ள்) ய ர ழ வென்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்றனுள் ஒன்று ஒற்றாய் நிற்ப, அவற்றின் பின்னே க, ச, த, ப க்களில் ஒன்றாதல், ங, ஞ, ந, ம க்களில் ஒன்றாதல் ஒற்றாய் வர அவை ஈரொற்றாய் நிற்கும். எ-று.

உ-ம்.	க.	ச.	த.	ப.
ய —	வேய்க்க,	வாய்ச்சி,	பாய்த்தல்,	வாய்ப்பு,
ர —	பீர்க்கு,	நேர்ச்சி,	வார்த்தல்,	ஆர்ப்பு.
ழ —	வாழ்க்கை,	தாழ்ச்சி,	தாழ்த்தல்,	தாழ்ப்பு.

	ங,	ஞ,	ந,	ம,
ய —	காயங்கனி,	தேயஞ்சது,	சாயந்தது,	காயம்புறம்
ர —	நீநர்ங்கல்,	நேர்ஞ்சிலை,	நேர்ந்திலை	நேரம்புறம்
ழ —	தாழங்குலை,	தாழஞ்சிலை,	தாழந்திரள்,	வீழம்படை

எனவரும்.

சக. அவற்றுள்,

ரகார, முகாரங் குற்றெற் ருகா.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தது.

(இ-ள்) மேற் கூறப்பட்ட மூன்றனுள்ளும் ரகாரமும், முகாரமும் குறிற்கீழ் ஒற்றாய் வாரா. எ-று.

எனவே அவை நெடிற்கீழ் ஒற்றும்; குறிற்கீழ் உயிர்மெய்யாம்.

(உ-ம்) தார், தாழ் என நெடிற்கீழ் ஒற்றாய் நின்றன. கரு, மழு, எனக் குறிற்கீழ் உயிர்மெய்யாய் நின்றன. இவ்வாறு இரண்டையும் விலக்கினமையின் ஒழிந்த யகரம், பொய், நோய் என ஈரிடத்தும் வருமென்பதாம். 'குற்றெற்று = குறிதாகிய ஒற்று எனப் பண்புத் தொகை குறிற்கீழ் நின்றலான் குறியதெனப் பட்டது' என்பர் உரையாசிரியர். கீழ் என்னும் உருபு தொகுத்துக்கூறின ரென்பர் நச்சினுர்க்கினியர். எனவே அவர் குற்றெற்றென்பதனை வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டார் என்பது புலனும்.

இவ்விரண்டு குத்திரத்தாலும் கூறப்பட்ட விதியை நன்னூலார் உடனிலை மயக்கத்தின்கீழ்வரும்,

119. ய, ர, ழ, வொற்றின்முன் க, ச, த, ப, ங, ஞ, ந, ம
ஈரொற்றும்; ரழத்தனிக் குறிலணையா.

என்ற சூத்திரத்தால் தொகுத்துக்கூறினார்.

(நய). குறுமையும் நெடுமையு மளவிற் கோடலிற்
நெடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத்தியல.

இது மேலைச் சூத்திரத்தின் மேலெழுந்த ஐயம்
அகற்றுகின்றது.

(இ-ள்) உயிரெழுத்திற்குக் குறுமையும், நெடுமை
யும் மாத்திரையென்னும் அளவுபற்றிக் கொள்ளப்படு
தலின் தொடர்மொழி யிறுதியில் நின்ற ரகார முகார
மெல்லாம் நெடிற் கீழ் நின்ற ரகார முகாரங்களின்
இயல்பை யுடையனவாம். ஏறு.

என்றது, மேலைச் சூத்திரத்து ர, ழ, என்பன குறிற்
கீழ் ஒற்றுகா என்று கூறியது கொண்டு குற்றெழுத்
தின் பின்னதாய் யாண்டும் ரகார, முகாரம் வாரா என்பது
கருதிப் புகர், புகழ் என்பன யாண்டடங்கு மென்பாரை
நோக்கிப் புகழ், புலவர் என்றற்போல அக்குறில்கள்
இணைந்து நிற்க அவற்றைத் தொடர்ந்துவரின் அக்
குறிலிணைகளும் நெடிலின் தன்மையையுடையன வாத
லான், அவற்றின்பின் வரும் ரகர முகரங்களும் நெட்
டெழுத்தின்பின் நின்றனவாகவே கொள்ளப்படுமென்ற
வாரும்.

இவ்வாறன்றி நச்சினார்க்கினியர், இச்சூத்திரம் “அள
பிறந் துயிர்த்தலும்” என்னுஞ் செய்யுளியலை நோக்கிய
நூன்மரபிற் சூத்திரத்திற்குப் புறனடையாய் அதன்கண்
உயிரும் உயிர்மெய்யும் அளபிறந்து இசைக்குங்காற்
குறிலோ நெடிலோ இசைப்பதென மாணக்கர்க்கு
நிகழ்வதோர் ஐயமகற்றுகின்றதெனக் கருத்துரைத்து,
இச்சூத்திரத்து “நெட்டெழுத்தியல” என்ற தொடர்க்கு

“நெடிற்கீழ் நின்ற ரகார முகாரங்களின் இயல்பையுடையவாம்” என உரையாசிரியர் உரைத்த வழியே உரையாது, ‘இயல்’ என்பதனைச் செயவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாகக் கொண்டு “எழுத்துக்களது குறிய தன்மையும் நெடிய தன்மையும் மாத்திரையென்னும் உறுப்பினைச் செவிகருவியாக அளக்கின்ற அளவு தொழிலாலே செய்யுட்குக் கொள்ளப்படுதலின் அம் மாத்திரை தம்முள் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லெல்லாம் நெட்டெழுத்து மா த் தி ரை மி க் கு நடக்கும்படியாகத் தொடர்ந்த சொல்லாம்”—எனப் பொருள் கூறினர்.

அளபிறந் துயிர்த்தலும் எ ன் ற சூத்திரம் இசை நூலில் உயிரும் ஒற்றும் தன் மாத்திரையில் நீண்டொலித்தலைக் கூறியதாதல், அச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரண ரெழுதிய உரையாலும் அதனைப் பிறன்கோட் கூறல் என்னும் உத்திக்கு எடுத்துக் காட்டாகப் பேராசிரியர் குறித்தலானும் புலனாமாதலின், இசை நூற்குக் கூறும் இவ்விலக்கணம் செய்யுளியலுக்குமுண்டெனச் சூத்திரச் சொற்றொடரைப் பிரித்துக் கூறுதல் பொருந்தாது. அன்றியும் செய்யுளியல் விதியை இதுமாட்டெறிந்ததென்பதற்குரிய சொற்றொடர் இதனுட்காணப்படாமையானும் ஆண்டுக் கூறப்படும் விதி அளபெடைக்கண் அடங்குமாதலானும், மேலைச் சூத்திரத்தில் குற்றொற்று எனப் பொதுப்படக்கூறியதனால் வரும் ஐயமகற்றுதல் வேண்டுமாதலானும் நச்சினுர்க்கினியருரை இச் சூத்திரத்தின் கருத்தன் றென்பது பெறப்படும்.

அன்றியும் நெட்டெழுத்தாவது, குற்றெழுத்திரண்டு நி ன் று நீண்டிசைப்ப தாகலின் குற்றெழுத்துக்கள் இரண்டு முதலியனவாகத் தொடர்ந்தனவெல்லாம் நெட்டெழுத்தினியல்புடைய வென்பது பொருந்தும் “நெட்டெழுத்தாவது நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற்போலக் குற்றெழுத்து இரண்டொத்து நி ன் று நீண்டிசைப்ப தொன்ருகலின்” எனவரும் சிவஞான முனிவர் கூற்றானும்

குறலிணை முதலியனவாகத் தொடர்ந்த குற்றெழுத்துக்கள் நெட்டெழுத்தின் இயல்புடைய என்பது போதரும். இக்கருத்தே பற்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் குறிற்கீழ் நின்ற ஆகாரம் குறுகுதலைக் கூற வந்தவிடத்துக் குறிற்கீழ் ஆகாரம் அகரமெனக் குறுகுமென்றுரையாது அவ் ஆகாரத்தின் உறுப்பாகிய ஒருமாத்திரையளவினையுடைய அகரம் கெடுமென்பதுபட,

குறியக நிறுதிச் சினைகெட வுகரம்
அறியவருதல் செய்யுளுருரித்தே (௧௫௬)

எனச் சூத்திரஞ் செய்தலானும்—விரல்தீது என்பது முதலாக வரும் குறலிணை யொற்றை நெடிற்கீழ் ஒற்றெனக் கருதிக் கெடுத்தற் கேற்ப, பின்னர் கசுய-ல் “நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுமெய் கெடுதலும்” என விதி கூறிப்போதலானும், பின்னரும் பல இடங்களில் குறலிணை எழுத்துக்களை நெடிலியல்பினவாகக் கொண்டு விதி கூறுதலானும் இளம்பூரண ருரையே ஆசிரியர் கருத்தோடு ஒட்டியதாதல் நன்கு துணியப்படும்.

ருக. செய்யு ளிறுதிப் போலு மொழிவயின்
னகார மகார மீரொற்றுகும்.

இது செய்யுட்கண் ஈரொற்றுடனிலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) செய்யுட்கண் போலும் என்னும் சொல்லி னிறுதியில் னகாரமும், மகாரமும், வந்து ஈரொற்றுடனிலையாய் நிற்குமென்றவாறு.

(உ-ம்) ‘அந்நூலை - முன்னூலாகக் கொள்வானும் போன்ம்’ என வரும். போலி மொழிவயின் என்றபாடம் நச்சினுர்க்கினியரது அன்றென்பது, ‘போலும் என்னுஞ் செய்யுமென்னு முற்று ஈற்றுமிசையுரம் மெய்யொழித்துக் கெட்டு லகாரம் திரிந்து நின்றது’ எனவரும் அவ ருரையாற் புலனும்

ருஉ. னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்.

இது மேல் ஈரொற்றாய் வரும் என்ற மகரம் தன்மாத் திரையிற் குறுகுமென்கின்றது.

(இ-ள்) முற்கூறிய னகரத்தின் முன்னர் வந்த மகரம் தன் அரைமாத்திரையிற் குறுகி நிற்கும்.

“இனித் தன்னின முடித்தல் என்பதனால் னகார வொற்றின் முன்னும் மகரங் குறுகுதல் கொள்க. ‘மரு ளினும் எல்லாம் மருண்ம்’ எனவரும், என நச்சினர்க் கினியர் ஒரோவழி னகாரத்தின் முன் மகரம் ஈரொற் றாய் நின்று அரை மாத்திரையிற் குறுகி நின்றலைத் தழீஇ யினர். இவ்வாறு செய்யுளகத்து லகார ளகார வொற்றுத் திரிந்தமை காரணமாக னகார ணகாரங் களின் முன் வரும் மகரவொற்று முன்னர்க் கூறியவாறே தன் அரை மாத்திரையிற் குறுகி அவற்றுடன் ஈரொற் றுடனிலையாய் வருதலை நன்னூலார்,

120. லளமெய் திரிந்த னணமுன் மகாரம்
நைந்தீ ரொற்றும் செய்யு ளுள்ளே.

என்பதனாற் குறிப்பிடுவர்.

ருங். மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிநதுவே றிசைப்பினும்
எழுத்திடல் திரியா வென்மனார் புலவர்.

இஃது எழுத்துக்கட்கு மொழிக்கண் மாத்திரை காரணமாகப் பிறப்பதோர் ஐயந் தீர்க்கின்றது.

(இ-ள்) மொழிக்கண் படுத்துச் சொல்லினும் தெரிந்துகொண்டு வேறு சொல்லினும் உயிரும் மெய்யு மாகிய எழுத்துக்கள் தத்தம் மாத்திரை முதலிய இயல் பில் திரிந்து நில்லா என்றவாறு.

மேல் ‘போலும்’ என்ற மொழியின் மகரம் தன் அரை யளபிற் குறைவது போன்று ஏனையெழுத்துக்கள் தம்

மியல்பு வேறுபடுமியல்பினவோ என்று ஐயுறுவாரை நோக்கி, மொழிக்கண் படுத்துச் சொல்லினும் தெரிந்து கொண்டு வேறே சொல்லினும் எழுத்துக்கள் தத்தம் மாத்திரையியல்பில் திரியாவெனக் கூறித் தெளிவித்தார்.

ஈண்டு எழுத்தியல் திரியாவென்றது மொழிக்கட் பட்டுத் தெரிந்து வேறிசைக்கப்படும் முப்பதெழுத்துக் களையுமே. தெரிந்து வேறிசைக்கப்படு மியல்பின்றி மொழியைச் சார்ந்து வருவன மூன்றும், சார்ந்துவருத லாகிய தம்மியல்பிலன்றி வேறு வகையாற் றிரிபுபட விசைப்பன வாகாவாதலின் இவ்விதி அவற்றிற்கு வேண் டுவதன்றும். மொழிக்கண் படுத்துச் சொல்லினும் தெரிந்து வேறு சொல்லினும் எழுத்தியல் திரியா வெனவே இவற்றூற் பொருள் திரியுமென்றாயிற்று. வேறு இசைத்தல் என்றதனால் எடுத்தல் படுத்தல் முத லிய ஓசை வேற்றுமைக் கண்ணும் எழுத்தியல் திரியா வென்பது கொள்க. எடுத்தல் படுத்தலால் மாத்திரை வேறுபட்டுப் பொருள் வேறுபடுமென்பதை காது, கட்டு முதலிய குற்றியலுகரங்கள் இதழ்குவித்து முற்றக்கூறிய விடத்தும் இதழ் குவியாமல் குறையக் கூறியவிடத்தும் பொருள் வேறுபடுமென நச்சினுர்க்கினியர் கூறுவது கொண்டு அறியலாம், ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஈண்டு எழுத் தெனக் கொண்டார் ஆசிரியர் என்பது முற் கூறப்பட்ட தாதலின் நச்சினுர்க்கினியருரை ஆசிரியர் கருத்தன்றும். இவ்வாறே எழுத்துக்கள் தனித்துச் சொல்லுமிடத்துப் போல மொழியாய்த் தொடருமிடத்தும் தம்மியல்பிற் றிரியாது நிற்குமென்பதனை நன்னூலார்.

127. மொழியாய்த் தொடரினும் முன்னனைத் தெழுத்தே.

என்பதனாற் கூறினார். சங்கர நமச்சிவாயரும் “எழுத்து, சுண்ணத்தின்கண் அரிசனமுதலிய போலாது மாலையின்கண் மலர்போல் அவற்றில் நின்றவின் முன் னனைத் தென்றார்” என விளக்கி யுரைத்தார்.

போலி.

அஃதாவது ஓரெழுத்தினைப் போன்று பிறவெழுத்துக்கள் நின்றொலித்தல்.

(ருச. அகர விகரம் ஐகாரமாகும்.

(இ-ள்) அகரமும் இகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஐகாரம்போல விசைக்கும்.

(உ-ம்) ஐவனம், அஇவனம்—எனவரும்.

(ருரு அகர வுகரம் ஒளகாரமாகும்.

(இ-ள்) அகரமும் உகரமுங் கூடி ஒளகாரம் போல விசைக்கும்.

(உ-ம்) ஒளவை, அஉவை எனவரும்.

ஆகும் என ஆக்கச் சொற்கொடுத்து ஒதியவதனால் இவ்வொலிகள் செயற்கை என்பது உணரவைத்தார்.

(ருசூ. அகரத்திம்பர் யகரப் புள்ளியும்
ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.

(இ-ள்) அகரத்தின் பின் இகரமேயன்றி யகரமாகிய புள்ளியும் ஐயெனப்பட்ட நெட்டெழுத்தின் வடிவு பெறத் தோன்றும்.

(உ-ம்) ஐவனம், அய்வனம்—எனவரும். ‘மெய்பெறத் தோன்றும்’ என்றதனால் அகரத்தின் பின்னர் உகரமேயன்றியும், வகரப் புள்ளியும் ஒளகாரம்போல வருமெனக் கொள்க ஒளவை — அவ்வை எனக் கண்டு கொள்க’ என்பர் இளம்பூரணர். இவ்வெழுத்துப் போலிகளை நன்னூலார்.

125. அம்மு னிகரம் யகர மென்றிலை
எய்தின் ஐயொத் திசைக்கும்; அவ்வோடு
உவ்வும் வவ்வும் ஔவோ ரன்ன.

என்பதனற் றொருத் துரைத்தார். இச் சூத்திரத் திற்கு அகரத்தின் முன் இகரமும் யகரவொற்றும் வருமாயின் ஐகாரம் போன்றொலிக்கும். அகரத்தோடு உகரமும் வகர வொற்றும் வருமாயின் ஔகாரம் போன்றொலிக்கும் எனப் பொருள் கூறி, (உ-ம்) அ. இ = ஐ; அய் = ஐ; கஇ = கை; கய் = கை; அ. உ = ஔ; க. உ = கௌ; என உதாரணமுங் காட்டினர் சங்கர நமச்சிவாயர்.

மேலேச் சூத்திரத்தில் தொல்காப்பியனார் அகரத்தின் முன் வகரமெய் வந்து ஔகாரம்போல வொலிக்குமெனக் கூறுதிருக்கவும் நன்னூலார் அதனை இச்சூத்திரத்திற் கூறியது,—“மெய்பெறத் தோன்றும் என்றதனால் வகரப் புள்ளியும் ஔகாரம் போல வருமெனக் கொள்க” என அச்சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர் உரைத்த சிறப்புரை கருதியென்க. இவ்விதி தொல்காப்பியர்க் குடன்பாடாயின்,

அகரத் திம்பர் வகரப் புள்ளியும்
ஔ வெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்

என்றொரு சூத்திரம் செய்திருப்பர்.

அவ்வாறுரையாமை யொன்றே, இவ்விதி அவர்க்கு உடன்பாடன்றென்பதைப் புலப் படுத்தலானும், பிறப் பியலில்,

“உ, ஊ, ஓ, ஔ, ஔ வென விசைக்கும்
அப்பாலைந்தும் இதழ் குவிந்தியலும்”

எனக் கூறுமாற்றால் இதழ் குவிதலாற் பிறக்கும் ஔகார வீற்றோசைக்கும் தொழிற்பாட்டுக்கும் “பல்லிதழியைய வகரம் பிறக்கும்” என்றதனால் மேற்பல்லைக் கீழிதழ்

இயையப் பிறக்கும் வகரத்தின் ஓசைக்கும் தொழிற் பாட்டுக்கும் பெரியதொரு வேறுபாட்டினை ஆசிரியர் விரித்துரைத்தலானும், அகரமும் வகரமுங்கூடி ஓள என ஒலித்தல் தொல்காப்பியர் காலத்து வழக்கன்றென்பது புலனாகும். அங்ஙனமாகவும் வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள், தாம் பதிப்பித்த தொல்காப்பிய எழுத்ததி காரம் இளம்பூரணருரையில்,

“அகரத்திம்பர் யவகரப் புள்ளியும்

ஐ ஓள நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்”

எனப் பாடத்தினைத் திரித்துப் புதுப்பொருள் கொள்ளு தல் முற்றும் பொருந்தாத தொன்றும்.

சிவஞான முனிவர் “அம்முனிகரம்” என்னும் எழுத்துப்போலி யுணர்த்தும் நன்னூற் சூத்திரத்தினைச் சந்தியக்கர முணர்த்திற்குகக்கொண்டு, அகரமும் யகர மெய்யும் இகரமுங்கூடி ஐயென்னும் எழுத்தாக வொலிக்கும் எனவும், அவ்வாறே அகரமும் வகரமெய்யும் உகர முங் கூடி ஓளவென்னும் எழுத்தாக வொலிக்கும் என வும் பொருள்கூறி, இக் கருத்தே பற்றி ஆசிரியர், “அகர விகர மைகாரமாகும் “அகரவுகர மௌகாரமாகும்” எனக் கூறி ஐயென்னும் நெட்டெழுத்து வடிவு புலப்படுத்தற்கு அகரஇகரங்களேயன்றி அவற்றினிடையே யகரமு மொத்திசைக்கு மென்பார், “அகரத்திம்பர் யகரப்புள்ளி யும்—ஐயென் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்” என்றும், மெய்பெற வென்ற விலேசானே, ஓளவென் னும் நெட்டெழுத்தின் வடிவு புலப்படுத்தற்கு அகர வுகரங்களேயன்றி அவற்றினிடையே வகரமும் ஒத்தி சைக்கும் என்றும், இம்பர் உம்பர் என்றூற்போல்வன காலவகை இடவகைகளான் மயங்கு மாகலின் முதற்கண் நிற்பது யாதோ இறுதிக்கண் நிற்பது யாதோவென்னும் ஐய நீக்குதற்கு “இகர யகர மிறுதிவிரவும்” என்றுங் கூறினார் எனவும் சூத்திர விருத்தியுள் குறிப்பிடுவர்.

“அகர விகரமைகாரமாகும்”, “அகரவுகரமௌகாரமாகும்” என இரு சூத்திரத்தும் அவற்றின் விதியை ஆசிரியர் முடித்துக் கூறினாராதலானும், அகரத்தின் பின்னர் இகரமேயன்றி யகரப்புள்ளிவரினும் ஐகாரம் போல விசைக்குமென்பதற்கே,

“அகரத்திம்பர் யகரப்புள்ளியும்

ஐயென் றெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்”

என ஆசிரியர் உம்மை கொடுத்துக் கூறினாராதலானும் இச் சூத்திரத்து ‘மெய்பெற’ என்றது, இலேசாய் வந்ததன்றி, அகரமும் யகரப்புள்ளியும் கூடி ஐகாரம் போல வொலிக்கும்பொழுது உயிரீருக ஒலிக்கும் இயற்கை ஐகார வீறுபோலன்றி இப்போலியீறு மெய்யோசைபெறத் தோன்றி யிசைக்குமென்ற வேற்றுமையை விளக்குதற்கு வந்த அடைமொழியாகலானும், அவர் கூறியவாறு ‘அ, ய், இ, என்ற மூன்றுங்கூடி ஐயெனவும், அ, வ், உ என்ற மூன்றுங்கூடி ஔவெனவும் ஒலிக்குமெனின், அவ்விடத்து ஐ, ஔ வென்ற ஒலியின் வேருக அய்யி, அவ்வு, என மாத்திரைமிக்கு ஒலி வேறுபாட்டிசைத்தலானும், “இகர யகர மிறுதிவிரவும்” என்ற சூத்திரம் இகரமும் யகரமும் ஒரு மொழியின் இறுதிக்கண் ‘நாய்’ ‘நாஇ’ என விரவி இறுதிப் போலியாய் வருதலைக்குறித்த வேறு சூத்திரமாகலின் 54-ம் சூத்திரமாகிய இதற்கும் 58-ம் சூத்திரமாகிய அதற்கும் இடையே ஐகாரக் குறுக்கம்பற்றிய சூத்திரம் அமைந்திருத்தலால் சந்தியக்கரம் கொள்ளுதற்குரிய தொடர்பின்மையானும் ஐ, ஔ வென்பனவற்றைச் சந்தியக்கரமாகக் கோடல் தொல்காப்பியனார் கருத்தன்றாதல் புலப்படும்.

அன்றியும் இச்சூத்திரங்கள் ஐகார ஔகாரங்களின் கூட்டொலியினை உணர்த்தினவாயின் ஆசிரியர் இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கூறுது செயற்கைப்

பொருளுக்குரிய ஆக்கங்கொடுத்துச் சொல்லுதல் பொருந்தாது. எனவே இச் சூத்திரங்கள் செயற்கையோசையாய்ப் போலியெழுத்துணர்த்தின எனவே படும். நன்னூலார்க்கும் இதுவே கருத்தாதல் “அம்முனிகரம்” என்ற சூத்திரதிற்குச் சங்கர நமச்சிவாயர் உரைத்த உரையாற் புலனும்.

ருள. ஓரளபாகு மிடனுமா ருண்டே
தேருங் காலை மொழிவயி னான.

இஃது உயிர்களுள் ஒன்றற்கு மாத்திரைச் சுருக்கம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஐகாரம் ஆராயுங் காலை மொழிக்கண் ஒரு மாத்திரையாய் நிற்குமிடமும் உண்டு.

(உ-ம்) இடையன், குவளை என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தில் ஐகாரம் அதிகாரப்பட்டமையால் இவ்விதி ஐகாரமொன்றற்கே யுரித்தர்மெனக் கொண்ட உரையாசிரியர், ‘தேருங்காலை’ யென்பதனான் முதற்கண் சுருங்காதெனக்கூறி, இக்குறுக்கஞ் சிறு பான்மையெனவுங் கூறிப் போந்தார்.

நச்சினர்க்கினியர் இச்சூத்திரத்து ஒளகாரத்தையுஞ் சேர்த்துரைத்து ஒளகாரக்குறுக்கமென ஒன்று கொண்டதோடு அமையாது, உரையிற் கோடலால் ஐகாரம் முதலிடைகடையென்னும் மூன்றிடத்துங் குறுகுமெனவும் ஒளகாரம் முதற்கண் குறுகுமெனவுங் கூறினர். இக்கருத்தேபற்றி நன்னூலாரும்,

95. தற்சுட் டளவொழி ஐம்மு வழியும்
நையும், ஓளவும் முதலற் ருகும்.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார். இக்கூற்றினை மறுக்கப் போந்த சிவஞானமுனிவர் “இடையன், மடையன், பனை,

மனையென்புழிக் குறுகுதல்போல, “வைகலும் வைகல் வரக் கண்டும்” என்புழி ஐகாரம் முதற்கட் குறுகாமை செவிகருவியாகப் புலப்படுமாதலானும், அன்றியும் வைகலும் வைகல் என்புழிக்குறுகுமாயின், வைகல் என்பதனைக் குறிலிணையொற்றென்றிசைத்தல்வேண்டும்; வேண்டவே வெண்டனை சிதைதலானும், “மொழிப்படுத் திசைப்பினும் தெரிந்து வேறிசைப்பினும் எழுத்தியல் திரியா என்மனார் புலவர்” என எல்லா எழுத்திற்கும் பொதுப்படக் கூறிய விதியோடு முரணி, ஐகாரம் தெரிந்து வேறிசைத்தற்கண் திரியாதெனவும் மொழிப்படுத் திசைப்பின் யாண்டு வரினுந் திரியுமெனவும் பொருள்கூறுதல் பொருந்தாமை யானும், ஓரளபாகும் இடனுமாருண்டே என்றவும்மையான், ஓரளபாகா இடனு முண்டென்பது தானே பெறப்படுதலானும், ஈண்டு இடமாவது மொழிமுதல் இடைகடை என மூன்றேயன்றி வேறின்மையானும், ஐகாரம் மொழிமுதலிற் குறுகாதெனவே கொள்க. ஈண்டுக் காட்டிய ஏதுக்களானும் ஆசிரியர் ஓதாமையானும் பிறரும் “குறுகிய முவுயிர்” என்றே மொழிதலானும் ஓளகாரக் குறுக்கமென வொன்றின்மை உணர்க; இஃது உரையாசிரியருரையானும் அறிக” எனக் கூறுமாற்றான் நச்சினுர்க்கினியர் முதலியோர் கொள்கையை மறுத்து உரையாசிரியர் உரையைத் தழுவிக்கூறினமை ஈண்டு ஒப்புநோக்கி உணரத்தக்கது. எனவே ஓளகாரக் குறுக்கம் என ஒன்று இன்றென்பதும், ஐகாரம் மொழிமுதலிற் குறுகாதென்பதும் ஆசிரியர் கருத்தாதல் விளங்கும்.

ருஅ. இகர யகரம் இறுதி வீரவும்.

இதுவும் போலி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இகரமும் யகர மெய்யும் ஒரு மொழியின் இறுதிக்கண் ஓசை வீரவிவரும்,

(உ-ம்) நாய், நாஇ எனவரும். இப்போலியினை இறந்தது விலக்கலென்னும் உத்தியால் நன்னூலார்தம் நூலிற் கூறுதொழிந்தார்.

மொழிமுதல் எழுத்துக்கள்

நக. பன்னீ ருயிரும் மொழி முதலாகும்.

சூய. உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா.

சூக. க, த, ந, ப, ம வெனு மாவைந் தெழுத்தும்
எல்லா வுயி ரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

என்ற சூத்திரங்களால் மொழிக்கு முதலாமெழுத்தை உணர்த்தவந்த ஆசிரியர், பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலாம் எனவும், உயிரோடு கூடிய மெய்யல்லாதனவாகிய தனி மெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா, உயிரோடு கூடின மெய்களே முதலாவன எனவும், அங்ஙனம் உயிரோடு கூடி முதலாவனவற்றுள் க, த, ந, ப, ம என்னும் ஐந்து மெய்களும் பன்னீருயிரோடும் மொழிக்கு முதலாவனவெனவுங் கூறிப், பின்னர்வரும் “சூஉ” முதலிய நான்கு சூத்திரங்களால் ச, வ, ஞ, ய என்ற நான்கு மெய்களும் பன்னீருயிர்களில் இன்னின்ன எழுத்துக்களோடும் கூடி மொழிக்கு முதலாமென்கின்றார்.

நன்னூலாசிரியர், மூன்று சுட்டும் யா வினாவும் எகர வினாவும் இடைச் சொற்களின்பின் அகரத்தை ஒட்டிங்வும் அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், யாங்ஙனம், எங்ஙனம் என ஒருவாற்றான் மொழிக்கு முதலாமெனக் கொண்டார். அதனால்

106. சுட்டியா வெகர வினாவழி யவ்வை
ஒட்டி நங்வும் முதலா கும்மே.

எனத்தாம் சூத்திரஞ் செய்ததற்கேற்ப நகரத்தையும் தொல்காப்பியனார் குறித்த க, ச, த, ந, ப, ம, வ, ய, ஞ என்னும் ஒன்பதனோடுங் கூட்டி இப்பத்து மெய்யும் மொழிக்கு முதலாமெனக்கொண்டு,

102. பன்னீ ருயிருங் கசதந பமவய
ருங வீரைந் துயிர்மெய்யு மொழிமுதல்.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தனர். அங்ஙனம் முதலாய சொற்களில் ங்னமென்பது, தனியே நின்று பொருள் தராது சுட்டு வினாவாகிய எழுத்துக்களை யொட்டி நின்று ஒரு சொல்லாய்ப் பொருளுணர்த்தலின், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரால் மொழிக்கு முதலா மெழுத்துக்களில் ங்கரம் சேர்க்கப்படாதாயிற்று.

சூஉ. சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அ ஐ ஒளவெனு மூன்றலங் கடையே.

(இ-ள்) சகரமாகிய தனி மெய்யும் அ, ஐ, ஒள, வென்னு மூன்றுயிரும் அல்லாதவிடத்து முற்கூறியவை போல அவைதவிர ஏனை உயிரோடுங் கூடி மொழிக்கு முதலாம் (எ-று) எனவே அ, ஐ, ஒள, என்னும் மூன்று உயிரோடுங்கூடிச் சகரம் மொழிக்கு முதலாகாதென்பது கூறப்பட்டது.

சையம் செளரியம் என்றற் றெடக்கத்து வடசொற்களிலும், சட்டி, சமழ்ப்பு என்பனபோலத் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பின் தோன்றிக் “கடிசொல்லில்லை காலத்துப்படினே” என அவரால் தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட தமிழ்ச்சொற்கள் சிலவற்றினும் சகரமெய் அ, ஐ, ஒள, என்பதனோடு முதலாய் வருதல் கருதிச் சகரம் பன்னீ ருயிரோடுங் கூடி மொழி முதலாமெனக் கொண்டார் நன்னூலார்

சூங். உ, ஊ, ஒ, ஓ, என்னு நான்குயிர்
வ என் எழுத்தொடு வருத வில்லை.

(இ-ள்) உ, ஊ, ஒ, ஓ, என்னும் நான்குயிரும் வகரமெய்யோடு மொழிக்கு முதலாய் வருதலில்லை என்பதாம். எனவே ஒழிந்தனவற்றோடு மொழிக்கு முதலாமென்றவாருயிற்று.

103. உ, ஊ, ஓ, ஒ, வவ்வொடு வம்முதல்.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார் நன்னூலார்.

கூசு. ஆ, எ,

ஓ வெனு மூவுயிர் ஞகாரத்துரிய.

(இ-ள்) ஆ, எ, ஓ, என்ற மூன்றுயிரும் ஞகரமெய்
யொடு கூடி முதலாதற்குரிய.

எனவே ஏனையுயிரோடு ஞகரம் முதலாகாதென்பது
பெற்றும். நன்னூலார் ஞமலி என்றற்றெடக்கத்துச்
சொற்கள் பிற்காலத்துத் தோன்றினமை கண்டு ஞகரம்
அகரத்தோடும் முதலாமெனக் கொண்டு,

105. அ, ஆ, எ, ஒவ்வொடாகு ஞம்முதல்.

என அகரத்தையுஞ் சேர்த்துக் கூறினார்.

கூரு. ஆவோ டல்லது யகர முதலாது.

(இ-ள்) யகரவொற்று ஆகாரத்தோடு கூடியல்லது
மொழிக்கு முதலாகாது என்பதாம்.

ஆகாரவுயிரோடன்றி யகரமெய் மொழிக்கு முதலாகா
தெனத் தொல்காப்பியர் வரையறுத்து விதி கூறியிருக்க
வும், நன்னூலாசிரியர், யவனம், யுத்தி, யுகம், யோகம்,
யௌவனம், என்றற்றெடக்கத்து வடமொழிச் சொற்
களில் அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஒள, என்பனவற்றோடு யகரம்
முதலாய் வருதல் கருதி ஆகாரத்தோடு அவற்றையுஞ்
சேர்த்து,

104. அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஒள யம் முதல்.

என முதனூல் விதியொடு மாறுபடச் சூத்திரம்
செய்துள்ளார். தமிழிலக்கணங் கூறுமிடத்து வடமொழி
இலக்கணத்தையுங்கூட்டி உரைத்தல் 'கடிசொல்இல்லைக்
காலத்துப்படினே' என்னும் விதியொடு பட்டதாகும்.

கூசு. முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்.

(இ-ள்) மொழிக்கு முதலாகாத ஒழிந்த மெய்களும் எழுத்துக்களாகிய தம் பெயர் கூறும் வழி மொழிக்கு முதலாம். எ-று.

முதலாயின மெய்கள்:- க த ந ப ம வ ச ஞ ய என்பன.

முதலாகாத மெய்கள்:- ங ட ண ர ல ழ ள ற ன என்பன.

(உ-ம்) ஙக்களைந்தார், டப்பெரிது என வரும்.

இப்புறனடை விதியோடு மெய்ம்மயக்கப் புறனடையுங் கூட்டி,

121. தம் பெயர் மொழியின் முதலும் மயக்கமும் இம்முறை மாறியு மியலு மென்ப.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார் நன்னூலார்.

கூள. குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கின் ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.

இது சார்பெழுத்தினுள் ஒன்றாகிய குற்றியலுகரமும் ஒருவாற்றான் முதலாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) குற்றியலுகரமானது முன்னிலை முறைப் பெயரிடத்துத் தனிமெய்யாய் நின்ற நகரத்தின்மேலுள்ள நகரத்தோடு கூடி மொழிக்கு முதலாம். எ-று.

இவ்வாறு குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாதல் கூறவே அம் மொழிமுதற் குற்றியலுகரத்திற்கு இடம் நுந்தையென்னும் முறைப்பெயரென்பதும், பற்றுக்கோடு நகரவொற்றின்மேலுள்ள நகரமென்பதும் கூறியவாறுயிற்று.

(உ-ம்) நுந்தை என வரும். இவ்விதி நன்னூலார்க்கு உடன்பாடன்மையின் அவர் கூறுதொழிந்தாரென்பர் சங்கர நமச்சிவாயர்.

கூஅ. முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅ
தப்பெயர் மருங்கி னிலையிய லான.

இதுமேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நுந்தையென்னும் முறைப் பெயரிடத்து
நின்ற குற்றியலுகரம், முற்றுகரத்தோடு பிற குற்றிய
லுகரம் பொருள் வேறுபடுமாறு போன்று பொருள்
வேறுபடாது. எ-று.

நாகு, நகு என முறையே குறுகியும், குறுகாதும்
நின்ற உகரங்கள்போல, நுந்தையென்பதன் உகரம்,
குறுகிய வழியும் இதழ்குவித்துக் கூறக் குறுகாதவழியும்
பொருளும் இடனுப்பற்றுக்கோடும்மாறுபடாதென்பதாம்

“அம் முறைப்பெயரிடத்தே நின்றலிலக்கணமான
குற்றியலுகரம், இதழ்குவித்துக் கூறும்வழி வரும் முற்
றுகரத்தோடு அவ்விடத்துக் குற்றுகரம் பொருள் வேறு
படுமாறுபோல ஈண்டுப்பொருள் வேறுபட்டு நில்லாது’
எனப் பொருள்கூறி,

காது, கட்டு, முருக்கு, கத்து, தெருட்டு என்பன
இதழ்குவித்துக் கூறியவிடத்து முற்றுகரமாய் முன்னிலை
யேவ லுணர்த்தியும், இதழ்குவியாமற் கூறியவிடத்துக்
குற்றுகரமாய்ப் பெயர்ப்பொருள் தந்தும் பொருள் வேறு
பட்டு நின்றாற்போல, ஈண்டு வந்த நுந்தை என்னும்
முறைப் பெயரிடத்து உகரம், இதழ் குவித்து முற்றக்
கூறியவிடத்தும் இதழ் குவியாமற் குறையக் கூறிய
விடத்தும் பொருள் வேறுபடாதென்பதனை இதனால்
ஆசிரியர் கூறினாரென விளக்கியுரைத்தார் நச்சினர்க்
கினியர்.

மொழியிறுதி எழுத்துக்கள்

மொழிக்கீறும் எழுத்துக்களையும் அவற்றது வரை
யறையையும் கூக முதல் அஎ வரையுள்ள சூத்திரங்
களால் உணர்த்துகின்றார்.

சூக. உயிர் ஓள வெஞ்சிய விறுதி யாகும்.

இஃது, உயிர் மொழிக்கு ஈருமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) உயிர்களுள் ஓளகாரம் ஒழிந்தனவெல்லாம் மொழிக்கு ஈரும்.

(உ-ம்) பல, பலா, கிளி, குரீ, கடு, தூ, சேள, நே, பனை, ஒஓ, போ எனவரும்.

எய். கவவோ டியையின் ஓளவு மாகும்.

(இ-ள்) முன் ஈருகாதென்ற ஓளகாரமும் ககர வகரத்தோடு இயைந்தவழி ஈரும்.

(உ-ம்) கௌ, வெள எனவரும்.

எக. எ, என வருமுயிர் மெய்யீ ருகாது.

(இ-ள்) எ என்று கூறப்படும் உயிர் தானே ஈருவ தன்றி யாண்டும் மெய்களோடு இயைந்து ஈருகாது.

எஉ. ஒவ்வு மற்றே நவ்வலங் கடையே.

(இ-ள்) ஓகரமும் நகரவொற்றோ டல்லாத விடத்து முன் சொன்ன எகரம்போலத் தானே ஈருவதன்றி மெய்களோடு இயைந்து ஈருகாது. எனவே நகரத்தோடு ஈருமென்பது பெற்றும்.

(உ-ம்) 'நொ அலையல் நின்னாட்டை நீ' எனவரும்.

எங். ஏ ஓ எனமுயிர் ஐகாரத் தில்லை.

(இ-ள்) ஏ, ஓ, என்று கூறப்பட்ட இரண்டுகூறும் தாமே நின்றுப் பிற மெய்களோடு கூடியும் ஈருவதன்றி ஐகரத்தோடு ஈருதலில்லை.

எசு. உ ஊ கார நவ்வொடு நவிலா.

உரையாசிரியர் இருவரும் 'உகர ஊகாரங்களாகிய இரண்டும் நகரவகர வொற்றொடு ஈருகா' என்று கூறி, நவிலா என்றதனால் வகரவொற்றொடு உகரமீருதலைத்

தழுவுவர். 'நவவொடு' என்பதனை 'நவ்வொடு' என்பதன் புள்ளி நீக்கி எழுதப்பட்டதெனக் கொண்டு, உகர ஊகார மிரண்டும் நகரமெய்யோடருகா எனவும், அன்றி நவவொடு என்பதற்கு நிரனிறையே உகரம் நகரத்தோடும், ஊகாரம் வகரத்தோடும் ஈருகாவெனவும் இரு வகையாற் பொருள் கூறுவர் அரசஞ் சண்முகனார். தொல்காப்பியர் நூலிலேயே களவு என்றிற்போன்ற வகர வகரவீற்றுச் சொற்கள் பயின்று வருதலால் அரசஞ் சண்முகனார் கூறிய பொருளே சிறப்புடையதாகும்.

எரு. உச்சகார மிருமொழிக் குறித்தே.

(இ-ள்) உகரத்தோடு கூடிய சகரம் 'உசு', 'முசு', எனும் இரு மொழிக்கல்லது பல மொழிக்கு ஈருகாது.

எசு. உப்பகாரம் ஒன்றென மொழிப
இருவயினிலையும் பொருட்டாகும்மே.

(இ-ள்) உகரத்தோடு கூடிய பகரம் தபு எனும் ஒரு மொழிக்கு ஈரும் என்பர். அச்சொல்தான் தன் வினை பிறவினை என்ற ஈரிடத்தும் நிலைபெறும் பொருண்மைத்தாம்.

(உ-ம்) தபு, எனவரும். தபு எனப் படுத்துச் சொல்ல நீசா எனத் தன்வினையாம். எடுத்துச்சொல்ல நீ ஒன்றினைச் சாவச்செய் எனப் பிறவினையாம்.

எஎ. எஞ்சிய வெல்லாம் எஞ்சுத விலவே.

(இ-ள்) எக முதல் எசு வரை விசேடித்துக்கூறியவற்றை யொழிந்தனவும் மொழிக்கீருகாதென்ற உயிர்மெய்களும் தம் பெயர் கூறும்வழி ஈருதற்கு ஒழிவில.

எஅ. ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள வென்னும்
அப்பதி னென்றே புள்ளி யிறுதி.

இது, முன்னர் உயிர்கள் ஈருமாறு கூறி, மெய்களுள் ஈருவன கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மெய்களுள் ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர,, ல, வ, ழ, ள, என்ற பதினென்றுமே மொழிக்கு ஈருவனவாம்.

(உ-ம்) உரிஞ், மண், பொருந், திரும், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், வீழ், வேள் எனவரும்.

எக. உச்சகாரமொடு நகரஞ் சிவனும்.

(இ-ள்) உச்சகாரம் இருமொழிக்கு ஈருயின வாறு போல நகரவொற்றும், பொருந், வெரிந், என்னும் இரு மொழிக்கல்லது ஈருகாது. எ-று.

அய். உப்பகாரமொடு ஞுகாரையு மற்றே,
அப்பொரு ளிரட்டா திவணை யான.

(இ-ள்) உகரத்தோடு கூடிய பகரம் தபு என ஒரு மொழிக்கு ஈருதல்போல, ஞுகார வொற்றும் உரிஞ் என்னும் ஒரு மொழிக்கே ஈருகும். இவ்விடத்து அச்சொல்லின் பொருள் தன்வினை பிறவினையாய் இரு பொருள் படாது, தன்வினையொன்றற்கே உரியதாகும். எ-று.

நெடுங்கணக்கு முறைப்படி நகரத்தின்முன் ஞுகரத்தைக் கூறுதல் முறையாயினும், ந க ர ம் இருமொழிக் கீருதல்பற்றி ஒருமொழிக்கீராகும் ஞுகரத்தினை அதன் பின்னர்க் கூறினார்.

அக. வகரக்கிளவி நான்மொழி யீற்றது.

(இ-ள்) வகரமாகிய மெய்யெழுத்து நான்கு மொழியின்கண் ஈருகும். எ-று.

(உ-ம்) அவ், இவ், உவ், தெவ் எனவரும்.

கூக முதல் அக வரையுள்ள சூத்திரங்களால் மொழிக் கீராக எழுத்துக்களைத் தொல்காப்பியனார் விரித்துரைத்தாராக, நன்னூலாசிரியர் பவணந்தியார்,

107. ஆவி ஞணநமன யரல வழளமெய்
சாயு முகரம் நாலாறும் ஈறே.

என ஒரு சூத்திரத்தால் அவற்றைத் தொகுத்து உரைத்தார்.

அஉ. மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி யொன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன.

(இ-ள்) மகரவீற்றுச் சொல்லுடன் மயங்காவென்று வரையறுக்கப்பட்ட னகர வீற்றுச் சொற்கள் ஒன்ப தென்று சொல்லுவார்கள்; அவ்வொன்பது சொற்களும் குற்றமறச் சொல்லப்பட்ட அஃறிணை யிடத்தனவாம் என்று.

‘அஃறிணை யென்றது ஈண்டு அஃறிணைப் பெயரினை’ என்பர் இளம்பூரணர்.

அஃறிணைப் பெயரின் இறுதியில் மகரம் நின்ற நிலைக்களத்து னகரம் போலியாய் வந்து மயங்கும். அங்ஙனம் போலியாய் வந்த னகரவீற்றுச் சொற்கள் இவ்வென்றும், இயற்கையாகவே னகரவீருவன இவை யென்றும் வேறுபாடறிதற் பொருட்டுத் தொல்காப்பிய னார்க்கு முற்பட்ட தமிழ்ச் சான்றோர் மகரத்தொடு மயங்காத னகரவீற்று அஃறிணைச் சொற்கள் ஒன்ப தென வரையறை செய்தனர். மயங்காது என்னும் வரையறை னகரத்தின்மேற் செல்லும் என்பர் நச்சி னார்க்கினியர்.

எகின், செகின், விழன், பயின், அழன், புழன், குயின், கடான், வயான் எனவரும் இவ்வொன்பதும் மகரத் தொடர்மொழியுடன் மயங்காது இயல்பாகவே யமைந்த னகரவீற்றுச் சொற்களாம். இவ்வொன்பதும் மயங்கா எனவே மகரத்தோடு னகரம் மயங்கிய சொற் களும் உண்டென்பது பெற்றும். நிலம்-நிலன், கலம்-கலன், என்றாற்போல்வன மகரத்தொடு னகரம் மயங்கு வன. இம் மொழியிறுதிப் போலியினை,

122. மகர விறுதி யஃறிணைப் பெயரின்
னகரமோ டுறழா நடப்பன வுளவே.

எனவருஞ் சூத்திரத்தாற் பவணந்தியார் குறிப்பிடுவர். அஃறிணைப் பெயர்களின் இறுதி மகரமானது எனகரத்தோடு ஒத்துநடக்குஞ் சொற்களுஞ் சிலவுளவாம் என்பது மேற்குறித்த நன்னூற் சூத்திரத்தின் பொருளாகும். மகரம் எனகரத்தோடு ஒத்தலாவது மகரம் நின்ற இடத்தில் எனகரம் வந்து நிற்பினும் பொருள் வேறுபடாதிருத்தல். ஒத்து நடப்பன சிலவுள எனவே அவ்வாறு உறழாது வருவனவே பெரும்பாலன எனக் கொள்க. வட்டம், குட்டம், மாடம், கூடம் என்றிற்போலும் மகரவீற்று அஃறிணைப் பெயர்ச் சொற்கள் எனகரத்தோடு மயங்காமை யுணர்க.

3. பிறப்பியல்

அகர முதல் எனகர விறுதியாகவுள்ள முதலெழுத்துக்கள் முப்பதையும் நூன்மரபிலும், குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்னும் சார்பெழுத்து மூன்றினையும் மொழிமரபிலும் வைத்துணர்த்திய ஆசிரியர், அம் முப்பத்துமூன்றெழுத்துக்களின் பிறப்பு முறையினை இவ்வியலான் உணர்த்துகின்றார். அதனால் இவ்வோத்துப் பிறப்பியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

அங். உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினு மிடற்றினு நெஞ்சினு கிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் முக்கும்
அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா வெழுத்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பி னாக்கம் வேறுவே றியல
திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான.

இஃது எழுத்துக்களது பொதுப்பிறப்பு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) எழுத்துக்களெல்லாம் முறைப்பட ஆராய்ந்து சொல்லுங் காலத்துக் கொப்பூழடியாக மேலே கிளர்கின்ற உதானன் என்னும் காற்றுத் தோன்றித் தலை, மிடறு, நெஞ்சு என்னும் மூன்றிடங்களிலும் நிலைபெற்று அம்மூன்றுடன் பல், உதடு, நா, மூக்கு, அண்ணம் என்பவை கூட எட்டாகிய முறைமையையுடைய இடங்களில் ஒருறுப்போடு ஒருறுப்புப் பொருந்தி அமைதி பெற வேறு வேறு இயல்பினவாய்ப் புலப்பட்டு வழங்குதலுடையனவாம். அறிவான் ஆராயுமிடத்து அவற்றின் இயல்பு வகைபெற விளங்கும். எ-று.

இதழ்-உதடு. அண்ணம்-மேல்வாய். இதழ்போறலான் இதழெனப்பட்டதென்றும், எல்லாவெழுத்தும் என்னும் எழுவாய்க்குப் 'பிறப்பினுக்கம் வேறுவேறியல்' என்பதனை ஒருசொல் நீர்மைப்படுத்திப் பயனிலையாக் குக என்றும் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

மூச்சினை வெளிவிடுங்கால் நுரையீரல் இரண்டிலிருந்தும் கிளம்பிய காற்று மிடற்றின் வழியாக மூக்கினை அடைந்து வெளியே செல்லுதலும் வாய் வழியாக வெளியே செல்லுதலுமாகிய இயல்பினை உடையதென்றும், அவ்வாறு தோன்றுங் காற்று ஒலி நரம்புகள், அண்ணம், நா முதலிய ஒலிக்கருவிகளோடுங் கூடிச் செய்கை செய்யப்படின எழுத்தொலிகளாக மாறுமென்றுங் கூறுவர் உடல் நூலார். உந்தியிலிருந்து எழுந்த காற்றே தலை, மிடறு, நெஞ்சு என்னும் இடங்களில் நின்று பல், உதடு, நா, மூக்கு, அண்ணம் ஆகிய இவ்வுறுப்புக்களின் தொழிலால் வேறு வேறு எழுத்துக்களாக மாறும் எனத் தொல்காப்பியனார் கூறுகின்றார். தொல்காப்பியனார் கூற்று இக்கால உடல் நூலார் கொள்கையோடு ஒத்து நின்றல் காண்க.

74. கிறையுயிர் முயற்சியின் உள்வளி துரப்ப
எழு மணுத் திரளுங் கண்ட முச்சி

மூக்குற் றிதழ்நாப் பல்லணத் தொழிலின்
வெவ்வே றெழுத்தொலி யாய்வரல் பிறப்பே.

என வரும் நன்னூற் சூத்திரம் எழுத்துக்களின் பொதுப்பிறவியினைக் கூறுவதாகும். உயிரினது முயற் சியால் உள்ளே நின்ற உதானன் என்னுங் காற்றினால் எழுப்பப்படும் ஒலியணுக்கள், மார்பு, கண்டம், உச்சி, மூக்கு ஆகிய நான்கிடங்களையும் பொருந்தி, இதழ், நா, பல், அண்ணம் ஆகிய நான்கின் தொழிலால் வெவ் வேறெழுத்துக்களாகிய ஒலிகளாய்த் தோன்றுதலே எழுத்துக்களின் பிறப்பியல்பு என்பது இச்சூத்திரத்தின் பொருளாகும். இதன்கண் நன்னூலார் உள்ளிருந்து எழும் காற்றால் எழுப்பப்படுகின்ற செவிப்புலனும் அணுத் திரளை எழுத்திற்கு முதற்காரணமாகக் கூறியிருத்தலைக் காணலாம். தொல்காப்பியனார் இவ்வணுத்திரளைப்பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை.

எழுத்துக்களை ஒலிக்கும்பொழுது சில எழுத்துக்கள் வாய் முழுதுந் திறத்தலானும் சில எழுத்துக்கள் வாய் சிறிது திறந்துஞ் சிறிது மூடியுந் தொழில் செய்தலானும், சில எழுத்துக்கள் வாய் முழுதும் மூடுதலானும் ஒலிப்பன எனவும், அவை முறையே உயிரெழுத்துக்களும் இடையெழுத்துக்களும் வல்லின மெல்லினங்களும் ஆமெனவும் ஆய்தவெழுத்தினை ஒலிக்குங்கால் வாய் பெரும்பாலும் மூடியேயிருக்கும் எனவும் அறிஞர் சிலர் கூறுவர்.

இனி அவ்வெழுத்துக்களின் சிறப்புப்பிறவி கூறு கின்றார்.

அச. அவ்வழிப்

பன்னீ ருயிருந் தங்கிலை திரியா

மிடற்றுப் பிறந்த வளியி னிசைக்கும்.

இஃது உயிரெழுத்துக்களின் சிறப்புப்பிறவி கூறு கின்றது.

(இ-ள்) அங்ஙனம் பிறக்குங்கால் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் தத்தம் மாத்திரை வேறுபடாதனவாய் மிடற்றின்கண் பொருந்திய காற்றால் ஒலிப்பனவாம். எறு.

‘பன்னீருயிரும் தம் நிலை திரியா’ எனவே குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் என்பன தந்நிலை திரியும் என்பது பெறப்பட்டதென்பர் உரையாசிரியர்.

தொல்காப்பியனார் மிடற்றுவுளியாற் பிறப்பனவாகப் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களை மட்டுங் கூறியிருக்கவும் நன்னூலார் உயிரேயன்றி, இடையின மெய்களையும் மிடற்றிற் பிறப்பனவாகக் கொண்டு,

75. அவ்வழி

ஆவீ யிடைமை யிடமிட ருகும்

மேவு மேன்மைமுகுக் குரம்பெறும் வன்மை.

எனச் சூத்திரஞ் செய்துள்ளார். உயிரெழுத்தும் இடையெழுத்தும் ஆகிய இருவகை எழுத்துக்களுக்கும் பிறப்பிடம் கண்டமாகும். மெல்லெழுத்துக்கள் மூக்கையிடமாகப் பொருந்தும். வல்லெழுத்துக்கள் மார்பையிடமாகப்பெறும் என்பது இச்சூத்திரத்தின் பொருளாகும். இதன்கண் உயிரெழுத்துக்களுடன் இடையெழுத்துக்களையும் சேர்த்து அவற்றிற்கு இடம் மிடறென்றும் மெல்லினம் மூக்கையிடமாகப் பொருந்துமென்றும் பவணந்தியார் கூறியதற்கு “மெல்லெழுத்தாறும் பிறப்பி னாக்கஞ், சொல்லிய பள்ளி நிலையினவாயினும், மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத்தோன்றும்” எனவரும் இவ்வியல் 18-ம் நூற்பாவில் மெல்லெழுத்து மூக்குவளியான் இசைக்கும் எனத் தொல்காப்பியரும் “யாப்புற என்றதனால் இடையெழுத்திற்கு மிடற்று வளியும் வல்லெழுத்திற்குத் தலை வளியும் கொள்க” என இளம்பூரணரும் கூறியன பொருந்திய ஆதாரமாகும். வல்லினம் தலை வளியாற் பிறக்கும் என இளம்பூரணர் கூறியிருக்கவும் பவணந்தியார் அதற்கு மாறாக ‘உரம்பெறும் வன்மை’ யென

மார்பையிடமாகக் கூறியுள்ளார். இவ்விருவர் கொள்கைகளுள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தகுவதனைத்தேர்ந்து துணிதல் அறிஞர் கடனாகும்.

அரு. அவற்றுள்,

அஆ வாயிரண் டங்காந் தியலும்.

இஃது உயிரெழுத்துக்களுட் சிலவற்றிற்குச் சிறப்புப்பிறவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட உயிர் பன்னிரண்டனுள் அகர ஆகாரங்களாகிய அவ்விரண்டும் வாயைத் திறத்தலாகிய முயற்சியாற் பிறப்பனவாம். எ-று.

இவ்விதியினை நன்னூலார்,

76. அவற்றுள்,

முயற்சியுள் அஆ அங்காப்புடைய.

எனவரும் சூத்திரத்தால் எடுத்துரைக்கின்றார்.

அசு. இஈ ஏ ஏ ஐயென விசைக்கும்

அப்பா லைந்து மவற்றோ ரன்ன

அவைதாம்

அண்பல் முதல்நா விளிம்புற லுடைய.

இதுவும் அது.

(இ-ள்) இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ என்று சொல்லப்படும் ஐந் தெழுத்துக்களும் முற்கூறிய அகர ஆகாரங்களைப்போல வாயைத் திறந்து சொல்லுதலாகிய முயற்சியாற் பிறப்பனவாம். அவை அவ்வாறு பிறக்குமாயினும் மேல்வாய்ப் பல்லும் அடிநாவின் ஓரமும் பொருந்தப் பிறக்கும் வேறு பாடுடையனவாம். எ-று.

இவ்வேறுபாட்டினைப் பவணந்தி முனிவர்,

77. இஈ ஏ ஏ ஐ அங் காப்போ

டண்பல் முதல்நா விளிம்புற வருமே.

எனவரும் சூத்திரத்தாற் குறிப்பிடுவர்.

அஎ. உண ஒஓ ஒளவென விசைக்கும்
அப்பா லைந்தும் இதழ்குவிந் தியலும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்) உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஒள என்ற ஐந்தெழுத்துக்களும் இதழ்குவித்துக்கூறும் முயற்சியாற் பிறப்பனவாம் எ-று.

78. உண ஒஓ ஒளவிதழ் குவிவே.

எனவரும் நன்னூற் சூத்திரம் இவ்விதியைச் சுருங்க உரைத்தல் காண்க.

அஅ. தத்தந் திரிபே சிறிய வென்ப.

இது முற்கூறிய உயிரெழுத்துக்களுக்கும் மேற் கூறப்படும் மெய்யெழுத்துக்களுக்கும் சிங்கநோக்காக ஓர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) உயிரெழுத்துக்களிலும் மெய்யெழுத்துக்களிலும் ஒவ்வோரிடங்களுட் பிறப்பனவாகப் பலஎழுத்துக்கள் சேர்த்துக் கூறப்பட்டனவாயினும் நுண்ணுணர்வினால் ஆராயுமிடத்து அவ்வெழுத்துக்கள் தம்மிடையே சிறிய சிறிய வேறுபாடுகளையுடையன என்பர் புலவர். (அவ்வேறுபாட்டினை நுண்ணறிவால் அறிந்துகொள்க) எ-று.

எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், விலங்கல் என்பனவற்றாலும், தலைவளி, மிடற்றுவளி, நெஞ்சுவளி, மூக்குவளி என்பனவற்றாலும் அவை தம்முள் வேறுபாடுடையனவாமெனவும், ஐ விலங்கலுடையது, வல்லினம் தலைவளியுடையது, மெல்லினம் மூக்குவளியுடையது, இடையினம் மிடற்றுவளியுடையது எனவும், பிறப்பு ஒன்றாகச்சொல்லப்பட்ட எழுத்துக்களிடையே அமைந்த நுண்ணிய வேறுபாடுகளை அறிந்து கொள்ளுதற்கு வழி கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர்.

அக. ககார நகாரம் முதல்நா அண்ணம்.

இது முதல் கூக வரையுள்ள பதினொரு சூத்திரங்களால் மெய்யெழுத்துக்களின் சிறப்புப்பிறவி கூறுகின்றார்.

(இ-ள்) ககரமும் ஙகரமும் நாவின் அடிப்பகுதியும் அண்ணத்தின் அடிப்பகுதியும் பொருந்தப் பிறக்கும் எ-று

முதல் நா, முதல் அண்ணம் என முதல் என்பதனை இரண்டிடத்தும் கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

கூய. சகார ஞகாரம் இடைநா அண்ணம்.

(இ-ள்) சகரமும் ஞகரமும் நாவின் நடுவும் அண்ணத்தின் நடுவும் பொருந்தப் பிறக்கும் எ-று.

இடைநா, இடை யண்ணம் என இயையும்.

கூக. டகார ணகார நுனிநா அண்ணம்.

(இ-ள்) டகரமும் ணகரமும் நாவினது நுனியும் அண்ணத்தது நுனியும் பொருந்தப் பிறக்கும். எ-று.

நுனிநா, நுனியண்ணம் என இயையும்.

கூஉ. அவ்வா நெழுத்தும் மூவகைப் பிறப்பின.

அகூ, கூய, கூக ஆகிய மூன்று சூத்திரங்களுக்கும் பொருள் கொள்ளுங்கால், ககரம் முதல் நாவிலும் ஙகரம் முதலண்ணத்திலும், சகரம் இடைநாவிலும் ஞகரம் இடை யண்ணத்திலும், டகரம் நுனிநாவிலும் ணகரம் நுனியண்ணத்திலும் பிறக்கும் என இவ்வாறு நிரல் நிறைவகையாற்கொண்டு இவற்றை அறுவகைப் பிறப்பினவாகக் கூறலாமோ என ஐயுறுவாரை நோக்கி, அம்மூன்று சூத்திரங்களிலும் கூறப்பட்ட ஆறெழுத்துக்களும் அறுவகைப் பிறப்பினையுடையன அல்ல, அவை மூவகைப் பிறப்பினை உடையனவே என இச் சூத்திரத்தால் ஆசிரியர் ஐயமகற்றுகின்றார்.

(இ-ள்) மேற் கூறப்பட்ட ஆறெழுத்துக்களும் மூவகையாகிய பிறப்பினையுடையனவே (அறுவகைப் பிறப்பின அல்ல.) எ-று.

க, ங இரண்டும் முதல்நா முதலண்ணத்தையும்
ச, ஞ இரண்டும் இடைநா இடையண்ணத்தையும்
ட, ண இரண்டும் நுனிநா நுனியண்ணத்தையும் பொருந்
தப்பிறக்குமென மேற்கூறிய நான்கு சூத்திரங்களின்
பொருளையும் நன்னூலாசிரியர்,

79. கஙவுஞ் சஞவும் டணவும் முதலிடை
நுனிநா வண்ணமுற முறை வருமே.

என ஒரு சூத்திரத்தால் தொகுத்துக் கூறினார்.

கூங். அண்ணம் நண்ணிய பல்முதன் மருங்கின்
நாநுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்றத்
தாமினிது பிறக்குந் தகார நகாரம்.

(இ-ள்) அண்ணத்தைச் சேர்ந்த பல்லினது அடி
யாகிய இடத்தே நாவினது நுனி பரந்து சென்று தன்
வடிவு மிகவும் பதியும்படி சேர்தலால் தகரம் நகரம்
என்ற இரண்டெழுத்துக்களும் இனிதாகப்பிறக்கும் எ-று.

எல்லாவெழுத்துக்களும் நா முதலியன வடிவு
பொருந்த மெய்யுற்றபோதே பிறப்பன என்பார், முன்னர்
'உறுப்புற்றமைய' என்றதனோடமையாது ஈண்டும் 'மெய்
யுறவொற்ற' என்றார்.

இச்சூத்திரத்திற்குப் பல்லின் அடியில் தகாரமும்
அதன் மருங்கில் நகாரமும் பிறக்கும் என நிரல் நிறை
வகையாற் பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும்.

80. அண்பல் லடிநா முடியுறத் தந வரும்.

என்பது நன்னூல். நாவினது நுனியை நாமுடியென
இச்சூத்திரத்துப் பவணந்தி முனிவர் வழங்கியுள்ளார்.

கூசு. அணரி நுனிநா அண்ணம் ஒற்ற
றஃகா னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.

மேற்குத்திரங்களிலெல்லாம் நெடுங்கணக்கு முறை பற்றி எழுத்துக்களின் பிறப்பினைச் சொல்லி வந்த ஆசிரியர், இச்சுத்திர முதலாகப் பின்வரும் ஆறு குத்திரங்களால் நாவும் அண்ணமுமாகியவற்றின் முதல் இடை நுனிகளிற் பிறக்கும் நாவதிகாரம் பற்றி எழுத்துக்களுக்குப் பிறப்புக் கூறுகின்றார்.

(இ-ள்) நாவினது நுனியானது மேல் நோக்கிச் சென்று அண்ணத்தைத் தடவ நகார நகாரமாகிய அவ் விரண்டெழுத்துக்களும் பிறப்பன எ-று.

அணர்தல்-மேல் நோக்குதல். அணர் என்பதன் அடியாகப்பிறந்த வினையெச்சம் அணரி என்பதாகும். அணர்ந்து பார்த்தல் என்பது மேல்நோக்கிப் பார்த்தல் என்னும் பொருளுடையதாகும். அச்சொல் இக்காலத்து அண்ணாந்து பார்த்தல் என மருவி வழங்குகிறது.

அண்ணத்தின் நடுவிடத்தே நாவினது நுனி பொருந்த நகரமும், அது பிறக்குமிடத்திற்குச் சிறிது கீழே நகரமும் பிறக்குமென்பார் நகரத்தை முன்னரும் நகரத்தை அதன்பின்னரும் வைத்துரைத்தார் ஆசிரியர். இந்நுட்பத்தை உணர்ந்த நச்சினார்க்கினியர் 'றன இவற்றின் வேறுபாடுணர்க' என்ற தொடரால் இதனைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

86. அண்ணம் நுனிநா நனியுறிற் றனவரும்.

என்பது நன்னூல்.

சுரு. நுனிநா வணரி யண்ணம் வருட

ரகார முகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.

(இ-ள்) நாவினது நுனியானது மேல் நோக்கிச் சென்று அண்ணத்தைத் தடவ ரகார முகாரமாகிய அவ் விரண்டும் பிறக்கும் எ-று.

83. அண்ணம் நுனிநா வருட ரழவரும்.

என்பது நன்னூல்.

கூசா. நாவிளிம்பு வீங்கி யண்பல் முதலுற
ஆவயின் அண்ணம் ஒற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.

(இ-ள்) நாவினது ஓரமானது மேலுயர்ந்து தடித்து மேல்வாய்ப் பல்லினது அடியிலே பொருந்திநின்று அவ் விடத்து அண்ணத்தைத் தொட்ட அளவில் லகாரமும் அண்ணத்தைத் தடவிய நிலையில் ளகாரமும் பிறப்பன வாம் எ-று.

விளிம்பு - ஓரம். வீங்குதல் - முன்மெல்லியதாயிருந்த நாவின் ஓரம் மேல் நோக்கி வளைந்து நிற்கும்போது நாவின் மற்றையிடத்திலுள்ள தசைகளும் சேர்ந்துசிறிது பருத்து நின்றல். இவ்வாறு தடித்த நாவிளிம்பு அண்ணத்திற்கும் பல்லினது அடிக்கும் இடைப்பட்டு நின்றல் லகார ளகாரமாகிய அவ்விரண்டெழுத்துக்களுக்கும் பொதுவாக வேண்டப்படும் முதற்செயலாதலின் அவ் விரண்டற்கும் பொருந்த 'நாவிளிம்பு வீங்கி அண்பல் முதலுற' என அச்செயலை முதலிற் பிரித்துக் கூறினார். அவ்விரண்டற்குந் தனித்தனி வேண்டப்படும் சிறப்புத் தொழில்களாகிய ஒற்றுதலையும் வருடுதலையும் முறையே லகரத்திற்கும் ளகரத்திற்கும் உரியனவாக நிரல் நிறை யாற் கூறினார்.

இதன் பொருளை நன்கறிந்த பவணந்தி முனிவர்,

84. அண்பல் முதலும் அண்ணமு முறையின்
நாவிளிம்பு வீங்கி ஒற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார். இதனால் அண்பல் முதலை நாவிளிம்பு வீங்கி ஒற்ற லகாரம் பிறக்குமெனவும், அண்ணத்தை நாவிளிம்பு வீங்கி வருட ளகாரம் பிறக்கு மெனவும் பொருள் இனிது விளங்குதல் காண்க.

கூள. இதழியைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்.

(இ-ள்) மேலுதடும் கீழுதடும் தம்மிற் கூடப் பகாரமும் மகாரமும் பிறக்கும் எ-று.

81. மீகி ழிதமுறப் பம்மப் பிறக்கும்.

என்பது நன்னூல்.

பகரமும் மகரமும் இரண்டு உதடும் பொருந்துதலாகிய ஒரு முயற்சியாற் பிறக்குமாயினும் பகரம் உள்ளிருந்து வருங் காற்றூற் பிறத்தலும் மகரம் மூக்கு வளியாற் பிறத்தலும் என இவை தம்முள் வேற்றுமையாம்.

கஅ. பல்வித ழியைய வகாரம் பிறக்கும்.

(இ-ள்) மேற்பல்லும் கீழுதடும் தம்மிற் பொருந்த வகரம் பிறக்கும். எ-று.

85. மேற்பல் விதமுற மேவிடும் வவ்வே.

என்னும் நன்னூற் சூத்திரம் இச் சூத்திரப் பொருளை விரித்துரைப்பதாகும்.

கக. அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை கண்ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்.

(இ-ள்) அண்ணத்தை நாச் சேர்ந்த விடத்து மிடற்று வளியானாகிய ஓசையானது அவ்வண்ணத்தை யணைந்து இறுகச் செறிய யகரம் பிறக்கும், எ-று.

இதன்கண் 'அண்ணஞ் சேர்ந்த' என்புழிச் சேர்தற்கு வினை முதலாக நாவென்பதனை வருவித்து அண்ணம் நாச்சேர்ந்தகண் மிடற்றெழுவளி உற்று அடைய யகாரம் பிறக்கும் எனக் கொண்கூட்டி உரை கூறுவர் இளம்பூரணர். சேர்ந்த என்னும் வினைக்கு நாவென்பதனை வினைமுதலாக வருவித்துரையாமல் மிடற்றெழுவளியினையே வினைமுதலாகக்கொண்டு, எழுவளிமிடற்றுச் சேர்ந்த இசை அண்ணங் கண்ணுற்று அடைய யகாரம் பிறக்குமெனக் கொண்கூட்டி, 'உந்தியி

லெழுந்த காற்று மிடற்றிடத்துச் சேர்ந்த அதனற்
பிறந்த ஓசை அண்ணத்தை யணைந்து உரலாணியிட்
டாற்போலச் செறிய யகாரவொற்றுப் பிறக்கும்' எனப்
பொருள் கூறுவர் நச்சினூர்க்கினியர்.

இங்கெடுத்துக் காட்டிய இருவருரைகளில் முன்னவ
ராகிய இளம்பூரணருரையினையே மேற்கொண்டு

82. அடிநா வடியண முறயத் தோன்றும்.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார் பவணந்தி முனிவர். இதன்
கண் அடிநாவும் அடியண்ணமும் தம்மிற் பொருந்துத
லொன்றே யகரத்தின் பிறப்பியல்பாகக் கூறப்பட்டுள்
ளது. யகரத் தோற்றத்திற்கு முதற்காரணமாகிய
மிடற்றுவளி இதன்கண் கூறப்படவில்லை. சுருக்க
நூலாதலின் கூறுது விடுத்தார்போலும்.

எ. மெல்லெழுத் தாரும் பிறப்பி னுக்கஞ்
சொல்லிய பள்ளி சிலையின வாயினும்
மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும்.

இது மெல்லெழுத்திற்குச் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மெல்லெழுத்துக்கள் ஆறும் தத்தம் பிறப்பி
னது ஆக்கஞ் சொல்லிய இடங்களிலே நிலைபெற்றன
வாயினும் ஓசை கூறுங்கால் மூக்கின்கண் உளதாகிய
காற்றின் ஓசையால் பொருந்தத் தோன்றும் எ-று.

'யாப்புற' என்றதனான், இடையெழுத்திற்கு மிடற்று
வளியும் வல்லெழுத்திற்குத் தலைவளியும் கொள்க என்
பர் இளம்பூரணர். மெல்லெழுத்தாறுக்கும் மேல் தனித்
தனியே கூறப்பட்ட நிலைக்களங்களே பிறப்பிடங்களா
மெனவும் அவையாறும் மூக்குவளியால் ஒலிக்குமெனவும்
தொல்காப்பியனார் பிரித்துக் கூறியுள்ளார். அங்ஙனமாக
வும் பவணந்தியார் தொல்காப்பியனார் கருத்துக்கு மாறாக
மெல்லெழுதாறுக்கும் மூக்கையிடமாகக் கூறியிருப்பது
ஆராயத்தக்கதாகும்.

ளக. சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றுந்
தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
ஒத்த காட்சியிற் றம்மியல் பியலும்.

இது சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்புணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) முதலெழுத்துக்களைச் சார்து தோன்றினல்
லது தமக்கெனத் தனி நின்றொலிக்கும் இயல்பினை
யுடையவல்ல வென முன்னர் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தப்
பட்ட சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றும் தமக்குச் சார்
பாகிய முதலெழுத்துக்களது பிறப்பிடத்தோடு பொருந்
தித் தமக்கு ஒத்த இடத்தே தமக்குரிய இயல்பில்
தோன்றி யொலிப்பனவாம் எ-று.

எழுத்துக்களின் பிறப்பிடமும் வளியும் ஆகியவற்
றைக் காட்சி யென்றார். 'ஒத்தகாட்சி என்றதனால்,
ஆய்தத்திற்குக் குற்றெழுத்துச் சார்பேயெனினும் தலை
வளியாற்பிறத்தலின் உயிரொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்
துச் சார்பாகவே பிறக்குமென்பது கொள்க' என விளக்
கங் கூறுவர் இளம்பூரணர். எனவே சார்பெழுத்துக்
கள் தமக்கென வேறிடமுடைய வல்லாதனவாய்த் தமக்
குச் சார்பாய் முன்னும் பின்னும் நின்ற முதலெழுத்துக்
களின் பிறப்பிடத்தோடு ஒத்த இடங்களிற் பிறக்கு
மென்பது பெறப்படும்.

இவ்வாறன்றிக் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம்
இரண்டும் தத்தம் சார்பிற் சிவணியியலும் எனவும் இச்
சூத்திரத்திற் காட்சியென்றது நெஞ்சு எனவும் ஏனை
யென்றது ஆய்தமெனவும் கொண்டு, 'ஏனை ஒத்தகாட்சி
யின் தம்மியல்பு இயலும்' என்ற தொடர்க்கு 'ஒழிந்து
நின்ற ஆய்தம் தனக்குப் பொருந்தின நெஞ்சுவளியாற்
பிறக்கும்' எனப் பொருளுரைப்பர் நச்சினர்க்கினியர்.
'ஏனைமூன்றும்' என்னும் எழுவாய்க்கு 'இயலும்' என்பது
பயனிலையாதலானும் ஏனையென்பது ஒழிந்த என்னும்

பொருட்டாய் மூன்றென்பதனைத் தொடர்ந்த அடை மொழியாதலானும் சார்பெழுத்து மூன்றனுள் குற்றிய லிகரம் குற்றியலுகரம் என்னும் இரண்டினையும் முன்னர்ப் பிரித்தபினல்லது ஏனையென்ற சொல்லால் மூன்ற வதாகிய ஆய்தத்தைப் பிரித்துரைத்தல் கூடாதாகலா னும் இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரை ஆசிரியர் கருத்திற்கு முரணாதல் துணியப்படும். ஆசிரியர் பவணந்தியாரும் இச்சூத்திரத்திற்கு இளம் பூரண அடிகள் கூறிய உரையினையே யுளங்கொண்டு,

87. ஆய்தக் கிடந்தலை யங்கா முயற்சி

சார்பெழுத் தேனவுந் தம்முத லனைய.

எனச் சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்புணர்த்தினார். ஆய்த வெழுத்திற்கு இளம்பூரணர் கூறிய தலைவளியை இட மாக்கி, 'ஆய்தக்கு இடம் தலை' என்றும், அவர் கூருத அங்காத்தலை முயற்சியாக்கி 'அங்கா முயற்சி' யென்றும் பணந்தியார் கூறியது ஆராய்தற்குரியதாகும்.

எஉ. எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து

சொல்லிய பள்ளி யெழுதரு வளியிற்

பிறப்போடு விடுவழி யுறழ்ச்சி வாரத்

தகத்தெழு வளியிசை யரித்தப நாடி

யளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்தே

* அஃதிவ னுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கும்

மெய்தெரி வளியிசை யளவுருவன் றிசினே.

இது மேற்கூறிய எழுத்துக்களின் பிறப்பிற்குப் புற னடை கூறுகின்றது. இதனை இளம்பூரணர் இரு சூத் திரங்களாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறியுள்ளார். பொரு ளியைபு கருதி ஒரு சூத்திரமாகக் கொண்டார் நச்சினார்க் கினியர்.

(இ-ள்) எல்லா வெழுத்துக்களையும் வெளிப்பட விதந்து சொல்லப்பட்ட இடத்தின்கண்ணே எழுகின்ற காற்றில் பிறப்போடு விட்டுச் சொல்லுமிடத்து உந்தியி

லிருந்து எழுங்காற்றானது தலையளவுஞ்சென்று மீண்டும் நெஞ்சின்கண் நிலைபெறுதலாகிய திரிதருங் கூறுபாட்டினையுடையதாக உள்ளிருந்தெழும் வளியாலாய இசையைக் குற்றமற ஆராய்ந்து மாத்திரை வரையறையால் அளந்துகொள்ளுதல் அந்தணரது மறைநூற்கண்ணதாகிய முறையாகும். அம்முறையினை இந்நூலிற் சொல்லாது எல்லார்க்கும் புலனாகப் புறத்துப்போந்து ஒலிக்கும் மெய் தெரிவளியிசையாகிய எழுத்துக்களுக்குரிய மாத்திரையினையே ஈண்டுக் கூறினேன் என்று.

உந்தியிலிருந்தெழுங் காற்று முன்னர்த் தலைக்கட் சென்று பின்னர் மிடற்றிலே வந்து அதன்பின் நெஞ்சிலே நின்றலை உறழ்ச்சிவாரம் என்றார். உறழ்ச்சி வாரம் — திரியுங் கூறுபாடு. இக்கூறுபாட்டினை ஆசிரியர் 'தலையினும் மிடற்றினு நெஞ்சினு நிலைஇ' என்ற தொடரால் முன்னர் விளக்குதல் காண்க. அகத்தெழு வளியிசை — மூலாதாரத்திலிருந்து தோற்றும் காற்றோசை. மெய்தெரிவளியிசை — எல்லார்க்கும் எழுத்துருவம் இதுவெனப் புலனாறு வாயின் புறத்தே வெளிப்பட்ட டிசைக்கும் எழுத்தோசை. உள்ளிருந்தெழுங் காற்று தலைக்கட் சென்று மிடற்றிற்கு வந்து நெஞ்சிலே நிலைபெறுமளவும் காற்றயிருந்து, பின்னர் அது நெஞ்சிலிருந்து வெளிப்படும் பொழுதெல்லாம் காற்றின் தன்மைதிரிந்து எழுத்தாந்தன்மை யடையுமென்பார் வளியென்னுது வளியிசையென்றார்.

அந்தணர் மறையிற் கூறுமாறு புறத்தெழுந்திசைக்கும் எழுத்துக்களுக்கு முதற்காரணமாகிய அகத்தெழு வளியிசைக்கு மாத்திரை கூறின, அதன் அளவு எல்லார்க்கும் ஒருதன்மைத்தாக விளங்காதெனக்கருதிய தொல்காப்பியனார், புறத்தெழுந்திசைக்கும் எழுத்துக்களாகிய மெய்தெரிவளியிசைக்கே தாம் அளவு கூறிய முறைமையினை இச் சூத்திரத்தால் தெளிவாக அறிவுறுத்துகின்றார்.

உந்தியிலெழுந்த காற்றினைக் கூறுபடுத்தி மாத்திரை கூட்டிக்கோடலும் மூலாதாரம் முதலாகக் காற்றெழுமாறு கூறலும் அந்தணர் மறைக்கு உண்டெனக் கூறிய இவ்வாசிரியர், அம்மதம் பற்றி அவர் பெறுவதோர் பயன் இன்றென இச் சூத்திரத்தால் உய்த்துணரவைத்தலின் இச் சூத்திரம் பிறன்கோட் கூறலென்னும் உத்திக்கு இனம் என்ருர் நச்சினுர்க்கினியர்.

மெய்தெரி வளியெனவே பொருள் தெரியா முற்கும் வீளையும் எழுத்தாகா என்பது புலனும். ஆகவே சொல்லப்பிறந்து சொற்குறுப்பாம் ஓசையையே இவ்வாசிரியர் எழுத்தெனக் கொண்டார் என்பது பெறப்படும்.

மீலையும் வளியும் முயற்சியு முன்றும்
இயல நடப்பது எழுத்தெனப் படுமே.

என நச்சினுர்க்கினியருரையில் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப்படும் பழஞ் சூத்திரம் தொல்லாசியர் கூறிய எழுத்தின் இயல்பினை நன்கு விளக்குவதாகும்.

4. புணரியல்

மொழிகள் புணர்தற்குரிய கருவியின் இயல்புணர்த்தினமையின் இது புணரியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேற்கூறப்படும் புணர்மொழிச் செய்கைகளுக்கு இன்றியமையாத சிறப்புக் கருவிகள் இதன்கண் கூறப்படுகின்றன.

எங். மூன்று தலையிட்ட முப்பதிற் நெழுத்தின்
இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃ
தறுநான் கீறெடு நெறிநின் றியலும்
எல்லா மொழிக்கும் இறுதியு முதலும்
மெய்யே யுயிரென் றுயீ ரியல்.

இது மொழிமரபில் விரித்துக்கூறிய மொழிமுதல் எழுத்துக்கள், மொழிக்கீறும் எழுத்துக்கள் என்பவற்றைத் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மேற்கூறப்பட்ட முப்பத்துமூன்று எழுத்துக்களை முதலாகக் கொண்டும் இருபத்துநான்கு எழுத்துக்களை இறுதியாகக் கொண்டும் வழக்குநெறிக்கண் நிலைபெற்று நடக்கும் எல்லா மொழிகளுக்கும் இறுதியும் முதலுமாவன மெய்யும் உயிருமாகிய அவ்விரண்டு இயல்பினையுடையன எ-று.

(உ-ம்) மரம், இலை, ஆல், விள என மெய்யும் உயிரும் முதலும் ஈறும் ஆயின.

பன்னிரண்டுயிரும், க த ந ப ம ச ஞ ய வ என்னும் ஒன்பது மெய்களும், நுந்தையென்புழி நகரமெய்யின்மேல் வரும் குற்றுகாரமும் ஆகிய இருபத்திரண்டு எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்களாகும். பன்னிரண்டுயிரும், ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள என்னும் பதினொரு மெய்களும், ஈற்றுக்குற்றிய லுகாரமும் ஆக இருபத்துநான் கெழுத்துக்களும் மொழிக்கு ஈறும் எழுத்துக்களாம்.

எசு. அவற்றுள்

மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்

இது மேற்கூத்திரத்திற் கூறியவாற்றால் தனிமெய்யும் மொழிக்கு முதலில்வரும் என எய்திய கருத்தினை விலக்குதலின் ‘எய்தியது விலக்கல் நுதலிற்று’ என்பர் உரையாசிரியர்.

(இ-ள்) மேல் மெய்யும் உயிரும் என்று கூறிய இரண்டனுள் மொழிக்கு ஈருகிய மெய்யெல்லாம் புள்ளி பெற்று நிற்கும் எ-று.

எனவே மொழிக்கு முதலில்வரும் மெய்யெல்லாம் புள்ளியிழந்து உயிரோடு கூடிநிற்கும் என உய்த்துணர வைத்துத் தனிமெய் மொழிக்கு முதலாகாதென விலக்கி னராயிற்று.

மொழிமுதல்மெய் புள்ளியொடு நில்லாதென்னது ஈறெல்லாம் புள்ளியோடு நிலையல் என ஈற்றின்மேல் வைத்துக் கூறிய அதனால் அவ் வீற்றின்மெய் உயிர் முதன்மொழி வந்தவிடத்து அஃதேற இடங்கொடுக்கு மென்பது பெறப்பட்டதென்பர் இளம்பூரணர். இக்கருத்தினை நன்னூலார்,

204. உடல்மேல் உயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே.

என்ற சூத்திரத்தால் விளங்கக் கூறியுள்ளார்,

“மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” (நூன் - யரு) என்புழித் தனிமெய் பதினெட்டும் புள்ளிபெற்று நிற்குமெனக்கூறி, உயிரேறுங்கால் அவை புள்ளியிழந்து நிற்குமென உய்த்துணர வைத்தார். ஈண்டு மெய்முதல் மெய்யீறு என வகுத்துரைக்குங்கால், மொழி முதல் மெய்களும் புள்ளிபெறுமோ என்னும் ஐயமகற்று தல் வேண்டி இச்சூத்திரத்தால் மொழிக்கு ஈருய மெய்களே புள்ளிபெறுவன எனக்கூறி, மொழிக்கு முதலாயின

மெய்கள் புள்ளிபெறு என்பதனை உய்த்துணர வைத்தா ராதலின் இச்சூத்திரம் கூறியது கூறலன்மையுணர்க.

எரு. குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப.

இது, மேல் மொழியீற்றின் மெய்க்குக் கூறிய விதி யினை மொழியீற்றில் வரும் குற்றியலுகரத்திற்கும் மாட் டெறிந்து கூறுகின்றது.

(இ-ள்) குற்றியலுகரவீறும் மெய்யீற்றின் தன்மையை யுடையதாமென்பர் எ-று.

மெய்யீற்றின் தன்மையாவன புள்ளிபெறுதலும் புள்ளியிழந்து உயிரேற இடங்கொடுத்தலுமாம். அவ் விரண்டினுள் புள்ளிபெறுதலை விலக்கி, உயிரேற இடங் கொடுத்தலாகிய ஒன்றைமட்டும் குற்றியலுகரத்திற்கு இயைத்துக் கூறுதலின், 'இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச் சேறலென வுணர்க' என்றார் இளம்பூரணர்.

, ஒற்றெழுத்தியற்றே குற்றியலிகரம்' (செய்-அ) எனவரும் செய்யுளியற் சூத்திர வரையுள் "எழுத்தோத் தினுள் 'மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்' எனக் கூறிக் 'குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப' எனக் குற்றுகரத்திற்குப் புள்ளி பெறுதலுங் கூறினான்" எனப் பேராசிரியர் கூறுதலால், குற்றியலுகரத்திற்குப் புள்ளி யிட்டெழுதும் வழக்கம் பேராசிரியர் காலத்தில் நிலவிய தெனத்தெரிகிறது. ஆனால் இளம்பூரணர் காலத்தில் இவ் வழக்கம் நிலைபெற்றிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. குற்றிய லுகரத்திற்குப் புள்ளியிட்டெழுதும் வழக்கம் இளம்பூர ணர்காலத்தில் நிலவியிருப்பின் 'குற்றியலுகரமும் அற்று' என்னும் இம்-மாட்டேற்றினை முழுவதுஞ் சேறலாகவே கொண்டு பொருள் கூறியிருப்பர். அவர் அங்ஙனம் கூருமையின் அவர்காலத்தில் குற்றியலுகரத்திற்குப் புள்ளியிட்டெழுதும் வழக்கம் இல்லையென்பது புலனாகும். அன்றியும் குற்றியலுகரமும் புள்ளிபெறும் என்ப

தொன்றே இச்சூத்திரக் கருத்தாயின் 'மெய்யினளபே யரையெனமொழிப' என்பதனையடுத்து 'அவ்வியல் நிலை யும் ஏனைமுன்றே' என மாட்டெறிந்தாற்போல 'மெய் யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' எனவும் 'எகரவொ கரத்தியற்கையும் அற்றே' எனவும் வருஞ் சூத்திரங்களை யடுத்துக் 'குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப' என இச் சூத்திரத்தையுங் கூறியிருப்பர். ஆசிரியர் அங்ஙனங் கூறுது புணரியலாகிய இவ்வியலிற் கூறுதலால் குற்றிய லுகரமும் மெய்யீறுபோல உயிரேற இடங் கொடுக்கும் என்பதே தொல்காப்பியனார் கருத்தென்பது நன்கு துணியப்படும்.

இங்ஙனமன்றிக் குற்றியலுகர வீற்றின்முன் உயிர் முதன் மொழி வருங்கால் நிலைமொழியீற்றுக் குற்றுகரம் கெடுமெனக் கொண்டார் வீரசோழிய நூலார். 'ஆவி பின்தோன்றக் கெடும் குற்றுகரம்' என்பது வீரசோழி யம். இக்கருத்தினை யொட்டியே

164. உயிர்வரின் உக்தறள் மெய்விட் டோடும்
யவ்வரின் இய்யாம் முற்றுமற் றெரோவழி.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார் பவணந்தி முனிவர்,

இவ்வாறு குற்றுகர வீற்றின்முன் உயிர்முதன்மொழி வருங்கால் நிலைமொழியீற்றுக் குற்றுகரங்கெட நின்ற வொற்றின்மேல் வருமொழிமுதலுயிர் ஏறிற்றென்று கொள்ளுதல் கூடாதென்றும், நாகரிது என்புழி முன் னர்க் குற்றுகர வோசையும் பின்னர் உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டுங்கூடி நின்றல்லது அப்பொரு ளுணர்த்தலாகாமையின் நாகு என்பதன் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரம் கெடாது நின்றே அரிது என்னும் வரு மொழி முதலிலுள்ள அகரவுயிர்க்கு இடந்தந்து அவ்வுயி ரோடுங்கூடி நிற்குமென்றும் நச்சினர்க்கினியர் இச்சூத் திரவுரையுள் தெளிவாக விளக்கி உரையாசிரியர் கொள்கையை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

தொல்காப்பிய முதற்கூத்திர விருத்தியுள் ‘எழுத் தெனப் படுப’ என்னுந் தொடர்க்குப் புணர்ச்சிவிதி கூறுங்கால் “இனியாசிரியர் ‘நூறென்கிளவியொன்று முதலொன்பாற்-கீறுசிணையொழிய வினவொற்றுமிகுமே’ எனவும், ‘ஆறன்மருங்கிற் குற்றியலுகரம் ஈறுமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண்டும்’ எனவும் நூறு என்னும் எண் முன்னும் ஆறு என்னும் எண் முன்னும் முறையே ஒன்று முதலிய எண்களும் ஆயிரமும் வந்து புணரின், குற்றியலுகரங்கெட நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றி முடியுமென்றார். எனவே ஒன்றின் முடித்த லென்பதனால் ஏனைக் குற்றியலுகரவீறும் உயிர்முதன் மொழி வந்து புணர்வுழிக் குற்றியலுகரங் கெட்டு நின்ற வொற்றின்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றி முடியுமென்பதூஉம் பெறப்பட்டதாகலின், ஈண்டும் அவ்வாறே குற்றிய லுகரங்கெட நின்ற தகர வொற்றின் மேல் எகரவுயிர் வந்து ஒன்றி ‘எழுத்தெனப் படுப’ என முடிந்தது” எனச் சிவஞான முனிவர் புணர்ச்சி விதி கூறியுள்ளார்.

“நூறென்கிளவி யொன்றுமுத லொன்பாற் - கீறு சிணையொழிய இனவொற்று மிகுமே” என்னுஞ் சூத்திரம் நூறென்னுங் குற்றுகரவீற் றெண்ணுப் பெயர் முன் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையுள்ள எண்ணுப் பெயர்கள் வந்து புணரின் நிலைமொழி யீற்றிலுள்ள குற்றுகரமும் அதனால் ஊரப்பட்ட நகரமெய்யும் கெடாது நிற்ப அவ் வொற்றுக்கு இனமாகிய நகரம் மிக்குமுடியும் என்னும் விதியைக் கூறுவதாகும். இதன் பொருளை உரையாசிரியர் இனிது விளக்கியுள்ளார். இச்சூத்திரத்தில் ‘ஈறுசிணையொழிய’ எனவருந் தொடருக்கு ‘ஈற்றி லுள்ள சிணையாகிய குற்றியலுகரங்கெட’ எனப்பொருள் கொள்வர் சிவஞானமுனிவர். அங்ஙனங் கூறின், நூற்றுமூன்று நூற்றுநான்கு என ஈற்றுக்குற்றிய லுகரம் கெடாது நிற்பன இச்சூத்திரத்துள் அடங்கா வாம். இச்சூத்திரத்து ‘ஒன்றுமுதல் ஒன்பாற்கு’ என ஆசிரியர் வரையறுத்துக்கூறிய வருமொழிகளுள் மூன்றும்

நான்கும் அடங்குமாதலின் அவை வருமிடத்தும் நூறு என்பதன் ஈற்றுக் குற்றியலுகரம் கெடுதல் வேண்டும். அங்ஙனங்கெடாமையின் இச்சூத்திரத்திற்குச் சிவஞான முனிவர் கூறும் பொருள் தொல்காப்பியனார் கருத்துக்கு முரணதல் தெளியப்படும். ஆகவே இச்சூத்திரத்தில் 'ஈறுசினையொழிய' என்னுந் தொடரிலுள்ள ஒழிய என்னுஞ் சொல்லுக்கு, 'அகமென்கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே - முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்' (புள்ளிமயங்கியல்—20) என்புழிப்போல 'எஞ்சிநிற்ப' எனப் பொருள்கொண்டு, 'ஈற்றெழுத்தாகிய குற்றியலுகரமும் அதனாலாரப்பட்ட மெய்யாகிய சினையும் விகாரமின்றி எஞ்சிநிற்ப அவ்விடத்து இனமாகிய றகரவொற்று மிக்குமுடியும்' எனப் பொருளுரைப்பதே ஆசிரியர் கருத்துக்கு ஏற்புடையதாமென்க

குற்றியலுகரப் புணரியல் 32-ம் சூத்திரத்தில் ஒன்று முதல் ஒன்பதீருகச் சொல்லப்படுகின்ற எண்ணுப்பெயர்களின்முன் பத்து என்பது வருமொழியாய்வரின், நிலை மொழிகளுள் ஆறு என்னுஞ்சொல் நீங்கலாக ஏனைய எண்ணுப்பெயர்களின் இறுதிக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங்கெடுமென்றும், 35-ம் சூத்திரத்தில் மூன்று ஆறு என்பவற்றின் முதலிலுள்ள நெட்டெழுத்துக்கள் குறுகுமென்றும், கூறிய ஆசிரியர், ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களின்முன் ஆயிரம் வந்து புணருங்காலும் 32 முதல் 38 வரையுள்ள சூத்திரங்களால் முன்னர்க்கூறியவிதிகளை அவ்வாறே வைத்துக்கொண்டு, அவற்றின் மேலுளவாம் திரிபுகளை 58 முதல் 63 வரையுள்ள சூத்திரங்களால் கூறுகின்றாரென்பது அச்சூத்திரங்களின் கிடக்கை முறையால் நன்கு விளங்கும். எனவே "ஆறன் மருங்கிற் குற்றியலுகரம், ஈறு மெய்மொழியக் கெடுதல் வேண்டும்" (குற்றியலுகர - 64) என்னும் இச் சூத்திரத்தாற் குறிக் கப்பட்ட ஆறு என்பது முன்னர் 32, 35-ம் சூத்திரங்களிற் சொல்லிய வண்ணம் 'அறு' எனத்திரிந்த வடிவத்தையே

குறித்ததெனக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் அறு எனத்திரிந்து நின்றகாலத்து அதன் இறுதிநின்ற உகரம் முற்றுகரமாகவும் அவ்வாறு திரிதற்கு முன்னுள்ளது குற்றிய லுகரமேயாதலின் குற்றியலுகரந்திரிய 'நின்ற உகரமே' அதுவென்பார் 'ஆறன்மருங்கிற் குற்றியலுகரம்' என்றார் ஆசிரியர். இங்ஙனம் கூறியது, 'திரிந்ததன் திரிபு அது' என்னுங் கருத்தினுலென்பதனை இளம் பூரணரும் நச்சினர்க்கினியரும் நூன்மரபின் முதற் சூத்திர உரையில் நன்குதெளிவுபடுத்தியுள்ளார்கள். எனவே இச்சூத்திரத்துக் குற்றியலுகரமெனக்கூறப்பட்டது, ஆறு என்னுங் குற்றுகரவீற்றின் திரிபாகிய அறு என்பதன் இறுதிநின்றது முற்றுகரமாதலின், அவ்வுகரம் ஆயிரம் எனவரும் வருமொழி முதலிலுள்ள ஆகாரவுயிர்க்கு இடந்தந்து ஒருங்குநிற்கும் ஆற்றலின்றித் தான் ஏறிய நகரமெய்யைவிட்டுக்கெட அம்மெய்யின்மேல் வருமொழி ஆகாரவுயிரேறி அருயிரம் என முடிவதாயிற்று. ஆகவே இச் சூத்திரத்தில் ஈறுமெய்யொழியக் கெடுமெனக் கூறிய விதி, ஆறு என்னுஞ் சொல்லில் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரத்திற்கு அன்றென்பதும், அதன் திரிபாகிய அறு என்பதிலுள்ள முற்றுகரத்திற்கே யுரித்தென்பதும் பகுத்துணர்ந்து கோடல் வேண்டும். இங்ஙனமன்றி ஆயிரம் என்னும் சொல் வருமொழியாய் வர ஆறு என்னும் நிலைமொழியிறுதிக் குற்றுகரம் கெடுமென்பதே தொல்காப்பியனார் 'கருத்தாயின் ஆறுஎன்பதன்முன் உழுக்கு என்னும் உயிர்முதல்மொழி வருமிடத்தும் குற்றியலுகரம் கெடும் எனக்கூறியிருப்பர். அங்ஙனம் கூறுது 'ஆறென் கிளவி முதல் நீடும்மே' (குற்றியலுக-52) என்ற அளவே கூறிப்போதலின், ஆறு என்பதன் ஈற்றுக்குற்றியலுகரம் உயிர்முதன்மொழி வருமிடத்துக் கெடாதென்பதே தொல்காப்பியனார் கருத்தென்பது நன்கு தெளியப்படும். ஆகவே மேலெடுத்துக்காட்டிய 'நூறென்கிளவி' (குற்-67) 'ஆறன்மருங்கின்' (குற்-64) என்னும் இவ்விரு சூத்திரங்களுக்கும் சிவஞான முனிவர்

கூறிய பொருள்கள் தொல்காப்பியனார் கருத்துக்கு முரணாவன என்பதும், இங்ஙனம் நூலாசிரியர் கருத்துக்கு முரண்படக்கூறிய இப் பொருள்களை அடிப்படையாகக் காட்டி 'ஏனைக் குற்றியலுகர வீறும் உயிர் முதன் மொழி வந்து புணர்வுழிக் குற்றியலுகரங்கெட்டு நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றி முடியுமென்பதூஉம் பெறப்பெடும்' என ஒன்றின முடித்தல் என்பதனாற் கொள்ளுதற்கு இடமில்லையென்பதும் நன்கு தெளிவாதல் காண்க.

அஃது, இஃது, உஃது எனவரும் ஆய்தத் தொடர்க்கு குற்றியலுகரத்தின் முன் உயிர்முதன்மொழி வருங்கால் ஆய்தங்கெடாது நிலைபெறுமெனவும் மெய்முதன் மொழி வருங்கால் ஆய்தங் கெடுமெனவும் கூறிய தொல்காப்பியனார், அச்சொற்களின் இறுதிக்கண் நின்ற குற்றியலுகரம் கெடுமெனக் கூருமையானும், குற்றியலுகரவீற்றுச் சொற்களுக்கு அம், அக்கு, அன், இன், ஏ முதலிய சாரியைப் பேறு கூறிய ஆசிரியர், உயிர்முதலாகிய அச்சாரியைகள் வந்து புணருங்கால் நிலைமொழியீற்றுக் குற்றுகரங் கெடுமென யாண்டுங் கூருமையானும், குற்றுகரவீற்று எண்ணுப் பெயர்களுள் ஒன்றாகிய ஒன்பது என்னுஞ் சொல் நிலைமொழியாய் நிற்க அதன் முன் அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயரும் ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயரும் வந்து புணருங்கால் அது தன் வடிவுநிலை திரியாது இன்சாரியை பெறும், எனக் குற்றியலுகரப் புணரியலின் 54, 65 ம் சூத்திரங்களில் ஆசிரியர் கூறுதலாலும் குற்றியலுகர வீறு உயிர்முதன்மொழி வருமிடத்துக் கெடாது நின்று மெய்யீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுக்குமென்பதே ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கருத்தென்பது இனிது புலனாகும்

இனி, "நாகரிது என்புழி முன்னர்க் குற்றுகரவோசையும் பின்னர் உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டுங் கூடி நின்றல்லது அப்பொருளுணர்த்தலாகாமையின்

குற்றியலுகரத் திறுதிமுன்னும் உயிர் முதன்மொழி வந்தால் புள்ளியீறுபோல அவ்வுயிரேறி முடியுமென்பார்க்குக் கதவழகிது கனவழகிது என்புழியும் முன்னர் முற்றுகரவோசையும் பின்னர் உயிரோசையும் கூடியல்லது அப்பொருளுணர்த்தலாகாமையின் முற்றுகரத்தின்மேல் உயிரேறி முடிந்ததெனக் கூறல்வேண்டும். அவ்வாறன்றி முற்றுகரங்கெட நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிரேறி முடியுமென்பதே எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகலானும், குற்றியலுகரத்திற்கும் உயிரென்னுங் குறியீடு கொண்டமையின் ஒற்றின்மேலன்றி உயிரின்மேல் உயிரேறுதல் பொருந்தாமையானும், நாகரிதென்புழி இதழ்சிறிது குவிதலாகிய முயற்சி ஆண்டுப் பெறப்படாமையிற் குற்றியலுகரவோசை ஆண்டுண்டென்றல் பொருந்தாமையானும், 'ஆறன்மருங்கின்' என்றற்றெடுக்கத்துச் சூத்திரங்களோடு முரணுதலானும், யகரம் வரும் வழியிகரங்குறுகி யுகரத்தின்மேல் உயிரேறி முடியுமென்னுது 'இகரங்குறுகும் — உகரக்கிளவி துவரத்தோன்றுது' என்றூராகலானும் அவர் கூற்றுப் பொருந்தாது" என்பர் சிவஞான முனிவர்.

கதவழகிது, கனவழகிது என்புழிக் கதவு கனவு எனவரும் முற்றுகரங்களை நுந்தை யென்னுஞ் சொல்லிற் போலக் குற்றுகரமாக ஒலித்தமையால் அவை குற்றியலுகரத்திற்குரிய செய்கைபெற்றுத் திரிந்தனவன்றி இயல்புபுணர்ச்சி பெற்றனவல்லவாதலானும், திரிபுடைய இவற்றைக்காட்டிக் குற்றியலுகரவீறுகள் எல்லாவற்றிற்குமுரிய உயிரேறி முடிதலாகிய சிறப்பியல்பினை விலக்குதல் பொருந்தாமையானும், கதவழகிது என்புழி வகரத்தின்கண் முற்றுகரவோசையின்மையும் நாகரிது என்புழிக் ககரத்தின்கண் குற்றுகரவோசை நுண்ணிய நிலையிலுண்மையும் இவ்விரு தொடர்களையும் ஒலித்துக் காண்போர்க்குச் செவி கருவியாகப் புலனாதலானும், குற்றியலுகரத்திற்கு உயிரென்னுங் குறியீடுண்டெனினும் அக் குறியீடொன்றேபற்றி எல்லா வகையானும்

குற்றியலுகரம் உயிரியல்பே பெறுமெனக் கோடல் பொருந்தாமைக்கு அது மெய்யின் தன்மை பெறுமென விதித்த 'குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப' என்னும் இச்சூத்திரமே சான்றாகலானும், குற்றியலுகரத்திற்கு இதழ்குவிதலாகிய முயற்சி புலப்பட்டே வருமென ஆசிரியர் கூருமையானும், மெய்யீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுத்தலாகிய புணர்ச்சி வேறுபாடு முதலாயின கருதியே குற்றுகரவீற்று விதிகளை உயிர்மயங்கியலிற் கூருது குற்றியலுகரப்புணரியல் எனத் தனியியல் வகுத்துக் கூறினர் ஆசிரியராதலானும், குற்றுகரவீறும் முற்றுகரவீறும் புணர்ச்சிவகையான் ஒத்தனவென்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாயின் அவற்றை இருவேறியல் களிற் பிரித்துரைக்க வேண்டிய இன்றியமையாமை யின்மையானும், 'ஆறன்மருங்கின்' என்றற்றெடுக்கத் துச் சூத்திரங்களோடு முரணமை மேற்காட்டினுமாத லானும், 'யகரம் வரும்வழி இகரங் குறுகும் உகரக்கிளவி துவரத் தோன்றுது' எனவருஞ் சூத்திரம் குற்றியலுகர வீற்றின்முன் யகரமுதன்மொழிவரின் அவ் யகரத்தோடு குற்றியலுகரத்திற்கு மயக்கவிதியின்மையால் குற்றிய லுகரங்கெட அதுநின்ற நிலைக்களத்து இகரந்தோன் றிக் குறுகிநிற்குமெனக் கூறியதல்லது குற்றியலுகரத் தின் முன் இகரம் வரக் குற்றியலுகரம் கெடுமெனக் கூறியதன்றாகலானும் சிவஞான முனிவர் கூறுமாறு குற்றியலுகரம் உயிர் முதன்மொழி வரிற் கெடுமென்றல் தொல்காப்பியனார் கருத்தன்றென்க

இனி 'குற்றியலுகரமுமற்று' எனவரும் புணரியல் மூன்றஞ் சூத்திரத்தினைப் 'புள்ளியீற்றுமுன் உயிர் தனித்தியலாது' எனவரும் இவ்வியல் முப்பத்தாருஞ் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்து உரையாசிரியரை யுள் ளிட்டோர் பொருள் கூறினரெனவும் 'அவற்றுள், மெய் யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்' என்னுஞ் சூத்திரத் தால் அவ்வீற்றின்மெய் உயிர்முதன் மொழி வந்தால்

அஃதேற இடங்கொடுத்து நிற்குமென்பதுங் கூறினாராயிற்றேல் 'புள்ளியீற்றுமுன்' எனச் சூத்திரஞ் செய்தது கூறியது கூறலென்னுங் குற்றந் தங்குதற்கோவெனக் கூறி மறுக்கவெனவும் சங்கர நமச்சிவாயரும் சிவஞான முனிவரும் உரையாசிரியருரையிற் குற்றங் கூறினர். அவர்கள் கூறியபடி இம்முன்னுஞ் சூத்திரத்தைப் பின்வரும் முப்பத்தாருஞ் சூத்திரத்துடன் உரையாசிரியர் மாட்டெறிந்து பொருள்கொள்ளவில்லையென்பதும் இதன் முன்னுள்ள இரண்டாஞ் சூத்திரத்துடன்தான் மாட்டெறிந்து பொருள் கூறியுள்ளாரென்பதும் இச்சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர் எழுதியவுரையினைக் கூர்ந்து நோக்குவார்க்கு இனிது புலனாகும். அன்றியும் 'அவற்றுள், மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்' என்னும் இச்சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்ட பொருளும் 'புள்ளியீற்றுமுன் உயிர் தனித்தியலாது மெய்யொடுஞ் சிவனும் அவ்வியல் கெடுத்தே' என்வருஞ் சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்ட பொருளும் ஒன்றுயினன்றே கூறியது கூறலென்னுங் குற்றந்தங்குவது? 'மொழிக்கீருயமெய்யெல்லாம் புள்ளியொடு நிற்கும்' எனக்கூறி, அவை உயிர் முதன் மொழி வந்தவிடத்து உயிரேற இடங்கொடுக்குமென்பதனை யுய்த்துணரவைப்பது 'மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்' என்னுஞ் சூத்திரமாகும். இது நிலை மொழிபற்றிய விதி. இனி 'மெய்யீற்றின்முன் உயிர் தனித்து நடவாது; தான் தனி நின்ற இயல்பை விடுத்து நிலைமொழியீற்று மெய்யொடுங் கூடும்' என்பதனைக்கூறுவது "புள்ளியீற்றுமுன்" எனவரும் இவ்வியல் 36ம் சூத்திரமாகும். இது வருமொழிபற்றிய விதி. இங்ஙனம் நிலைமொழிக்கருவியும் வருமொழிக் கருவியுமாக இவ்விரு சூத்திரப் பொருளையும் பகுத்துணருங்கால் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றந் தங்குதல் யாண்டையதென மறுக்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் குற்றியலுகரம் உயிர் முதன்மொழி வரிற் கெடுமென வீரசோழிய நூலாசிரிய

ரும் நன்னூலாரும் சங்கரநமச்சிவாயர் சிவஞான முனிவர் முதலிய பிற்கால உரையாசிரியர்களும் கூறும் கொள்கை பொருந்தாதென்பதும், 'குற்றியலுகரம் மெய்யீறுபோலக் கெடாது நின்று உயிரேற இடங்கொடுக்கு மென உரையாசிரியரையுள்ளிட்டோர் கூறும் கொள்கையே தொல்காப்பியனார் கருத்தென்பதும், 'குற்றுகரத்திற்கு முன்னர்வந்த உயிரேறிமுடிய அரை மாத்திரையாய் நின்றலும் முற்றுகரத்திற்கு முன்னர்வந்த உயிரேறி முடியாமையுந் தம்முள் வேற்றுமை' என நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய இலக்கணமே குற்றியலுகரவீறுகளெல்லாவற்றின்கண்ணுஞ் செல்லுமென்பதும் நன்கு வலியுறுத்தப் பட்டமை காண்க.

எசு. உயிர்மெய் யீறும் உயிரீற் றியற்றே.

இது, மேல் 'மெய்யேயுயிரென்றாயிரியல்' என்ற வழி நிகழ்வதோர் ஐயம் அகற்றுகின்றது.

(இ-ள்) உயிர்மெய்யீற்று மொழியும்; மெய்முன்னும் உயிர் பின்னுமாக ஒலித்து நின்றவாற்றால் உயிரீற்றின் தன்மையை யுடைத்து எ-று.

ஈறும் என்ற உம்மையால் இடையில் நின்ற உயிர் மெய்யும் உயிரின் இயல்பை உடைத்தென்றும் "ஈறும் இடையும் உயிருள் அடங்குமெனவே முதல் மெய்யுள் அடங்கு மென்பதாயிற்று" என்றும் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

இதனால் விள முதலிய உயிர்மெய்யீறெல்லாம் அகரவீறு முதலிய உயிரீற்றுள் அடங்கிப் புணர்ச்சி பெறுவன வாயின. வரகு என்புழி இடை நின்ற ரகர உயிர் மெய் அகரமாய் உயிர்த் தொடர்மொழி யெனப்பட்டது. எனவே ஒற்றுமை நயத்தான் ஒன்றென வழங்கும் உயிர் மெய்யெழுத்தினை வேற்றுமை நயத்தால் மொழிகளின்

ஈறும் இடையும் உயிரென ஓரெழுத்தாயும், முதலில்மெய்யென ஓரெழுத்தாயும் ஆசிரியர் பிரித்துரைத்தமை நன்கு பெறப்படும்.

முன்னர் “மெய்யின் வழியதுயிர் தோன்று நிலையே” (நூன்-கஅ) என்றது, உயிர்மெய்யாகிய தனியெழுத்திற்குக் கூறியது. ஈண்டு ‘உயிர்மெய்யீறும் உயிரீற்றியற்றே’ என்றது, மொழியிறுதி நின்ற உயிர்மெய்யெழுத்திற்குக் கூறியது. ஆதலின் கூறியது கூறலன்மையுணர்க.

“இத்துணையும் ஒரு மொழி யிலக்கணங் கூறலின் மொழி மரபின் ஒழிபாயிற்று” என்பர் உரையாசிரியர்.

ளள. உயிரிற் சொன்முன் உயிர்வரு வழியும்
உயிரிற் சொன்முன் மெய்வரு வழியும்
மெய்யிற் சொன்முன் உயிர்வரு வழியும்
மெய்யிற் சொன்முன் மெய்வரு வழியுமென்
நிவ்வன வறியக் கிளங்குங் காலை
நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்
ருயீ ரியல புணர்நிலைச் சுட்டே.

இது மேற்கூறும் புணர்ச்சி, நிறுத்த சொல்லும் குறித்துவரு கிளவியு மாகிய இருமொழிப் புணர்ச்சியாமல்லது மும்மொழிப்புணர்ச்சி யாகாதென்பதும், அப் புணர்ச்சி உயிரீற்றின் முன் உயிர், உயிரீற்றின் முன் மெய், மெய்யீற்றின் முன் உயிர், மெய்யீற்றின்முன் மெய் என எழுத்து வகையால் நான்காமென்பதும் உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்) உயிரீற்றுச் சொல்முன் உயிர் முதன்மொழி வருமிடமும், உயிரீற்றுச் சொல்முன் மெய் முதன்மொழி வருமிடமும் மெய்யீற்றுச் சொல்முன் உயிர் முதன்மொழி வருமிடமும் மெய்யீற்றுச்சொல்முன் மெய்முதன் மொழி வருமிடமும் என அப்புணர்ச்சி இத்துணைய என்று வரை

யறுத்துச் சொல்லுங் காலத்து அவை ஒன்றோடொன்று புணரும் நிலைமையாகிய கருத்தின் கண், புணர்தற்கென நிறுத்த சொல்லாகிய நிலைமொழியும், அதன் பொருண்மையைக் குறித்து வருசொல்லாகிய வருமொழியும் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டியல்பினை யுடையவாம். எ-று.

(உ-ம்) ஆ + உண்டு = ஆவுண்டு (உயிரீற்றின் முன் உயிர்)

,, டவலிது = ஆவலிது (உயிரீற்றின் முன் மெய்)

ஆல் + இலை = ஆலிலை (மெய்யீற்றின் முன் உயிர்)

,, + வீழ்ந்தது = ஆல் வீழ்ந்தது (மெய்யீற்றின் முன் மெய்)

நிலைமொழியை நிறுத்த சொல்லென்றும் வருமொழியைக் குறித்துவருகிளவி யென்றும் இச்சூத்திரத்துத் தொல்காப்பியனார் வழங்கியுள்ளமை காண்க. விளவினைக் குறைத்தான் என்றவழி, விள என்பதனைச் சார்ந்த இன்சாரியையும் ஐயுருபும் நிலை மொழியாயே நிற்குமென்பது நோக்கி அதனை நிறுத்த சொல்லென்றும் குறைத்தான் எனவரும் முடிக்கும் சொல்லைக் குறித்து வருகிளவி யென்றுங் கொள்ளுதல் ஆசிரியர் துணிபாம்.

அவற்றுள்,

எள. நிறுத்த சொல்லின் ஈறுகெழுத்தொடு

குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்

பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்

பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்

தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்

தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்

மூன்றே திரிபிடன் ஒன்றே யியல்பென

ஆங்கந் நான்கே மொழிபுண ரியல்பே.

இது மேற்கூறும் புணர்ச்சி சொல்வகையான் நான்கா மென்பதும், புணர்ச்சி வகையான் நான்காமென்பதும்,

புணர்வது எழுத்தும் எழுத்துமே யாவதன்றிச் சொல்லுஞ் சொல்லு மன்றென்பதும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) நிலைமொழி வருமொழியெனப்பட்டவற்றுள் நிறுத்த சொல்லாகிய நிலைமொழியின் ஈ ரு கி நின்ற எழுத்தோடு குறித்து வரு சொல்லாகிய வருமொழியின் முதலெழுத்துப் பொருந்தப் பெயர்ச்சொல்லோடு பெயர்ச் சொல்லைப் புணர்க்குங் காலத்தும் பெயர்ச்சொல்லோடு வினைச் சொல்லைப் புணர்க்குங் காலத்தும் வினைச் சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லைப் புணர்க்குங் காலத்தும் வினைச் சொல்லோடு வினைச் சொல்லைப் புணர்க்குங் காலத்தும் மொழிகள் தம்மிற் புணருந் தன்மை, திரிபு மூன்றும் இயல்பு ஒன்றும் என அந்நான்கேயாம்—எ-று.

இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயர் வினைகளைச் சார்ந்தல்லது தாமாக நிலலாமையின் பெயர் வினைகட்கே புணர்ச்சி விதி கூறினார்.

அவைதாம்;

எகூ. மெய்பிறி தாதல் மிகுதல் குன்றலென்றிவ்வென மொழிப திரிபு மாறே.

இது மேலைச் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட மூன்று திரிபாவன இவையெனக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) முன்னர்த் திரிபு எனச் சொல்லப்பட்ட அவைதாம் திரியும் நெறியினை ஒரெழுத்து மற்றொன்றும் வடிவு வேறுபடுதலும், அங்கு இல்லாத எழுத்து புதிதாய்த் தோன்றுதலும், உள்ள எழுத்து கெடுதலும் ஆகிய மூன்று கூறுபாடுடைய எனச் சொல்லுவர் எ-று.

திரியும் நெறி மூன்றெனவே இம்மூன்று மல்லாதது இயல்பு புணர்ச்சி யெனக் கொள்க.

- (உ-ம்) பொன் + குடம் = பொற்குடம் (மெய்ப்பிறிதாதல்)
 யானை + கோடு = யானைக்கோடு (மிகுதல்)
 மரம் + வேர் = மரவேர் (குன்றல்)
 குவளை + மலர் = குவளைமலர் (இயல்பு)

மெய்யையும் உயிரையும் முதலும் ஈறுமாகவுடைய பகாப்பதம் பகுபதம் என்னும் இரண்டு பதங்களும் தன்னொடுதானும் பிறிதொடு பிறிதுமாய் அல்வழிப் பொருளினாலாவது வேற்றுமைப் பொருளினாலாவது பொருந்துமிடத்து நிலைமொழியும் வருமொழியும் இயல் போடும் விகாரத்தோடும் பொருந்துவது புணர்ச்சியாம் என்றும், தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என மொழி யிடத்துத் தோன்றும் விகாரம் மூன்றென்றும், அம் மூன்றும் இல்லாதது இயல்பென்றும் பவணந்தி முனிவர் கூறியுள்ளார்.

151. மெய்யுயிர் முதலீ ருமிரு பதங்களும்
 தன்னொடும் பிறிதொடும் அல்வழி வேற்றுமைப்
 பொருளிற் பொருந்துழி நிலைவரு மொழிகள்
 இயல்பொடு விகாரத் தியைவது புணர்ப்பே.

153. விகார மனைத்தும் மேவல தியல்பே.

154. தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் விகாரம்
 மூன்று மொழிமூ விடத்து மாகும்.

எனவரும் நன்னூற் சூத்திரங்கள் புணர்ச்சியின் இலக்கணத்தினை விரித்துரைப்பனவாம்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் 'நிறுத்தசொல்லின் ஈருகெழுத்தொடு, குறித்து வருகிளவி முதலெழுத்தி யைய' என்பதனால், புணர்வன எழுத்தும் எழுத்துமே என்பதனைத் தெளிவாக அறிவுறுத்தியுள்ளார். இங்ங னம் தொல்காப்பியர் எழுத்தின் தனிநிலையும் மொழிக் கண் நிற்குங்கால் அதன் தன்மையும் நேர்முறையில்

உணர்த்தினாராகவும், நிலை மொழியும் வருமொழியும் இயல்போடும் விகாரத்தோடும் பொருந்துவது புணர்ச்சி என மொழிமேல் வைத்துக் கூறுவர் பவணந்தி முனிவர். மொழிகள் ஒன்றோடொன்று புணர்வதே புணர்ச்சியிலக்கணமாமெனின் புணர்ச்சியிலக்கணம் சொல்லதிகாரத்திற் சேர்க்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியனார் எழுத்திலக்கணம் சொல்லதிகாரத்திலும் சொல்லிலக்கணம் எழுத்ததிகாரத்திலும் விரவி மயங்காத படி அவற்றைத் தனித்தனியே பிரித்துணர்த்தினாராதலின் நிலை மொழியும் வருமொழியும் தம்மிற் புணர்வதே புணர்ச்சி யென்றல் அவர் நூற்போக்கின் முறைக்கு மாறுபட்டதாகும். சொற்கள் ஒன்றோடொன்று புணரும் புணர்ச்சியை யுணர்த்துதல் ஆசிரியர் கருத்தாயின், இச்சொல், இச் சொல்லைக்கொண்டு முடியும் என்றும் போன்று சொல்முடிபும் பொருட்டொட்டும் விரித்துக் கூறியிருப்பர். அவ்வாறு கூறுது நிலைமொழி வருமொழிகளை உயிரீறு, உயிர்முதல், மெய்யீறு, மெய்முதல் என எழுத்து வகையால் நான்காகப் பகுத்துக் கொண்டு, நிலைமொழி யீற்றுயிர் வரு மொழி முதலிலுள்ள உயிரோடும் மெய்யோடும் இயைந்து புணரும் எழுத்துப்புணர்ச்சியை உயிர் மயங்கியல் எனப் பெயர்த்தந்து அவ்வியலிற் கூறுதலானும், அவ்வாறே நிலை மொழியீற்று மெய்களும் குற்றியலுகரமும் வருமொழி முதலிலுள்ள மெய்யும் உயிருமாகிய எழுத்துக்களோடு புணருமியல்பினை முறையே புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் எனப் பெயர்த்தந்து கூறுதலானும், மொழிகள் நிலைமொழியும் வருமொழியுமாகப் புணருங்கால் அவற்றின் ஈறும் முதலுமாகிய எழுத்துக்கள் தம்மோடு இயைதலால் உண்டாம் நிலையினையே புணரியல் முதலிய இயல்களால் ஆசிரியர் கூறுகின்றமை புலனாம். எழுத்தாற் சொல்லாமாறு கூறும் மொழியாக்கப் பகுதி, மொழியியல்பினை நேர்முகமாய் உணர்த்தாமல் மொழிக்கு உறுப்பாகிய எழுத்துக்களின் இலக்கணத்

தினைக் கூறுமுகமாக அவ்வெழுத்துக்களாலாகிய மொழியின் நிலைமையையும் உய்த்துணரவைக்கு 'மியல்பிற்றுதலின் அதுவும் மயங்கா மரபின் எழுத்திலக்கண முணர்த்தியதெனவே கொள்ளப்படும்.

எய. நிறுத்த சொல்லும் குறித்தவரு கிளவியும்

அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நிலைமொழியாக நிறுத்தின சொல்லும் அதனைக்குறித்து வருமொழியாக வருஞ் சொல்லும் தாமே புணராது ஒவ்வொரு சொல்லை அடைமொழியாகப் பெற்றுவரினும் புணர்த்தற்குரியவாம்—எ-று.

எனவே நிலைமொழி அடையடுத்தும் வருமொழி அடையடுத்தும் அவ்விரு மொழியும் அடையடுத்தும் புணர்த்தற்குரியன என்பது பெறப்படும். அடைமொழிகளாவன உம்மைத்தொகைப் பொருள்படவும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைப் பொருள் படவும் நிலைமொழி வருமொழிகளை அடுத்து நிற்கும் சொற்களாம்.

உ-ம். பதினாயிரம் + ஒன்று = பதினாயிரத்தொன்று

(நிலைமொழி அடையடுத்து வந்தது)

ஆயிரம் + ஒருபஃது = ஆயிரத்தொருபஃது

(வருமொழி அடையடுத்து வந்தது)

பதினாயிரம் + இருபஃது = பதினாயிரத்திருபஃது

(இருமொழிகளும் அடையடுத்து வந்தன)

எயக. மருவின் றொகுதி மயங்கியல் மொழியும்

உரியவை யுளவே புணர்நிலைச் சுட்டே.

இது மருஉமொழிகளும் நிலைமொழி வருமொழிகளாக வைத்துப் புணர்க்கப்படு மென்கிறது.

(இ-ள்) தலைதொறாக மயங்கின இயல்புடைய மருஉவழக்கும் புணரும் நிலைமைக்கண் உரியன உள எ-று.

ஈண்டு மருஉவென்றது இலக்கணத்தொடு பொருந்தின மருஉமொழிகளை. நிலையென்றதனால் இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மருஉ வழக்கல்லா மருஉ வழக்கும் புணர்க்கப்படுமெனக் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

உ-ம். கண் + மீ = மீகண். இல் + முன் = முன்றில் எனவரும்.

ளயிஉ. வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையம் வேற்றுமை யல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும் எழுத்தே சாரியை யாயிரு பண்பின் ஒழுக்கல் வலிய புணருங் காலை.

இது மேற்கூறிய மொழிபுணரியல்பு நான்கனுள் மிக்குப்புணரும் புணர்ச்சி இத்தன்மைத்தென்பதும், நால்வகைப் புணர்ச்சியும் பொருள்வகையான் அல்வழி வேற்றுமையென இருவகைப்படுமென்பதும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) சொற்கள் புணருங்காலத்து வேற்றுமைப் பொருளைக் குறித்த புணர்மொழியினது தன்மையும், வேற்றுமையல்லாத அல்வழியிடத்துப் புணரும் மொழியினது தன்மையும் எழுத்து மிகுதலும் சாரியை மிகுதலுமாகிய அவ்விரண்டிலக்கணத்தினாலும் நடத்தலைத் தமக்கு வலியாகவுடைய -எ-று.

(உ-ம்) விள + கோடு = விளங்கோடு (எழுத்துப் பெற்றது)
மக + கை = மகவின்மை (சாரியை பெற்றது)
அவ் + கோடு = அவற்றுக்கோடு (எழுத்துஞ் சாரியையும் உடன்பெற்றது) இவை வேற்றுமை.
விள + குறிது = விளக்குறிது (எழுத்துப் பெற்றது.)
பனை + குறை = பனையின் குறை (சாரியை பெற்றது.)
கலம் + குறை = கலத்துக் குறை (எழுத்துஞ் சாரியையும் உடன்பெற்றது) இவை அல்வழி.

பணையின் குறை — பனை குறைந்தது. கலத்துக் குறை—கலம் குறைந்தது. பனையென்பது ஓரளவு. 'பனைத்துணையாக் கொள்வர்' (திருக்குறள்) என்பது காண்க.

வேற்றுமை யல்லாதது அவ்வழியாதலின் வேற்றுமையை முற்கூறினார். வேற்றுமையாவது ஐ முதலிய ஆறுருபும் இடையே மறைந்தும் விரிந்தும் வரச் சொற்கள் பொருந்தும் தொடர்ச்சியாம். அவ்வேற்றுமையுருபுகள் தொக்கும் விரிந்தும் நில்லாத நிலையிற் சொற்கள் புணருந் தொடர்ச்சி அவ்வழிப் புணர்ச்சி யெனப்படும். நன்னூலாரும் “மெய்யுயிர் முதலீரு மிரு பதங்களும்.....அவ்வழி வேற்றுமைப் பொருளிற் பொருந்துழி” (நன் 151) எனப் புணர்ச்சியைப் பொருள் வேற்றுமையால் அவ்வழி வேற்றுமை என இரண்டாக அடக்கினமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

எயந். ஐ ஓடு கு இன் அது கண் ணென்னும்
அவ்வா றென்ப வேற்றுமை யுருபே.

இது மேல் வேற்றுமையென்று சொல்லப் பட்டவற்றின் பெயரும் முறையும் தொகையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வேற்றுமையுருபுகளாவன ஐ, ஓடு, கு இன் அது, கண் என்று சொல்லப்படும் அவ் ஆறுருபும் என்று சொல்லுவர்—எ-று.

இவையாறும் அல்லாதனவெல்லாம் அவ்வழியெனப்படும். அவை எழுவாய், விளி, உவமத்தொகை, உம்மைத் தொகை, பண்புத் தொகை, இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை, வினை முற்றுத் தொடர், பெயரெச்சத் தொடர், வினையெச்சத் தொடர் இடைச்சொற் றொடர், உரிச்சொற் றொடர் என்பனவாம்.

வேற்றுமையும் அல்வழியும் இவையென விளக்கப்
போந்த நன்னூலார்,

152. வேற்றுமை ஐம்முதலாரும் அல்வழி
தொழில்பண் புலமை யும்மை யன்மொழி
எழுவாய் வெளியீ ரெச்ச முற்றிதையரி
தழுவு தொட ரடுக் கெனவீ ரேழே.

என்பதனால் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியைத் தொல்காப்
பியனார் கூறியவாறு ஆரூகப் பகுத்தும், அவ்வழிப்புணர்ச்
சியைவினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, உவமத்தொகை
உம்மைத் தொகை, அன்மொழித் தொகை என ஐந்து
தொகைநிலையும் எழுவாய், விளி, பெயரெச்சம், வினையெச்
சம், தெரிநிலை வினைமுற்று, குறிப்பு வினைமுற்று, இடைச்
சொற்றொடர், உரிச் சொற்றொடர், அடுக்கு என ஒன்பது
தொகாநிலையும் எனப் பதினான்காகப் பகுத்தும் கூறினார்.

பெயர்ப் பொருளை வேற்றுமை செய்தலால் வேற்
றுமை யெட்டெனச் சொல்லதிகாரத்திற் கூறிய தொல்
காப்பியனார், எழுவாய்க்கும் விளிக்கும் பெயரும் பெயரது
விகாரமும்ன்றி, வேறு உருபின்மையின் அவ்விரண்டினை
யும் நீக்கித் தமக்கென உருபுடைய இரண்டாம் வேற்
றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை யீரூகவுள்ள ஆறையு
மே இவ் வெழுத்ததிகாரத்து வேற்றுமையாகக்
கொண்டு 'அவ்வாறென்ப வேற்றுமையுருபே' யெனத்
தொகுத்துரைத்தார். எனவே ஐமுதலிய ஆறுருபும்
தொக்கும் விரிந்தும் இடைநிற்கச் சொற்கள் புணருந்
தொடர்ச்சியே எழுத்து வகையில் வேறுபாடுடைய வேற்
றுமைப் புணர்ச்சியென்பது ஆசிரியர் கருத்தாதல் நன்கு
புலனாம். எழுவாயும் விளியும் எழுத்து வகையானன்றிச்
சொற் பொருள் வகையான் வேறுபாடுடையவாகலின்
சொல்லதிகாரத்து அவ்விரண்டையுங் கூட்டி வேற்றுமை
எட்டென்றார். எழுத்ததிகாரத்து எழுத்திலக்கண
அமைதியொன்றேகருதி வேற்றுமை ஆறென்றும், சொல்

லதிகாரத்து, எழுத்திலக்கண அமைதியோடு சொல்லிலக்கண அமைதியும் உடன் கருதி வேற்றுமை எட்டென்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய இயல்பினைப் பகுத்துணர்தல் வேண்டும்.

ளயச. வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை யுருபிற் கொல்வழி பொற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது, மேற்கூறப்பட்ட வேற்றுமையுருபுகள் ஆறும் பெயர்ப்பின் வந்து புணருங்கால் இயல்பாகப் புணர்தற்குரிய ஐ, ஒடு, இன், அது என்னும் உயிர் முதல் உருபுகளை யொழித்துத் திரியும் இயல்புடைய வல்லெழுத்தை முதலாகவுடைய கு, கண் என்னும் இரண்டுருபிற்கும் உருபியலை நோக்கியதோர் கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வல்லெழுத்தை முதலாகவுடைய கு என்னும் நான்காம் வேற்றுமை யுருபிற்கும் கண் என்னும் ஏழாம் வேற்றுமை யுருபிற்கும் பொருந்தியவழி வல்லொற்று இடையே மிகுதல் வேண்டும்—எ-று.

இன்ன ஈற்றின்முன் என நிலைமொழியை வரைந்து கூருமையின் உயிரீறு மெய்யீருகிய இரண்டினையுங்கொள்க.

(உ-ம்) மணி + கு = மணிக்கு
மணி + கண் = மணிக்கண்
வேய் + கு = வேய்க்கு
வேய் + கண் = வேய்க்கண்

எனவரும்.

ஒற்று மிகுதல்வேண்டும் எனப் பொதுப்படக்கூறவே வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் மிகுதல் பெற்றும் எனக் கொண்டு, தங்கண், நங்கண் என மெல்லெழுத்து மிக்கன என்று உதாரணங் காட்டினர் உரையாசிரியர்.

மெல்லொற்று மிகுதலையுஞ் சேர்த்துரைத்தல் ஆசிரியர் கருத்தாயின் வல்லொற்றும் கிளையொற்றும் மிகும் எனப் பிரித்துரைப்பர். ‘வல்லெழுத்து வருவழியொற்று இடைமிகுதல் வேண்டும்’ எனவே அவ்விடத்துமிகுவது வல்லொற்றேயாதல் தேற்றம். ஒற்றுமிகும் எனப் பொதுப்படக் கூறும் வழியெல்லாம் வந்த ஒற்று மிகுதலையே சுட்டிச்செல்லுதல் ஆசிரியர் கருத்தாகும். வந்த ஒற்றுக்குக் கிளையான எழுத்து மிகுமாயின் அதனைக் கிளந்துரைத்தலும் அவரியல்பாம். தங்கண், நங்கண் என்புழித் தாம் நாம் என்பன தம் நம் எனக்குறுகி “மகரவிறுதி வேற்றுமையாயின், துவரக்கெட்டு” (புள்ளி-கரு) என்றபடி மகரங்கெட்டு, “படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும், தொடக்கங்குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும், வேற்றுமையாயின் உருபியல்நிலையும், மெல்லெழுத்து மிகுதல் ஆவயினுன” (புள்ளி-உரு) என்பதனால் வல்லெழுத்து வருவழி மெல்லெழுத்து மிக்கன ஆகலான், அவை ஈண்டு அடங்கா.

இனி, தங்கண், நங்கண் என்ற சொற்களை இடைச்சொற்சந்தி யெனக்கொண்டு வேற்றுமைக்குக் கூறிய மெல்லெழுத்து மிகுதி அதன்கண் அடங்கா தெனக்கூறின், தங்கண், நங்கண் என்பன அல்வழியாயின் தம் நம் என்பவற்றின்கண் வரும் இறுதி மகரம் ‘அல்வழியெல்லாம் மெல்லெழுத்தாகும்’ (புள்ளி-கக) என்பதனால் வருமெழுத்தின் கிளையெழுத்தாகத் திரிந்து நின்றதெனக்கொள்வதன்றி ‘வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமையுருபிற்கு ஒல்வழியொற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்’ என்னும் இச்சூத்திரத்தால் மெல்லெழுத்து மிக்கு நின்றதெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. உயிரீறும் இங்ஙனந்திரியுமியல்புடைய மகரவீறல்லா மெய்யீறும் ஆகியவற்றின் முன்வரும் குகண் என்னும் உருபுகளின்முன் மெல்லெழுத்து மிகாமையும் நோக்கத் தக்கது.

இனி, 'ஒல்வழி' யென்றதனால் நம்பிகண், நங்கை கண் என இகர ஐகார வீற்றின்கண்ணும், தாய்கண், அரசர்கண், என யகர ரகரவீற்றின்கண்ணும் ஏழா முருபு வருமிடத்து ஒற்றுமிகாமை கொள்க.

எய்நு. ஆற னுருபின் அகரக் கிளவி
யீரு ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஆருவதற்குத் தொகைமரபினை நோக்கிய தோர் கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அதுவென்னும் ஆறனுருபின்கண் நின்ற அகரமாகியவெழுத்து, நெடுமுதல் குறுகு மொழிகட்கு “ஈருகுபுள்ளி அகரமொடுநிலையும்” (எழுத்து-எசுக) என விதித்ததனாலுளதாகிய அகரத்தின் முன்னர்த் தான் கெடுதல் வேண்டும் எ-று.

(உ-ம்) தமது, நமது, நுமது, தனது, எனது, நினது எனவரும்.

“நினவகூறுவல் எனவகேண்மதி” என்றாற்போல ஆருவதற்குரிய அகரவுருபின் முன்னரும் நின, என என்றங்கு ஓர் அகரவெழுத்துப்பேறு நிலைமொழிக்கண் வருதலுளதாக ஆசிரியர் கருதிராதலின், ஆறனுருபும், நான்கனுருபும், நெடு முதல் குறுகு மொழிகளோடு புணருமிடத்து அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாக நிலை மொழிக்கண் அகரப்பேறு விதித்தார். அங்குப் பெற்று நின்ற அகரத்தின்முன்னர் அதுவென்னும் ஆறனுருபின் அகரம் கெடுகுவென இங்கு விதித்தார். இவ்வாறு நெடுமுதல் குறுகு மொழிகள் ஈற்றில் அகரம் பெறுமென விதியாது அதுவென்னும் உருபின் அகரம் ஏறி முடியுமென நன்னூலார் கொண்டனர். நினவ, எனவ என்றற் றெடக்கத்துச் சொற்களில் ஆருவதன் அகரவுருபின் மேலும் நிலைமொழியீற்றில் வேரோர் அகரம் காணப்

படுதலால் தொல்காப்பியனார் கொண்ட முறையே பொருத்தமுடையதென்பது பெறப்படும்.

ளயசு. வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.

இது, வேற்றுமையுருபு பெயர்க்கண் நிற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வேற்றுமையுருபு பெயரோடு புணரு நிலைமைக்கண் பெயர்களின் பின்னிடத்தன எ-று.

(உ-ம்) சாத்தன் + ஐ = சாத்தனை, சாத்தன் + ஓடு = சாத்தனோடு எனவரும்.

மேல் “உருபுநிலை திரியாது ஈறு பெயர்க்காகும்.” என்கின்றாரன்றோ வெனின், பெயரோடு பெயர் முதலிய நால்வகைப் புணர்ச்சியையும் வேற்றுமை, அல்வழியென இரண்டாக அடக்கலின், வினைவழியும் உருபு வருமென்பதுபட நின்றதாகலின், வினைவழி வேற்றுமை யுருபு வாராதென விலக்குதற்பொருட்டு ஈண்டு இது கூறப்பட்டதென்பர் உரையாசிரியர்.

ளயஎ. உயர்திணைப் பெயரே யஃறிணைப் பெயரென் றுயிரண் டென்ப பெயர்நிலைச் சுட்டே.

இது வேற்றுமை யுருபொடு புணரும் பெயர்கட்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பொருளை யொருவர் கருதுதற்குக் காரணமான நிலைமையையுடைய பெயர்கள், உயர்திணைப் பெயரும் அஃறிணைப்பெயரும் என இருவகைப்படுமென்பர் ஆசிரியர்.

(உ-ம்) ஆடுஉ, மகடுஉ என்பன உயர்திணைப் பெயர்கள். ஒன்று, பல என்பன அஃறிணைப் பெயர்கள்.

விரவுப் பெயர், சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் வந்தது எனப் புணர்ச்சிக்கண் பெரும்பான்மையும் ஒருதிணைப் பாற்படுதலின், அதனையும் இவ்விரண்டனுள் அடக்கிக் கூறினார்.

ளயஅ. அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே.

இது மேல் மிக்குவரும் புணர்ச்சியுட் சாரியை வருமிடங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேற் சொல்லப்பட்ட உயர்திணை, அஃறிணையாகிய இருவகைப் பெயர்களின் பின்னிடத்தே சாரியைச் சொற்கள் வரும் எ-று.

உ-ம் ஆடுஉவிற்கை, மகடுஉவிற்கை, பலவற்றுக் கோடு எனவரும்.

வேறுகிநின்ற இருமொழியும் தம்மிற் சார்தற் பொருட்டு இயைந்து நிற்பது சாரியை யெனப்படும்.

ளயகூ. அவைதாம்

இன்னே வற்றே யத்தே யம்மே

ஒன்னே யானே யக்கே யிக்கே

அன்னென் கிளவி யுளப்படப் பிறவும்

அன்ன வென்ப சாரியை மொழியே.

இது சாரியைகட்டுப் பெயரும் முறையும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட சாரியைகள்தாம் இன், வற்று, அத்து, அம், ஒன், ஆன், அக்கு, இக்கு, அன் என ஒன்பதும் பிறவுமாம் எ-று.

ஆன், இன் என்பன சாரியையாயின் வேற்றுமை யுருபேற்று முடிதலும், வேற்றுமையுருபாயின் வேறுருபு ஏலாமையும் தம்முள் வேற்றுமையாம்.

பிற என்றதனால் தம், நம், நும், உம், ஞான்று, கெழு, ஏ, ஐ என்பனவுங் கொள்ளப்படும். இவற்றுள் ஞான்று ஒழிந்தன ஏழ்னையும் தொல்காப்பியரே எடுத்தோதலின் இவையும் அவர்காலத்துச் சாரியைகளாக வழங்கப்பெற்றன என்பது பெறப்படும்.

ளஉய். அவற்றுள்

இன்னி நிகர மாவி நிறுதி

முன்னர்க் கெடுத லுரித்து மாகும்.

இஃது, இன்சாரியை முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இன்சாரியையது இகரம் ஆ என்னும் ஓரெழுத்தொருமொழி முன்னர்க் கெட்டு முடியவும் பெறும் எ-று.

உரித்துமாகுமெனவே கெடாது நிற்கவும் பெறும் என்றபடி. இஃது ஒப்பக்கூறலென்னும் உத்தி.

‘இன்னின் இகரம் மாவின் இறுதி’ எனப் பிரித்துக் கூறுதற்கும் இச்சூத்திரம் இடந்தருதலின் மா என்னும் ஓரெழுத்தொருமொழி முன்னும் இன்சாரியையின் இகரம் கெடுதல் கொள்க.

(உ-ம்) ஆனை, ஆவினை, மானை, மாவினை எனவரும்.

கஉக. அளவாகு மொழிமுதல் கிலேஇய உயிர்மிசை னஃகான் றஃகா னுகிய கிலேத்தே.

இன்சாரியை ஈறு திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அளவுப் பெயராய்ப் பின்னிற்ரும் மொழிக்கு முன்னர் நின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் ஈற்றிலுள்ள குற்றுகரத்தின் மேல்வந்த இன்சாரியையது னகரம் றகரமாய்த் திரியும் நிலைமையுடைத்து எ-று.

(உ-ம்) பத்து + இன் + அகல் = பதிற்றகல்,
பத்து + இன் + உழக்கு = பதிற்றுழக்கு,

எனவரும்.

இவற்றைப் பத்து என நிறுத்தி 'நிறையுமளவும், (குற்-நக) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் இன்சாரியை கொடுத்துக் 'குற்றியலுகர மெய்யொடுங் கெடுமே' (குற்-உஅ) என்றதனால் குற்றுகரத்தை மெய்யொடுங் கெடுத்து வேண்டுஞ் செய்கைசெய்து 'முற்றவின் வரும்' என்பதனால் ஒற்றிரட்டித்து முடிப்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

'நிலைத்து' என்றதனால் பிறவழியும் இன்னின் னகரம் நகரமாதல் கொள்வர் உரையாசிரியர்.

(உ-ம்) பத்து + இன் + ஒன்று = பதிற்றொன்று,
பத்து + இன் + ஏழு = பதிற்றேழு எனவரும்.

இங்ஙனம் இன்சாரியை ஈறுதிரிந்ததனை இற்றுச் சாரியையாகக் கொண்டார் நன்னூலார். (சூ. 244)

கஉஉ. வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுதல் ஐம்முன்
அஃகா னிற்ற லாகிய பண்பே.

இது வற்றுச் சாரியை முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய அவை, இவை, உவை என்னும் ஐகாரவீற்றுச் சொல்முன்னர் வற்றுச்சாரியை வருங்காலை அவ் வற்றுச் சாரியையினது வகரமாகிய ஒற்றுக்கெட, அவ்வொற்றின்மேல் ஏறிய அகரம் கெடாது நின்றல் அதற்குளதாகிய பண்பாம் எ-று.

ஆகிய பண்பு என்றதனால் எவன் என்பதனைப் படுத்தலோசையாற் பெயராக நிறுத்தி வற்றுச்சாரியையும் உருபும் கொடுத்து வற்றுமிசை யொற்றென்று

னகரங்கெடுத்து அகரவுயிர் முன்னர் வற்றின் வகரங்
கெடுமெனக் கெடுத்து, எவற்றை எவற்றெடு எனப்
புணர்ப்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

கஉங். னஃகான் றஃகா னன்க னுருபிற்கு.

இது னகரவீற்றுச் சாரியைகளின் னகரம் திரியு
மாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இன், ஒன், ஆன், அன் என்னும் நான்கு
சாரியைகளின் ஈற்றிலுள்ள னகரம் நான்காமுருபு வரு
மிடத்து றகரமாய்த் திரியும் எ-று.

(உ-ம்) விளவிற்கு, கோஓற்கு, ஓருபாற்கு, அதற்கு என
வரும்.

கஉச. ஆனி னகரமு மதனோ ரற்றே
நாள்முன் வரூஉம் வன்முதற் றெழிற்கே.

இஃது ஆன்சாரியையின் ஈறு பொருட் புணர்ச்சிக்
கண் திரியுமென்கின்றது.

(இ-ள்) நாட்பெயர் முன்னர்வரும் வல்லெழுத்தை
முதலாகவுடைய தொழிற் சொற்கு இடையே வரும் ஆன்
சாரியையின் னகரமும், நான்கனுருபின்கண் வரும் ஆன்
சாரியையின் னகரம் போல றகரமாய்த் திரியும் எ-று.

(உ-ம்) பரணி + ஆன் + கொண்டான் = பரணியாற்
கொண்டான் என வரும், ஆனின்னகரமும் என்ற உம்மையால்
நாளல்லவற்றின் முன்வரும் வன்முதற்றெழிற்கண் இன்னின்
னகரமும் றகரமாய்த் திரியுமெனக்கொண்டு பனியிற்கொண்
டான், பறம்பிற்பாரி என உதாரணங்காட்டுவர் நச்சினூர்க்கினியர்.

கஉரு. அத்தி னகரம் அகரமுனை யில்லை.

இஃது அத்துச் சாரியை முதல்திரியுமாறு கூறு
கின்றது.

(இ-ள்) அத்துச் சாரியையின் அகரம் அகரவீற்றுச் சொல் முன்னர் நில்லாது கெடும் எ-று.

(உ-ம்) மக + அத்து + கை = மகத்துக்கை என வரும்.
(மக—குழந்தை).

கஉசு. இக்கி னிகரம் இகரமுனை யற்றே.

இஃது இக்குச் சாரியை முதல்திரியுமாறு கூறு கின்றது.

(இ-ள்) இகரவீற்றுச் சொல்முன்னர் வரும் இக்குச் சாரியையின் இகரம் முற்கூறிய அத்துச்சாரியையின் அகரம் போலக் கெடுதலாகிய அவ்வியல்பில் நிற்கும் எ-று.

(உ-ம்) ஆடி + இக்கு + கொண்டான் = ஆடிக்குக் கொண்டான் எனவரும்.

கஉஎ. ஐயின் முன்னரும் அவ்வியல் நிலையும், இதுவும் அது.

(இ-ள்) மேற்கூறிய இக்குச் சாரியையின் இகரம் ஐகாரவீற்றுச் சொல்முன்னரும் முற்கூறியபடி கெடுதலாகிய நிலையை யடையும் எ-று.

(உ-ம்) சித்திரை + இக்கு + கொண்டான் = சித்திரைக்குக் கொண்டான் எனவரும். இவ்வாறு இக்குச் சாரியையின் இகரம் கெடுதல் கருதி இதனைக் குகரச் சாரியையாகக் கொண்டார் நன்னூலார்.

கஉஅ. எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி அக்கி னிறுதிமெய்ம் மிசைபொடுங் கெடுமே குற்றிய லுகர முற்றத் தோன்றது.

இஃது அக்குச்சாரியை ஈறு திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எவ்வகைப்பட்ட பெயர்முன்னும் வல்
 லெழுத்து வருமிடத்து இடைநின்ற அக்குச்சாரியையின்
 இறுதிக் குற்றியலுகரம் முடியத் தோன்றுது; அக்குற்
 றுகரத்தாற் பற்றப்பட்ட வல்லெழுத்தாகிய மெய் தனக்கு
 மேல் நின்ற மெய்யோடும் சேரக்கெடும் எ-று.

(உ-ம்.) குன்று + அக்கு + கூகை = குன்றக் கூகை.
 மன்று + அக்கு + பெண்ணை = மன்றப் பெண்ணை என வரும்.
 இங்ஙனம் அக்குச் சாரியையின் அகரமட்டும் நிற்கப், பின்
 னின்ற எல்லாவெழுத்துங் கெடுதலால் இதனை அகரச் சாரி
 யாகக் கொண்டார் நன்னூலார்.

கஉக. அம்மி னிறுதி கசதக் காலேத்
 தன்மெய் திரிந்து ங, ஞ, ந வாகும்.

இஃது அம்சாரியை ஈறு திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அம்மினிறுதியாகிய மகரவொற்று, க, ச,
 த என்பன வருமொழியாக வந்தவிடத்துத் தன் வடிவு
 திரிந்து ங, ஞ, ந க்களாகும் எ-று.

(உ-ம்) புளி + அம் + கோடு = புளியங்கோடு, செ தி ள்,
 -தோல் என வரும்.

தன்மெய் யென்றதனால் அம்மின் இறுதி மகரமே
 யன்றித் தம் நம் நும் உம் என்பவற்றின் இறுதி மகரமும்
 திரியும் எனக்கொண்டார் உரையாசிரியர்.

(உ-ம்) எல்லார்தங் கையும், எல்லாநங் கையும், எல்
 லீர் நுங்கையும், வானவரி வில்லந் திங்களும் என வரும்.

கஙய. மென்மையும் இடைமையும் வருஉங் காலே
 இன்மை வேண்டு மென்மனார் புலவர்.

இஃது அம்மி று இயல்புகணத்தின்முன் கெடுமென்
 கின்றது.

(இ-ள்) மென் க ண மும் இடைக்கணமும் வரு மொழியாய் வருங்காலத்து அம்முச் சாரியையின் இறுதி மகரம் கெட்டு முடிதல் வேண்டுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

(உ-ம்) புளி + அம் + ஞெரி = புளியஞெரி எனவரும். இவ் வாறே நுனி, முரி, யாழ், வட்டு என்பவற்றையுந் ஒட்டிக் காண்க. உரையிற் கோடலால் 'புளியவிலை' என உயிர்வரு வழி அம்சாரியையின் மகரம் கெடுதலும் கொள்க என்பர் உரையாசிரியர்.

கநக. இன்னென வஞஉம் வேற்றுமை யுருபிற் கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்.

இன்சாரியை முழுவதும் கெடுமிடம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இன்னென்று சொல்லவரும் வேற்றுமை யுருபிற்கு இன்னென்னும் சாரியை இன்றி முடிதல் வேண்டும் எ-று.

(உ-ம்) மலையின் இழிந்தான் எனவரும். பாம்பினிற் கடிது. தேள் எனச் சிறுபான்மை இன்சாரியை கெடாது நிற்கு மென்பர் உரையாசிரியர்.

ளநஉ. பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப வேற்றுமை யுருபு நிலைபெறு வழியுந் தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும் ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கொடு சிவணிச் சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்கா திடை நின்றியலுஞ் சாரியை யியற்கை உடைமையு மின்மையும் ஒடுவயி னொக்கும்.

இது சாரியைகட் கெல்லாம் பொதுவாயதோர் இலக் கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும், பெயரும் வினையுமாய்ப் பிரிந்தும், பெயரும் பெயருமாய்க் கூடியும் இசைப்ப, வேற்றுமையுருபு தொகாது நிலைபெற்ற விடத்தினும், அவ்வேற்றுமை யுருபுகள் தோற்றுதல் வேண்டாது தொக்கவிடத்தும், தாந்தாம் பொருந்துதற்கேற்ப நடந்த வழக்கொடு பொருந்திச் சாரியைபெறும் புணர்மொழிகளைப் பிரித்துக் காணுமிடத்து, அவற்றின் பின்வந்து விளங்காது அவற்றிடையே நின்று நடக்கும் சாரியையின் இயல்பு. அச்சாரியைகள் உண்டாதலும் இல்லையாதலும் ஒடுவுருபினிடத்து ஒத்துவரும் எ-று.

“சொற் சிதர் மருங்கின் வழி வந்து விளங்காது
இடை நின்றியலுஞ் சாரியை இயற்கை”

என்றதனால், புணர்மொழியினிடையே சார்ந்து இயைந்து நிற்கு மியல்புடையது சாரியை யென அதன் பெயர்க் காரணமும் கூறினாராயிற்று, ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்காவது, நிலைமொழியையும் வருமொழியையும் தனித் தனியே இருவேறு மொழிகளாக நிறுத்திப் புணர்த்தற் குரிய சொல் நடை. இவ்வாறன்றி நிலாக்கதிர், நிலா முற்றம் என ஒருமொழிபோல் நடப்பன ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்காகா ஆதலின் சாரியை பெருவாயின என்பர் உரையாசிரியர்.

பூவினொடு, பூ வொடு என ஒடுவுருபு சாரியை பெற்றும் பெருதும் வந்தது. எல்லா நம்மையும் என்புழி உம் சாரியை ஈற்றினும் வருதலின் ‘இடை நின்றியலும்’ என்றது பெரும்பான்மைபற்றிக் கூறியதெனக்கொள்க.

எங்ங. அத்தே வற்றே யாயிரு மொழிமேல்
ஒற்றுமெய் கெடுதல் தெற்றென் றற்றே
அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அத்தும் வற்றும் வருமிடத்து நிலைமொழியினும் வருமொழியினும் உளவாம் செய்கை கூறுகிறது.

(இ-ள்) அத்தும் வற்றுமாகிய அவ்விருமொழிமேல் நின்ற ஒற்றுத் தன் வடிவு கெடுதல் தெளியப்பட்டது. அவ்விரு சாரியை முன்னும் வரும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

(உ-ம்) கலம் + அத்து + குறை = கலத்துக்குறை எனவும், அவ் + வற்று + கோடு = அவற்றுக்கோடு எனவும் வரும். புள்ளியீறல்வழி விகார வகையால் நின்றனவும் வற்றின்மிசை பொற்றென்று கெடுக்கப்படும். அவை + வற்று + கோடு = அவற்றுக்கோடு எனவரும். அத்துச் சாரியையும் வற்றுச் சாரியையும் பெற்று வரும் மகர வகர ஈறுகளுக்கு உயிரீறு போன்று ஈற்று வல்லெழுத்து மிகுதி இல்லாமையால், அச் சாரியைகளின்பின் வல்லெழுத்து விதிக்கப்பட்டது. வல்லெழுத்து மிகாது திரிந்து முடிவன ணகர னகர லகர ளகர ஈறுகளாம். அதவத்துக்கண், விளவத்துக்கண் என அத்தின் அகரங்கெடாது நின்றல் 'தெற்றென்றற்று' என்றதனாற் கொள்ளப்படும்.

ளஙச. காரமுங் கரமுங் காணொடு சிவணி
நேரத் தோன்று மெழுத்தின் சாரியை.

இஃது எழுத்துச் சாரியைகளாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) காரம், கரம், கான் என்பன எல்லாவாசிரிய ரானும் உடன்படத்தோன்றும் எழுத்தின் சாரியைகளாம் எ-று.

நேரத்தோன்றும் என்றதனால் நேரத்தோன்றாதன வும் உளவென்பது பெற்றும். அவை ஆனம், ஏனம், ஓனம் என இவையென்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

ளஙரு. அவற்றுள்,
கரமுங் காணும் நெட்டெழுத் திலவே.

இஃது அவற்றுட் சில சாரியை சில எழுத்தொடு வாராவென விலக்குகின்றது.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் கரமும் கானும் ஆகிய சாரியைகள் இரண்டும் நெட்டெழுத்திற்கு வாரா எ-று. எனவே காரச் சாரியை நெட்டெழுத்திற்குண்டென்பதாம்.

(உ-ம்) ஆகாரம், ஈகாரம் எனவரும்.

ளஙசூ. வரன்முறை மூன்றுங் குற்றெழுத் துடைய.

இஃது ஐயமகற்றுகின்றது.

(இ-ள்) வரலாற்று முறைமையையுடைய மூன்று சாரியைகளையும் குற்றெழுத்துடையவாம் எ-று.

(உ-ம்) அகாரம், அகரம், அஃகான் எனவரும். வரன்முறை என்றதனால் அஃகான் என ஆய்தம் மிக்கு முடிதலுங் கொள்க என்பர் உரையாசிரியர்.

ளஙஎ. ஐகார ஒளகாரங் காணெடுந் தோன்றும்.

இஃது 'அவற்றுட் கரமுங் கானும்' என்பதற்கு ஓர் புறநடை கூறுகிறது.

(இ-ள்) நெட்டெழுத்துக்களில் ஐகாரமும் ஒளகாரமும் முன் விலக்கப்பட்ட கான் சாரியையொடும் வரும் எ-று.

(உ-ம்) ஐகான் ஒளகான் எனவரும்.

மேற்கூறிய நான்கு சூத்திரங்களாலும் எடுத்துரைக்கப்பட்ட எழுத்தின் சாரியைகளை,

126. மெய்க ளகரமும் நெட்டுயிர் காரமும்

ஐ ஒள, க்கானும் இருமைக் குறிவிவ்

விரண்டொடு கரமுமாஞ் சாரியை பெறும்பிற.

என்ற ஒரு சூத்திரத்தால் தொகுத்துக் கூறினர் நன்னூலார்.

மெய்கள் அகரச்சாரியை பெறுமென்பது “மெய்யினியக்கம் அகரமொடு சிவணும்” என்ற சூத்திரப்பொருளைத் தழுவினதாகும். உயிர்மெய் நெடில் சாரியைபெறு தென்பார் நெடிலெனப் பொதுப்படக்கூறுது நெட்டுயிர்காரச் சாரியை பெறுமென்றார்.

எஙஅ. புள்ளி யீற்றின்முன் உயிர்தனித் தியலாது
மெய்யொடுஞ் சிவணும் அவ்வியல் கெடுத்தே.

இஃது உயிர்முதன் மொழி புள்ளியீற்றின் முன் வருங்காற் பிறப்பதோர் வருமொழிக் கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) புள்ளியீற்றுச் சொல்முன் வரும் வருமொழி முதலில் நின்ற உயிர், தனித்து நடவாது; தான் தனித்து நின்ற அவ்வியல்பினைக் கெடுத்து நிலைமொழி யீற்றிலுள்ள அம்மெய்யோடு கூடும் எ-று.

(உ-ம்) பால் + அரிது = பாலரிது, பால் + ஆழி = பாலாழி என வரும்.

ஒன்றின முடித்தலால் இயல்பல்லாத புள்ளிமுன் உயிர்வந்தாலும் இவ்விதிகொள்க என்பர் உரையாசிரியர்.

(உ-ம்) நா(ழி)ட் + உரி = நாடுரி எனவரும்.

இச்சூத்திரப் பொருளை,

204. உடன்மே “லுயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினர் நன்னூலார்.

இவ்வியல் முன்றஞ் சூத்திரத்தால் குற்றியலுகரவீறும் புள்ளியீறுபோலும் என ஆசிரியர் மாட்டேற்றிக்

கூறுதலின், குற்றியலுகரவீற்றின் முன்வரும் உயிர்க்கும் இவ்விதி பொருத்தமுடையதாகும் என்பது அச்சுத்திரவுரையுள் விரிவாக விளக்கப்பட்டது.

ளங்கு. மெய்யுயிர் நீங்கிற் றன்னுரு வாகும்.

இது புணர்ச்சியிடத்து உயிர்மெய், உயிர்நீங்கியவழிப் படுவதோர் விதி கூறுகின்றது. புணர்ச்சியுள் உயிர்மெய்யெழுத்தை மெய்யும் உயிரும் என வேறுபிரித்துச் செய்கை செய்தல் இன்றியமையாததாதலின் இவ்விதி ஈண்டுக் கூறப்பட்டது.

(இ-ள்) மெய், தன்னோடு கூடிநின்ற உயிர் புணர்ச்சியிடத்து நீங்கியவழித் தன் பழைய வடிவாகிய புள்ளியைப்பெறும் எ-று.

(உ-ம்) ஆலிலை-ஆல் + இலை, அதனை-அதன் + ஐ எனவரும்.

ளசய. எல்லா மொழிக்கும் உயிர் வருவழியே உடம்படு மெய்யி னுருபுகொளல் வரையார்.

இஃது உயிரீறு உயிர் முதன்மொழியொடு புணரும் வழி நிகழ்வதோர் கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எவ்வகை மொழிக்கும் உயிர்முதல் மொழி வருமிடத்து உடம்படு மெய்யினது வடிவை இடையே கொள்ளுதலை விலக்கார் ஆசிரியர் (எ-று).

உடம்படு மெய்யாவன யகரமும் வகரமுமென்பது “உடம்படு மெய்யே யகார வகாரம், உயிர்முதன் மொழி வருஉங் காலையான” என வரும் பழைய சூத்திரத்தாற் புலனாம்.

“இகரவீறும், ஈகாரவீறும், ஐகாரவீறும் யகர உடம்படுமெய் கொள்வன. அல்லன வெல்லாம் வகரமெய் கொள்வன” என்பர் உரையாசிரியர். ஏகாரம் யகரமும் வகரமும் கொள்ளும் என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். இவ்விருவகைப் பொருளும் அடங்க,

162. இ ஈ ஐவழி யவ்வும் ஏனை
உயிர்வழி வவ்வும் ஏழுனிவ் விருமையும்
உயிர்வரின் உடம்படு மெய்பென் றுகும்.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார் நன்னூலார்.

வரையார், என்றதனால் உடம்படுமெய்கோடல் ஒரு
தலை அன்றென்பது கொள்ளப்படும்.

கிளி அரிது, மூங்கா இல்லை என உதாரணங்
காட்டுவர் இளம்பூரணர்.

எசக. எழுத்தோ ரன்ன பொருள்தெரி புணர்ச்சி
இசையிற் றிரிதல் நிலைஇய பண்பே.

இது எழுத்துக்கள் ஒன்று பலவாதல் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எழுத்தால் ஒன்றுபோலத் தோன்றி 'ச்'
சொல்லால் வேறுபட்டு'ப் பொருள் விளங்கி நிற்கும்
புணர்மொழிகள் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்கின்ற
ஓசை வேற்றுமையாற் பிரிந்து புணர்ச்சி வேறுபடுதல்
நிலைபெற்ற பண்பாம் என்று.

(உ-ம்) செம்பொன்பதின்னொடி, செம்பருத்தி, நாகன்
றேவன்போத்து, தாமரைக்கணியார், குன்றேருமா என இவை
இசையிற்றிரிந்தன.

இதனைச் சொல்லதிகாரத்தில்

391. எழுத்தியல் திரியாப் பொருள்திரி புணர்மொழி
இசைத் திரி பாற்றெளி வெய்து மென்ப.

என்ற பொதுவியற் சூத்திரத்தாற் கூறினார் நன்
னூலார்.

எசுஉ. அவைதாம்

முன்னப் பொருள புணர்ச்சி வாயின்
இன்ன வென்னு மெழுத்துக்கட னிலவே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பல பொருட்குப் பொதுவென்ற அப் புணர்
மொழிகள்தாம், குறிப்பாலுணரும் பொருண்மையினை
யுடையன; புணர்ச்சியிடத்து இத்தன்மையவெனும்
எழுத்து முறைமையை யுடையன அல்ல எ-று.

எனவே “செம்பொன்பதின் ரெடி” என்ற தொடர்,
பொன்னுராய்ச்சி யுள்ளவழி செம்பொன் + பதின்ரெடி
எனப்பிரிந்து நின்றும், செம்பாராய்ச்சி உள்வழி செம்பு
+ ஒன்பதின் ரெடி எனப் பிரிந்து நின்றும் குறிப்பாற்
பொருளுணர்த்துமெனக் கூறப்பட்டது. இசையிற்றிரித
லென்பது ஒலி யெழுத்திற்கெனவும், எழுத்துக் கடனில
வென்றது வரிவடிவிற்கெனவும் இளம்பூரணர் கூறுவர்.

5. தொகை மாபு

மேல் மூவகை மொழியும் நால்வகையாற் புணர்வுழி மூன்றுதிரிபும் ஓர் இயல்பும் எய்தி, வேற்றுமை அல்வழி யென இருபகுதியவாகி, எழுத்தும் சாரியையும் மிக்குப் புணருமாறு இதுவென்று உணர்த்தினார். அப்புணர்ச்சிக் கட்டபடும் இலக்கணங்களாய்த் தொன்றுதொட்டு வரும் இலக்கணமரபுகளை இவ்வியலின் கண் தொகுத்துணர்த்து தலின், இது தொகைமரபு என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. உயிரீறும் புள்ளியீறும் மேலை அகத்தோத்தினுள் முடிக் கும்வழி ஈறுகள் தோறும் விரிந்து முடிவனவற்றை ஈண்டு ஒரோவோர் சூத்திரங்களால் தொகுத்து முடிபு கூறுவர் ஆசிரியர்.

எசந். கசதப முதலிய மொழிமேற் றேன்றும்
மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்
ங்ருநம் வென்னும் ஒற்று கும்மே
அன்ன மரபின் மொழிவயி னான.

இஃது உயிர் மயங்கியலையும் புள்ளி மயங்கியலையும் நோக்கியதோர் வருமொழிக்கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) உயிரீற்றினும் புள்ளியீற்றினும் இருவழி யும் கசதபக்களை முதலாகவுடைய மொழிகளின்மேல் தோன்றும் அம்மெல்லெழுத்தினது இயல்புகூறின், மெல் லெழுத்து மேற்சொல்லு முறைமையான் கசதபக்களுக்கு முன் நிரனிறை வகையானே ங்ருநம் என்னும் ஒற்றுகும்; அங்ஙனம் மெல்லெழுத்து மிகுதற்குரியனவாகிய மொழி களிடத்து எ-று.

(உ-ம்) விள + கோடு = விளங்கோடு, செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

பின்னர் உயிரீற்றினும் புள்ளியீற்றினும் வல்லெ ழுத்து வருவழி மெல்லெழுத்து மிகும் என விதிக்கும் இடங்களில் எல்லாம் இவ்வல்லெழுத்து முன்னர் இம்

மெல்லெழுத்து மிகும் என்னும் இயல்பு விளக்கப் பெருமையின், கசதபமுன் முறையே அவற்றின் கிளையொற்றுகிய ஙளுநம மிகும் என ஈண்டுக் கருவி செய்து கொண்டார்.

‘தோன்றும்’ என்பதனால் இயல்பாய்த் தோன்றி நின்றனவும் இம்முறையே திரிந்து மெல்லெழுத்தாகும் என்பதாம்.

(உ-ம்) மரம் + குறிது = மரங்குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

அன்ன மரபின் மொழியன்மையின் விளக்குறுமை என்புழி மெல்லெழுத்து மிகாதாயிற்றென்பர் இளம் பூரணர்.

எசச. ஞநம யவவெனு முதலாகு மொழியும்
உயிர்முத லாகிய மொழியு முளப்பட
அன்றி யனைத்தும் எல்லா வழியும்
மின்ற சொன்முன் இயல்பா கும்மே.

இஃது இருபத்துநான்கு ஈற்றின் முன்னும் வன்கண மொழிந்த கணங்கட்கு இருவழியும் வருமொழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஞநமயவ என்று சொல்லப்படும் எழுத்துக்கள் முதலாய் நிற்கும் சொற்களும் உயிரெழுத்து முதலாய் நிற்கும் சொற்களும் ஆக அவ்வனைத்தும், அவ்வழியும் வேற்றுமையுமாகிய எல்லாவிடத்தும் இருபத்துநான்கு ஈற்றவாய் நின்ற பெயராகிய நிலை மொழி முன்னர்த் திரிபின்றி இயல்பு புணர்ச்சியாய் நிற்கும் என்பதாம்.

‘எகர வொகரம் பெயர்க்கு ஈருகா’ (உஎஉ) என மேற் கூறுவாராதலின், உயிரீற்றின்கண் எகர ஓகரம் ஒழிந்தன

கொள்க. இவ்வியல்பு வருமொழி நோக்கிக் கூறிய தென்று உணர்க.

‘எல்லாம்’ என்றதனால் ஒற்றிரட்டுதலும், உடம்படு மெய் கோடலும், உயிரேறி முடிதலும் என வரும் இக் கருவித்திரிபு திரிபெனப்படா வென்பர் இளம்பூரணர். எனவே இவை முற்கூறிய மெய் பிறிதாதல், மிகுதல், குன்றல் என்ற மூன்று திரிபினுள்ளும் அடங்கா என்பது அவர் கருத்தாதல் புலனாம்.

நன்னூலார், மெய்யீற்றின்முன் மெய்யூர்ந்தும் உயிரீற்றின்முன் உடம்படுமெய் பெற்றும் புணருமியல்பின தாய உயிர்முதன்மொழியைக்கூருது, ஏனைமென்கணமும் இடைக்கணமும் எல்லாவற்றின் முன்னரும் இயல்பாய் வரும் என்பதனை,

158. எண்மு வெழுத்தீற் றெவ்வகை மொழிக்கும்
முன்வரு ஞநமய வக்க ளியல்பும்
குறில்வழி பத்தனி யைந்நொது முன்மெலி
மிகலுழாம் ணளனல வழிநத் திரியும்.

என்ற சூத்திரத்தின் முதல் இரண்டடியாற் கூறினார். இதன்கண் குற்றெழுத்தின் பின்னர் வரும் யகரவொற்று, ஓரெழுத் தொருமொழியான ஐகாரம், நொ, து என்பன வற்றின் முன்னர் வரும் ஞநமக்கள், பிற சொற்கள் முன் இயல்பாதலன்றி மிக்கு முடிதலும் ஆமென்பது கூறப்பட்டமை காண்க.

மேற்கூறிய ணளனல என்பதன் முன் வரும் நகரமே யன்றித் தகரமும் திரியுமென்பது பின் (தொல். எழுத்து ராசக, ளடும்) கூறப்படும்.

எசரு. அவற்றுள்
மெல்லெழுத் தியற்கை உறழினும் வரையார்
சொல்லிய தொடர்மொழி இறுதி யான.

இது சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட இரண்டிறந்து இசைக்கும் தொடர்மொழி யீற்றின்கண் மெல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாதலே யன்றி, ஒருகால் இயல்பாயும், ஒருகால் மிகுந்தும் உறழ்ந்து முடியினும் நீக்கார் என்பதாம்.

உம்மை எதிர்மறை; உறழாமை வலியுடைத்து.

(உ-ம்) கதிர் + ஞெரி = கதிர்ஞெரி, கதிர்ஞ்ஞெரி, நுனி, முரி என வரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனால் பூஞெரி, பூஞ்ஞெரி, காய்ஞெரி, காய்ஞ்ஞெரி என ஒரெழுத்தொருமொழிகளுள்ளும் ஈரெழுத்தொருமொழிகளுள்ளும் சில உறழ்ச்சி பெற்று முடியுமெனவும், 'சொல்லிய' என்றதனால் கைஞ்ஞெரித்தார், கைந்நீட்டினார் எனவும் மெய்ஞ்ஞானம், மெய்ம்மறந்தார் எனவும் அவ்விரு மொழிகளுள்ளுஞ் சில மிக்குமுடியுமெனவும் கூறுவர் உரையாசிரியர். இவ்வுரையினைத் தழுவினே நன்னூலாரும்,

குறில் வழி யத்தனி யைந்நொது முன் மெலி
மிகலுமாம் (குத். 158)

என விதி கூறினார்.

எசகூ. ணனவென் புள்ளிமுன் யாவும் ஞாவும்
வினையோ ரனைய என்மனார் புலவர்.

இது யகர ஞகர முதன்மொழி வந்தவிடத்து நிகழ்வதோர் கருவி கூறுகின்றது

(இ-ள்) ணகார னகாரமென்னும் புள்ளிகளின் முன்னர் யாவும் ஞாவும் வினைச்சொல்லின்கண் முதலாதற்கு ஒருதன்மைய வென்று கூறுவர் புலவர்.

(உ-ம்) மண் யாத்த, மண் ஞாத்த எனவும், பொன் யாத்த, பொன் ஞாத்த எனவும் யாநின்ற நிலைக்களத்து ஞா போலியாய் வரும்.

யாவை முற்கூறியவதனான் யா முதன்மொழிக்கண் ஞா வருமென்பர் இளம்பூரணர்.

இவ்வாறு ணகார னகார வீற்றுச் சொற்களின் முன்னர் வரும் வருமொழி வினைக்கு முன்னர் யா நின்ற நிலைக்களத்து ஞா நிற்பினும் ஒக்குமென ஆசிரியர் சூத்திரம் செய்தவாறு, நன்னூலார் சூத்திரம் செய்யாதொழிதல், இறந்தது விலக்கல் என்னும் உத்தி என்பர் சங்கர நமச்சிவாயர் (நன்னூல் 124-ம் சூத்திர உரை).

எசஎ. மொழிமுத லாகும் எல்லா வெழுத்தும்
வருவழி நின்ற ஆயிரு புள்ளியும்
வேற்றுமை யல்வழித் திரிபுட னிலவே.

இது ணகார னகார வீறுகள் அல்வழிக்கண் இயல்பா மாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மொழிக்கு முதலாம் எனப்பட்ட இருபத்திரண்டெழுத்தும் வருமொழியாய் வருமிடத்து நிலைமொழியீற்றில் நின்ற ணகாரமும் னகாரமும் வேற்றுமையல்லாத அல்வழிக்கண் திரியும் இயல்பில வென்பதாம்.

மண், பொன் என நிறுத்தி, கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது என வன்கணத்தோடும் !பிறகணங்களோடும் ஒட்டி இவ்வாறே இயல்பாதல் காண்க.

‘நின்ற சொல்முன் இயல்பாகும்மே’ (எசச) என்பது வருமொழி பற்றித் திரியாமை கூறியது. இது நிலைமொழி பற்றிய விதியாகும்.

எசஅ. வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழி
மேற்கூறியற்கை ஆவயி னான.

(இ-ள்) அல்வழிக்கண் திரியாது நின்ற அவ்விரண் டொற்றும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் வல்லெழுத்தல்லாத விடத்து மேற்கூறிய இயல்பு முடிபைப்பெறும் என்பதாம்.

எனவே இவ்விரண்டும் வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து வருவழித் திரியுமென்பதாம். திரிபு பின்னர் (நளஉ, நநஉ-ம் சூத்திரங்களில்) கூறப்படும்.

(உ-ம்) மண், பொன் என மின்று, ஞாற்சி, நீட்சி என வன்கணம் ஒழிந்த எல்லாவற்றோடும் இயல்பாயின.

இவ்விரு சூத்திர விதியையும் அறிந்த நன்னூலார்,

209. ணன வல்லினம் வரட் டறவும் பிறவரின்
இயல்புமாகும் வேற்றுமைக்கு, அல்வழிக்கு
அனைத்து மெய் வரினும் இயல்பா கும்மே.

என ஒரு சூத்திரமாக்கிக் கூறினார்.

எசகூ. லன வென வருஉம் புள்ளிமுன்னர்த்
தந வென வரிற் றன வாகும்மே.

இது புள்ளி மயங்கியலை நோக்கியதோர் கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) லகார னகாரம் என்று சொல்ல வருகின்ற புள்ளிகளின் முன்னர்த் தகார நகாரமாகிய மொழி முதலாகெழுத்துக்கள் வரின், அத் தகார நகரங்கள் நிரனிறையானே றகர னகரங்களாய்த் திரியுமென்பதாம்.

(உம்) கல்+தீது = கஃறீது; கல்+நன்று = கன்னன்று;
பொன்+தீது = பொன்றீது; பொன் + நன்று =
பொன்னன்று. எனவரும்.

எருய. ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத்தோன்றும்.
இதுவுமது.

(இ-ள்) ணகார ளகாரங்களின் முன்னர் வரும் அத்
தகார நகாரங்கள் நிரனிறையானே டகார ணகாரங்
களாய்த் திரியும் என்பதாம்.

மண் + தீது = மண்டது; மண் + நன்று = மண்ணன்று;
முள் + தீது = முட்டது; முள் + நன்று = முண்ணன்று எனவரும்.

இவ் வருமொழித் தகர நகரத் திரிபினை,

237. னலமுன் றனவும் ணளமுன் டனவும்
ஆகுந் தநக்கள் ஆபுங் காலே.

என்பதனால் குறிப்பிட்டார் நன்னூலார்.

இவற்றின் நிலைமொழித் திரிபினைத் தத்தம் ஈற்றுட்
கூறுவர் தொல்காப்பியனார்.

எருக. உயிரீ ரூகிய முன்னிலைக் கிளவியும்
புள்ளி யிறுதி முன்னிலைக் கிளவியும்
இயல்பா குறவும் உறழாகுறவுமென்
ரூயீ ரியல வல்லெழுத்து வரினே.

இது முன்னிலை வினைச்சொல் வன்கணத்துக்கண்
முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) உயிரீரூய் வந்த முன்னிலை வினைச்சொற்
களும் புள்ளியீரூய் வந்த முன்னிலை வினைச் சொற்களும்
வல்லெழுத்து முதலாகிய மொழிவரின் இயல்பாய் முடி
வனவும் உறழ்ந்து முடிவனவும் என அவ்விரண்டியல்
பினை உடைய எ-று.

(உ-ம்) எறி கொற்று, கொண கொற்று, உண் கொற்று,
திண் கொற்று, சாத்தா, தேவா, பூதா இவை இயல்பு. நட

கொற்று, நடக்கொற்று, ஈர் கொற்று, ஈர்க்கொற்று, சாத்தா, தேவா, பூதா, இவை உறழ்ச்சி.

‘ஈறு’ என்றமையின் வினைச் சொல்லே கொள்க என்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

நட, வா, உண், தின் என உயிரீறும் புள்ளியீறு மாய் நின்று முன்னின்றனைத் தொழிற்படுத்துவனவும், உண்டி, உண்டனை, உண்டாய் என இ, ஐ, ஆய் என்னும் மூன்றீற்றவாய் நின்று முன்னின்றனது தொழில் உணர்த்துவனவும் என முன்னிலை வினைச்சொற்கள் இருவகைய. அவ்விரண்டினையும் இச் சூத்திரத்து முன்னிலைக் கிளவியென ஆசிரியர் ஒன்றாக அடக்கினார்.

இச்சூத்திர விதியினை நன்னூலார்,

161. ஆவியாழ இறுதி முன்னிலை வினை
ஏவல்முன் வல்லினம் இயல்பொடு விகற்பே.

என்ற சூத்திரத்துட் கூறிப்போந்தார்.

இதன்கண், முன்னின்றனது தொழில் உணர்த்துவதாய்த் தன்மைவினை படர்க்கைவினைகட்கு இனமாய் முன்னிலை வினையை ‘முன்னிலை’ எனவும், முன்னின்றனைத் தொழிற்படுத்துவதாய் முன்னிலை யொன்றற்கே யுரிய வினையை ‘ஏவல்’ எனவும் பவணந்தியார் விதந்து கூறினமை நோக்கத்தக்கது.

எருஉ. ஒளவென வருஉம் உயிரிற் சொல்லும்
ஞமவ வென்னும் புள்ளி யிறுதியும்
குற்றிய லுகரத் திறுதியு முளப்பட -
முற்றத் தோன்ற முன்னிலை மொழிக்கே.

இஃது எய்தியது விலக்குகின்றது.

(இ-ள்) ஓள வென வருகின்ற உயிரீற்றுச் சொல்லும், குநமவ என்று சொல்லப்படும் புள்ளிகளை இறுதியாகவுடைய சொல்லும், குற்றியலுகரத்தை யிறுதியிலே உடைய சொல்லுமாகிய இவை, முன்னிலை மொழிக்குப் பொருந்தக் கூறிய இயல்பும் உறழ்ச்சியுமாகிய முடிபிற்கு முற்றத்தோன்று என்பதாம்.

‘முற்ற’ என்றதனால், ஈண்டு விலக்கப்பட்டவற்றுள் குற்றியலுகரவீறு ஒழித்து ஒழிந்தனவெல்லாம் நிலை மொழி உகரம் பெற்று வருமொழி வல்லெழுத்து உறழ்ந்து முடிதலும், குற்றியலுகரவீறு வருமொழி வல்லெழுத்துமிக்கு முடிதலும் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

கௌ + கொற்று = கௌவு கொற்று, கௌவுக்கொற்று எனவும்,
உரிஞ் + கொற்று = உரிஞுகொற்று உரிஞுக்கொற்று எனவும்,
கூட்டு + கொற்று = கூட்டுகொற்று, கூட்டுக்கொற்று எனவும்
வரும்.

ளருந். உயிரீ ருகிய உயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி யிறுதி உயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப.

இஃது உயர்திணைப் பெயர் நான்கு கணத்துக் கண்ணும் இருவழியும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) உயிரீரூய் வந்த உயர்திணைப் பெயரும் புள்ளியிறுதியை உடைய உயர்திணைப் பெயரும் நான்கு கணத்திலும் அல்வழியும் வேற்றுமையுமாகிய எல்லா விடத்தும் இயல்பாம் என்று சொல்லுவர் எ-று.

நம்பி எனவும் அவன் எனவும் நிறுத்தி, அல்வழிக் கண் குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன், ஞான்றன், நீண்டான், மாண்டான், யாவன், வலியன், அடைந்தான் எனவும், வேற்றுமைக்கண் கை, செவி, தலை, புறம், ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வன்மை, அழகு எனவும்

ஒட்டுக. ஒருவேன் என நிறுத்தி, குறியேன் தீயேன் என இவ்வாறே ஒட்டித் தன்மைப் பெயர்க் கண்ணும் இயல்பாமாறு காண்க.

இவற்றுள் வன்கண மொழிந்தவற்றை 'ஞநமயவ' (எசுசு) என்பதனால் முடிப்பாருமுளர். உயர்திணைப் பெயரையும் விரவுப் பெயரையும் எடுத்தோதியே முடித்தல் ஆசிரியர் வழக்கமாதலின், இச்சூத்திரத்தில் அடக்குதலே பொருத்தமுடையதாம்.

உயிரீறு புள்ளியிறுதி என்றதனால், பல் சான்றார், க பி ல ப ர ண ர், இறைவநெடுவேட்டுவர், மருத்துவ மாணிக்கர் என ஈறுகெட்டு முடிவனவும்; கோலிக்கருவி, வண்ணாரப்பாடி, ஆசிவகப் பள்ளி என ஈறுகெட்டு வல் லெழுத்து மிகுவனவும்; குமரகோட்டம், குமரக்கோட்டம், பிரம கோட்டம், பிரமக் கோட்டம் என ஈறுகெட்டு வல் லெழுத்து உறழ்ந்து முடிவனவுமாய் இயல்பின்றி முடிவன எல்லாம் கொள்வர் உரையாசிரியர்.

எருசு. அவற்றுள்

இகர வீற்றுப் பெயர் திரிபிடனுடைத்தே.

இஃது உயர்திணைப் பெயருள் சிலவற்றிற்கு எய்தாது எய்துவித்தது.

(இ-ள்) முற்கூறிய உயர்திணைப் பெயர்களுள் இகர வீற்றுப் பெயர் இரு வழியுந் திரிந்து முடியும் இடனுடைத்து எ-று.

உரையிற் கோடலால் இதனை மிக்க திரிபாகக் கொண்டனர் இளம்பூரணர்.

இவ்வீற்று உயர்திணைப் பெயர்கள் எட்டிப்பூ, காவிதிப்பூ, நம்பிப்பேறு என வேற்றுமையினும், நம்பிக் கொல்லன், நம்பிச் சான்றான், நம்பிப் பிள்ளை என

அல்வழியினும் மிக்கன. எட்டி, காவிதி என்பன தேய வழக்காகிய சிறப்புப்பெயர்கள் என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

எருரு. அஃறிணை விரவுப் பெயர் இயல்புமா ருளவே.

இது விரவுப் பெயருள் இயல்பாய் முடிவனவும் உள வென்கின்றது.

(இ-ள்) உயர்திணைப் பெயரோடு அஃறிணை விரவிய விரவுப் பெயர் இயல்பாய் முடிவனவும் உள என்பதாம்.

உம்மையான் இயல்பின்றி முடிவனவும் உள ஁-று.

இம் மூன்று சூத்திர விதியினையும் நன்னூலார்,

159. பொதுப் பெயர் உயர்திணைப் பெயர்க ளீற்றுமெய்
வலிவரின் இயல்பாம், ஆவி யரமுன்
வன்மை மிகா, சில விகாரமாம் உயர்திணை.

என ஒரு சூத்திரத்தாற் கூறினார். இதன்கண் சில விகாரமாம் உயர்திணை என்றது, சூத்திரம் எருசல் கூறிய இகர வீற்றுத்திரிபையும், எருநல் “உயிரீறு புள்ளியீறு” என்றதனால் உயர்திணைப் பெயருள் இயல்பன்றி முடிவனவெல்லாம் கொள்க” என உரையாசிரியர் காட்டிய விகாரங்களையும் நோக்கியதாகும்.

எருசு. புள்ளி யிறுதியும் உயிரிறு கிளவியும்
வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறையால்
தம்மினாகிய தொழிற் சொல் முன்வரின்
மெய்ம்மை யாகலும் உறழத் தோன்றலும்
அம்முறை யிரண்டும் உரியவை உளவே
வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இது மேல் உயிரீற்றிற்கும் புள்ளியீற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கட் கூறும் முடிபு பெருது நிற்கும் மூன்றும் வேற்றுமைத் திரிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) புள்ளியீற்றுச் சொல்லும் உயிரீற்றுச்சொல்லும், வல்லெழுத்தினது மிகுதிமேற்சொல்லும் முறைமையான் மூன்றும் வேற்றுமைக்குரிய வினைமுதற் பொருளான் உளவாகிய வினைச் சொற்கள் தம் முன்னர்வரின் இயல்பாகலும் உறழத் தோன்றுதலுமாகிய அம்முறையினை யுடைய இரு செய்கையும் பெறுதற்குரியனவும் உள. அவற்றை மேலே வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சி சொல்லுமிடத்துப் போற்றியறிதல் வேண்டும் எ-று.

(உ-ம்) நாய் கோட்பட்டான், புலி கோட்பட்டான், சார்பட்டான், தீண்டப்பட்டான் இவை இயல்பு. சூர்கோட்பட்டான், சூர்க்கோட்பட்டான், வளிகோட்பட்டான், வளிக்கோட்பட்டான் இவை உறழ்ச்சி. இவற்றுள் தம்மினாகிய தொழிற் சொல் பட்டான் என்பது. கோள் எனபது முதலாக இடைப்பிற வருவன தம் தொழிலாகும்.

‘புள்ளியிறுதி உயிரீற்று’ என்றதனால் பேளய் கோட்பட்டான், பேளய்க்கோட்பட்டான் என்னும் எகரப்பேறும் ‘உரியவையுள்’ என்றதனால் பாம்புகோட்பட்டான், பாப்புக் கோட்பட்டான் என்னும் உறழ்ச்சியுள் நிலைமொழி யொற்றுத் திரியாமையும் திரிதலும் கொள்க.

இம் மூன்றும் வேற்றுமைத் திரிபினை, நன்னூலார்,

256. புள்ளியு முயிரு மாயிறு சொல்முன்
தம்மினாகிய தொழின் மொழி வரினே
வல்லினம் விகற்பமு'ம் இயல்பு மாகும்.

என்பதனாற் கூறினார்.

இதன்கண் வரும் உம்மையான் சுருப் பாயப் பட்டான், அராத் தீண்டப்பட்டான் என வேற்றுமைப் பொது விதியான் மிக்கு முடிவனவே பெரும்பாலன வென்பர் சங்கர நமச்சிவாயர்.

ளருடா. மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்
வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும்
இயற்கை மருங்கின் நிகற்கை தோன்றலும்
உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலும்
சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதலும்
சாரியை உள்வழித் தன்னுருபு கிலையலும்
சாரியை இயற்கை உறழத் தோன்றலும்
உயர்திணை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும்
அஃறிணை விரவுப் பெயர்க்கு அவ்வியல் கிலையலும்
மெய்பிறி தாகிடத்து இயற்கை யாதலும்
அன்ன பிறவுந் தன்னியல் மருங்கின்
மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந் திசைக்கும்
ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப.

இஃது இரண்டாம் வேற்றுமைத்திரிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மெல்லெழுத்து மிகுமிடத்து வல்லெழுத்
தும், வல்லெழுத்து மிகுமிடத்து மெல்லெழுத்தும் தோன்
றுதலும், இயல்பாய் வருமிடத்து மிகுந்து தோன்றுதலும்,
உயிர் மிக்கு வரவேண்டிய இடத்துக் கெட்டு வருதலும்,
சாரியைப் பேறு உள்ளவிடத்துச் சாரியை கெட்டு வரு
தலும், சாரியைப்பேறு உள்ளவிடத்துத் தன்னுருபு நிற்
றலும், சாரியையின் இயல்பு மிக்குந் திரிந்தும் உறழ்ச்சி
யாகத் தோன்றுதலும், இயல்பாக வரும் உயர்திணைப்
பெயரிடத்து உருபு தொகாது நிற்றலும், உயர்திணை
யோடு விரவிய அஃறிணை விரவுப் பெயர்க்கு அத்
தன்மையே உருபு தொகாதே நிற்றலும், மெய் பிறிதாத
லாகிய திரிபின்கண் திரியாது இயற்கையாய் வருதலும்,
அவைபோல்வன பிறவும், தன்னையே நோக்கித் திரிபு
நடக்குமிடத்துப் பொருள்பெற எடுத்தோதப்பட்டு ஏனை
வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியது பொதுமுடிபினைத்
தான் நீக்கி வேறு முடிபிற்றாய் நின்று ஒலிக்கும் இரண்
டாம் வேற்றுமையது வேறுபட்ட புணர்ச்சி என்று
கூறுவர் ஆசிரியர்.

(உ-ம்) விளக்குறைத்தான் என்பது, மெல்லெழுத்து மிகுவழி வல்லெழுத்து மிக்கது; மரங் குறைத்தான் என்பது, வல்லெழுத்து மிகுவழி மெல்லெழுத்து மிக்கது; தாய்க்கொலை என்பது, இயல்பாய் வருமிடத்து மிக்கது; பலாக் குறைத்தான் என்பது, பலாக் குறைத்தான் என உயிர் மிக வருமிடத்து உயிர் கெட்டது; வண்டு கொணர்ந்தான் என்பது, சாரியை யுள்வழிச் சாரியை கெட்டது; வண்டினைக் கொணர்ந்தான் என்பது சாரியை யுள்வழித் தன் உருபு நிலையிற்று; புளி குறைத்தான், புளிக்குறைத்தான், ஆல் குறைத்தான், ஆற்குறைத்தான் என இவை, சாரியை இயற்கை உறழத் தோன்றின; நம்பியைக் கொணர்ந்தான் என்பது, உயர்திணை மருங்கின் உருபுதொகாது விரிந்துவந்தது; கொற்றனைக்கொணர்ந்தான் என்பது, அஃறிணை விரவுப் பெயர்க்கண் அவ்வாறு உருபு விரிந்து வந்தது; மண் கொணர்ந்தான் என்பது மெய் பிறிதாகிடத்து ணகரம் டகர மாய்த் திரியாது இயல்பாய் வந்தது.

அன்னபிறவும் என்றதனால் கழிகுறைத்தான், பனை பிளந்தான் என இயல்பாதல் கொள்க. மெய்பெற என்றதனால், மை கொணர்ந்தான் — மைக்கொணர்ந்தான்; வில்கோள் — விற்கோள் என உறழ்ந்து முடிவனவும் கொள்க எனவும், இவ்வாறு வேறுபட முடிவது பெரும்பான்மையும் இரண்டாவது வினையொடு முடியும் வழிப்போலும் எனவும், தன்னின முடித்தல் என்பதனால் வரைபாய் வருடை, புலம்புக்களனை என ஏழாம் வேற்றுமை வினையொடு முடியும்வழித்திரிபும் கொள்க எனவும் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

255. இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்து இயல்பும்
உயர்திணை யிடத்து விரிந்தும் தொக்கும்
விரவுப் பெயரின் விரிந்து நின்றும்
அன்ன பிறவு மாகும் ஐ உருபே.

என்பதனால் இத்திரிபினைக் கூறினார் நன்னூலார்.

ளருஅ. வேற்றுமை யல்வழி இ ஐ யென்னும்
ஈற்றுப் பெயர்க் கிளவி மூவகை நிலைய

அவைதாம்

இயல்பா குநவும் வல்லெழுத்து மீகுநவும்

உறழா குநவும் என்மனார் புலவர்-

இஃது இகர ஐகார வீற்றுப்பெயர்க்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வேற்றுமை யல்லாதவிடத்து இ ஐ என்னும் இறுதியை யுடைய பெயர்ச் சொற்கள் மூவகையாகிய முடிபு நிலையையுடைய; அம்முடிபுகள்தாம் இயல்பாய் முடிவனவும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவும் உறழ்ச்சியாய் முடிவனவும் என இவையென்று கூறுவர் புலவர்.

(உ-ம்) பருத்தி, குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது இவை இயல்பு, மாசித்திங்கள், சித்திரைத்திங்கள் அலிக்கொற்றன், புலைக்கொற்றன் இவை மிகுதி. கிளி குறிது, கிளிக் குறிது, தினை குறிது, தினைக் குறிது இவை உறழ்ச்சி.

இயல்பு எழுவாய்த் தொடர் உம்மைத் தொகைகளிலும், மிகுதி பண்புத்தொகை உவமைத் தொகைகளிலும், உறழ்ச்சி சிலபெயர்முன் எழுவாய்த் தொடரிலும் கொள்ளப்படும்.

இகர ஐகார வீற்று அவ்வழிக்கண் உண்டாம் இம் மூவகை முடிபுகளையும்,

176. அவ்வழி இஐம் முன்ன ராயின்

இயல்பும் மிகலும் விகற்பமு மாகும்.

என்பதனாற் கூறினார் நன்னூலார்.

ளநகூ. சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதியும்

எகரமுதல் வினாவின் இகர இறுதியும்

சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதியும்

யாவென் வீனாவின் ஐயென் இறதியும்
வல்லெழுத்து மிகுநவும் உறழாகுநவும்
சொல்லிய மருங்கின் உளவென மொழிப.

இஃது ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர்த்தி
நின்ற ஐகார ஈற்று இடைச்சொன் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய இகர
வீற்று இடைச்சொல்லும், எகரமாகிய மொழிமுதல் வினா
வினையுடைய இகர வீற்றிடைச் சொல்லும், சுட்டாகிய
உறுப்பெழுத்து நீண்ட ஐகார வீற்று இடைச்சொல்லும்,
யாவென்றும் வினாவினை முதற்கண் உடைய ஐகார வீற்
றிடைச்சொல்லும் வல்லெழுத்து மிக் கு முடிவனவும்
உறழ்ச்சியாய் முடிவனவும் மேற்சொல்லப்பட்ட இடத்
தின் கண்ணே உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியர்.

(உ-ம்) அதோளிக் கொண்டான், இதோளிக்கொண்
டான், ஆண்டைக் கொண்டான், யாண்டைக் கொண்டான்
இவை மிக்கன. அவ்வழி கொண்டான் அவ்வழிக்கொண்டான்,
எவ்வழி கொண்டான், எவ்வழிக்கொண்டான், யாங்கவை
கொண்டான், யாங்கவைக் கொண்டான் இவை உறழ்ப்தன.

சொல்லிய மருங்கு என்றதனால், பண்டைச் சான்றோர்,
ஒரு திங்களைக் குழவி எனப்பிற ஐகாரவீறு மிக்கு முடிதல்
கொள்வர் இளம்பூரணர்.

எசுய. நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுமெய் கெடுதலும்
குறிபதன் முன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலும்
அறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப.

இது, புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிக்
கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நெட்டெழுத்தின் முன்னின்ற ஒற்றுத் தன்
வடிவு கெடுதலும், குற்றெழுத்தின் முன் நின்ற ஒற்றுத்

தன்வடிவு இரட்டித்தலும் அறியும்படி வந்த முறைமையியல் என்பர் ஆசிரியர்.

ஈண்டு 'குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கோடலின் தொடர்மொழி எல்லாம் நெட்டெழுத்தியல்' (தொல்-எழுத்து ௩௮) என்றபடி குறில் இரண்டு முதலாகத் தொடர்ந்ததனையும் நெடியதன்று குறிப்பிட்டார் ஆசிரியர்.

இங்ஙனம் நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக்கெடுவன ணகாரமும், னகாரமும், மகாரமும், லகாரமும், ளகாரமும் என ஐவகையாம் என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

(உ-ம்) கோண் + சிமிர்ந்தது = கோணிமிர்ந்தது; தான் + நல்லன் = தானல்லன்; தாம் + நல்லர் = தாநல்லர்; வேல் + நன்று = வேனன்று; தோள் + நன்று = தோணன்று எனவும், கொல் + தீது = கோறீது; வேல் + கீது = வேறீது எனவும், நகரமும் தகரமும் வருமொழியாய் வருமிடத்து நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக்கெட்டன. மண் + அகல் = மணகல்; பொன் + அகல் = பொன்னகல் எனக் குறியதன்முன்னர் ஒற்றுத் தன்னுருபு இரட்டின.

அடுத்த சூத்திரத்து (௮௬௧) ஆறனுருபு முற்கூறிய வதனான் ஒற்றிறட்டுதல் உயிர் முதன்மொழிக் கண்ண தென்பர் உரையாசிரியர். இக்கருத்தே பற்றி நன்னூலாரும்.

210. குறிலணை வில்லா ணனக்கள் வந்த நகரந் திரிந்துழி நண்ணுங் கேடே' எனவும்,

229. குறில்செறியாவள அல்வழி வந்த தகரந் திரிந்தபிற் கேடும் ஈரிடத்தும் வருநத் திரிந்தபின் மாய்வும் வலிவரின் இயல்புந் திரிபும் ஆவன வுளபிற.

எனவும் வரு இரண்டு சூத்திரங்களான் விளங்க உரைத்தார்.

எசுக ஆறன் உருபினும் நான்கன் உருபினுங்
கூறிய குற்றொற் றிரட்ட வில்லை
நருகு புள்ளி அகரமொடு நிலையும்
நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் னான

இஃது உருபியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிக்
கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நெடிதாகிய முதலெழுத்து குறுகிமுடியும் அறுவகைப்பட்ட மொழிகளின் முன்னர் வந்த ஆறும் வேற்றுமை யுருபினும் நான்காம் வேற்றுமை உருபினும் முன் நிலைமொழிக்கண் இரட்டி வருமென்ற குற்றெழுத்து இரட்டுதலில்லை; நிலைமொழி யீற்றுக்கண் நின்ற ஒற்றுக்கள் அகரம் பெற்று நிற்கும் என்பதாம்.

அறுவகைப்பட்ட மொழிகளாவன தாம், நாம், யாம் தான், யான், நீ என்பன. இவை குவ்வும் அதுவும் ஆகிய உருபேற்குங்கால் முறையே தம், நம், எம், தன், என், நின் என நெடுமுதல் குறுகி அகரம் பெற்று நிற்பன.

(உ-ம்) தமது, நமது, எமது, தனது, எனது, மினது, தமக்கு, நமக்கு, எமக்கு, தனக்கு, எனக்கு மினக்கு, என வரும்.

‘சுவ்வின் அவ்வரும் நான்காறு இரட்டல்’ (247) என்பது நன்னூல்.

எசுகஉ. நும்மெ னிறதியும் அந்நிலை திரியாது.

இதுவும் அது.

(இ-ள்) நெடுமுதல் குறுகாத இயற்கைப் பெயராகிய நும்மென்னும் மகரவீறும் முற்கூறிய குற்றொற்

நிரட்டாமையும் ஈருகு புள்ளி அகரமொடு நிலையலும்
ஆகிய இயல்பினைப் பெறும் எ-று.

(உ-ம்) நுமது, நுமக்கு எனவரும்.

எசுந். உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி
யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கை.

இது, புள்ளி மயங்கியலை நோக்கியதோர் நிலை
மொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) உகரப் பேற்றொடு புணரும் புள்ளியீறுகள்,
யகரமும் உயிரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து அவ்வுகரம்
பெருது இயல்பாய் முடியுமென்பதாம்.

அவ்வீறுகளாவன பின் புள்ளி மயங்கியலுள் உகரம்
பெறுமென்று விதிக்கும் பல ஈறுகளுமாம்.

(உ-ம்) உரிஞ் யானு, அனந்தா, பொருந் யானு,
அனந்தா என வரும்.

எசுசு. உயிரும் புள்ளியு யிறுதி யாகி
அளவு நிறையு மெண்ணுஞ் சுட்டி
உளவெனப் பட்ட எல்லாச் சொல்லும்
தத்தங் கிளவி தம்மகப் பட்ட
முத்தை வருஉங் காலந் தோன்றின
ஒத்த வென்ப ஏயென் சாரியை.

இஃது அளவு, நிறை, எண்ணுப் பெயர்கள் தம்முள்
புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) உயிரும் புள்ளியுந் தமக்கு ஈராய் அளவை
யும் நிறையையும் எண்ணையும் கருதி வருவன வுள
வென்று கூறப்பட்ட எல்லாச் சொற்களும், தத்தமக்கு

இனமாகிய சொற்களாய்த் தம்மிற் குறைந்த அளவு வுணர்த்துஞ் சொற்கள் தம் முன்னே வருங்காலந் தோன்றில், ஏயென் சாரியை பெற்று முடிதலைப் பொருந்து மென்பர் ஆசிரியர்.

முந்தை முத்தையெனத் திரிந்து நின்றது.

(உ-ம்) நாழியே யாழாக்கு, கலனே பதக்கு இவை அளவுப்பெயர். தொடியே கஃசு, கொள்ளே யையவி இவை கிறைப் பெயர். ஒன்றேகால் காலேகாணி இவை எண்ணுப் பெயர்.

‘ஒத்த வென்ப ஏயென் சாரியை’ என்றதன்றி ஏயென்சாரியை பெற்றே வரும் எனக் கூறுமையின் குறுணி நானாழி எனச் சாரியை பெருது வருதலுங்கொள்க.

எசுரு. அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்குப் புரைவ தன்றூற் சாரியை இயற்கை.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்) அளவு நிறை, எண் என்னும் மூவகைச் சொன் முன்னர் வரும் அரை யென்று சொல்லவரும் பொருட் கூற்றை யுணர நின்ற சொல்லிற்கு ஏயென் சாரியை பொருந்துவ தன்று.

(உ-ம்) உழக்கரை, தொடியரை, ஒன்றரை எனச் சாரியை பெருது வந்தமை காண்க.

எசுசு. குறையென் கிளவி முன்வரு காலே கிறையத் தோன்றும் வேற்றுமை இயற்கை.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி கூறுகின்றது

(இ-ள்) குறையென்னுஞ் சொல், அளவு முதலிய வற்றின் முன் வருங்காலத்து, மேல் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்குச் சொல்லும் இயல்பு நிறையத் தோன்றும்.

வேற்றுமை யியற்கை யெனவே இவை வேற்றுமை யன்றென்பது நன்கு புலனாம்.

(உ-ம்) உரிக்குறை, கலக்குறை, தொடிக்குறை, கொட்குறை, காணிக் குறை, காற் குறை என வரும்.

‘முன்’ என்றதனால் கலப்பயறு எனப் பொருட் பெயரோடு புணரும் வழியும் வேற்றுமை முடிமெய்துமென்றும், நிறைய என்றதனால் கூறு என்ற சொல் வருமொழியாய் வருவழியும் நாழிக்கூறு என வேற்றுமை முடிபெய்துமென்றும் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

எசுஎ. குற்றுப லுகரக் குன்னே சாரியை.

இது குற்றுகரவீற்று அளவுப்பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணுப் பெயர்கட்கு வேற்றுமை முடிபு விலக்கி இன் சாரியை வகுக்கின்றது.

(இ-ள்) குற்றியலுகரவீற்று அளவுப்பெயர் முதலிய வற்றிற்கு வருஞ் சாரியை இன்சாரியையேயாம் எ-று.

(உ-ம்) உழக்குன் குறை, கழஞ்சின் குறை, ஒன்றின் குறை, என வரும்.

எசுஅ. அத்திடை வருஉம் கலமென் னளவே.

இதுவுமது.

(இ-ள்) கலம் என்னும் அளவுப்பெயர் குறையொடு புணருமிடத்து இடையில் அத்துச்சாரியை வரப்பெறும் எ-று.

(உ-ம்) கலம் + அத்து + குறை = கலத்துக்குறை என வரும்.

எசுசு. பனையென் அளவுங் காவென் நிறையும்
நினையுங் காலை இன்னொடு சிவணும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்) பனையென்னும் அளவுப் பெயரும் காவென்னும் நிறைப் பெயரும் குறையென்பதனொடு புணருமிடத்து ஆராயுங்காலத்து இன்சாரியையொடு பொருந்தும்.

(உ-ம்) பனையின் குறை, காவின் குறை என வரும்.

‘நினையுங்காலை’ என்றதனால் பனைக்குறை, காக்குறை என இன்சாரியை பெறுது வல்லெழுத்து மிகுதுவங் கொள்க என்பர் உரையாசிரியர்.

எஎய. அளவிற்கு நிறையிற்கு மொழி முதலாகிய
உளவெனப் பட்ட ஒன்பதிற் நெழுத்தே
அவைதாம்
கசதப என்ற நமவ என்று
அகர உகரமோ டவையென மொழிக.

இது முற்கூறிய மூன்றனுள் அளவுப் பெயர்க்கும் நிறைப் பெயர்க்கும் முதலாமெழுத்து இனைத் தென்கிறது.

(இ-ள்) அளவுப் பெயர்க்கும் நிறைப் பெயர்க்கும் மொழி முதலாக உளவென்று கூறப்பட்டன. ஒன்பது எழுத்தாம்; அவைதாம் க ச த ப க்களும் நமவ க்களும் அகரமும் உகரமுமாகிய அவை என்று கூறுவர்.

(உ-ம்) கலம், சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல் உழக்கு எனவும், கழஞ்சு, சீரகம், தொடி,

பலம், நிறை, மா, வரை, அந்தை எனவும் அளவுப்பெயரும் நிறைப் பெயரும் வந்தன. நிறைக்கு உகரமுதற் பெயர்

உளவெனப்பட்ட வென்றதனானே உளவெனப்படா தனவும் உளவென்று கூறி, அவை இம்மி, ஓரடை, ஓராடை, இடா என வரையறை கூருதெனவுங்கொள்க என்பர் உரையாசிரியர்.

ள எக. ஈறியன் மருங்கின் இவையிவற் றியல்பெனக் கூறிய கிளவிப் பல்லா நெல்லாம்
மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி
ஒத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே.

இஃது இவ்வோத்தின் புறனடை

(இ-ள்) உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாய சொற்கள் வருமொழியோடு கூடி நடக்குமிடத்து இம்மொழிகளின் முடிபு இவையெனக்கூறி முடிக்கப்பட்ட சொற்களினது விதியினால், முடியாது நின்ற பலவகை முடிபுகளெல்லாம் உண்மையைத் தலைப்பட்ட வழக்கோடு கூடிப் புணரும் மொழிகளின் நிலைமைக்கண் பொருந்தினவையுரியவாம் என்று.

நில் கொற்ற, நிற் கொற்ற என்பதன்கண் நிலை மொழி திரிந்த உழற்சியும், :துக்கொற்ற, துஞ்ஞெள்ளா என்னும் மிகுதியும், மண்ணு கொற்ற மண்ணுக் கொற்ற மன்னு கொற்ற, மன்னுக் கொற்ற உள்ளு கொற்ற, உள்ளுக் கொற்ற, கொல்லு கொற்ற, கொல்லுக் கொற்ற, எனவரும் புள்ளி யிறுதி முன்னிலைக் கிளவி உகரம் பெற்று வல்லெழுத்தோடு உறழ்தலும், பதக்க நானாழி என அளவுப் பெயர் அக்குச் சாரியை பெறுதலும், வாட்டானை தோற்றண்டை என்பனவற்றின் நெடியதன் முன்னர் ஒற்று தகரம் வருவழிக் கெடாது இயல்பாதலும், சீரகம் அரையென்பது

புணருமிடத்துச் சீரகம் என்பதன்கண் மகரவொற்றும் ககரவொற்றின்மேல் நின்ற அகரஉயிரும் கெட்டுச் சீரகரை எனத்திரிதலும், ஒருமா + அரை இவ்விரண்டும் புணருங்கால் வருமொழி அகரங்கெட்டு ஒருமாரையென முடிதலும், கலம் + அரை என இருசொல்லும் புணருமித்துக் கலரை எனத் திரிந்து முடிதலும், நாகம் + அணை எனும் இருசொல்லும் புணருமிடத்து நாகம் என்பதன் ஈற்று மகரமும் அகரமும் கெட்டு நாகணையென முடிதலும் பிறவும் இப்புறனடையால் அமைவனவாம்

எ.எஉ. பலரறி சொன்முன் யாவர் என்னும்
பெயரிடை வகரங் கெடுதலும் ஏனை
ஒன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை
ஒன்றிய வகரம் வருதலும் இரண்டும்
மருவின் பாத்தியிற் றிரியுமன் பயின்றே.

இது மருஉ முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பலரை அறியும் சொல் முன்னர் வருகின்ற யாவர் என்னும் பெயரிடத்துள்ள வகர உயிர்மெய் கெடுதலும் ஏனை, ஒன்றனையறியுஞ் சொன் முன்னர் வரும் யாது என்னும் வினாமொழியிடை வகரவுயிர்மெய் வருதலும் ஆகிய இரண்டும் மருஉக்களது முடிபினிடத்துப் பயின்று வழங்கும் எ-று.

(உ-ம்) அவர் யார் எனவும், அது யாவது எனவும் வரும்

‘ஒன்றியவகரம்’ என்றதனால் இவ்வகரம் உயிர்மெய் என்பது இனிது புலனாம்.

பயின்று என்றதனால் இச் சொற்கள் யாவர், யாவதது என வருமொழி நிலைமொழியாகிய ஈரிடத்தும் இம்மருஉ முடியினைப் பெறுமெனக் கொள்க.

6, உருபியல்.

வேற்றுமை உருபகளோடு பெயர் புணரும்¹ இயல்பு உணர்த்தினமையின் இஃது உருபியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. பெயரும் அதனோடு புணரும் வேற்றுமையுருபும் ஆகிய அவ்விரண்டிற்கும் இடையே வருஞ் சாரியைகள் இவை என்பதும், 'வேற்றுமை உருபினை ஏற்குங்கால் பெயர்கள் பெறும் இயல்பும் திரிபுமாவன இவை என்பதும் இவ்வியலில் வகுத்து விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

கஎந், அ ஆ உ ஊ ஒ ஔ என்னும்
அப்பால் ஆறன் நிலைமொழி முன்னர்
வேற்றுமை யுருபிற்கு இன்னே சாரியை

இஃது அகர ஆகர உகர ஊகர ஏகர ஔகர வீறுகள் உருபினோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அ, ஆ, உ, ஊ, ஏ, ஔ என்ற அப்பகுதிப் பட்ட ஆறெழுத்தினையும் ஈருகவுடைய நிலைமொழிகளின் முன்னர் வருகின்ற வேற்றுமையுருபிற்கு இடையே வரும் சாரியை இன் சாரியையே எ-று.

(உ-ம்) விளவினை, பலாவினை, கடுவினை, தழுஉவினை, சேவினை, வெளவினை எனவரும், இவ்வாறே ஏனை யுருபுகளையும் ஒட்டுக.

கஎசு. பல்லவை நுதலிய அகர விறுபெயர்
வற்றொடு சிவணல் எச்ச மின்றே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி தகுக்கின்றது

(இ-ள்) பன்மைப் பொருளைக் கருதின பெயர்களின் இறுதி அகரம் வற்றுச் சாரியையோடு பொருந்துதலை ஒழிதல் இல்லை என்று.

(உ-ம்) பலவற்றை, சிலவற்றை, உள்ளவற்றை, இல்லவற்றை என வரும்.

‘எச்சமின்று’ என்றதனால் ஈண்டும் உருபு இன் சாரியை பெற்றே முடியுமென்றும், இன்னும் இதனானே மேல் இன்பெற்றன மகத்தை, நிலாத்தை யெனப் பிற சாரியையும் பெறுமென்றும் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

பல்லவை நுதலியவற்றின்கண் மூன்றாமுருபு சிலவற்றோடு என வற்றுப்பெற்றே முடியுமென்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

கஎரு. யாவென் வினாவும் ஆயியல் திரியாது.

இதுவுமது.

(இ-ள்) யாவென்று சொல்லப்படும் ஆகாரவீற்று வினாப்பெயரிம் உருபொடு புணருங்கால் முற்கூறிய முறையில் திரியாது வற்றுச் சாரியை பெறும் எ-று.

(உ-ம்) யாவற்றை, யாவற்றோடு என வரும்.

கஎள. சுட்டு முதலுகரம் அன்னோடு சிவணி
ஒட்டிய மெய்யொழித் துகரங் கெடுமே.

இதுவுமது.

(இ-ள்) சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய உகரவீற்றுச்சொல் அன்சாரியையோடு பொருந்தித் தான் பொருந்திய மெய்யை நிறுத்தி உகரம் கெடும் எ-று.

(உ-ம்) அதனை, இதனை, உதனை என வரும்.

கஎள. சுட்டுமுத லாகிய ஐயென் இறுதி
வற்றோடு சிவணி நின்றலும் உரித்தே.

இஃது ஐகார வீற்றுள் சிலவற்றுக்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார வீற்றுச் சொல் வற்றுச்சாரியையொடு பொருந்தி நின்றலு முரித்து எ-று.

(உ-ம்) அவையற்றை, இவையற்றை, உவையற்றை என வரும். இங்ஙனம் ஐகாரம் நிற்க வற்று வந்துழி வற்றின் வகாரம் கெட்டு முடிதல் 'வஃகான் மெய்கெட' (கஉஉ) என்பதனால் கூறப்பட்டது.

'நின்றலும் உரித்தே' என்ற உம்மையால், ஐகாரம் நில்லாது கெடுதலும் உரித்தென்பது பெறப்படும். ஐகாரம் கெட்டவழி நின்ற வகரத்தினை வற்றின்மிசையொற்றென்று கெடுத்து, அவற்றை இவற்றை உவற்றை என முடிப்பர் உரையாசிரியர். இங்ஙனம் ஐகாரமும் மெய்யும் கெட்ட சுட்டுப் பெயர்களை "ஐயும் மெய்யும் கெட்ட விறுதி" (எழுத்து கஅங் என்பர் ஆசிரியர்.

நின்றலுமுரித்தே என்னும் உம்மையான் வற்றொடு சிலவுருபின்கண் இன்சாரியை பெற்று நின்றலு முரித்தெனக்கொண்டு, அவையற்றிற்கு அவையற்றின்கண் என நான்காவதும், ஏழாவதும் இன் பெற்று வந்தன வென்றும், வற்றும் இன்னும் உடன்பெறுதலாகிய இவ்விதி ஒன்றென முடித்தலால் பலவற்றிற்கு, பலவற்றின் கண் எனப் பல்லவை நுதலிய அகர வீற்றிற்கும் பொருந்துமென்றும் கூறுவர் நச்சினுர்க்கினியர்.

அவ்விதிப்படி வற்றுச் சாரியையின் முதலெழுத்து ஆகிய வகரமெய் கெட்ட நிலையில் அற்று என நின்றல் பற்றி அதனை அற்றுச் சாரியையெனக் கொண்டார் நன்னூலார் (குத்தரம் 244).

கஎஅ. பாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்
ஆயியல் திரியாது என்மனார் புலவர்
ஆவயின் வகரம் ஐயொடுங் கெடுமே.

இதுவுமது.

(இ-ள்) யாவென்னும் வினாவின்மையுடைய ஐகார வீற்றுச் சொல்லும் முற்கூறிய சுட்டு முதல் ஐகாரம் போல வற்றுப் பெறும் அல்வியல்பில் திரியாதென்று கூறுவர், அவ்வீற்றிடத்து வகரம் ஐகாரத்தோடு கூடக் கெடும் எ-று.

(உ-ம்) யாவற்றை யாவற்றோடு என வரும்.

வகரம் வற்றின் மிசை யொற்றென்று கெடுவதனை ஈண்டுக் கேடு ஓதியவதனால் கரியவை, செய்யவை, நெடியவை குறியவை எனப் பண்புகொள் பெயராய் வரும் ஐகார வீற்றின் வகரம் ஐயொடுங் கெட்டு வற்றுச் சாரியை பெறுதல் தழுவப்பட்டது என்பர் உரையாசிரியர்

(உ-ம்) கரியவற்றை, செய்யவற்றை, நெடியவற்றை, குறியவற்றை எனவரும்.

களக. நீயென் ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்
ஆவயின் னகரம் ஒற்றுகும்மே.

இஃது ஈகார வீற்றுள் ஒரு மொழிக்கு முடிபு கூறு கின்றது.

(இ-ள்) நீயென்னும் ஒருபெயர் தன்மேல் நெடியதாகிய ஈகாரங் குறுகி இகரமாம், அவ்விடத்து னகரம் ஒன்றாய் வந்து நிற்கும்.

நீ யென்பதே பெயர்; நின் என்பது அதன் திரிபென்பார், 'நீயென் ஒருபெயர்' என்றார். நீ என்பதன்கண் நகர மெய்முதலாயினும் அம்மெய்யின்மேல் ஈகாரம் ஏறி உயிர் மெய்யென ஓரெழுத்தாய் நின்ற ஒற்றுமைக்கருதி நகரத் தின்மேல் நின்ற ஈகாரத்தை 'நெடுமுதல்' என்றார். பெய ரொடு வேற்றுமையுருபு புணருங்கால் இடையே சாரியை பெற்று வருதலைக் கூறிவரும் ஆசிரியர், இச் சூத்திரத் தில் னகரம் பெறுதலாகிய எழுத்துப் பேற்றினைக் கூறி

யது, மூன்றும் உருபின்கண் சாரியைபெற்றே வந்த அதிகாரத்தை மாற்றுதற் பொருட்டென்பர் உரையாசிரியர்.

(உ-ம்) நின்னே, நின்னொடு, நினக்கு என வரும்.

இத்திரிபினை.

247. தான் தாம் நாம் முதல் குறுகும், யான் யாம் நீ, நீர், என், எம், நின், நும் ஆம் பிற, குவ்வின் அவ்வரும், தான்காறு இரட்டல.

என்ற சூத்திரத்து நெடுமுதல் குறுகும் மொழிகளோடு சேர்த்துக் கூறினார் நன்னூலார்.

கஅய் ஓகார விறுதிக் கொன்னே சாரியை.

இஃது ஓகாரவீறு இன்னவாறு முடியுமென்கிறது.

(இ-ள்) ஓகார வீற்றிற்கு இடைவருஞ்சாரியை ஒன் சாரியை யாகும்.

(உ-ம்) கோஓனை, கோஓனோடு என வரும்.

‘ஒன்றாக வந்த கோவினை அடர்க்கவந்த’ எனவும் கோவினை, கோவினொடு, ஒவினை, ஒவினொடு, சோவினை சோவினொடு, எனவும் சிறுபான்மை ஓகார விறுதி இன் சாரியையும் பெறுமென்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

ஒ—மதகுநீர் தாங்கும் பலகை. சோ—மதில்

கஅக. அ. ஆ வென்னும் மரப்பெயர்க் கிளவிக் கத்தொடுஞ் சிவனும் ஏழன் உருபே.

இஃது அகர ஆகார வீற்றிற்கு எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அ ஆ என்று சொல்லப்படும் ஈற்றினை யுடைய மரத்தை உணர நின்ற பெயரோடு புணருங்கால் ஏழாமுருத முன்கூறிய இன்சாரியையோ டன்றி அத்துச் சாரியையோடும் பொருந்தும் எ-று.

(உ-ம்) விளவத்துக்கண், பலாவத்துக்கண் என வரும்.

‘வல்லெழுத்து முதலிய’ (எழுத்து கசச) என்பதனால் கண்ணுருபின் முன்னர் வல்லெழுத்து மிக்கது. ‘தெற்றென்றற்றே’ (எழுத்து கஙங) என்ற மிகையால் அத்தின் அகரம் அகரமுனை (ளஉரு) கெடாதாயிற்று என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

கஅஉ. ஞநவென் புள்ளிக் கின்னே சாரியை.

இது புள்ளியீறு சிலவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஞநவென்று சொல்லப்படுகின்ற புள்ளியீறு கட்டு வருஞ் சாரியை இன் சாரியை எ று.

(உ-ம்) உரிஞினை, உரிஞினோடு, பொருநினை, பொருநினோடு என வரும்.

கஅங். சுட்டுமுதல் வகரம் ஐயு மெய்யுங்

கெட்ட விறுதி யிவற்றிரி பின்றே

இது வகரவீறு நான்கனுள் சுட்டு முதல் வகரவீற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய அவ், இவ், உவ் என்னும் வகரவீற்றுச் சொல், ஐகாரமும் அதனால் பற்றப்பட்ட மெய்யும் கெட்டு வற்றுப் பெற்று முடிந்த சுட்டு முதல் ஐகார வீற்றினைப் போன்று வற்றுப் பெற்று முடியும் எ-று.

(உ-ம்) அவற்றை, இவற்றை, உவற்றை என வரும்.

250. வவ்விறு சுட்டிற் கற்றுறல் வழியே.

என்பது நன்னூல்.

கஅச. ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவணும்.

இது தெவ் என்பதன் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வகரவீற்றுச் சொற்கள் நான்கனுள் சொல்லாது ஒழிந்த தெவ் என்னும் வகர வீறு இன் சாரியை பெற்று முடியும் எ-று.

(உ-ம்) தெவ்வீனை, தெவ்வீனொடு என வரும்.

தெவ் என்பது உரிச்சொல் என்றும், உரிச்சொல்லாயினும் ஈண்டுப் படுத்தலோசையாற் பெயராகவைத்து உருபொடுபுணர விதி கூறப்பட்டதென்றும் விளக்கங்கூறுவர் உரையாசிரியர்.

கஅரு. மஃகான் புள்ளிமுன் அத்தே சாரியை.

இது மகரவீறு புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மகரமாகிய புள்ளியீற்றுச் சொல் முன்னர் வருஞ்சாரியை அத்துச் சாரியை எ-று.

(உ-ம்) மரத்தை, மரத்தொடு, நுகத்தை, நுகத்தொடு என வரும்.

அத்தே வற்றே (எழுத்து. கஊ) என்பதனால் ஈற்று மகரமும், அத்தின் அகரம் அகரமுனையில்லை (எழுத்து கஉரு) என்பதனால் சாரியையின் அகரமும் கெட்டுப் புணர்ந்தன.

கஅச. இன்னிடை வருஉ மொழியுமா ருளவே.

இஃது அவ்வீற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மகரவீற்றுச் சொற்களுள் அத்துச் சாரியையேயன்றி இன்சாரியை இடையே வந்து முடியுஞ் சொற்களும் உள எ-று.

(உ-ம்) உருமினை, உருமினொடு, திருமினை, திருமினொடு எனவரும். மார்—அசை.

கஅஎ. நும்மென் இறுதி இயற்கை யாகும்.

இது மகரவீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நும்மென்னும் மகரவீற்று மேற்கூறிய அத்தும் இன்னும் பெருது இயல்பாக முடியும்.

(உ-ம்) நும்மை, நும்மொடு, நுமக்கு, நும்மின், நுமது நுங்கண் என வரும்.

நும் என்பது இயற்கையாகிய மகரவீற்றுச் சொல் லென்பதும், (எழுத்து. ௩௨௫) அஃது அல்வழியில் நீயிர் எனத்திரியும் என்பதும் (எழுத்து ௩௨௬) ஆசிரியர் கருத் தாகலின், 'நும்மென்னிறுதி' என இதனை இயல்பீருக வைத்து ஒதினார்.

கஅஅ. தாம்நாம் என்னும் மகர இறுதியும்
யாமென் இறுதியும் அதனோ ரன்ன
ஆ எ ஆகும் யாமென் இறுதி
ஆவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும்
ஏனை யிரண்டும் நெடுமுதல் குறுகும்.

இது மகர ஈற்றுள் முற்கூறிய முடிபு ஒவ்வாதன வற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) தாம், நாம் என்னும் மகரவீற்றும், யாம் என்னும் மகரவீற்றும் நும்மென்னும் மகரவீற்று போல அத்தும் இன்னும் பெருது முடிதலையுடைய. யாமென் னும் மகரவீற்றுச் சொல்லில் ஆகாரம் எகரமாம். அவ்

விடத்து யகரமாகிய மெய் கெடுதல் வேண்டும். தாம் நாம் என்னும் இரண்டும் நெடுமுதல் குறுகித் தம் நம் என நிற்கும் எ-று.

(உ-ம்) தம்மை, நம்மை, எம்மை என வரும்.

கஅக. எல்லாம் என்னும் இறுதி முன்னர்
வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும்
உம்மை நிலையும் இறுதி யான.

இது மகரவீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எல்லாம் என்னும் மகரவீற்றுச் சொல் முன்னர் அத்தும் இன்னும் அன்றி வற்றென்சாரியை வந்து முடியும்; ஆண்டு உம்மென்னும் சாரியை இறுதிக் கண் நிலைபெறும் எ-று.

எல்லாம் என்பதன் மகரம் வற்றின் மிசை ஒற்றென்று கெடுக்கப்படும்.

(உ-ம்) எல்லாவற்றையும், எல்லாவற்றினும், எல்லாவற்றுக்கண்ணும் எனவரும்.

‘முற்ற’ என்றதனால் எல்லாவற்றெடும் என மூன்றும் உருபின்கண்ணும், எல்லாவற்றுக்கும் என நான்காம் உருபின்கண்ணும், எல்லாவற்றதும் என ஆறாம் உருபின்கண்ணும் முற்றுகரத்தின் முன் வரும் உம் என்பதன் உகரக்கேடு கொள்ளப்படும் என்பர் உரையாசிரியர்.

ககூ. உயர்திணை யாயின் நம்மிடை வருமே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப்பிறிது விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எல்லாம் என நின்ற மகரவீற்று விரவுப் பெயர் உயர்திணைக்கண் வருமாயின் நம்மென்னும் சாரியை இடை வந்து புணரும் எ-று.

(உ-ம்) எல்லா நம்மையும், எல்லா நம்மோடும் எனவரும்.

இங்ஙனம் கூறவே, எல்லாம் என்னும் விரவுப்பெயர் அஃறிணையாய் நின்று உருபொடு புணருமிடத்து முற் கூறியபடி இடையே வற்றுச்சாரியைபெறும் என்ற ராயிற்று. எல்லாம் என்னும் விரவுப்பெயர் அஃறிணைக்கண் வருமாயின் இடையே வற்றுச்சாரியையும் உயர்திணைக்கண் வருமாயின் இடையே நம்முச்சாரியையும் பெற்று அவ்வீரிடத்தும் இறுதியில் உம்முச்சாரியை பெறும் என்பதாம்.

நம்முச் சாரியை பெறுமிடத்து எல்லாம் என்னும் சொல்லின் ஈற்று மகரம், மேற் சூத்திரத்துச் சொல்லிய வற்றின்மிசை யொற்றென்று கெடுத்த அதிகாரத்தாற் கெடுக்கப்படுமென்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

245. எல்லாம் என்பது இழிதிணையாயின்
அற்றொ டுருபின் மேலும் முறமே
அன்றேல் நம்மிடை யடைந்தற் றாகும்.

என்ற சூத்திரத்தால் இப்பொருளை நன்னூலார் மேற்கொண்டு கூறியுள்ளார். ஆசிரியர் வற்றுச்சாரியை யெனக் கூறியதனை நன்னூலார் அதன் வகரமெய் சில விடத்துக் கெட்டுவருதல் கொண்டு அற்றுச்சாரியை யாகத்திரித்துக் கூறினமை காண்க.

ககுக. எல்லாரு மென்னும் படர்க்கை யிறதியும்
எல்லீரு மென்னும் முன்னிலை யிறதியும்
ஒற்றும் உகரமும் கெடுமென மொழிப
நிற்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி
உம்மை நிலையும் இறுதி யான
தம்மிடை வருஉம் படர்க்கை மேன
நும்மிடை வருஉம் முன்னிலை மொழிக்கே.

இது மகரவீற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எல்லாரும் என்னும் மகரவீற்று உயர்திணைப் படர்க்கைப் பெயரும், எல்லீரும் என்னும் மகரவீற்று உயர்திணை முன்னிலைப் பெயரும் மகரவொற்றும் அதன் முன்னின்ற உகரமுங்கெட்டு முடியுமென்று சொல்லுவர் புலவர். அவ்வுகரங் கெடுவழி அதனால் ஊரப்பட்ட ரகர வொற்றுக் கெடாது முடிதல் வேண்டும். அவ்விரு மொழிக்கும் இறுதிக்கண் உம்முச் சாரியை நிலைபெறும். படர்க்கையிடத்துத் தம்முச் சாரியை இடைவரும். முன்னிலை மொழிக்கு நும்முச்சாரியை இடைவரும் எ-று.

(உ-ம்) எல்லார் தம்மையும், எல்லார் தம்மொடும், எல்லீர் நும்மையும், எல்லீர் நும்மொடும் எனவரும்.

‘படர்க்கை’ ‘முன்னிலை’ என்ற மிகுதியால் கரியே நம்மையும், கரியே நம்மொடும் என மகரவீற்றுத் தன்மைப் பெயர் இடைக்கண் நம்முச் சாரியையும் இறுதியில் உம்முச் சாரியையும் பெறும் என்பர் உரையாசிரியர்.

இம் மகரவீற்று உயர்திணை முடிபினை,

249. எல்லாரு மெல்லீரு மென்பவற் றும்மை,
தள்ளி மிரலே தம்நும் சாரப்
புல்லு முருபின் பின்ன ரும்மே.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினர் நன்னூலார்.

ககஉ. தான்யான் என்னும் ஆயி ரிறுதியும்
மேன்முப் பெயரொடும் வேறுபா டிலவே.

இது மகரவீற்றுட்சிலவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) தான் யான் என்று சொல்லப்பட்ட அவ் விரண்டு மகரவீற்றும் மேல் மகரவீற்றுட் கூறிய தாம் நாம் யாம் என்னும் மூன்று பெயரொடும் வேறுபாடின்றித் தான் என்பது ‘தன்’ எனக் குறுகியும், யான் என்பதன் கண் ஆகாரம் எகரமாகி யகரவொற்றுக்கெட்டு ‘என்’ எனத் திரிந்தும் முடியும் எ-று.

(உ-ம்) தன்னை, என்னை என வரும்.

இங்ஙனம் தாம், தான், நாம் முதல் குறுகுதலையும், யாம், யான் என்பதில் யகர மெய் கெட்டு ஆகாரம் எகரமாய்த் திரிதலையும், நீ நெடுமுதல் குறுகி னகர வொற்றுப் பெற்று நின் என வருதலையும்,

247. தான் தாம் நாம் முதல் குறுகும் யான் யாம்
நீ நீர் என் எம் நின் நுமாம் பிற
குவ்வின் அவ்வரும் நான்காறு இரட்டல்.

என்ற சூத்திரத்தால் பவணந்திமுனிவர் தொகுத்துக் கூறினமை முன்னரும் விளக்கப்பட்டது.

ககந. அழனே புழனே ஆயிரு மொழிக்கும்
அத்தும் இன்னும் உறழத் தோன்றல்
ஓத்த தென்ப உணரு மோரே.

இதுவுமது.

(இ-ள்) அழன், புழன் ஆகிய அவ்விரு மொழிக்கும் அத்துச் சாரியையும் இன் சாரியையும் மாறிவரத்தோன்று தலைப் பொருந்நிற்றென்பர் அறிவோர் எ-று.

அழன் + அத்து + ஐ = அழத்தை; புழன் + அத்து + ஐ = புழத்தை
இன் + ஐ = அழனினை; இன் + ஐ = புழனினை

என வரும்.

அழன் - பிணம். புழன் என்பதன் பொருள் நன்கு விளங்கவில்லை.

அத்துச் சாரியையொடு புணருமிடத்து நிலைமொழி யீற்று னகரம் 'அத்தேவற்றே' (எழுத்து. ககந) என்ற விதிப்படி அத்தின்மிசை யொற்றென்று கெட்டுமுடிந்தது.

இச் சூத்திரத்துத் 'தோன்றல்' என்றதனால் எவன் எனவரும் னகரவீற்று வினாச்சொல்லை எவன் என்றும்

என் என்றும் நிறுத்தி வற்றுக் கொடுத்து வேண்டுஞ் செய்கைசெய்து எவற்றை, எவற்றொடு எனவும், எற்றை, எற்றொடு எனவும் முடித்தல் பொருந்தும் என்றும், 'ஒத்தது' என்றதனால் எகின் என வரும் நகரவீற்றுச் சொல் உருபொடு புணருங்கால் அத்தும் இன்னும் பெற்று எகினத்தை, எகினினை எனவும், எகினத்தொடு எகினினொடு எனவும் முடியுமென்றும் கொள்வர் உரையாசிரியர்.

ககசு. அன்னென் சாரியை யேழன் இறுதி
முன்னர்த் தோன்றும் இயற்கைத் தென்ப.

இது முகாரவீற்று எண்ணுப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அன் என்னும் சாரியை ஏழென்னும் எண்ணுப் பெயரின் முன்னே தோன்றுமியல்பினை யுடைத்தென்பர் ஆசிரியர்.

(உ-ம்) ஏழனை, ஏழனின், ஏழற்கு என வரும்.

இச்சூத்திரத்தும் 'ஏழன் இறுதி' என அன் சாரியை பெற்றமை காண்க.

ககரு. குற்றிய லுகரத் திறுதி முன்னர்
முற்றத் தோன்றும் இன்னென் சாரியை.

இது குற்றுகரத்திற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) குற்றியலுகரமாகிய ஈற்றின் முன்னர் இன்னென்னுஞ் சாரியை முடியத் தோன்றும் எ-று.

(உ-ம்) நாகினை, நாகினொடு, வரகினை, வரகினொடு என வரும். ஏனையவற்றொடும் இவ்வாறே இயைத்துரைக்க.

'முற்ற' என்றதனால் 'வழக்கத்தாற் பாட்டாராய்ந்தான்' கரியதனை என முறையே அத்தும் அன்னுமாகிய பிறசாரியை பெறுவனவுங் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

ககசு. நெட்டெழுத் திம்பர் ஒற்றுமிகத் தோன்றும்
அப்பால் மொழிக ளல்வழி யான.

இது மேற் கூறியவற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது
விலக்குகின்றது.

(இ-ள்) நெட்டெழுத்தின் பின்னர் வருகின்ற குற்
றுகரங்கட்கு இனவொற்று மிகத்தோன்றும்; அங்ஙனம்
ஒற்றுமிகத் தோன்றாத கசதபக்கள் ஈருகிய மொழிகள்
அல்லாதவிடத்து எ-று.

எனவே டகார நகாரங்களை யூர்ந்த குற்றுகர மொழி
களே ஒற்று இரட்டிப்பன எனக் கொள்க.

இவ்வாசிரியர் ஒத்த வொற்றை இனவொற்றென்றும்
ஒத்தவொற்று இரட்டுதலை இனவொற்று மிகுதலென்
றும் கூறினமை காண்க.

(உ-ம்) யாட்டை, யாட்டொடு, யாற்றை, யாற்றொடு
என வரும்.

நாகு, காசு, போது, காபு என்றற்போல்வன
அப்பால் மொழிகள் எனவும், அவை இனவொற்று மிகா
வாயின எனவும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

ககஎ. அவைதாம்

இயற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப

இஃது எய்தியது விலக்கியது.

(இ-ள்) அங்ஙனம் இன வொற்று மிகுவனதாம்
இன் சாரியை பெறுது இயல்பாக முடியுஞ் செயற்கையை
யுடைய வென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

முன் சூத்திரத்திற் காட்டியன சாரியை பெருமை
காண்க.

‘செயற்கைய’ என்றதனால் இனவொற்று மிக்கன யாட்டினை, யாட்டினொடு, எனச் சிறுபான்மை இன் பெறு தலும் கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.

‘செயற்கைய’ என்ற மிகையானே நெடிற் ரெடர்க் குற்றியலுகரத்திற்கே யன்றி உயிர்த் தொடர்க் குற்றிய லுகரத்திற்கும் முயிற்றை, முயிற்றொடு என இவ்விதி கொள்ளப்படும் என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

ககஅ. எண்ணின் இறுதி அன்னொடு சிவணும்.

இது குற்றுகர வீற்று எண்ணுப் பெயர் முடிபு கூறு கின்றது.

(இ-ள்) எண்ணுப் பெயர்களினது குற்றுகர வீறு அன்சாரியையொடு பொருந்தும்.

(உ-ம்) ஒன்றனை, ஒன்றொடு, இரண்டனை, இரண்ட னொடு, என அவ்வீற்று எல்லா எண்ணும் எல்லா உருபொடும் கூடும்.

ககக. ஒன்று முதலாகப் பத்தூர்த்து வருஉம்
எல்லா வெண்ணுஞ் சொல்லங் காலே
ஆனிடையரினும் மான மில்லை
அஃதென் கிளவி யாவயிற் கெடுமே
உய்தல் வேண்டும் பஃகான் மெய்யே.

இதுவுமது.

(இ-ள்) ஒன்று முதலாக எட்டிற்கு நின்ற எண் களின் மேலே பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயர் ஏறி வரு கின்ற ஒருபது முதலான எல்லா எண்களையும் முடிபு சொல்லங் காலத்து முற்கூறிய அன்சாரியையே யன்றி ஆன் சாரியை இடையே வரினும் குற்றமில்லை. ஆன் பெற்றுழிப் பஃது என்னும் எண்ணிடத்து அஃது என் னும் சொல் கெட்டுப்போம். அவ் அகரத்தான் ஊரப் பட்ட மெய் கெடாது நின்றல் வேண்டும் என்று.

(உ-ம்) ஒரு பஃது : இருபஃது முதலாகக் குற்றியலுகரப் புணரியலுள் விதித்தவாறே நின்று அஃதென்பது கெட்டுப் பகர வொற்றுக் கெடாது நின்று ஆன்சாரியை பெற்று ஒரு பஃது + ஐ = ஒருபாணை, இரு பஃது + ஐ = இருபாணை என எல்லாவரு பொடும் கூடி நின்றவாறு காண்க.

ஆசிரியர், 'ஒன்பான் முதனிலை' (சகூந) 'ஒன்பாற் கொற்றிடை மிகுமே' (சஎரு) என ஒன்பஃது என்பதன் கண் பகரத்துள் அகரம் பிரித்து அஃதென்பது கெடுத்து ஆன்சாரியை கொடுத்து ஒன்பது என்பதற்கும் இவ்விதி உண்டென்பதனை உடம்பொடு புணர்த்துக்கூறியுள்ளார். எனவே ஒன்பஃது என்னும் எண்ணுப் பெயர் உருபோடு புணருமிடத்தும் ஒன்பாணை ஒன்பானொடு என ஆன்சாரியை பெறுமென்றாயிற்று.

இங்ஙனம் இவ்வெண்ணுப் பெயர்கள் ஆன்சாரியை பெற்று முடிதலை,

249. ஒன்று முதல் எட்டிரும் எண்ணூர்
பத்தின் முன் ஆன்வரிற் பவ்வொற் றெழியமேல்
எல்லா மோடும் ஒன்பது மிற்றே.

என்ற சூத்திரத்தாற் குறிப்பிட்டார் நன்னூலார்.

'ஆனிலை வரினும்' என்ற எதிர்மறை உம்மையால், ஆன்சாரியை பெறுது ஒருபஃதனை, இருபஃதனை என இவ்வாறு வருதலுங் கொள்ளப்படும் என்பது நச்சினூர்க் கினியர் கருத்தாகும்.

உள. பாதென் இறுதியுஞ் சுட்டு முதலாகிய
ஆய்த இறுதியும் அன்னொடு சிவணும்
ஆய்தங் கெடுதல் ஆவயி னான.

இஃது எண்ணுப் பெயரல்லாத குற்றுகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) யாது என வரும் குற்றுகர வீறும் சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர வீறும் அன்சாரியையொடு பொருந்தும்; அவ்விடத்து ஆய்தங் கெடும் எ-று.

சுட்டு முதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுகரம் ஆய்தங் கெட்டு அன்சாரியை பெறும் என்பதனை,

251. சுட்டின்முன் ஆய்தம் அன்வரிற் கெடுமே.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார் நன்னூலார்.

உளக. ஏழ் நுருபிற்குத் திசைப்பெயர் முன்னர்ச் சாரியைக் கிளவி இயற்கையு மாகும் ஆவயின் இறுதி மெய்யொடுங் கெடுமே.

இதுவும் குற்றுகர வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு ஏழாம் உருபொடு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) திசைப் பெயர்களின் முன்னர் வந்த கண்ணென்னுருபிற்கு முடிபு கூறுங்கால் முற்கூறிய இன்சாரியை யாகிய சொல் நின்று முடிதலேயன்றி இயல்பாயும் முடியும். அங்ஙனம் இயல்பாயவழித் திசைப்பெயர் இறுதிக் குற்றுகரம் தன்னாலுரப்பட்ட மெய்யொடும் கெடும் எ-று.

(உ-ம்) வடக்கின் கண், கிழக்கின் கண், தெற்கின் கண், மேற்கின் கண், எனவும், வடக்கண், கிழக்கண், தெற்கண், மேற்கண் எனவும் வரும். இன்பெறும்வழிக் குற்றியலுகரம் கெடாது நின்றல் 'குற்றியலுகரமு மற்றென மொழிப' (எழுத்து-ளாடு) என்னுஞ் சூத்திரவுரையுள் விளக்கப்பட்டது. ஆண்டுக் காண்க.

கீழ் சார், கீழ்புடை, மேல் சார், மேல்புடை, தென் சார், தென்புடை, வட சார், வடபுடை, என இவ்வாறு சாரியை பெறுது முடிவன வெல்லாம் 'ஆவயின்' என்றதனால் இச்சூத்திரத்தில் தழுவிக் கொள்ளப்படும்.

உளஉ. புள்ளி யிறுதியும் உயிரிற் கிளவியும்
 சொல்லிய அல்ல ஏனைய வெல்லாம்
 தேருங் காலை உருபொடு சிவணிச்
 சாரியை நிலையுங் கடப்பா டிலவே.

இஃது இவ்வோத்தின் புறனடை.

(இ-ள்) புள்ளியீற்றுச் சொல்லும் உயிரீற்றுச் சொல்லும் என முடிபு சொல்லியவை யல்லாத ஒழிந்தவையெல்லாம் ஆராயுங்காலத்து உருபுகளொடு பொருந்தி சாரியை நின்று முடியும் நியதியை யுடையவல்ல எ-று.

‘சாரியை நிலையுங் கடப்பாடில’ எனவே அவையெல்லாம் சாரியை பெற்றும் பெருதும் வரும் என்பதாம்.

புள்ளியீற்றுள் சொல்லாது ஒழிந்தன ணயரலள என்னும் ஐந்துமாம். உயிருள் இகரம் சொல்லாதொழிந்தது.

(உ-ம்) மண் + இன் + ஐ = மண்ணினை, மண்ணை, வேய் + இன் + ஐ = வேயினை; வேயை.

நார் + இன் + ஐ = நாரினை; நாரை, கல் + இன் + ஐ = கல்வினை; கல்லை.

முள் + இன் + ஐ = முள்ளினை, முள்ளை; கிளி + இன் + ஐ = கிளியினை, கிளியை என வரும்.

இனித் தேருங்காலை என்றதனானே உருபுகள் நிலைமொழியாக நின்று தம் பொருளொடு புணரும் வழி வேறுபடும் உருபீற்றுச் செய்கையெல்லாம் ஈண்டு முடிப்பர் உரையாசிரியர்.

7. உயிர் மயங்கியல்

உயிரீறு நின்று வன்கணத்தோடும் சிறுபான்மை ஏனைக் கணத்தோடும் மயங்கிப் புணருமாறு கூறினமையின் உயிர்மயங்கியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மயங்குதல்-கலத்தல். உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகிய உயர்திணைப் பெயர்கள் அல்வழி வேற்றுமையாகிய எல்லாவிடத்தும் இயல்பாமெனவும், ஒரோவழி அஃறிணை விரவுப்பெயர் இயல்பாவனவுளவெனவும் தொகைமரபில் விதந்து கூறிய ஆசிரியர், அவையொழிந்த உயிரீற்று அஃறிணைப் பெயர்களையும், ஏனை வினைமுற்று வினையெச்சம் பெயரெச்சங்களையும் ஈண்டு உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டு, அகரமுதல் ஓளகாரம்வரை அவற்றை நெடுங்கணக்கு முறையான் வைத்துணர்த்துகின்றார். இவ்வியலில் 93-சூத்திரங்கள் உள்ளன. அவற்றுட் பல மாட்டேற்று முறையில் அமைந்தனவாகும். ஈற்றுவகையாற்கூறப்பட்ட விதிகளெல்லாம் வல்லெழுத்து மிகுவன, இயல்பாவன, மெல்லெழுத்து மிகுவன, உயிர்மிக வருவன, நீட வருவன, குறுகவருவன, சாரியை பெறுவன, பிறவாறு திரிவன என்னும் இவ்வகைப் பகுப்புக்களுள் அடங்குவனவாம். இவ்வகையால் ஒத்த விதியினவாகிய சூத்திரங்களைத் தொகுத்து நோக்குதல் இன்றியமையாததாகும். முதன் முதல் அ, இ, உ என்னுஞ் சுட்டின்முன் நாற்கணமும் புணர்தல் ஈண்டு நோக்கத்தக்கதாகும்.

மூன்று சுட்டின் முன்னும் நாற்கணமும் புணர்தல்

அ, இ, உ என்னும் மூன்று சுட்டும் வல்லெழுத்து வருவழி வந்த வல்லெழுத்து மிக்கு முடியுமென்பதனை முறையே இவ்வதிகாரத்து உாச, உஙசு, உருரு-ஆம் சூத்திரங்களிற் கூறுவர் ஆசிரியர். அகரத்தின் முன்னர் ஞ ந ம வென்னும் மெல்லெழுத்துக்களை முதலாகவுடைய மொழிகள் வருமிடத்து வந்த மெல்லொற்று மிக்குமுடிதலும், யகரமும் வகரமும் உயிர்முதன் மொழிகளும் வரு

மிடத்து வகர வொற்று மிக்கு முடிதலும், செய்யுளுட்
சுட்டு நீண்டு முடிதலும் உளவாம். இவ்விதிகளை,

உாடு. சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றின்
ஒட்டிய வொற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

உாசு. யவ முன்வரினே வகர மொற்றும்.

உாஎ. உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது.

உாஅ. நீட வருதல் செய்யுளு ஞரித்தே.

என வருஞ் சூத்திரங்களால் ஆசிரியர் உணர்த்தி
யுள்ளார். அகரச் சுட்டிற்குக்கூறிய இவ்விதிகளை,

உநஅ. சுட்டினியற்கை முற்கிளந் தற்றே.

என்ற சூத்திரத்தால் இகரச் சுட்டிற்கும்,

உருசு. ஏனவை வரினே மேனிலை யியல.

என்ற சூத்திரத்தால் உகரச் சுட்டிற்கும் மாட்டேற்
றிக் கூறியுள்ளார்.

எனவே மூன்று சுட்டின் முன்னரும் உயிரும் யகர
மும் வரின் வகர வொற்றும் க, ச, த, ப, ஞ, ந, ம, வ
என்பன வரின் வந்த வெழுத்துக்களும் மிகுமென்பதாம்.

மேற் கூறிய சூத்திரங்களால் தொல்காப்பியஞர்
கூறிய இவ்விதிகளை,

163. எகர வினாமுச் சுட்டின் முன்னர்
உயிரும் யகரமு மெய்தின் வவ்வும்
பிறவரின் அவையுந் தூக்கிற் சுட்டு
நீளின் யகரமுந் தோன்றுதல் நெறியே.

என வரும் ஒரு சூத்திரத்தால் தொகுத்துரைத்தார்
நன்னூலார்.

1. வல்லெழுத்து மிகுவன

உாந். அகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யல்வழிக் கசதபத் தோன்றிற்
றத்த மொத்த வொற்றிடை மிகுமே.

இச்சூத்திரம் அகரவீற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண்
வன்கணத்தோடு புணருமாறு கூறுகிறது.

(இ-ள்) அகரமாகிய இறுதியையுடைய பெயர்ச்
சொல்லின் முன் வேற்றுமையல்லாத விடத்துக் க ச த ப
முதல்மொழிகள் வருமொழியாய்த் தோன்றுமாயின் தத்
தமக்குப் பொருந்தின அக் க ச த ப க்களாகிய ஒற்று
இடைக்கண் மிகும் எ-று.

(உ-ம்) விளக்குறிது, நுணக்குறிது, அதக்குறிது, சிறிது,
தீது பெரிது என வரும்.

க ச த ப மிகுதலாகிய இவ்விதியினை,

உகசு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

உஉக. ஆகார விறுதி அகர வியற்றே.

உஉரு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

உசக. ஈகார விறுதி ஆகார வியற்றே.

உருஉ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

உருச. உகர விறுதி அகர வியற்றே.

உருக. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

உசுச. ஊகார விறுதி ஆகார வியற்றே.

உசுசு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

உஎச. ஏகார விறுதி ஊகார வியற்றே.

உஎசு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

உஅக. ஓகார விறுதி ஏகார வியற்றே.

உகஉ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

ஓகரம் வருதல் ஆவயி னான.

என வரும் சூத்திரங்களால் முறையே அகர வீற்று வேற்றுமைப்பெயர்க்கண்ணும், ஆ ஈ உ ஊ ஏ ஓ ஈற்று அல்வழி வேற்றுமைப் பெயர்க் கண்ணும் மாட்டெறிந்து கூறினார்.

மேல், தொகை மரபினுள் இகர ஐகார வீற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் வல்லெழுத்து வருமிடத்து மிகாது இயல்பாதலும், மிகுதலும், உறழ்தலுமாகிய மூவகை நிலையவென்று கூறினார். ஈண்டு அல்வழியை விலக்கி, இகர ஐகாரமாகிய அவ்விரு வீற்றுப் பெயர்களும் வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகப் பெறுமென்பதனை,

உஙரு. இகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

உஅய. ஐகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

என வரும் இரண்டு சூத்திரங்களாலும் உணர்த்தினார். ஒளகார வீற்றுப் பெயர் அல்வழி வேற்றுமையாகிய ஈரிடத்தும் வல்லெழுத்து மிகுதலோடு அவ்விரு வழியும் உகரம் பெற்று முடியுமென்பதனை,

உகரு. ஒளகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
அவ்வழியானும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை யின்றே
அவ்விரு வீற்றும் உகரம் வருதல்
செவ்விதென்ப சிறந்தசி னோரே.

என்ற சூத்திரத்தாற் குறிப்பிட்டார். எனவே இகர ஐகாரம் நீங்கலாக ஏனைய உயிரீற்றுப் பெயரெல்லாம் அல்வழி வேற்றுமையாகிய ஈரிடத்தும் வல்லெழுத்து மிகப்பெறுமென்பதும் இகர ஐகார வீற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகப்பெறு மென்பதும் கூறினாராயிற்று. 'எகர ஓகரம் பெயர்க்கீருகா' எனப் பின்னர்க் கூறுவாராகலின் அவ்விருகளுக்கு இவ்விதி அமையாதென்பது கொள்ளப்படும்.

(உ-ம்)

அல்வழி

வேற்றுமை

நுணக்குறிது சிறிது, தீது, பெரிது. இருவிளக் கொற்றன்,
சாத்தன், தேவன், பூதன்.
மூங்காக்கடிது ,, ,, ,, மூங்காக்கால், செவி, தலை,
புறம்.

..... கிளிக்கால், சிறகு, தலை, புறம்
நுக்கடிது ,, ,, ,, நுக்கால், சிறகு, தலை, புறம்.
கடுக்குறிது ,, ,, ,, கடுக்காய், செதிள், தோல், பூ
கொண்மூக்கடிது ,, ,, ,, கொண்மூக்குழாம், செலவு,
தோற்றம், பெருமை.
ஏக்கடிது ,, ,, ,, ஏக்கடுமை, சிறுமை, தீமை,
பெருமை

..... யானைக்கோடு, செவி, தலை,
புறம்.
ஓஓக்கடிது ,, ,, ,, ஓஓக்கடுமை, சிறுமை,
தீமை, பெருமை.
கௌவுக்கடிது ,, ,, ,, கௌவுக்கடுமை, சிறுமை,
தீமை, பெருமை.

அல்வழியில் வ ல் லெ மு த் து மிகும் உயிரீற்றுச்
சொற்கள்:

உாச. வினையெஞ்சு கிளவியும் உவமக் கிளவியும்
எனவெ னெச்சமும் சுட்டி னீறுதியும்
ஆங்க வென்னும் உரையசைக் கிளவியும்
ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகுமே.

என அகர வீற்றிலும்,

உஉஉ. செய்யா வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர்.

என ஆகார வீற்றிலும்,

உநக. இனியணியென்னும் காலையு மிடனும்
வினையெஞ்சு கிளவியும் சுட்டு மன்ன.

உநக. பதக்குமுன் வரினே தூணிக் கிளவி
முதற்கிளந் தெடுத்த வேற்றுமை யிபற்றே.

என இகர வீற்றிலும்,

உநக. இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகுஉம்
உடனிலை மொழியு முளவென மொழிப.

என ஈகார வீற்றிலும்,

உநக. சுட்டின் முன்னரும் அத்தொழிற் றுகும்.

என உகர வீற்றினும்,

உசுந. வினையெஞ்சு கிளவிக்கு முன்னிலை மொழிக்கும்
நினையுங் காலே யவ்வகை வரையார்.

என ஊகார வீற்றினும் அவ்வழியில் வல்லெழுத்துமிகும்
சொற்களை ஆசிரியர் விதந்து கூறியுள்ளார்.

இச்சூத்திரங்களால் அகர வீற்றுள், வினையெச்சமும்
அவ்வீற்று உவமச் சொல்லும் 'என' வென்னும் வாய்
பாட்டு எச்சமும் அகரச் சுட்டும் ஆங்கவென்னும் உரை
யசைச் சொல்லும், ஆகார வீற்றுள், செய்யாவென்னும்
வாய்பாட்டு வினையெச்சமும், இகரவீற்றுள், இனி அணி
என்ற இரு சொற்களும், இகரவீற்று வினையெச்சமும்,
இகரச் சுட்டும், பதக்கென்னும் வருமொழியோடு புண
ரும் தூணியென்னும் சொல்லும், ஈகாரவீற்றுள்
மேலிடத்தை யுணர்த்தும் மீயென்னும் சொல்லும், உகர
வீற்றுள் உகரச் சுட்டும், ஊகார வீற்றுள் வினையெச்
சமும், முன்னிலை மொழியும், அவ்வழிக்கண் கசதப
முதல்மொழி வருமிடத்து வந்த வல்லெழுத்துக்கள் மிகப்
பெறும் என்ற ஒரேவிதி கூறப்பட்டமை காண்க.

(உ-ம்) அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், உக்கொற்றன் என முன்று சுட்டின் முன்னும் வருமொழி வல்லெழுத்துக்கள் மிக்கன.

உணக் கொண்டான், உண்ணக் கொண்டான், தேடிக் கொண்டான், உப்பின்றிப் புற்கை யுண்டான், உண்ணாக் கொண்டான் என அ ஆ இ ஊ என்னும் நான்கு ஈற்று வினையெச்சத்தின் முன்னும் வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கன.

புலிபோலக் கொன்றான், கொள்ளெனக் கொண்டான், ஆங்கக் குயிலும் மயிலும் காட்டி, என முறையே உவமச் சொல்லும், எனவென் எச்சமும். ஆங்கவென்னும் உரையசையுமாகிய அகர வீற்றிடைச் சொன் முன்னர் வல்லெழுத்து மிக்கன.

இனிக் கொண்டான், அணிக் கொண்டான், தூணிப் பதக்கு என இகர வீற்றுள் எடுத்தோதியனவற்றுள் வல்லெழுத்து மிக்கன.

மீக்கோள், மீப்போர்வை என்பன வல்லெழுத்து மிக்கு உடன் நிற்கும் மொழிகளாம். உண்ணாக்கொற்று. உண்ணாச்சாத்தா என ஊகார வீற்று முன்னிலைக்கண் வல்லெழுத்து மிக்கன.

இங்ஙனம் உயிரீற்றுச் சொற்களிற் பெரும்பாலன வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலையுணர்ந்த நன்னூலார், இவ்விதிகளெல்லாவற்றையும் தொகுத்து,

165. இயல்பினும் விதியினும் நின்ற வுயிர்முன் கசதப மிகும் விதவாதன மன்னே.

என ஒரே சூத்திரத்திற் பொதுவிதியாக அடக்கிக் கூறினார்.

இனி அல்வழியில் அகர வீற்று ஈரெழுத்தொரு மொழியாகிய பல, சில என்பன தம்முள் தாம் வருமிடத்து வல்லெழுத்துப் பெற்றும் இயல்பாயும் வருவன. இவ்வுறழ்ச்சி முடிபினை,

உகநு. வல்லெழுத் தியற்கை உறழத் தோன்றும்.
என்பதனாற் கூறினார் தொல்காப்பியனார்.

(உ-ம்) பல பல, சில சில எனவும், பலப்பல, சிலச் சில எனவும் வரும். பல, சில என்னும் இவ்விரு சொல்லும் தம்முள் தாம் வருமாயின் இயல்பாகலும், மிகுதலும் நிலை மொழியீற்று அகரம் கெட லகரம் றகரமாதலும், இவற்றின்முன் பிற மொழிகளுள் யாதானு மொன்று வரின் அகரம் நின்றலும் நீங்கலும் ஆகிய இவ்வேறு பாடுகள் வழக்கிலும் செய்யுளிலும் பெருகின. இவற்றை நன்னூலார்,

170. பல சில வெனுமிவை தம்முன் தாம் வரின்
இயல்பு மிகலும் அகரம் ஏக
லகரம் றகரமாகலும் பிற வரின்
அகரம் விகற்ப மாகலு முளபிற.

என்ற சூத்திரத்தில் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

2. இயல்பாவன

அல்வழியில் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாகும் உயிரீறுகளை யுணர்த்தப் போந்த தொல்காப்பியனார்,

உாய. அன்ன வென்னும் உவமக் கிளவியும்
அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியும்
செய்ம்மன வென்னுந் தொழிவிறு சொல்லும்
ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியும்
செய்த வென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும்
செய்யிய வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்

அம்ம வென்னும் உரைப்பொருட் கிளவியும்
பலவற் றிறுதிப் பெயர்க்கொடை யுளப்பட
அன்றி யனைத்தும் இயல்பென மொழிப.

என வரும் குத்திரத்தால் அகரவீற்றுள் இயல்பாவன
வற்றை உணர்த்தினார்.

(இ-ள்) அன்ன வென்று சொல்லப்படும் உவம வரு
பாகிய இடைச் சொல்லும், அண்மையிலுள்ளாரை
அழைக்கும் விளியாகிய நிலைமையையுடைய அகரவீற்று
உயர்திணைப் பெயர்ச் சொல்லும், செய்ம்மன என்னும்
வினைச் சொல்லும், ஏவலைக் கருதிய வியங்கோளாகிய
அகரவீற்று வினைச்சொல்லும், செய்த வென்னும்
பெயரெச்சமாகிய வினைச் சொல்லும், செய்யிய என்னும்
வினை யெச்சமாகிய வினைச் சொல்லும், உரையசைப்
பொருண்மையினையுடைய அம்மவென்னும் இடைச்
சொல்லும், பன்மைப் பொருளில் வரும் அகரவீற்றுப்
பலவறி சொல்லுமாகிய அவ்வனைத்தும் (வருமொழி வல்
லெழுத்து மிகாது) இயல்பாய் முடியும் என்பதாம்.

(உ-ம்) பொன்னன்ன குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி,
ஊர கேள், செல், தா, போ

உண்மன குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி

செல்க ,, ,, ,, ,,

உண்ட ,, ,, ,, ,,

(எதிர் மறை) உண்ணாத ,, ,, ,, ,,

(குறிப்பு) நல்ல ,, ,, ,, ,,

உண்ணிய கொண்டான், சென்றான், தந்தான்,
[போயினான்.

அம்ம கொற்று, சாத்தா, தேவா, பூதா

பல குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி

என வரும். பலவற்றிறுதி என்பதனால் உண்டன
குதிரை; கரியன குதிரை எனவரும் அகரவீற்று வினை

முற்றையும் வினைக் குறிப்பையும் தழுவினார். அகர
வீற்று அல்வழி முடிபாகிய இதனை,

167. செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம் பல்வகைப்
பெயரி னெச்சமுற் றுற னுருபே
அஃறிணைப் பன்மை அம்மமுன் னியல்பே.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார் நன்னூலார்.

உஉசு. ஆவு மாவும் விளிப்பெயர்க் கிளவியும்
யாவென் வினாவும் பலவற் றிறுதியும்
ஏவல் குறித்த வுரையசை மியாவும்
தன்ஞுழி லுரைக்கும் வினாவின் கிளவியோ
டன்றி யனைத்தும் இயல்பென மொழிப.

எனவரும் சூத்திரத்தால் ஆகார வீற்றுச் சொற்கள்
இயல்பாமாறு கூறினார் தொல்காப்பியனார்.

(இ-ள்) ஆ வென்னும் பெயர்ச் சொல்லும்,
மா வென்னும் பெயர்ச் சொல்லும், விளித்தலையுடைய
பெயராகிய உயர்திணைச் சொல்லும், யா வென்னும்
வினாப்பெயரும், அஃறிணைப் பன்மைப் பொருளை யுணர்த்
தும் ஆகார வீற்று முற்று வினைச் சொல்லும், முன்னிலை
யில் ஏவல் வினைச் சொல்லைச் சார்ந்துவரும் உரையசை
மியாவாகிய ஆகாரவீற்றுச் சொல்லும், தனது தொழி
லினைச் சொல்லும், ஆகாரவீற்று வினாவினையுடைய
வினைச் சொல்லும் ஆகிய அவ்வனைத்தும் (வருமொழி
வல்லெழுத்து மிகாது) இயல்பாய் முடியும் என்று
சொல்லுவர் புலவர் என்பதாம்.

(உ.ம்) ஆ குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது
மா குறிது, ,, ,, ,,
ஊரா கொள். செல், தா, போ,
யா குறிய, சிறிய, தீய, பெரிய

உண்ண குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி
கேண்மியா கொற்று, சாத்தா, தேவா, பூதா
உண்கா கொற்று, சாத்தா, தேவா. பூதா

என வரும். ஆகார வீற்றியல்பாகிய இவ் வல்வழி
முடிபினை,

171. அல்வழி ஆமா மியா முற்று முன் மிகா.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார் நன்னூலார்.

உண்ணக் குதிரை, உண்ணக் கிடந்தன என மிகு
மேல் உண்ணாத குதிரை யெனவும் உண்டு கிடந்தன
எனவும் பொருள்பட்டு, முறையே எதிர்மறைப் பெய
ரெச்சமும். செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்ச
மும் ஆம் என்பர் சங்கர நமச்சிவாயர்.

உருய. நீயென் பெயரும் இடக்கர்ப் பெயரும்
மீயென மரீஇய இடம் வரை கிளவியும்
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இதனால் ஈகார வீற்றுச் சொற்கள் இயல்பாமிடம்
கூறுகின்றார் தொல்காப்பியனார்.

(இ-ள்) நீ யென்னும் பெயரும், இடக்கர்ப் பெய
ராக்கிய பகர வீகாரமும், மீ என்று மருஉவாய் ஓரிடத்தை
வரைந்துணர்த்துஞ் சொல்லும் வல்லெழுத்து மிகாது
இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

(உ-ம்) நீ குறியை, சிறியை, தீயை, பெரியை
பீ குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது
மீ கண், செவி, தலை, புறம்

எனவரும். இவ்வீகார வீற்றுச் சொற்கள் அல்வழிக்
கண் இயல்பாய் வருமென்பதனை நன்னூலார்,

178. பவ்வீ கீமீ முன்ன ரல்வழி
இயல்பாம், வலிமெவி மிகலுமா மீக்கே.

என்பதன்கண் இயல்பாம் என்பனாற் கூறினார்.

உருள. சுட்டுமுத விறுதி யியல்பா கும்மே.

இதனால் உகர வீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் அல்வழிக்கண் இயல்பாமாறு கூறுகின்றார்.

(இ-ள்) சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர வீற்றுப் பெயர் முற்கூறிய வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும் என்பதாம்.

(உ-ம்) அது குறிது, இது குறிது, உது குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

இதனோடு மூன்றாமுருபாகிய ஒடு, ஆறுமுருபாகிய அது, ஒரு, இரு, அறு, ஏழு எனத்திரிந்த உகர வீற்று எண்ணுப் பெயர்கள், உகர வீற்றுவினைத் தொகை ஆகியவைகளையுங் கூட்டி,

179. மூன்ற றுருபெண் வினைத்தொகை சுட்டி
ருகு முகரம் முன்ன ரியல்பாம்.

எனச் சூத்திரம் செய்தார் நன்னூலார்.

(உ-ம்) சாத்தனோடு கொண்டான், சாத்தனது கை, ஒரு கலம், இரு கலம்: அறு கலம், ஏழு கலம், அடு களிறு எனவரும்.

உஎந். தேற்ற வெகரமுஞ் சிறப்பின் ஒவ்வும்
மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்து மிகா.

(இ-ள்) தேற்றப் பொருண்மையில் வரும் எகரமும் சிறப்புப் பொருண்மையில் வரும் ஒகரமும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியாது இயல்பாகும்.

(உ-ம்) யானேள கொண்டேன், நீயேள கொண்டாய்.
யானோஓ கொடியன், நீயோஓ கொடியை

என இயல்பாய் முடிந்தன. 'யானேள கொண்டேன்' என்புழி அளபெடை எகரம் தேற்றம். 'நீயோஓ கொடியை' என்புழி அளபெடை ஓகரம் சிறப்புப் பொருளைத் தந்து நின்றது.

இவ்வாறு தெளிவுபொருண்மையும் சிறப்புப் பொருண்மையும் அல்லாத விடத்து எகரமும் ஓகரமும் பெயர்ச்சொற்கு ஈருகாவென்பதும், இவை வினைச் சொல்லுள் முன்னிலையிடத்தனவாய் வருமென்பதும்,

உஎஉ. எகர வொகரம் பெயர்க்கீ ருகா
முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர்
தேற்றமுஞ் சிறப்பும் அவ்வழியான.

என்பதனாற் கூறப்பட்டன. உஎஉ-ம் சூத்திரத்து 'மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்து மிகா' என ஆசிரியர் கூறுதலால், உஎஉ-ம் சூத்திரமாகிய இதன்கண் கூறப்பட்ட முன்னிலை வினையீற்றின்கண் வரும் எகர ஓகரங்கள்,

ஏஎக் கொற்ற, சாத்தா, தேவா, பூதா
ஓஓக் கொற்ற, சாத்தா, தேவா, பூதா

என வல்லெழுத்து மிகப்பெறும் என்று கூறினாராயிற்று.

உஎரு. மாறுகொள் எச்சமும் வினாவு மெண்ணும்
கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இதனால் ஏகார வீற்று இடைச் சொற்கள் இயல்பா மாறு கூறுகின்றார்.

(இ-ள்) மாறுபாடு கோடலையுடைய எச்சப் பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார வீற்றிடைச்சொல்லும், வினாப் பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார வீற்றிடைச் சொல்லும், எண்ணுப் பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார வீற்றிடைச் சொல்லும் மேற்கூறிய வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியுமென்பதாம்.

மாறு கொளெச்சமாவது எதிர்மறை யெச்சமாம்.

(உ-ம்) யானே கொண்டேன், சென்றேன், தந்தேன், போயினேன் என வரும். யானே கொண்டேன் என்புழி ஏகாரம் யான் கொண்டிலேன் என மாறு கொண்ட ஒழிபுபட நின்றது. நீயே கொண்டாய், சென்றாய், தந்தாய், போயினாய் என்புழி ஏகாரம் வினா. கொற்றனே சாத்தனே தேவனே பூதனே என்புழி ஏகாரம் எண்ணுப் பொருளைத் தந்துகின்றல் காண்க.

உகய. மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவும் ஐயமும்
கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இதனால் ஓகார வீற்று இடைச்சொல் முடிபு கூறு கின்றார்.

(இ-ள்) மாறுபாட்டினைக் கொண்ட எச்சப் பொருண்மையினையுடைய ஓகாரமும், ஐயப்பொருண்மை யினையுடைய ஓகாரமும் முற்கூறிய வல்லெழுத்துப் பெருது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

(உ-ம்) யானே கொண்டேன் (மாறுகொளெச்சம்)
நீயோ கொண்டாய் (வினா)
பத்தோ பதினென்றோ (ஐயம்)

எனவரும்.

உகக. ஒழிந்தத னிலையு மொழிந்தவற் றியற்றே.

இதனால் ஒழியிசை ஓகாரமும் மேற்கூறிய ஓகாரங்களின் இயல்பிற்கு வல்லெழுத்து மிகாது முடியுமென்று கூறினார்.

(உ-ம்) கொளலோ கொண்டான் எனவரும்.

இத்தொடர், 'கொண்டுய்யப் போமாறறிந்திலன்' என, ஒழிந்து நின்ற சொற்பொருண்மை யுணர்த்தினமையின், இங்கு வந்த ஓகாரம் ஒழியிசைப் பொருளில் வந்ததாகும்.

மேற்கூறியவாறு ஏகார ஓகாரங்களாகிய இடைச் சொற்கள் வல்லெழுத்து மிகாதியல்பாமென்பது,

201. இடைச்சொல் ஏ ஒ முன்வரி னியல்பே.
என நன்னூற் சூத்திரத்துங் கூறப்பட்டது.

3. மெல்லெழுத்து மிகுதல்

வேற்றுமையில் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து மெல்லெழுத்து மிகப்பெறும் உயிரீறுகளைக் கூறவந்த தொல்காப்பியர்,

உகஎ. மரப்பெயர்க்கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.
என அகரவீற்றிலும்,

உஉக. யா மரக் கிளவியும் பிடாவுந் தளாவும்
ஆமுப் பெரும் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

உஙக. மாமரக் கிளவியும் ஆவு மாவும்
ஆமுப் பெயரும் அவற்றோரன்ன
அகரம் வல்லெழுத் தவையவ ணிலையா
னகரம் ஒற்றும் ஆவும் மாவும்.

என ஆகார வீற்றிலும்,

உசந. உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

என இகர வீற்றிலும்,

உசுஉ. ஒடுமரக் கிளவி யுதிமர வியற்றே.

என உகர வீற்றிலும்,

உஎஅ. சேவென் மரப்பெயர் ஒடுமர வியற்றே.

என ஏகார வீற்றிலும்,

உஅஉ விசை மரக்கிளவியு ஞெமையு நமையும்
ஆமுப் பெயரும் சேமர வியல.

என ஐகார வீற்றிலும் வரும் சூத்திரங்களால் அகர
வீற்று மரப் பெயரும், ஆ, இ, உ, ஏ, ஐ, ஆகியவற்
றின் ஈற்றில் எடுத்தோதிய யா, பிடா, தளா, மா,
உதி, ஒடு, சே, விசை, ஞெமை, நமை என்னு மரப்
பெயர்களும் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமிடத்து
மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிவன எனக் குறித்துள்ளார்.

(உ-ம்)	விளங்கோடு,	செதிள்,	தோல்,	பூ
யாஅங் கோடு,	„	„	„	„
பிடாஅங் கோடு	„	„	„	„
தளாஅங் கோடு	„	„	„	„
மாஅங் கோடு	„	„	„	„
உதிங் கோடு	„	„	„	„
ஒடுங் கோடு	„	„	„	„
சேங் கோடு	„	„	„	„
விசைங் கோடு	„	„	„	„
ஞெமைங் கோடு,	„	„	„	„
நமைங் கோடு,	„	„	„	„

என வரும். இங்ஙனம் வேற்றுமைக்கண் உயிரீற்று
மரப்பெயர்கள் வல்லெழுத்து வருமிடத்து மெல்லெழுத்து
மிக்கு முடிவதனை,

166.. மரப்பெயர் முன்ன ரினமெல் லெழுத்து
வரப் பெறுனவுமுள லேற்றுமை வழியே.

என்பதனாற் கூறினார் நன்னூலார். வல்லெழுத்து
வருவழி மெல்லெழுத்து மிக்கும் வல்லெழுத்து மிக்கும்
உறழ்வனவற்றை உணர்த்தக்கருதிய தொல்காப்பியர்,

உஉகூ. யாமரக் கிளவியும் பிடாவுந் தளாவும்
ஆமுப் பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

உநய. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

எனவரும் சூத்திரங்களால் ஆகார வீற்றுப் பெய
ராகிய யா, பிடா, தளா என்பன மெல்லெழுத்தோடு
வல்லெழுத்துப் பெற்று உறழும் என்றார்.

(உ-ம்) யாஅங்கோடு, யாஅக்கோடு
பிடாஅங்கோடு, பிடாஅக்கோடு
தளாஅங்கோடு, தளாஅக்கோடு

என மெல்லெழுத்தும் வல்லெழுத்தும் பெற்று
வந்தன.

உசரு. ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

உசசூ. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை
ஓல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

எனவரும் இரண்டு சூத்திரங்களால் இகரவீற்றுள்
புளியென்னும் சுவையையுணர்த்தும் பெயர்வல்லெழுத்து
முதன்மொழி வருமிடத்து மெல்லெழுத்தும் வல்லெழுத்
தும் பெற்று முடியுமென்றார்.

(உ-ம்) புளிங்கூழ், சாறு, தயிர், பாளிதம் எனவும்
புளிக்கூழ், சாறு, தயிர், பாளிதம் எனவும் வரும்.

ஒல்வழி யறிதல் என்றதனால் வல்லெழுத்து மிகுதல் புளிச்சாறு போல ஏனையவற்றிற்கு வழக்குப் பயிற்சி இல்லை யென்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

இங்ஙனம் சுவைப்புளிமுன் வல்லெழுத்தோடு மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலை,

175. சுவைப்புளி முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்

என்பதன் உம்மையாற் றழீஇனார் நன்னூலார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இச்சொற்கு மெல்லெழுத்து மிகுதலை முதன்மையாகக் கூறி, வல்லெழுத்து மிகுதலைத் தழுவியது போலன்றி, நன்னூலார் வல்லெழுத்து மிகுதலை முதன்மையாகக்கொண்டு மெல்லெழுத்து மிகுதலைச் சிறுபான்மையாகக் கூறியது பிற்கால வழக்கு நோக்கி யென்பது உணரத்தக்கது.

ஊகாரவீற்றுள் 'பூ' என்னும் ஒரு பெயர் உகரம் பெறுதலாகிய அவ்வியல்பினைப் பெருது மெல்லெழுத்தேனும் வல்லெழுத்தேனும் மிக்கு மிடியும். இதனை,

உகாஅ. பூவெ னொருபெய ராயியல் பின்றே
ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலு முரித்தே.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினர் தொல்காப்பியர்.

(உ-ம்) பூங்கொடி, சோலை, தாமம், பந்து
பூக்கொடி, செய்கை, தாமம், பந்து

எனவரும். இவ்விதியை,

200, பூப்பெயர் முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்.

என்ற சூத்திரத்தில் பவணந்தி முனிவர் குறித்துள்ளார். 'வல்லெழுத்து மிகுதலும்' என்ற உம்மையால்

மெல்லெழுத்து மிகுதலைத் தொல்காப்பியனாரும் 'மென்மையுந் தோன்றும்' என்ற உம்மையால் வன்மை மிகுதலை நன்னூலாருந் தழுவினமை காண்க.

4. உயிர்மிக வருதல்

உயிரீற்றின்முன் வல்லெழுத்து முதன் வழி வருமிடத்து உயிர்மிக வருதலைக் கூறவந்த தொல்காப்பியர்,

உஉந். உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி
மெய்ம்மையாக அகரம் மிகுமே.

என்பதனால் ஆகார ஈற்று அல்வழிக்கண் அகரம் மிகுமாறு கூறினார்.

(இ-ள்) உம்மை தொக்குநின்ற இருபெயராகிய தொகைச் சொற்கள் மெய்யாக நிலை மொழி ஈற்றில் அகரம் மிக்கு முடியும் என்பதாம்.

(உ-ம்) உவாஅப் பதினான்கு, இராஅப்பகல் எனவரும்

'மெய்ம்மையாக' என்பதனால் வல்லெழுத்துக் கொடுக்க எனவும், உம்மை தொக்க என்னுது உம்மை எஞ்சிய என்றதனால் அராஅப்பாம்பு எனப் பண்புத் தொகைக்கும், இராஅக்கொடிது என எழுவாய் முடிபிற்கும் இராஅக்காக்கை எனப் பெயரெச்ச மறைக்கும் அகரப்பேறு கொள்க எனவும், வருமொழி வரையாது கூறினமையால் இயல்பு கணத்துக்கண்ணும் அகரப்பேறு கொள்க எனவும் கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர்.

(உ-ம்) இருஅ வழுதுணங்காய் எனவரும்.

உஉசு. குறியதன் முன்னரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும் அறியத்தோன்றும் அகரக்கிளவி.

என்பதனால் வேற்றுமைக்கண் ஆகாரவீற்றுப் பெயர் அகர மிகுமாறு கூறுகிறார்.

(இ-ள்) குற்றெழுத்தின் முன்னின்ற ஆகாரவீற்றிற்கும் ஓரெழுத்தொரு மொழியாகிய ஆகாரவீற்றிற்கும் அகரமாகிய எழுத்து அறியத் தோன்றும் என்பதாம்.

(உ-ம்) பலாஅக்கோடு, செதிள், தோல், பூ எனவும் காஅக்குறை, செய்கை, தலை, புறம், எனவும் வரும். இதனால் கூறிய அகப்பேறு இரா எனக் குறியதன்முன்னர் நின்ற ஆகார வீற்றிற்கு இன்றென்பதனை,

உஉஎ. இராவென் கிளவிக்கு அகரமில்லை.

என்பதனால் கூறினாராதலின் இவ்வகரப்பேறு இரா என்பதனை யொழித்து ஒழிந்தவற்றிற்கே யுரியதாகும்.

இவ்வாறே வேற்றுமைக்கண் குற்றெழுத்தின் பின்னின்ற ஊகார வீற்று மொழியும், ஓரெழுத்தொருமொழியாகிய ஊகார வீற்று மொழியும், உகரமாகிய எழுத்துப் பெறும் என்பதனை,

உசுஎ. குற்றெழுத் திம்பரு மோரெழுத்து மொழிக்கும் நிறநல் வேண்டும் உகரத் கிளவி.

என்ற சூத்திரத்தால் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(உ-ம்) உடுஉக்குறை, செய்கை, தலை, புறம் எனவும், தூஉக்குறை, செய்கை, தலை, புறம் எனவும் வரும். ஔகாரவீற்றுப்பெயர் அல்லழியினும் வேற்றுமையினும் வல்லெழுத்து வருவழி உகரம் பெறமென்பதனை,

உகரு. ஔகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் அல்லழியானும் வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை யின்றே அவ்விரு வீற்று முகரம் வருதல் செவ்வி தென்ப சிறந்திசி நேரே.

என்ற சூத்திரத்திதாற் கூறினார்.

(உ-ம்) கௌவுக்கடிது, சிறிது தீது, பெரிது, எனவும், கௌவுக்கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும் வரும்.

ஏகார வீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் எகரமிக்கு முடியு மென்பதனை,

உஎஎ. ஏயெ னிறுதிக் கெகரம் வருமே.

என்பதனாற் கூறினார்,

(உ-ம்) ஏளக்கொட்டில், சாலை, துளை, புழை என வரும்.

ஒகார வீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் ஒகரம் பெறு மென்பதனை,

உகூஉ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே
ஒகரம் வருத லாவயி னான.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார்.

(உ-ம்) கோலக்கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை என வரும்.

உகூஉ. இல்லொடு கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

என்பதனால் ஒகரப் பேறின்றிக் கோயில் என இயல் பாய் வந்தமை யுணர்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய உயிர்மிகவரும் புணர்ச்சி பிற்காலத்து வழக்கொழிந்தமையால் இப் புணர்ச்சி முறையினை நன்னூலார் இறந்து விலக்கல் என்னும் உத்தியாற் கூருதொழிந்தார்.

5. நீடவருதல்.

இனி, குறில் நெடிலாக நீளுதலாகிய திரிபினைப் பெற்றுப் புணர்வனவற்றை முதல் நீளல், இறுதி நீளல்

என இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றுள் முதல் நீண்டு புணர்வது செய்யுளிடத்துவரும் அகரச் சுட்டாகும். இதனை,

உஅஅ. நீட வருதல் செய்யுளு ஞ்ரித்தே.

என்பதனால் உணரலாம். இறுதி நீண்டு புணர்வன உரைப் பொருட்கண் வரும் அம்ம என்னும் இடைச் சொல்லும், செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழிக்கண் வரும் அகரவீற்றுப் பன்மைப்பொருளுணர்த்தும் பலசில என்பனவும், உகரவீற்றில் முகர மெய்யை யூர்ந்த உகர விறுதியும் ஆம். இவற்றை,

உகஉ. உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்.

உகங. பலவற் றிறுதி நீடுமொழி யுளவே
செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான

உசுக. முகர வுகர நீடிட னுடைத்தே
உகரம் வருத லாவயி னுன.

என வரும் சூத்திரங்களால் ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

(உ-ம்) ‘ஆயிருதிணையி னிசைக்குமன சொல்லே’ எனவும், அம்மா கொற்ற, சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும், ‘பலாஅஞ்சிலாஅமென்மனார் புலவர்’ எனவும், பழஉப் பல்லன்ன பருவுகிர்ப்பாவடி எனவும் வரும்.

6. குறுகவருவன

ஆன் என்பதன் முன்னர் வருமொழியாக வரும் பகர வீகாரம் தன்னொற்று மிகத் தோன்றிக் குறுகும். இதனை,

உஙங. ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகாரம்
தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலு முரித்தே.

என்பதனாற் கூறினார் ஆசிரியர்.

(உ-ம்) “ஆப்பி நீரோடு அலகுகைக் கொண்டிலர்”

(திருக்குறுந்தொகை) எனவரும். இக்குறுக்கத்தினை,

177. ஆமுன் பகரவீ யனைத்தும்வரக் குறுகும்
மேலன அல்வழி யியல்பா கும்மே.

என்ற சூத்திரத்தாற் குறித்தார் நன்னூலார்.

குற்றெழுத்தின் பின்னின்ற ஆகார ஈற்றுச் சொற்களில் ஆகாரத்தினது சினையாகிய ஒரு மாத்திரை கெட்டுக் குறுகிநிற்க ஆண்டு உகரம் வருதல் செய்யுளிடத்து உரியதாகும். இதனை,

உநசு. குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகரம்
அறிய வருதல் செய்யுளு ஞ்ரித்தே.

என்பதனற் கூறினார் தொல்காப்பியனார்.

(உ-ம்) “இறவுப் புறத்தன்ன பிணர்படு தடவுமுதல்”

எனவரும். இதனை நன்னூலார்,

172. குறியதன் கீழாக் குறுகலு மதனே
டுகர மேற்றலு மியல்புமாந் தூக்கின்.

என்ற சூத்திரத்தாற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

7. சாரியை பெறுவன

முன் உருபியலில் உருபுக்கு வேண்டும் சாரியைப் பெறு கூறிய ஆசிரியர், ஈண்டு உயிரீற்றுப் பொருட்புணர்ச்சியுள் தனித்தனியே சில சொற்களை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றிற்கு ஒன்றும் பலவுமாகச் சாரியைகளை விதித்தும் உருபியலிலெடுத்தோதிய சிலவற்றிற்கு அவ்வியல் விதியை மாட்டெறிந்தும் விதி கூறுகிறார்.

உகஅ. மகப்பெயர்க் கிளவிக் கின்னே சாரியை.

உகக. அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே.

எனவரும் இரண்டு சூத்திரத்தானும் மக என்னும் அகரவீற்றுப் பெயர் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் இன் சாரியை பெறும் என்றும், ஒரோவழி அத்துச் சாரியை வரினும் கடியப்படாதென்றும் கூறினார்.

(உ-ம்) மக+கை=மகவின் கை, செஷி, தலை, புறம், எனவும்

மகத்துக் கை ,, ,, ,,

எனவும் வரும்.

உஉஅ நிலாவென் கிளவி அத்தொடு சிவணும்.

என்பதனால், ஆகாவீற்றுள் நிலாவென்பது அத்துச் சாரியை பெறுமென்றார்.

(உ-ம்) நிலா+கொண்டான்=நிலா அத்துக்கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும். ஆ என்னும் சொல் முன்பெற்று நின்ற நகர ஒற்று அகரத்தோடு கூடி நிற்கும் என்பதனை,

உஉஉ. ஆனொற் றகரமொடு நிலையிட னுடைத்தே.

எனவரும் சூத்திரத்தாற் கூறினார் ஆசிரியர்.

(உ-ம்) ‘ஆனநெய் தெளித்து’ எனவரும்.

உசக. பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக் கத்து மின்னுஞ் சாரியை யாகும்.

என்ற சூத்திரத்தாற் பனி என்னும் நோயன்றிப் பனிக்காலத்தை உணர நின்ற வேற்றுமை முடிபுடைய பெயர்க்கு அத்தும் இன்னும் சாரியையாக வருமெனக் கூறினார். இவ்விதியை,

உசஉ. வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும்
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப.

எனவும்,

உஅஎ. மழையென் கிளவி வளியியல் நிலையும்.

எனவும் வரும் சூத்திரங்களால் முறையே வளியென்
னும் சொல்லுக்கும் மழையென்னுஞ் சொல்லுக்கும் எய்து
வித்தார்.

(உ-ம்) பனியத்துக் கொண்டான், பனியிற் கொண்டான்
வளியத்துக் கொண்டான், வளியிற் கொண்டான்
மழையத்துக்கொண்டான், மழையிற்கொண்டான்

சென்றான், தந்தான், போயினான், எனவரும்.

உசச. புளிமரக் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

உசுய. எருவுஞ் செருவு மம்மொடு சிவணித்
திரிபிடனுடைய தெரியுங் காலை
அம்மின் மகரம் செருவயிற் கெடுமே
தம்மொற்று மிகுஉம் வல்லெழுத் தியற்கை.

உஅங். பனையு மரையும் ஆவிரைக் கிளவியும்
நினையுங்காலை அம்மொடு சிவனும்
ஐயெ னிறுதி யரைவரைந்து கெடுமே
மெய்ய வனெழிய என்மனார் புலவர்.

எனவருஞ் சூத்திரங்களால் முறையே புளி எனவும்
எரு, செரு, எனவும், பனை. அரை, ஆவிரை யெனவும்
வரும் இகர உகர ஐகார வீற்றுச் சொற்கள் அம்சாரியை
பெறும் என்றார்.

(உ-ம்) புளியங்கோடு, செதிள், தோல், பூ
 எருவங்குழி, சேறு, தாது, பூமி
 செருவக்களம், சேனை, தானை, பறை
 பனங்காய், செதிள், தோல், பூ
 அரையங்கோடு, ,, ,, ,,
 ஆவிரங்கோடு ,, ,, ,, எனவரும்.

உசஎ. நாண்முற் றேன்றுந் தொழினிலைக் கிளவிக்
 கானிடை வருதல் ஐய மின்றே.

என்பதனால் பரணி முதலிய இகர வீற்று நாட் பெயர்
 களின் முன்னர்த் தோன்றும் தொழிற்சொற்கு ஆன்
 சாரியை யிடையே வந்து முடியுமெனவும்,

உசஅ. திங்கள் முன்வரின் இக்கே சாரியை.

என்பதனால் திங்களை (மாதத்தை) யுணர நின்ற ஆடி
 ஆவணி முதலிய இகர வீற்றுப் பெயர்களின் முன்
 (தொழினிலைக் கிளவிவரின்) இக்குச்சாரியை வந்து முடியு
 மெனவுங் கூறினார் ஆசிரியர். இவ்விதியை,

உஅச. திங்களு நாளு முந்துகிளந் தன்ன.

என்ற சூத்திரத்தால் ஆதிரை சித்திரை முதலிய
 ஐகார வீற்று நாட் பெயர்க்கும் திங்கட் பெயர்க்கும் மாட்
 டெறிந்து கொண்டார்.

(உ-ம்)

பரணியாற் கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான்
 ஆதிரையாற் கொண்டான், ,, ,, ,,
 ஆடிக்குக் கொண்டான் ,, ,, ,,
 தைக்குக் கொண்டான் ,, ,, ,,
 எனவரும்.

ஊ வென்னும் பெயர் னகரவொற்றோடு அக்குச்
 சாரியை பெற்று முடிதலுமுரித் தென்பதனை,

உசுசு. ஊவெ னெருபெயர் ஆவொடு சிவணும்.

உஎய. அக்கென் சாரியை பெறுதலு முரித்தே
தக்கவழி யறிதல் வழக்கத் தான.

என்பவற்றூற் குறிப்பிட்டார்.

(உ-ம்)

ஊ + குறை = ஊன்குறை, செய்கை, தலை, புறம் எனவும்
ஊனக்குறை, செய்கை தலை, புறம், எனவும் வரும்.

உஎக. ஆடுஉ மகடுஉ வாயிரு பெயர்க்கும்
இன்னிடை வரினு மானமில்லை.

உஎக. பெற்றமாயின் முற்றவின் வேண்டும்.

எனவரும் சூத்திரங்களால் ஆடுஉ, மகடுஉ, என்ற
ஊகாரவீற்றுப் பெயர்களும், பெற்றத்தைக் குறிக்கும்,
சே என்னும் ஏகாரவீற்றுப் பெயரும் இன்சாரியை
பெற்று முடியுமெனக் கூறினார்.

(உ-ம்) ஆடுஉ வின்கை, செவி, தலை, புறம், எனவும்,
சேவின் கோடு, செவி, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

ஆசிரியர் உருபியல் விதியை அ. ஈ, உ, ஐ, ஒ என்பவற்றி
னீற்றில் முறையே, உஉய, உருந, உசுந, உஅக, உகச
ஆகிய சூத்திரங்களில் மாட்டெறிந்து கூறியுள்ளார்.

அகரவீறு

உஉய. பலவற் றிறுதி யுருபியல் நிலையும்.

(இ.ள்) பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல எனவரும்
பலவற்றை யுணர்த்தும் அகர வீற்றுச் சொற்களின்
இறுதி, உருபுபுணர்ச்சிக்கண் வற்றுப் பெற்றுப் புணர்ந்
தாற்போல உருபினது பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும்
வற்றுச்சாரியை பெற்று முடியுமென்பதாம்.

(உ-ம்)	பல்லவற்றுக் கோடு	செதிள்,	தோல்,	பூ,
	பலவற்றுக் கோடு	„	„	„
	சிலவற்றுக் கோடு	„	„	„
	உள்ளவற்றுக் கோடு	„	„	„
	இல்லவற்றுக் கோடு	„	„	„

எனவரும்.

ஈகாரவீறு

உருந. நீயென் ஒருபெயர் உருபியல் நிலையும்
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கையாகும்.

(இ-ள்) நீ என்னும் ஒரெழுத் தொருமொழி, உருபு புணர்ச்சிக்கண் நெடுமுதல் குறுகி னகர ஒற்றுப்பெற்று நின்றூற் போல ஈண்டுப் பொருட் புணர்ச்சிக் கண்ணும் முடியும். அவ்வாறு முடிவுழி இயைபு வல்லெழுத்து மிகா தென்றவாறு.

(உ-ம்) நின்கை, செவி, தலை, புறம் என வரும்.

‘இயற்கையாகுமெனவே நிலைமொழித்தொழில் அதி காரவல்லெழுத்தை விலக்காதாயிற்று’ என்பர் நச்சினூர்க் கினியர்.

உகரவீறு

உகாந. சுட்டுமுத விறுதி யுருபியல் நிலையும்
ஒற்றிடை மிகா வல்லெழுத் தியற்கை.

(இ-ள்) சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர வீற்றுச் சொற்கள் பொருட் புணர்ச்சிக் கண்ணும், உருபு புணர்ச்சியிற் கூறிய இயல்பிலே நின்று அன்சாரியை பெற்று உகரம் கெட்டு முடியும்; வருமொழி வல்லொற்று இடைக்கண் மிகப்பெரு என்பதாம்.

(உ-ம்) அதன் கோடு, செதிள், தோல், பூ,
இதன் கோடு, ,, ,, ,,
உதன் கோடு, ,, ,, ,,

எனவரும்.

ஐகாரவீற்று

உஅக. சுட்டுமுத விறுதி யுருபியல் நிலையும்

(இ-ள்) சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார ஈற்றுப் பெயர் உருபு புணர்ச்சியிற் கூறிய இயல்பு போலப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வற்றுப்பெற்று முடியுமென்ற வாறு.

(உ-ம்) அவையற்றுக் கோடு, செதிள், தோல், பூ,
இவையற்றுக் கோடு, ,, ,, ,,
உவையற்றுக் கோடு, ,, ,, ,,

எனவரும்.

ஓகாரவீற்று

உகச. உருபியல் நிலையும் மொழியுமா ருளவே
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

(இ-ள்) ஓகார வீற்றுட்சில பொருட்புணர்ச்சிக்கண் உருபு புணர்ச்சியது இயல்பிலே நின்று ஒன்சாரியை பெற்று முடியும் மொழிகளும் உள. அவ்விடத்து வல் லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும் என்பதாம்.

(உ-ம்) கோஒன்கை, செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

ஏனையதிரிபுகள்

உயிரீற்றுப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வரும் ஏனைய திரிபுகளை இனி நோக்குவாம்.

அகர வீற்றுள் சாவ என்னும் செயவென் எச்சத்து இறுதியில் நின்ற வகர வுயிர்மெய்யும், நெடுங்காலம்

வாழ்க என்னும் பொருளில் வரும் வாழிய என்னுஞ் சொல்லின் இறுதியில் நின்ற யகர வுயிர்மெய்யும் கெட்டு முடியும். இதனை,

உாகு. சாவ வென்னுஞ் செயவென்னெச்சத்
திறுதி வகரங் கெடுதலு முரித்தே.

எனவும்,

உகக. வாழிய வென்னுஞ் செயவென் கிளவி
யிறுதி யகரங் கெடுதலு முரித்தே.

எனவும் வரும் சூத்திரங்களாலுணர்த்தினர் தொல்காப்பியனார். இவ்விரு சொற்களிலும் இறுதி யுயிர்மெய் கெடுதலை,

169. சாவவென் மொழியீற் றுயிர்மெய் சாதலும் விதி.

• 168. வாழிய வென்பத னீற்றி னுயிர்மெய்
ஏகலு முரித்தஃ தேகினு மியல்பே.

என வரும் சூத்திரங்களாலுணர்த்தினர் நன்னூலார்.

இகர வீற்றுள், நாழி என்ற அளவுப்பெயர்முன்னர் உரியென்பது வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நாழி என்னுஞ் சொல்லிறுதி யிகரம், தான் ஏறிய முகர மெய் யொடுங்கெட்டு அவ்விடத்து டகார ஒற்றுப் பெற்று முடியும். இதனை,

உசய. உரிவரு காலே நாழிக் கிளவி
இறுதி யிகரம் மெய்யொடுங் கெடுமே
டகரம் ஒற்றும் ஆவயி னான.

என்பதனாற் கூறினார் தொல்காப்பியனார்.

(உ-ம்) நாழி + உரி = நாடுரி எனவரும்.

மேற்கூறிய திரிபோடு உரியென்னுஞ் சொல் நிலை
மொழியாய் நின்று ஏற்றபிற பெயரோடு புணருமிடத்து
யகரவுயிர் மெய்யும் பெறும் என்பதனையும்

174. உரிவரி னுழியி னீற்றயிர் மெய் கெட
மருவும் டகரம் உரியின் வழியே
யகர வுயிர்மெய்யாம் ஏற்பன வரினே.

என்ற சூத்திரத்தினுற் கூறினார் நன்னூலார்.

உகரவீற்றுள் அம்சாரியை பெறுவனவற்றுள் செரு
என்பதன்முன் வரும் அம்சாரியையின் மகரங்கெட்டு
வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும். இதனை,

உகூய. எருவும் செருவும்... ..

... ..

அம்மின் மகரஞ் செருவயிற் கெடுமே
தம்மொற்று மிகுஉம் வல்லெழுத் தியற்கை.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார் தொல்காப்பியர்.

(உ-ம்) செரு + களம் = செருவக்களம், சேனை, தானை
படை எனவரும்.

ஐகார வீற்றுள், பனை ஆவிரை என்ற சொற்கள் அம்
சாரியை பெறுமிடத்து ஈற்றிலுள்ள ஐகாரம் கெட்டு
முடியும் என்பதனை,

உஅங். பனையும் அரையும் ஆவிரைக்கிளவியும்
நினையங் காலை அம்மொடு சிவனும்
ஐயெனிறுதி அரைவரைந்து கெடுமே
மெய்யவ னெழிய என்மனார் புலவர்.

என்ற சூத்திரத்தாலும்,

பனையென்ற சொல்முன் அட்டு என்னுஞ் சொல்
வருமிடத்து ஈற்றிலுள்ள ஐகாரங்கெட்டு அவ்விடத்து
ஆகாரம் வந்து அம் மெய்மேலேறி முடியும் என்பதனை,

உஅச. பனையின் முன்னர் அட்டுவரு காலை
நிலையின்றாகும் ஐயெ னுயிரே
ஆகாரம் வருதல் ஆவயினுன.

என்ற சூத்திரத்தாலும் கூறினார் தொல்காப்பியனார்.

உஅரு. கொடிமுன் வரினே யையவ ணிற்பக்
கடிநிலையின்றே வல்லெழுத்து மிகுதி.

என்பதனால் பனை என்றதன்முன் கொடியென்ற
சொல்வரின் இறுதி ஐகாரங் கெடாது நிற்ப வல்
லெழுத்து மிக்கு முடியுமென வற்புறுத்தினார்.

(உ-ம்) பனங்காய், செதிள், தோல், பூ
ஆவிரங்கோடு ,, ,, ,, எனவும்
பனாஅட்டு எனவும்
பனைக்கொடி எனவும் வரும்.

இவ்வைகார வீற்றுச் சொற்களின் திரிபினைப் பவ
ணந்தி முனிவர்,

202. வேற்றுமை யாயி னைகா னிறுமொழி
ஈற்றழி வோடும் அம் மேற்பவு முளவே.

203. பனைமுன் கொடிவரின் மிகலும் வலிவரின்
ஐபோ யம்மும் திரள்வரி னுறழ்வும்
அட்டுறி னைகெட்டந் நீள்வுமாம் வேற்றுமை.

எனவரும் இரு சூத்திரங்களாலுந் தொகுத்துக் கூறினார்.

பனைமுன் அட்டுவரும் பொழுது ஈற்று ஐகாரம்
கெட்டு இடையே ஓர் ஆகாரம் வரும் எனத் தொல்காப்
பியர் கூறியதனை விடுத்து, அட்டு என்னும் வருமொழி
யின் அகரம் ஆகாரமாக நீளுமெனக் கூறினார் நன்னூ
லார். அவர் கருத்துப்படி,

(உ-ம்) பனை + அட்டு = பனாட்டு என வரும்.

பல சில என்னும் அகரவீற்றுச் சொற்கள் தம்முன் தாம் வந்து புணருமிடத்து லகரம் றகர வொற்றுகத் திரிந்து முடியுமென்பதனை,

உகச. தொடர விறுதி தம்முற் றும் வரின்
லகரம் றகர வொற்றுகலு முரித்தே.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார் ஆசிரியர். றகரத்தை யொற்றெனக் குறிப்பிட்டுக் கூறினமையால் முற்கூறிய லகரம் உயிர்மெய்யாதல் தெளியலாம்.

பற்பல, சிற்சில, எனவரும். இதனை,

170. பலசில வெனுமிவை தம்முன் தாம்வரின்
இயல்பு மிகலும் அகரமேக
லகரம் றகர மாகலும் பிறவரின்
அகரம் விகற் பமாகலும் உளபிற.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார் நன்னூலார்.

இகரவீற்றுச் சொல்லாகிய இன்றி யென்னும் வினை யெச்சத்து இகரம் செய் யு ளு ள் உகரமாய்த் திரியு மென்பதனை,

உருஎ. இன்றி யென்னும் வினையெஞ்சிறுதி
ரின்ற இகரம் உகரமாதல்
தொன்றியன் மருங்கிற் செய்யுளு ளுரித்தே.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார் தொல்காப்பியனார்.

(உ-ம்) “உப்பின்று புற்கையுண்கமா கொற்கையோனே” எனவரும். இன்றி யென்பது போல அன்றி யென்பதும் உகர மாய்த் திரிந்து வருமெனக் கொண்ட நன்னூலார், அத்திரிபினை யும், அவ்வழி வருமொழி வல்லெழுத்து மிகாதியல் பாதலையும்,

173. அன்றி யின்றியென் வினையெஞ் சிகரம்
தொடர்பினு ளுநகர மாய்வரி னியல்பே.

என்பதனாற் குறிப்பிட்டார்.

(உ-ம்) ‘நாளன்று போகி’ எனவரும்.

செய்யுளிடத்துச் சுட்டுப் பெயரீற்று உகரம், அன்று என்பதனோடு புணருமிடத்து ஆகாரமாகத் திரிதலும், ஐயென்பதனோடு புணருமிடத்துக் கெடுதலும் ஆகிய இயல்பிற்று என்பதனை,

உருஅ. அன்று வருகாலை யாவாகுதலும்
ஐவருகாலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்
செய்யுண் மருங்கி னுரித்தென மொழிப.

என்பதனாற் கூறினார் தொல்காப்பியர்.

(உ-ம்) ‘அதாஅன்றென்ப வெண்பாயாப்பே,’ இதா அன்றம்ம, உதா அன்றம்ம, எனவும், அதைமற்றம்ம இதை மற்றம்ம, உதைமற்றம்ம எனவும் வரும்.

இங்ஙனம் அன்று வருமிடத்துச் சுட்டுப் பெயரீற்று உகரம் ஆகாரமாகத் திரியுமெனத் தொல்காப்பியர் கூறியபடி கூறுது, அன்றென்பதன் அகரம் நீண்டு வருமென வருமொழித் திரிபு கூறினார் நன்னூலார்.

180 அது முன்வரும்அன்றூன்றும் தூக்கின்

என்பது நன்னூல்.

(உ-ம்) அதான்று, எனவரும். நன்னூலார் கருத்துப்படி அது என்பதனுநகரம் “முற்றமற்றொரோ வழி” என்பதனாற் கெட்டுத், தகரவொற்றின் மேல் வருமொழியுயிரேறி முடியும் என்பதாம்.

இனிச் செய்யுளிடத்துவரும் வேட்கை என்ற ஐகார
வீற்றுச்சொல், தனக்கு முன்னர் அவா என்ற சொல்
வருமொழியாய் வரப்பெறுமாயின், அவ்வைகாரம் தான்
ஊர்ந்து நின்ற மெய்யோடுங் கெட்டு டகாரம் ணகார
மாய்த் திரிந்து முடியு மென்பது,

உஅஅ. செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை என்னும்
ஐயெ னிறுதி அவாமுன் வரினே
மெய்யொடுங் கெடுதல் என்மனார் புலவர்
டகார ணகார மாதல் வேண்டும்.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்டது.

(உ-ம்) 'வேணவா நலிய வெய்யவுயிரா' என வரும்.
வேட்கையாவது பொருள்கள் மேற்றோன்றும் பற்றுள்ளம். அவா
வாவது அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்னும் ஆசை.
எனவே வேணவா என்பதற்கு வேட்கையாலுண்டாகிய அவா
வென மூன்றனுருபு விரித்துப்பொருள் கூறுவர் நச்சினூர்க்கினியர்.

8. புள்ளி மயங்கியல்

இது, மெய்யீறு வன்கணத்தோடும் பிறகணத்தோடும் புணருமாறு கூறலின் புள்ளிமயங்கியல் எனப்பெயர்பெற்றது. மெய்கள் புள்ளி பெறுதலாற் புள்ளியென வழங்கப் பெறுவனவாயின. புள்ளியீறுகளுள் உகரம் பெறுவன, இறுதிகெட்டு வல்லெழுத்து மிகுவன, மெல்லெழுத்து மிகுவன, இறுதிகெடாது வல்லெழுத்து மிகுவன, மெல்லெழுத்து மிகுவன, இவ்விரண்டும் உறழ்ந்து முடிவன, இயல்பாய் வருவன, சாரியை பெறுவன, உருபியல் விதிகள், திரிந்து முடிவன ஆகியவற்றை இவ்வியலில் விரித்து உணர்த்துகின்றார்.

1. உகரம் பெறுவன

உகசா. ஞகாரை பொற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர் அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே உகரம் வருதல் ஆவயி னுன.

உகௌ. ஞநமவ இயையினும் உகரம் நிலையும்.

இவ்விரு சூத்திரத்தும் ஞகாரம் ஈற்றின்கண் ஒற்றாய் நின்ற தொழிற்பெயர்முன்னர் அவ்வழி, வேற்றுமை ஆகிய ஈரிடத்தும் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து, அவ்வல்லெழுத்து வருமொழிக்கண் மிகும்படி, நிலைமொழியீறு உகரம் பெற்று முடியும் எனவும், வருமொழிக்கண் வன்கணமன்றி ஞநமவ முதலாய் வருமிடத்தும் நிலைமொழிக்கண் ஞகரஈறு உகரம் பெற்று முடியும் எனவும் கூறினார் தொல்காப்பியனார். இவ்விதிகளை,

உகஅ. நகர விறுதியும் அதனோ ரற்றே.

நயசு. தொழிற் பெயரெல்லாந் தொழிற் பெயரியல.

நஉஎ. தொழிற் பெயரெல்லாந் தொழிற் பெயரியல.

நஎசு. தொழிற் பெயரெல்லாந் தொழிற் பெயரியல.

401. தொழிற் பெயரெல்லாந் தொழிற் பெயரியல.

எனவரும் சூத்திரங்களால் முறையே ந, ண, ம, ல, ள என்னும் ஐவகைப் புள்ளியீற்றுத் தொழிற் பெயர்க் கண்ணும் மாட்டெறிந்து முடித்தார்.

299. வேற்றுமைக் குக்கெட அகரம் நிலையும்

என்பதனால், நகர வீற்றுத் தொழிற்பெயர் வேற்றுமைக்கண் உகரம் பெருது அகரம் நிலைபெற்று முடியும் என்றார்.

(உ-ம்)

அல்வழி

உரிஞ் + கடிது = உர்னுக்கடிது,
 பொருந் + ,, = பொருநுக்கடிது,
 மண் + ,, = மண்ணுக்கடிது,
 தும் + ,, = தும்முக்கடிது,
 புல் + ,, = புல்லுக்கடிது,
 துள் + ,, = துள்ளுக்கடிது,
 ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது

வேற்றுமை

உரிஞ் + கடுமை = உர்னுக்கடுமை,
 பொருந் + ,, = பொருநுக்கடுமை,
 மண் + ,, = மண்ணுக்கடுமை,
 தும் + ,, = தும்முக்கடுமை,
 புல் + ,, = புல்லுக்கடுமை,
 துள் + ,, = துள்ளுக்கடுமை,
 ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, வன்மை எனவரும்.

ஞணநமலள என்னும் ஈற்றுத் தொழிற் பெயர் களுக்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய இவ்விதிகளை இவற்றுடன் வகர னகர ஈற்றுத்தொழிற் பெயர்களுக்கும் இவ்வீறுகளின் ஏவல் வினைகளுக்கும் இயைத்துரைப்பர் நன்னூலார்.

207. ஞண நமலவளன வொற்றிற்று தொழிற்பெயர்
ஏவல் வினை நனி யவ்வல் மெய்வரின்
உவ்வறும், ஏவல் உருசில சில்வழி.

208. நவ்விறு தொழிற்பெயர்க் கவ்வுமாம் வேற்றுமை

எனவரும் நன்னூற் சூத்திரங்கள் இங்கு ஒப்பு
நோக்கத் தக்கனவாகும்.

ந.உஅ. ஈழுங் கம்மும் உருமென் கிளவியும்
ஆழுப் பெயரும் அவற்றோ ரன்ன.

ந.சரு. மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னும்
அந்நாற் சொல்லுந் தொழிற்பெய ரியல.

ந.எந. வல்லென் கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றே.

ந.அஉ. ஏனை வகரந் தொழிற்பெய ரியற்றே.

ச.யந. புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெய ரியல.

எனவரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள், ஈம், கம், உரும், மின், பின், பன், கன், வல், தெவ், புள், வள் எனவரும் மெய்யீற்றுச் சொற்கள் தொழிற் பெயர்போல அல்வழி வேற்றுமையாகிய இருவழியும் உகரம் பெற்று முடிவன என உணர்த்துகின்றன. இவற்றுள் கன் என்னுஞ் சொல் வேற்றுமைக்கண் வருமாயின் மரமல்லாத எகின் என்னுஞ் சொல் நிலைமொழிக்கண் அகரம் பெற்று வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதல் போன்று அகரமும் வல் லெழுத்தும் பெற்று முடியும். இம்முடிபு,

நசு. ஏனை எனினே அகரம் வருமே
வல்லெழுத் திபற்கை மிகுதல் வேண்டும்.

நசு. வேற்றுமை யாயின் ஏனை யெகிடுநு
தோற்ற மொக்கும் கன்னென் கிளவி.

எனவரும் சூத்திரங்களாற் குறிக்கப்பட்டது.

வல் என்ற சொல்லின்முன் நாய், பலகை என்பன
வருமொழியாய்வரின் அவ்விடத்து விதிக்கப்பட்ட உகரம்
கெடுதலும் உண்டு எனவும், அவ்வழி அகரம் வந்து
நிலைபெறும் எனவும் கூறுவர் தொல்காப்பியர்.

நசு. நாயும் பலகையும் வருஉங் காலே
ஆவயின் உகரம் கெடுதலும் உரித்தே
உகரங் கெடுவழி அகர நிலையும்,

என்பது தொல்காப்பியம்.

(உ-ம்)

ஈம் + கடிது = ஈழுக்கடிது,
கம் + „ = கம்முக்கடிது,
உரும் + „ = உருழுக்கடிது,
மின் + „ = மின்னுக்கடிது,
பின் + „ = பின்னுக்கடிது,
பன் + „ = பன்னுக்கடிது,
கன் + „ = கன்னுக்கடிது,
வல் + „ = வல்லுக்கடிது,
தெவ் + „ = தெவ்வுக்கடிது,
புள் + „ = புள்ளுக்கடிது,
வள் + „ = வள்ளுக்கடிது,

ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது.
என அல்வழியிலும்,

ஈம்	+	டுமை	=	ஈழுக்கடுமை,
கம்	+	,,	=	கம்முக்கடுமை,
உரும்	+	,,	=	உருழுக்கடுமை,
மின்	+	,,	=	மின்னுக்கடுமை,
பின்	+	,,	=	பின்னுக்கடுமை,
பன்	+	,,	=	பன்னுக்கடுமை,
கன்	+	,,	=	கன்னுக்கடுமை,
எகின்	+	கால்	=	எகினக்கால்,
கன்	+	குடம்	=	கன்னக்குடம்,
வல்	+	கடுமை	=	வல்லுக்கடுமை,
வல்	+	பலகை	=	வல்லப்பலகை,
வல்	+	நாய்	=	வல்லநாய்,
தெவ்	+	கடுமை	=	தெவ்வுக்கடுமை,
புள்	+	,,	=	புள்ளுக்கடுமை,
வள்	+	,,	=	வள்ளுக்கடுமை,

ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, வன்மை.

என வேற்றுமையிலும் வந்தன.

இங்ஙனம் உகரம் பெற்றும் சில விடத்து அகரம் பெற்றும் வரும் புள்ளியீற்றுப் பெயர்ச் சொற்களாகிய இவற்றை ஆசிரியர் பவணந்தியார்,

உஉந. ஈழுங்

கம்மு முருமுந் தொழிற்பெயர் மானும்
முதலன வேற்றுமைக் கவ்வும் பெறுமே.

உகடு

மரமல் லெகின்மொழி யியல்பும் அகரம்
மருவ வலிமெனி மிகலுமாகும்.

உகஎ.

மின் பின் பன்கன் தொழிற்பெய ரனைய
கன்னவ் வேற்று மென்மையோ டுறழும்.

உருக. வல்லே தொழிற்பெய ரற்றிரு வழியும்
பலகை நாய்வரினும் வேற்றுமைக் கவ்வுமாம்.

உருசு. தெவ்வென் மொழியே தொழிற் பெயரற்றே
மவ்வரின் வஃகான் மவ்வு மாகும்.

உருசு. புள்ளும் வள்ளும் தொழிற்பெயரு மாணும்

எனவரும் இச்சுத்திரங்களால் எடுத்தோதி முடித்
துள்ளார்.

ஈண்டு ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்துப்படி
ஈமக்குடம், கம்மக்குடம் என அக்குச்சாரியை பெற்றன
வற்றைப் பவணந்தியார் தமது கொள்கைக் கேற்ப
அகரச் சாரியை பெற்றனவாகக் கூறியதும், தெவ் என்
னும் வகரவீற்றுச் சொல் மகரமுதன்மொழி வருமிடத்து,

‘தெம்முனை யிடத்துச் சேயர்கொல்’

என மகரமாகத் திரிந்துவரும் இலக்கியம் கண்டு
‘மவ்வரின் வஃகான் மவ்வுமாகும்’ (236) என இலக்
கணம் விதித்ததும் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கனவாகும்.

2. இறுதிகெட்டு முடிவன.

நயய. வெரிநெ னிறுதி முழுதுங் கெடுவழி
வருமிட னுடைத்தே மெல்லெழுத் தியற்கை,

நயக. ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தே.

இவற்றின் பொருள்:— வெரிந் என்னும் சொல்லின்
இறுதியாகிய நகரவொற்று, தான் முன்பெற்ற அகரத்
தொடும் கெட, வல்லெழுத்து வருமிடத்து அதற்கேற்ற
மெல்லெழுத்தாயினும் வல்லெழுத்தாயினும் மிக்கு
முடியும் என்பதாம்.

(உ-ம்)

வெரிங்குறை, செய்கை, தலை, புறம்
வெரிக்குறை, ,, ,, ,, என வரும்.

நகய. மகர விறுதி வேற்றுமை யாயின்
துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே.

இதன்பொருள்:- மகரவீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்
கண் ஆயின் ஈற்று மகரம் முற்றக் கெட்டு வருமொழி
வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்பதாம்.

(உ-ம்)

மரக்கோடு, செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

நகஉ. மெல்லழுத் துறழு மொழியுமா ருளவே
செல்வழி யறிதல் வழக்கத்தான.

இதன்பொருள்:- (நிலைமொழியீற்று மகரம் வேற்று
மைக்கண் கெட்டவிடத்து) வருமொழி வல்லெழுத்தோடு
மெல்லெழுத்து உறழ்ந்து மிக்குமுடியும் மொழிகளும்
உள என்பதாம்.

(உ-ம்)

குளங்கரை, சேற, தாது, பூழி
குளக்கரை, ,, ,, ,, என வரும்.

‘நும்’ என்னும் விரவுப்பெயர் பொருட் புணர்ச்சிக்
கண் மகரங்கெட மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்பது.

நஉரு. நும்மெனொரு பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.
என்பதனாற் கூறப்பட்டது.

(உ-ம்)

நுங்கை, செவி, தலை, புறம் என வரும்.

இவ்வாறு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்
நிலைமொழியீற்று மகரம் கெட்டு முடிதலை,

உஉய. வேற்றுமை மப்போய் வலிமெலி யுறழ்வும்
அல்வழி உயிர் இடைவரின் இயல்பும் உள.

எனவருஞ் சூத்திரத்தால் எடுத்துரைத்தார் நன்னூலார்.

‘ஆயிரம்’ என்னும் மகரவீற்று எண்ணுப் பெயர் முன் அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயரும் வந்து புணருமிடத்து, மகரவீற்று வேற்றுமையோடு ஒத்து இறுதி மகரம்கெட, வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்பது,

நகக. -அளவும் நிறையும் வேற்றுமை யியல.

எனவரும் சூத்திரத்தாற் குறிப்பிடப் பெற்றது.

(உ-ம்)

ஆயிரம் + கலம் = ஆயிரக் கலம், சாடி, தூதை, பாளை எனவும்
,, + கழஞ்சு = ஆயிரக்கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும்வரும்

மேல் (தொல்-எழுத்து 310) ‘துவர’ என்ற இலேசினால் இயல்பு கணத்துக்கண் எய்திய மகரக்கேடு ஈண்டுங் கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.

(உ-ம்)

ஆயிரம் + நாழி = ஆயிரநாழி, வட்டி, அகல் எனவரும்

‘பதினாயிரக்கலம்’ எனருற்போன்று ஆயிரம் என்ற சொல் அடையடுத்து வந்துழியும் மேற்கூறிய விதி கொள்ளப்படும் என்பர் உரையாசிரியர்.

தொல்காப்பியத்துள் மகர வீற்றுக்குச் சொல்லப்பட்ட இச் சிறப்பு விதிகளை,

உகக. மவ்வீ ரெற்றழிந் துயிரீ ரெப்பவும்
வன்மைக் கினமாத் திரிபவு மாகும்.

என்ற பொது விதியால் தழுவினார் நன்னூலார்.

‘இல்லம்’ என்ற மரப்பெயர், ஈற்று மகரங்கெட்டு, ‘விசை’ என்னும் மரப்பெயர் போன்று வல்லெழுத்து முதன்மொழிவரின் அதன் கிளையொற்றுகிய மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்பது,

நகந. இல்ல மரப்பெயர் விசைமர வியற்றே.

என்பதனாற் கூறப்பட்டது.

(உ-ம்)

இல்லம்+கோடு = இல்லங்கோடு, செதிள், தோல், பூ என
இல்லம்-தேற்றமரம். [வரும்]

மகரவீற்றுச் சொல்முன் வகர முதன்மொழி வருமிடத்து வகரத்தின் மேல் நின்ற மகரம் அதன் தொடர் பால் தன் மாத்திரையிற் குறுகும் என்பது,

நஙய. வகாரமிசையு மகாரங் குறுகும்.

என்ற சூத்திரத்தால் உணர்த்தப்பட்டது. ‘அரையளவு குறுகல் மகர முடைத்தே’ (நூன்மரபு. 13) என முன்னர்க் கூறப்பட்ட ஒரு மொழி மகரக் குறுக்கத்துள் ‘போன்ம்’ என ஈரொற்றுடனிலையாய் எனகரம் நின்று தொடர அதன் முன்உள்ள மகரம் தன் மாத்திரையிற் குறுகிக் கால்மாத்திரை யாதலை, ‘எகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்’ (மொழி மரபு 52) என்பதனாற் கூறினார். அதுவேயன்றிப் புணர்மொழிக்கண் வகரம் வந்து தொடர அதன்மேல் நின்ற மகரம் குறுகுதல் உண்டென்பார், ‘வகாரமிசையும் மகாரங் குறுகும்’ என ஈண்டுக் கூறினார்.

(உ-ம்)

தரும் வளவன் எனவும் ‘போன்ம்’ எனவும் இவ்விருவகை மகரக் குறுக்கங்களையும்,

கூசூ. ண்னமுன்னும் வஃகான் மிசையுமக் குறுகும்.

எனவரும் சூத்திரத்தால் பவணந்தியார் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்,

இனி, னகர வீற்றுள் 'அழன்' என்ற சொல்லின் இறுதியிலுள்ள னகரம் கெட, வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்பது,

நருசு, அழனெ னிறுதிக்கெட வல்லெழுத்து மிகுமே.

என்பதனாற் கூறப்பட்டது.

(உ-ம்)

அழன் + குடம் = அழக்குடம், சாடி, தூதை, பாணை எனவரும்.
அழன் - பிணம்.

3. ஈறு கெடாது மிக்கு முடிவன:

வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வரும் ய, ர, ழ மெய்யீற்றுப் பெயர்கள் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வரு மிடத்து அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவாகும். இம் முடிபினை

நருசூ. யகர விறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின்
வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே.

நசூஉ. ரகார விறுதி யகார வியற்றே.

நஅந. ழகார விறுதி ரகார வியற்றே.

எனவரும் சூத்திரங்களால் தொல்காப்பியனார் மாட் டெறிந்து கூறியுள்ளார்.

(உ-ம்)

நாய் + கால் = நாய்க்கால், செவி. தலை, புறம்

தேர் + ,, = தேர்க்கால் செலவு ,, ,,

பூழ் + ,, பூழ்க்கால், செவி ,, ,,

மேற்குறித்த யகாரவீற்றுள் வரு மொழி வல்லெழுத்துமிகாது இயல்பாய் முடியும் என விதந்துரைக்கப்பட்ட 'தாய்' என்னுஞ் சொல்முன் மகனது வினையைக் கிளந்துரைக்கும் வல்லெழுத்து முதன்மொழிவரின் முற்கூறியபடி வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்பது.

நருகை. மகன்வினை கிளப்பின் முதனிலை யியற்றே.

என்பதனாற் கூறப்பட்டது.

(உ-ம்)

மகன்றய்க்கலாம், செரு, துறத்தல், பகைத்தல் எனவரும்.

மகன்றய்க்கலாம்-மகன் தாயொடு நிகழ்த்திய கலகம் எனப் பொருள் விரித்துரைக்க. மகன் வினை என்றது, ஈண்டுப் பகைமேற்று என்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

இனி, ரகாரவீற்றுள் ஆர், வெதிர், சார், பீர் என்ற சொற்களும், மகாரவீற்றுள் மரப்பெயராகிய குமிழ் என்ற சொல்லும் வல்லெழுத்து வருவழி அவற்றின் கிளையெழுத்தாகிய மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவாம். இவற்றின் இயல்பினை,

நசூநு. ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும்
மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெறத் தோன்றும்.

நஅசூ. குமிழென் கிளவி மரப்பெய ராயிற்
பீரென் கிளவியோ டோரியற் ருக்கும்.

எனவரும் சூத்திரங்களால் உணர்த்துவர் தொல்காப்பியர்

(உ-ம்) ஆர் +கோடு = ஆர்ங்கோடு, செதிள், தோல், பூ
வெதிர் + ,, = வெதிர்ங்கோடு ,, ,, ,,
சார் + ,, = சார்ங்கோடு, ,, ,, ,,
பீர் + ,, = பீர்ங்கொடி, ,, ,, ,,
குமிழ் + ,, = குமிழ்ங்கோடு, ,, ,, ,,

எனவரும்.

இனி, யகரவீற்றுள் வேற்றுமைக்கண் வருமொழி வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்து உறழ்ந்து முடியும் மொழிகள் சில உள என்பதனை,

நசூய. மெல்லெழுத் துறழு மொழியுமா ருளவே.

என்பதனால் உணர்த்தினார்.

(உ-ம்) வேய் + குறை = வேய்க்குறை செய்கை, தலை, புறம்
 ,, ,, வேயங்குறை ,, ,, ,,

ரகரவீற்றுள் மெல்லெழுத்து மிகுமெனக் குறிப்பிட்ட மொழிகளுள் 'சார்' என்பது நிலைமொழியாய் நின்று 'காழ்' என்பதனோடு புணருமிடத்து :முற்கூறிய வல் லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்பது,

நசூச. சாரென் கிளவி காழ்வழின் வலிக்கும்.

என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

(உ-ம்) சார் + காழ் = சார்க்காழ் எனவரும்.

ழகரவீற்றுள் 'பாழ்' என்னுஞ் சொல்முன் வல் லெழுத்து முதன்மொழி வருமிடத்து வந்த வல்லெழுத்தி னோடு அதன் கிளையொற்றுகிய மெல்லெழுத்தும் பெற்று உறழ்ந்து முடியும் என்பது,

நஅஎ. பாழென் கிளவி மெல்லெழுத் துறழ்வே.

என்பதனால் கூறப்பட்டது.

(உ-ம்) பாழ் + கிணறு = பாழ்க்கிணறு, சேரி, தோட்டம், பாடி
 ,, ,, பாழங்கிணறு, ,, ,, ,,

'கீழ்' என்னும் ழகர வீற்றுச்சொல் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமிடத்து வல்லெழுத்துப் பெற்றும் பெருதும் உறழ்ந்து முடியும் என்பது,

நகரு. கீழென் கிளவியுறழத் தோன்றும்.

என்பதனால் விதந்து கூறப்பட்டது.

(உ-ம்) கீழ் + குளம் = கீழ்க்குளம், சேரி, தோட்டம், பாடி
 ,, ,, = கீழ்குளம், ,, ,, ,,

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய யரழ வீற்று வேற்றுமை முடிபுகளாக மேற்காட்டிய அனைத்தையும் நன்னூலாசிரியராகிய பவணந்தி முனிவர்,

224. யரழ முன்னர்க் கசதப அல்வழி
 இயல்பும் மிகலும் ஆகும்; வேற்றுமை
 மிகலும் இனத்தோ டுறழ்தலும் விதிமேல்.

226. கீழின்முன் வன்மை விகற்பமு மாகும்.
 எனவரும் சூத்திரங்களில் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

4. இயல்பாய் வருவன.

முன்று திரிபும் பெறுதலின்றி இயல்பாய் முடியும் புள்ளியீற்றுச் சொற்களை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் பதினாறு சூத்திரங்களால் எடுத்துரைப்பர்.

மெய்ப்பிறிதாதற்கு ஏற்புடைய ணளனல என்னும் நான்கீற்றுச் சொற்களுள், ணகர வீற்றுள் 'ஆண்' 'பெண்' எனவரும் விரவுப் பெயரும், ஓர் இனத்தை யுணர நின்ற 'உமன்' முதலிய கிளைப்பெயர்களும், 'முரண்' என்னும் தொழிற் பெயரும்; ணகர வீற்றுள் 'குயின்' என்பதும், ஓர் இனத்தை யுணர நின்ற 'எயின்' முதலிய கிளைப் பெயர்களும்; 'தான்', 'பேன்', 'கோன்' எனவரும் இயற்பெயர்களும்; தெட்டெழுத்தின் பின்னர் வரும் லகார ளகார ஈற்றுட் சிலவும் திரியாது இயல்பா வனவாம். இவை இங்ஙனம் இயல்பாதலை,

நயந, ஆணும் பெண்ணும் அஃறிணை யியற்கை.

நயஎ. கிளைப்பெய ரெல்லாம் கொளத்திரி பிலவே.

நயக. முரணென் றெழிற்பெயர் முதலியல் நிலையும்.

எனவும்,

ந.ந.ந. குயினென் கிளவி இயற்கையாகும்.

ந.ந.அ. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கிளைப்பெய ரியல.

ந.ந.க. தானும் பேனும் கோனு மென்னும்
ஆமுறை இயற்பெயர் திரிபிடன் இலவே,

எனவும்,

ந.எய. நெடியதன் இறுதி இயல்புமா ருளவே.

சயய. நெடியதன் இறுதி இயல்பா குறவும்

... ..

போற்றல் வேண்டு மொழியுமா ருளவே-

எனவும் வரும் நூற்பாக்கள் முறையே உணர்த்தி
நிற்றல் காணலாம்.

(உ-ம்) ஆண்கை, செவி, தலை, புறம்

பெண்கை, ,, ,, ,,

உமண்குடி, சேரி, தோட்டம், பாடி

முரண்குடி, சிறிது, தீது. பெரிது.

எனவும்,

குயின் குழாம், செலவு, தோற்றம், பறைவு

எயின்குடி, சேரி, தோட்டம், பாடி

எனவும்,

தான்றந்தை, பேன்றந்தை, கோன்றந்தை
தான்கொற்றன், பேன்கொற்றன், கோன்கொற்றன்

எனவும்,

பால்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது
கோள்கடிது, ,, ,, ,,

எனவும் வரும்.

ணகர, னகர, லகர, ளகர மெய்கள் வேற்றுமைக்
கண் வல்லெழுத்து வருவழிச் சிலவிடங்களில் இங்ஙனம்
திரியாது இயல்பாய் வருதலை,

உகக. 'சாதிசூழ உப் பரண் கவண்பெய ரிறுதி
இயல்பாம் வேற்றுமைக்கு'

எனவும்,

உககா. குயினூன் வேற்றுமைக் கண்ணும் இயல்பே,

உகஉ. னஃகான் கிளைப்பெய ரியல்பும்
... .. ஆகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

உகச. தேன்மொழி மெய்வரின் இயல்பும்,

உகரு. மரமல் எனின்மொழி இயல்பும்,

எனவும்,

உஉக. குறில் செறியாலள அல்வழி
... .. வவிவரின்
இயல்பும் ஆவன வுளபிற.

எனவும் வரும் சூத்திரத் தொடர்களால் ஆசிரியர்
பவணந்தி முனிவர் உணர்த்தியுள்ளமை காணலாம்.

இனி, மிகும் எனப்பட்டவற்றுள் 'தாய்' என்னும்
பெயரும்' அல்வழியில் வரும் யகரவீற்றுப் பெயர்களும்
மிகாது இயல்பாம் என்பது

௩௫அ. தாயென்கிளவி இயற்கை யாகும்,

௩௬க. அல்வழி யெல்லாம் இயல்பென மொழிப.

எனவரும் குத்திரங்களால் உணர்த்தப்பட்டது.

(உ-ம்) தாய்கை, செவி, தலை, புறம்

எனவும்,

நாய்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது

அவ், இவ், உவ், என்னும் சுட்டுப் பெயர்களின் ஈற்று வகரம் இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமும் வந்து புணரின் இயல்பாம் என்பது,

௩௮க. ஏனவை புணரின் இயல்பென மொழிப

என்பதனாற் புலனாம்.

(உ-ம்) அவ்யாழ், வட்டு, அடை, எனவரும்.

இனி, குறுகலுந் திரிதலும் பெறுதற்கு ஏற்புடைய வற்றுள் அல்வழியில் வரும் 'எல்லீரும்', 'தாம்' 'நாம்', 'யாம்' எனவரும் மகரவீற்றுச் சொற்களும் -, 'தான்', 'யான்' எனவரும் னகரவீற்றுச் சொற்களும்-, நூருயிரம் தாமரை வெள்ளம் ஆம்பல் என்பனவற்றோடும் ஏனை உயிரீற்றுச் சொற்களோடும் புணரும் 'ஏழ்' என்னும் முகரவீற்று எண்ணுப் பெயரும்-, உயிர் முதன் மொழிகளோடும் யகர வகர முதன்மொழிகளோடும் புணரும் வகரவீற்றுச் சுட்டுப் பெயர்களும் எவ்வகைத் திரிபு மின்றி இயல்பாய் முடிவன. இவை இயல்பாதலை,

௩௯க. அல்லது கிளம்பின் இயற்கை யாகும்.

௩௯௩. வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலுந் திரிதலும் தோற்றமில்லை யென்மனார் புலவர்.

எனவும்.

நகூஉ. நூறுர்ந்து வருஉம் ஆயிரக் கிளவிக்குக்
கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க மின்றே.

நகூந. ஐ அம் பல் என வருஉம் இறதி
அல்பெய ரெண்ணினும் ஆயியல் நிலையும்.

நகூசு, உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது.
எனவும்.

நகூக. ஏனவை புணரின் இயல்பென மொழிப
எனவும் வரும் சூத்திரங்கள் விரித்துரைப்பன.

(உ-ம்)

எல்லாரும் + குறியர் = எல்லாருங்குறியர், சிறியர், தீயர்,
பெரியர் (வந்தார், யாத்தார், அடைந்தார்)

எல்லீரும் + குறியீர் = எல்லீருங்குறியீர், சிறியீர், தீயீர், பெரியீர்
(வந்தீர், யாத்தீர், அடைந்தீர்)

தாம் + குறியர் = தாங்குறியர், சிறியர், தீயர், பெரியர்
(வந்தார், யாத்தார், அடைந்தார்)

தாம் + குறிய = தாங்குறிய, சிறிய, தீய, பெரிய
(வந்த, யாத்த, அடைந்த)

நாம் + குறியம் = நாங்குறியம், சிறியம், தீயம், பெரியம்
யாம் + , = யாங்குறியேம், சிறியேம், தீயேம், பெரியேம்
தான் + குறியன் = தாங்குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன்
யான் + குறியேன் = யாங்குறியேன், சிறியேன், தீயேன்,
பெரியேன்

எனவும்,

ஏழ்நூறுயிரம்,

ஏழ்தாமரை, ஏழ்வெள்ளம், ஏழாம்பல்

ஏழகல், ஏழுழக்கு, ஏழொன்று, ஏழிரண்டு

எனவும் வரும்.

5. சாரியை பெறுவன.

ந.ளச. ஆண்மரக் கிளவி அரைமர வியற்றே.

ந.நச. எகின்மர மாயின் ஆண்மர வியற்றே,

ந.சுந. பீரென் கிளவி அம்மொடுஞ் சிவணும்.

ந.எந. பூல்வே லென்ற ஆலென் கிளவியோ
டாமுப் பெயர்க்கும் அம்மிடை வருமே.

ந.அச. குமிழென் கிளவி மரப்பெய ராயின்
பீரென் கிளவியோ டோரியற் றுகும்.

என வரும் சூத்திரங்களால் முறையே ஆண், எகின் பீர், பூல், வேல். ஆல், குமிழ் என வரும் பெயர்ச்சொற்கள் அம் சாரியை பெறும் என விதித்தார். இவற்றுள் பீர்—பீர்க்கு என்னும் கொடி. பூல்—பூலா என வழங்கும் செடி. ஏனையவை மரங்களாகும்.

(உ-ம்)

ஆண் + கோடு	=	ஆணங்கோடு,	செதிள்,	தோல்,	பூ.
எகின் + „	=	எகினங்கோடு,	„	„	„
பீர் + கொடி	=	பீரங்கொடி,	„	„	„
பூல் + கோடு	=	பூலங்கோடு,	„	„	„
வேல் + „	=	வேலங்கோடு,	„	„	„
ஆல் + „	=	ஆலங்கோடு	„	„	„
குமிழ் + „	=	குமிழங்கோடு,	„	„	„

என வரும்.

வேற்றுமைக்கண் வரும் 'ஈம்', 'கம்' என்ற மகர வீற்றுச் சொற்கள் இரண்டும், 'கோல்' என்பதனோடு புணரும் 'தாழ்' என்னும் சொல்லும், 'தமிழ்' என்னுஞ்

சொல்லும் ஆகிய முகரவீற்றுச் சொற்கள் இரண்டும் அக்குச்சாரியை பெற்று முடிவன. இச்சாரியைப் பேற்றினை.

நஉகூ. வேற்றுமை யாயின் ஏனை யிரண்டும் தோற்றம் வேண்டும் அக்கென் சாரியை.

நஅச. தாமென் கிளவி கோலொடு புணரின் அக்கிடை வருதல் உரித்து மாகும்.

நஅரு. தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே. எனவரும் சூத்திரங்களால் விதிப்பர் தொல்காப்பியர்.

(உ-ம்)

ஈம் + குடம் = ஈமக்குடம், சாடி, தூதை, பாளை
கம் + ,, = கம்மக்குடம், ,, ,, ,,
தாழ் + கோல் = தாழ்க்கோல், ,, ,, ,,
தமிழ் + கூத்து = தமிழக்கூத்து, சேரி, தோட்டம், பள்ளி

எனவரும்.

ஈம், கம், தமிழ், தாழ் எனவரும் இச்சொற்கள் சாரியை பெற்று முடிவதனை,

223. ஈமும்,
கம்மும் உருமும் தொழிற்பெயர் மானும்
முதலன வேற்றுமைக்கு அவ்வும் பெறுமே.

எனவும்.

225. தமிழ்வ் வறவும் பெறும் வேற்றுமைக்கே
தாழுங் கோல் வந்தறுமேல் அற்றே.

எனவும் வருஞ் சூத்திரங்களால் நன்னூலாசிரியர் விரித்துக் கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியனார் கொண்ட 'அக்கு' என்னும் சாரியையைப் பவணந்தியார் பின்னுள்ள

ஒற்றும் உயிர்மெய்யும் கெடுத்து அகரச்சாரியையாகக் கொண்டமை இங்கு நினைக்கத்தகுவதாம்.

வெயில், இருள் என்னும் லகர ளகரவீற்றுச் சொற்கள் இரண்டும் அத்துச் சாரியையும் இன் சாரியையும் பெற்று முடியும், இச்சாரியைப் பேற்றினை,

ங.எ.எ வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும்

ச.ய.உ இருளென் கிளவி வெயிலியல் நிலையும்.

எனவரும் மாட்டேற்றுச் சூத்திரங்கள் விதித்தல் காணலாம்.

(உ-ம்)

வெயில் + கொண்டான் = வெயிலத்துக்கொண்டான்

„ + „ = வெயிலிற்கொண்டான்

இருள் + „ = இருளத்துக்கொண்டான்

„ + „ = இருளிற்கொண்டான்

சென்றான், தந்தான், போயினான்.

என வரும்.

மகரவீற்று நாட்பெயர்க்கிளவி இறுதி மகரவொற்றுக் கெட்டு, இகரவீற்று நாட்பெயர் போன்று ஆன்சாரியையும் அவ் ஆன்சாரியைமேல் அத்துச் சாரியையும் பெற்று முடியும். இதனைக் கூறுவது,

ங.ந.க. நாட்பெயர்க் கிளவி மேற்கிளந் தன்ன
அத்தும் ஆன்மிசை வரைநிலை யின்றே
ஒற்றுமெய் கெடுதல் என்மனார் புலவர்.

எனவரும் சூத்திரமாகும்.

(உ-ம்)

மகம் + கொண்டான் = மகத்தாற்கொண்டான்,
சென்றான், தந்தான், போயினான்

எனவரும்.

இதன்கண் 'அத்தும்' என்பதில் உம்மையை 'அத்து ஆன்மிசையும் வரைநிலையின்று' என மாறிக் கூட்டி, "அத்துச்சாரியை மேலும் பிறசாரியை மேலும் வருதல் நீக்கும் நிலைமையின்று" எனப் பொருள் கூறி,

மகம் + ஞான்றுகொண்டான் = மகத்து ஞான்றுகொண்டான். சென்றான், தந்தான் போயினான், என உதாரணங்காட்டுவர் நச்சினுர்க்கினியர்.

ஆகாயத்தை யுணர்த்தும் 'விண்' என்ற ணகரவீற்றுப் பெயர் செய்யுளில் வருங்கால் அதன்முன் வினைச்சொல் வருமொழியாக வருமிடத்தும், தனித்தும் அடையடுத்தும் வந்த ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப் பெயர் பிற என்களோடு புணருமிடத்தும் அத்துச்சாரியை பெற்று முடியும் என்பது,

நளநு. விண்ணென வருஉங் காயப் பெயர்வயின்
உண்மையு முரித்தே அத்தென் சாரியை
செய்யுள் மருங்கிற் றொழில்வரு காலை.

நகஎ. அத்தொடு சிவணும் ஆயிரத்திறுதி
ஒத்த வெண்ணு முன்வரு காலை.

நகஅ. அடையொடு தோன்றினும் அதனோற்றே.
எனவரும் சூத்திரங்களாற் புலனும்.

(உ-ம்)

"விண்ணத்துக் கொட்கும் வண்ணத்தமரர்" எனவும்,

ஆயிரத்தொன்று, பதினாயிரத்தொன்று, நூறாயிரத் தொன்று எனவும் வரும்.

6. உருபியல் விதிகள்:

மகரவீற்றுள் 'எல்லாரும்' என்னும் படர்க்கைப் பெயரும், 'எல்லீரும்' என்னும் முன்னிலைப் பெயரும், கிளைத் தொடர்ச்சிப் பொருளை யுடையனவாய் நெடுமுதல் குறுகி முடியும் தாம், நாம், யாம் என்னும் பெயரும், சாரியை பெறுவன ஈறுகெட்டு இடையிலும் இறுதியிலும் சாரியை பெற்றும், நெடுமுதல் குறுகு வன நெடுமுதல் குறுகியும் உருபு புணர்ச்சிக்கண் முடிந்தவாறே முடியும் என்பதனை,

ந.உய. படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும்
தொடக்கங் குறகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
வேற்றுமை யாயின் உருபியல் நிலையும்
மெல்லெழுத்து மிகுதல் ஆவயினான.

என்பதனால் மாட்டெறிந்து கூறினார்.

(உ-ம்)

எல்லாரும் + கை = எல்லார் தங்கையும்,
எல்லீரும் + கை = எல்லீர் நுங்கையும்,
செவியும், தலையும், புறமும்

எனவும்,

தம் + கை = தங்கை,	செவி,	தலை,	புறம்
நம் + கை = நங்கை,	,,	,,	,,
எம் + கை = எங்கை,	,,	,,	,,

எனவும் வரும்.

'எல்லாம்' என்னும் விரவுப் பெயர், அல்வழியினும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியினும் உருபு புணர்ச்சி யின் இயல்பிலே நின்று வற்றுச் சாரியையும் இறுதி

‘உம்’ என்னும் சாரியையும் பெறும். அப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சியல்லாதவிடத்துச் சாரியை பெறுதல் நில்லாததாய் முடியும். எல்லாம் என்பது அல்வழிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியினும் குற்றமில்லை. இவ்விதிகளை,

௩௨௨. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றமைக் கண்ணும்
எல்லா மெனும்பெயர் உருபிபல் நிலையும்
வேற்றுமை பல்வழிச் சாரியை நிலையாது.

௩௨௩. மெல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை.

என்பவற்றால் ஆசிரியர் விதித்துள்ளார்.

“உருபியல் நிலையும்” என்ற மாட்டேறு, அல்வழிக் கண் உம்முப்பெற்று நின்றலும், பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வற்றும் உம்மும் பெற்று நின்றலும் உணர்த்திற்று, என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

(உ-ம்,

எல்லாம் + குறிய = எல்லாக்குறியவும்,
சிறியவும், தீயவும், பெரியவும்

எனவும்,

எல்லாம் + கோடு = எல்லாவற்றுக்கோடும்,
செவியும் தலையும், புறமும் (எண்டுச்
சாரியை பெற்றவழி, மகரம் வற்றின்மிசை
ஒற்றுதலாற் கெட்டது)

எல்லாம் + குறிய = எல்லாங் குறியவும், சிறியவும்,
தீயவும், பெரியவும் எனவும் வரும்.

‘எல்லாம்’ என்னும் பெயர், உயர்திணையாய் நிற்குமிடத்து இடையே ‘நம்’ என்னும் சாரியையும் இறுதியில் ‘உம்’ என்னும் சாரியையும் பெற்று உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிற்கு முடியும். இதனை,

நஉச: உயர்திணையாயின் உருபியல் நிலையும்.

எனவரும் சூத்திரத்தால் உணர்த்தினார்.

அவ், இவ், உவ், என்னும் வகரவீற்றுச் சுட்டுப் பெயர்கள் உருபு புணர்ச்சியிற்போலப் பொருட் புணர்ச்சியிலும் வற்றுச்சாரியை பெற்று முடிவன. இதனைக் கூறுவது,

நாஅ. சுட்டுமுத லாகிய வகர விறுதி
முற்படக் கிளந்த உருபியல் நிலையும்.

எனவரும் சூத்திரமாகும்.

(உ-ம்)

அவ் + கோடு = அவற்றுக்கோடு, செவி, தலை, புறம்

இவ் + ,, = இவற்றுக்கோடு, ,, ,, ,,

உவ் + ,, = உவற்றுக்கோடு, ,, ,, ,,

எனவரும்.

ஏழென்னும் எண்ணுப்பெயர், உருபோடு புணருமிடத்து அன்சாரியை பெற்று முடிதல்போல, ஈண்டுப் பொருட் புணர்ச்சியினும் அன்சாரியை பெற்று முடியும் என்பது,

நஅஅ. ஏழென் கிளவி யுருபியல் நிலையும்.

என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

(உ-ம்)

ஏழ் + காயம் = ஏழன்காயம், சுக்கு, தோரை, பயறு எனவரும். ஏழன்காயம்-ஏழனாற் கொண்ட காயம் என விரியும்.

‘தான்’ என்னும் விரவுப்பெயரும், ‘யான்’ என்னும் உயர்திணைப் பெயரும் உருபியலிற் கூறியபடி, தான்

என்பது நெடுமுதல் குறுகித் 'தன்' என்றும்' யான்
என்பது ஆகாரம் எகரமாய் யகரங் கெட்டு 'என்
என்றும் திரிந்து முடியும். இத்திரிபிணையுணர்த்துவது

நடுஉ. தான்யான் எனும்பெயர் உரு சியல் நிலையும்.

என வரும் சூத்திரமாகும்.

(உ-ம்)

தான் + கை = தன்கை, செவி, தலை, புறம்

யான் + கை = என்கை, ,, ,, ,, என வரும்.

இவ்வாறு வேற்றுமையுருபு புணர்த்தற்கண் சொல்லப்
பட்ட விதிகள் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்
னும் ஒக்கும் என்பதனை,

238 உருபின் முடிபவை ஒக்குமப் பொருளினும்.

எனவரும் சூத்திரத்தால் நன்னூலார் தழுவிக்கொண்டார்

7. திரிந்து முடியும் ஈறுகள்

ணகார ளகார வீற்றுப்பெயர்கள் வேற்றுமைப்
பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து முதன்மொழி
வருமிடத்து ஈற்றிலுள்ள ணகார ளகாரங்கள் டகரமாய்த்
திரிந்து முடிவன. இத்திரிபிணை,

நாஉ. ணகார விறுதி வல்லெழுத் தியையின்
டகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

நககூ. ளகார விறுதி ணகார வியற்றே.

என வருஞ் சூத்திரங்களால் ஆசிரியர் குறித்துள்ளார்.

(உ-ம்)

மண் + குடம் = மட்குடம், சாடி, தூதை, பாணை, எனவும்

முள் + குறை = முட்குறை, சிறை, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

இனி, னகார லகார வீற்றுப் பெயர்கள், வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து வருமொழியாய் வந்து இயையின் நகரமாய்த் திரிந்து முடிவன. இத்திரிபினை உணர்த்துவன,

நூஉ. னகார விறுதி வல்லெழுத் தியையின்
நகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

நூசூ. லகார விறுதி னகார வியற்றே.

எனவரும் நூற்பாக்கள்.

(உ-ம்)

பொன் + குடம் = பொற்குடம், சாடி, தூதை, பாளை

எனவும்,

கல் + குறை = கற்குறை, சிறை, தலை, புறம்
எனவும் வரும். மேற்குறித்த ணகர ளகர, னகர லகர
வீற்றுத் திரிபினை நன்னூலாசிரியர்,

209. 'ணனவல்வினம் வரட் டறவும்'

எனவும்,

227. லளவேற்றுமையிற் றடவும்'

எனவும் வரும் சூத்திரத் தொடர்களால் நிரனிறையே குறித்துள்ளார்.

'எண்' எனவரும் பெயர், 'எண்ணுகிய வரையறைப் பொருண்மையினை யுணர்த்தாது, 'எள்' என்னும் உணவுப்பொருளை யுணர்த்திய நிலையில், அப்பெயரிறுதி ணகரம் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமிடத்து அல்வழியிலும் வேற்றுமையிற் போல டகரமாய்த் திரிதலும் உண்டு. இத்திரிபினை,

இனி, அல்வழிக்கண் வரும் லகர ளகார வீற்றுச் சொற்கள் இயல்பாயும் ஒருகால் றகர டகரமாகத் திரிந்தும் வருதலாகிய உறழ்ச்சி முடிபினைப் பெறுவன என்பது,

நகூஅ. அல்வழியெல்லாம் உறழென மொழிப.

நகூஅ. அல்வழியெல்லாம் உறழென மொழிப.

எனவரும் சூத்திரங்களாற் புலனும்.

(உ-ம்)

கல்குறிது, கற்குறிது } சிறிது, தீது, பெரிது,
முள்கடிது, முட்கடிது, }

எனவரும். இவ்வுறழ்ச்சி முடிபினை நன்னூலார்.

227. 'லளவேற்றுமையிற்றடவும் அல்வழி
அவற்றோடுறழவும் வலிவரினும்'

என்ற தொடராற் குறித்தார்.

ளகரவீற்றுட் சில சொற்கள் இங்ஙனம் அல்வழியின் உறழாது வேற்றுமையிற் போன்று திரிந்து முடிவன உள என்பது,

சா. நெடியத னிறுதி இயல்பா குறவும்
வேற்றுமை யல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்
போற்றல் வேண்டு மொழியுமா ருளவே.

என்ற சூத்திரத்தின் இரண்டாமடியிற் குறிக்கப்பட்டது.

(உ-ம்)

'புட்டேம்பப் புயன் மாறி' (பட்டினப்பாலை—5)

என ளகரம் அல்வழியில் திரிந்தமை காண்க.

அவ். இவ், உவ் என்ற சுட்டுப் பெயர்களின் ஈற்று வகரம் வருமொழி முதற்கண் மெல்லெழுத்து முதன் மொழி வரின் வந்த மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்துமுடியும்

(உ-ம்)

அவ் + ஞாண் = அஞ்ஞாண்.

னகரவீற்றுள் வரும் மன், சின், ஆன், ஈன், பின், முன் என்ற சொற்களும், செயின் என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சமும், அவ்வயின் இவ்வயின் உவ்வயின் எவ்வயின் என ஏழாம் வேற்றுமை யிடப்பொருளுணர்த்தி வரும் இடைச்சொற்களும் ஆகியவற்றின் இறுதி னகரம் றகரமாகத் திரியும் என்பது,

ந.ந.ந. மன்னுஞ் சின்னும் ஆனும் ஈனும்
பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அன்ன இயல என்மனார் புலவர்.

ந.ந.ச. சுட்டுமுதல் வயினும் எனமுதல் வயினும்
அப்பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப.

எனவரும் சூத்திரங்களால் விளக்கப்பட்டது.

(உ-ம்)

‘அதுமற் கொண்கன் தேர்’

‘காப்பும் பூண்டிசிற கடையும் போகலை’ (அகம்—7)

ஆன்	+	கொண்டான்	=	ஆற்கொண்டான்
ஈன்	+	,,	=	ஈற்கொண்டான்,
பின்	+	,,	=	பிற்கொண்டான்,
முன்	+	,,	=	முற்கொண்டான்,

சென்றான், தந்தான், போயினான்.

வரின் + கொள்ளும் = வரிற்கொள்ளும்,

செல்லும், தரும், போம்.

அவ்வயின் + கொண்டான் = அவ்வயிற்கொண்டான்,
 இவ்வயின் + „ = இவ்வயிற் „
 உவ்வயின் + „ = உவ்வயிற் „
 எவ்வயின் + „ = எவ்வயிற் „
 சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

‘மீன்’ என்னுஞ் சொல் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்ந்து முடியும் என்பது,

நூ.கூ. மீனென்கிளவி வல்லெழுத் துறழ்வே.
 என்பதனாற் புலனாம்.

(உ-ம்)

மீன் கண் } சினை, தலை, புறம்
 மீற் கண் } „ „ „

எனவரும். இவ்வுறழ்ச்சி முடிபு வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் நிகழ்வதென்பது,

213. மீன்றவ்வொடு பொருடும் வேற்றுமை வழியே.
 எனவரும் நன்னூற் சூத்திரத்தால் விளக்கப் பெற்றது.

இனி, லகர ளகர வீற்றுச் சொற்கள், தகர முதன் மொழி வருமிடத்து ஈற்றிலுள்ள லகர ளகரங்கள் முறையே றகர டகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகவும் திரிந்து முடிவன. இத்திரிபு,

நூ.கூ. தகரம் வரும் வழி ஆய்தம் நிலையலும்
 புகரின் றென்மனார் புலமையோரே.

நூ.கூ. ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யின்றே
 தகரம் வருடங் காலை யான.

என வரும் இவ்விரு சூத்திரங்களாலும் முறையே விரித்துரைக்கப் பெற்றமை காணலாம்.

(உ-ம்)

கல் + தீது = கஃறிது, கற்றீது

எனவும்,

முள் + தீது = முஃஹது, முட்டது

எனவும் வரும். இங்ஙனம் ஆய்தமாகத் திரிதற் குரியவை தனிக்குறிலின் பின்னின்ற லகர ளகரங்கள் என்பதும், இத்திரிபு அல்வழிப் புணர்ச்சியில் தகரமுதன் மொழி வருமிடத்து நிகழும் என்பதும்,

228. குறில்வழி லளத்தவ் வணையின் ஆய்தம்
ஆகவும் பெறுஉம் அல்வழியானே.

எனவரும் நன்னூற் சூத்திரத்தாற் புலனாம்.

இனி, அல்வழிக்கண் வரும் மகரவீறு, வல் லெழுத்து வருமிடத்து அதற்கேற்ற மெல்லெழுத்தாய்த் திரியும் என்பது,

நகச. அல்வழி யெல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும்.
என்ற சூத்திரத்தால் கூறப்பட்டது.

(உ-ம்)

மரங்குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது என வரும்.

லகர ளகர வீற்றுச்சொற்கள், மெல்லெழுத்து முதன் மொழி வருமிடத்து லகரம் னகரமாகவும், ளகரம் ணகர மரகவும் திரிந்து முடிவன. இவற்றின் திரிபினை,

நகௌ. மெல்லெழுத் தியையின் னகார மாகும்.

நகௌ. மெல்லெழுத் தியையின் ணகாரமாகும்.

எனவரும் இவ்விரு சூத்திரங்களாலும் நிரலே குறித்தார் தொல்காப்பியனார்.

(உ-ம்)

கல் + ஞெரி = கன்ஞெரி, நுனி, முரி எனவும்,
முள் + ஞெரி = முண்ஞெரி, நுனி, முரி எனவும் வரும்.

இத்திரிபுகளை இவ்வீறுகளின் வேற்றுமை இறுதிக் கண் அல்வழியது தொடக்கத்திற் சிங்க நோக்காக ஆசிரியர் வைத்ததால் இம்முடிபு அல்வழிக்கும் கொள்ளப் படும் என்பர் இளம்பூரணரும் நச்சினர்க்கினியரும்.

(உ-ம்)

கல் + ஞெரிந்தது = கன்ஞெரிந்தது, மீண்டது, மாண்டது
முள் + ஞெரிந்தது = முண்ஞெரிந்தது ,, ,,

எனவரும். வேற்றுமை அல்வழியாகிய இரு வழிகளிலும் வரும் இத்திரிபுகளை,

227. என் (வேற்றுமையிற்றடவும் அல்வழி அவற்றோடுறழ்வு வலிவரினும்) மெலி மேலினணவும் (இடைவரினியல்பும்) ஆகும் இருவழியானுமென்ப.

என்பதனால் நன்னூலார் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

‘அகம்’ என்ற மகரவீற்றுச் சொல்லின் முன் ‘கை’ என்பது வருமொழியாய் வரின், நிலை மொழியில் முன்னின்ற அகரம்மட்டும் கெடாது நிற்ப, அதன்முன் உள்ள ககர உயிர்மெய்யும் இறுதி மகரமெய்யும் கெடுதல் நீக்கத்தக்கது அன்றெனவும், அவை அங்ஙனம் கெட்டவழி அவ்விடத்து வருமொழி வல்லெழுத்திற்கு ஏற்ற மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் எனவும்கூறுவர் தொல்காப்பியர்.

நகடு. அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்
வரைநிலை யின்றே ஆசிரி யர்க்க
மெல்லெழுத்து மிகுதல் ஆவயினான.

எனவரும் சூத்திரம் இத்திரிபினைக் கூறுவதாகும்.

(உ-ம்)

அகம் + கை = அங்கை என வரும்.

இச்சூத்திரத்தில் 'கெடுதலும்' என்ற உம்மையால், ககர வுயிர்மெய்யும் மகர வொற்றும் கெடாது நின்று, ஈற்றிலுள்ள அம்மகரம், "அல்வழியெல்லாம் மெல்லெழுத்தாகும்" (தொல். எழுத். 314) என்ற விதிப்படி ஙகரமாகத் திரிந்து 'அகங்கை' எனவும்வரும் என்பது. இளம்பூரணர், நச்சினர்க்கினியர் உரைகளாற் புலனாம்.

'அகம்' என்ற சொல்முன்னர்க் 'கை' என்ற சொல்லே யன்றிச் 'செவி' என்பது வரினும் நிலைமொழியிடையிலுள்ள ககர வுயிர்மெய்யும் மகர வொற்றும் கெடும் என்பர் பவணந்தியார்.

222 அகமுனர்ச் செவிகை வரின் இடையன கெடும்.
என்பது நன்னூல்.

(உ-ம்)

அகம் + செவி = அஞ்செவி எனவரும்.

"அஞ்செவி நிறைய மந்திர மோதி", என்பது புறப் பொருள் வெண்பாமாலை.

இவ்வாறே 'அகம்' என்பதன்முன் 'சிறை' என்பது வரினும் இடையன கெட்டு 'அஞ்சிறைத் தும்பீ' (குறுந் தொகை-2) என வருதலையும் இச்சூத்திர விதியால் தழுவிக்கொள்வர் சங்கரநமச்சிவாயர்.

'நும்' என்னும் மகரவீற்றுச் சொல், அல்வழிக்கண் கூறுங்கால், அச்சொல்லில் நகர ஒற்றின்மேல் நின்ற உகரங்கெட, அவ்வொற்றின்மேல் ஈகாரம் ஊர்ந்து நீம் என நின்று, அவற்றின் இடையிலே ஓர் இகரம் வந்து நிலைபெற்று நீயிம் என ஆகி, இறுதியிலுள்ள மகர மெய்கெட அவ்விடத்து ரகர மெய்யொன்று வந்து நீயிர் எனத் திரிந்து முடியும் என்பர் தொல்காப்பியர். இத்திரிபினை,

நஉசா. அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை
உக்கெட நின்ற மெய்வயின் ஈவர
'இ' இடை நிலைஇ ஈறுகெட ரகரம்
கிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே
அப்பான் மொழிவயின் இயற்கை யாகும்.

எனவரும் சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார்.

(உ-ம்)

கீயிர் குறியீர், சிறியீர், தீயீர், பெரியீர்,

எனவரும். 'நும்' என்ற சொல்லே நீயிர் எனத்திரிந்தது என்னுந் தொல்காப்பியர் கருத்துக்கு மாறாக 'நீர்' என்ற சொல்லே 'நும்' எனத்திரிந்தது எனப் பவணந்தியார் கூறியுள்ளமை முன்னர்க் (நன்னூல் 247-ஆம் சூத்திரம்) குறிக்கப்பெற்றது.

மகர வீற்றின்முன் அகர முதன்மொழியும் ஆகார முதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து மகர ஒற்றின்மேல் நின்ற அகரம் நீண்டு முடிதலும் உரித்து, நீடாமையும் உரித்து என்பது,

நகக. அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை
யீற்றுமிசை அகரம் நீடலு முரித்தே.

எனவரும் சூத்திரத்தால் உணர்த்தப்பட்டது.

(உ-ம்)

மரம் + அடி = மராஅடி

குளம் + ஆம்பல் = குளாஅம்பல் எனவரும்.

"மேல் (நகஉ-ல்) 'செல்வழியறிதல் வழக்கத்தான' என்பதனுற் 'குளாஅம்பல்' என்புழி ஆகாரத்தை அகர மாக்குக" என விதிப்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

‘தேன்’ என்னுஞ் சொல், வல்லெழுத்து முதன் மொழி வருமிடத்து ‘மீன்’ என்பதற்குக் கூறிய இயல்பும் திரிபுமாகிய உறழ்ச்சிநிலையை யொத்து முடிதலும், இறுதி னகரங் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் அதன் இனமாகிய மெல்லெழுத்து மிகுதலும், மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமிடத்து இறுதி னகரவொற்றுக் கெட்டும் கெடாதும் உறழ்ந்து முடிதலும் பெறும் என்பதனை,

நசய. தேனென் கிளவி வல்லெழுத் திடையின்
மேனிலை யொத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலும்
ஆமுறை யிரண்டும் உரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி யில்லை.

நசக. மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

நசஉ. மெல்லெழுத் தியையின் இறுதியோ டறழும்.

எனவரும் சூத்திரங்களால் ஆசிரியர் உணர்த்தியுள்ளார்.

(உ-ம்)

தேன் + குடம் = தேன்குடம்	} சாடி, தூதை, பாளை	
” ” = தேற்குடம்		
” ” = தேக்குடம்		” ” ”
” ” = தேங்குடம்		” ” ”

எனவும்,

தேன் + ஞெரி = தேன்ஞெரி	} நுனி, மொழி
” ” = தேஞெரி	

எனவும் வரும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய இம்முடிபுகளை,

214. தேன்மொழி மெய்வரின் இயல்பும், மென்மை
மேவின் இறுதி யழிவும், வலிவரின்
ஈறுபோய் வலிமெலி மிகலுமாம் இருவழி.

எனவரும் சூத்திரத்தால் பவணந்தியார் தொகுத்துக் கூறினார்.

இனி, 'தேன்' என்னும் இச்சொல் 'இரூல்' என்னும் வருமொழியோடு புணருமிடத்து, நிலைமொழியின் னகரம் கெடாது நின்று இயல்பாய் முடிதலும், இறுதி னகரம் கெட்டவழி ஈரொற்றான தகரம் மிகப்பெறுதலும் உண்டு இம்முடிபு,

நசங். இரூஅற் றேற்றம் இயற்கை யாகும்.

நசச. ஒற்றுமிகு தகரமொடு நின்றலும் உரித்தே.

எனவரும் சூத்திரங்களாற் கூறப்பெற்றுள்ளமை காணலாம்.

'ஒற்றுமிகு தகரம்' என்றதனால் தகரம் ஈரொற்றாய் மிகும் என்பது புலனும்.

(உ-ம்)

தேன் + இரூல் = தேத்திரூல் எனவும்

தேனிரூல் எனவும் வரும்.

னகரவீற்று விரவுப் பெயராகிய சாத்தன், கொற்றன் முதலிய இயற்பெயர்முன்னர்த் 'தந்தை' என்னும் முறைப்பெயர் வருமொழியாய் வரின், தந்தை என்னும் பெயரின் முதற்கண் நின்ற தகரஒற்றுக்கெட அதன் மேல் ஏறிநின்ற அகரம் கெடாது நிற்கும். நிலைமொழியாய் நின்ற இயற்பெயர் இறுதியாகிய 'அன்' என்பதன் கண் அகரம், தான் ஏறி நின்ற மெய்யை யொழித்து னகரத்துடன் கெட்டு முடியும் என்பர் ஆசிரியர். இம் முடிபினை,

நசஎ. இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின்

முதற்கண் மெய்கெட அகரம் நிலையும்,

மெய்யொழித் தன்கெடும் அவ்வியற் பெயரே.

என்ற சூத்திரம் தெளிவாகக் குறித்தல் காணலாம்.

(உ-ம்) சாத்தன் + தந்தை = சாத்தந்தை
கொற்றன் + தந்தை = கொற்றந்தை

எனவரும். “முதற்கண் மெய்” என்றதனால், சாத்தன்
றந்தை, கொற்றன்றந்தை, என்னும் இயல்பு முடிபுங்
கொள்க” என்பர் இளம்பூரணர்.

முற்கூறிய இயற்பெயர்களுள், ஆதன், பூதன் என்
னும் இரண்டும் நிலைமொழியாய் நின்று வருமொழியாகிய
‘தந்தை’ என்னும் முறைப்பெயரோடு புணருங்கால்,
நிலைமொழி யீற்றிலுள்ள ‘அன்’ கெடுதலும், வருமொழி
முதலிலுள்ள தகரவொற்றுக் கெடுதலும் என முற்
கூறிய செய்கைகளுடனே நிலைமொழிப் பெயரில் ‘அன்’
கெட நின்று தகரவொற்றும் வருமொழி முதலில் தகர
வொற்றுக்கெட நின்று அகர வுயிரும் ஒருசேரக்கெடும்
என்பது,

நசஅ. ஆதனும் பூதனுங் கூறிப் பெயல்பொடு
பெயரொற் றகரந் துவரக் கெடுமே.

என்ற சூத்திரத்தால் உணர்த்தப்பட்டது.

(உ-ம்)

ஆதன் + தந்தை = ஆந்தை
பூதன் + தந்தை = பூந்தை

எனவரும்.

மேற்கூறிய இயற்பெயர்கள், சிறப்புப் பண்பினை
அடைமொழியாகப் பெற்று வருங்கால் முற்கூறிய இரு
வகைச் செய்கையும் பெருது இயல்பாய் முடிவனவாம்.
இங்ஙனம் இயல்பாதலை,

நசக. சிறப்பொடு வருவழி இயற்கை யாகும்.

என்பதனாற் குறித்தார் ஆசிரியர்.

(உ-ம்)

பெருஞ்சாத்தன் + தந்தை = பெருஞ்சாத்தன் தந்தை

பெருங்கொற்றன் + தந்தை = பெருங்கொற்றன் தந்தை

எனவரும்.

மேற்கூறிய இயற்பெயர்களின் முன், இன்னொரு மகன் இன்னான் என மக்கள்முறைப்பெயர் வந்து கூடு மிடத்து, நிலைமொழியாகிய இயற்பெயரீற்றில் உள்ள அன் தான் ஏறிய மெய்யையொழித்துக் கெடும்வழி 'அம்' சாரியை வந்து நின்றலும் உரியதாகும். இச்சாரியைப் பேற்றினை,

நடுய். அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியும்
சிறற்றலும் உரித்தே அம்மென் சாரியை
மக்கள் முறைதொகூஉ மருங்கி னான.

என்ற சூத்திரத்தால் ஆசிரியர் குறித்துள்ளார்.

(உ-ம்)

கொற்றன் + கொற்றன் = கொற்றங்கொற்றன்

சாத்தன் + கொற்றன் = சாத்தங்கொற்றன்

என நிலைமொழியீற்று 'அன்' கெட்டு 'அம்' சாரியை பெற்றன. கொற்றங்கொற்றன்—கொற்றனுக்கு மகனாகிய கொற்றன் எனப் பொருள்படும்.

'முன்' என்னுஞ்சொல் நிலைமொழியாய்நிற்க, அதன் முன் 'இல்' என்பது வருமொழியாய் வரின், அச்சொல்லின் மேலே நகரமெய் ஒன்று தோன்றி நின்று முடிதல், தொன்றுதொட்டு மருவிவந்த இலக்கண முடிபென்பர் ஆசிரியர்.

நடுநடு. முன்னென் கிளவி முன்னர்த் தோன்றும்
இல்லென் கிளவிமிசை நகரம் ஒற்றல்
தொல்லியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

எனவரும் சூத்திரம் இம்மருஉ முடிபினைக் குறிப்பதாகும்.

(உ-ம்)

முன் + இல் = முன்றில்

எனவரும்.

• ‘பொன்’ என்னும் னகரவீற்றுச் சொல் செய்யுளிற் பயிலுங்கால், தன் இறுதியாகிய னகரம் கெடாநிற்க அதன் முன்னர் லகர வுயிர்மெய்யும் மகரவொற்றும் முறையே வந்து ‘பொலம்’ எனத் திரிந்து முடிதல் உண்டு.

நருசு பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரம்
செய்யுள் மருங்கிற் றொடரிய லான.

என்ற சூத்திரத்தால் இத்திரிபினைக் குறிப்பிடுவர் ஆசிரியர்.

(உ-ம்)

‘பொலஞ் சுடராழி பூண்டதேரே’

எனவரும்.

‘இல்’ என்னும் லகரவீற்றுச்சொல், இருப்பிடமாகிய மனையை யுணர்த்தாது ஒரு பொருளினது இல்லாமையை உணர்த்துமிடத்து, அதன் முன் இடையே ஐகாரம் வருதலும், அவ்வழி வல்லெழுத்து மிகுதலும், இரண்டும் வாராது இயல்பாய் முடிதலும், (முற்கூறிய வண்ணம் வல்லெழுத்து மிகும்படி) இடையே ஆகாரம் வந்து முடிதலும் ஆகிய இவற்றைத் தன் முடிபாக உடையதாகும். இம் முடிபுகளை,

நஉஉ. இல்லென் கிளவி இன்மை செப்பின்
வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஐயிடை வருதலும்
இயற்கை யாதலும் ஆகாரம் வருதலும்
கொளத்தகு மரபின் ஆகிட னுடைத்தே.

என்ற சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் குறித்துள்ளமை காணலாம்.

(உ-ம்)

இல் + கல் = இல்லைக்கல், இல்லைகல், இல்கல்,

இல்லாக்கல்-சுனை, துடி, பறை எனவரும்

இல்லாமைபை உணர்த்துவதாகிய 'இல்' என்னுஞ் சொன்முடிபுகளை,

233. இல்லெ னின்மைச் சொற்கை யடைய

வன்மை விகற்பமும், ஆகாரத்தொடு

வன்மை யாகலும், இயல்பும் ஆகும்.

என்ற சூத்திரத்தில் நன்னூலாசிரியர் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார்.

பிறவாறு வருவன

'ஏழ்' என்னும் முகர வீற்று எண்ணுப் பெயர்முன் அளவுப் பெயரும், நிறைப் பெயரும், எண்ணுப் பெயரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து அவ்வெண்ணுப் பெயரின் முன்னின்ற ஏகாரமாகிய நெட்டெழுத்து எகரமாகக் குறுகுதலும், நிலைமொழி வீற்று முகரமெய்யின் பின் உகரம் வருதலும் தொல்லாசிரியன் இருவகைவழக்கிலும் விலக்காது உடன்பட்ட திரிபுகளேயாகும் இவற்றை,

நஅக. அளவு நிறையும் எண்ணும் வருவழி

நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலும்

கடிநிலை யின்றே ஆசிரியற்க.

என்ற நூற்பாவில் ஆசிரியர் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார்.

(உ-ம்)

ஏழ் + கலம் = எழுகலம், சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும், எழுகழுஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும், எழு மூன்று, எழு நான்கு எனவும் வரும்.

'ஏழ்' என்பதனோடு 'பத்து' என்பது வந்து புணருமிடத்துப் 'பத்து' என்பதன் இடையிலுள்ள தகர மெய்

கெட்டு அவ்விடத்து ஆய்தம் பெற்றுப் 'பஃது' என நின்றலும் உண்டு. இவ் வருமொழித் திரிபினை,

நகசுய. பத்தென் கிளவி யொற்றிடை கெடுவழி
நிற்றல் வேண்டும் ஆய்தப் புள்ளி.

எனவரும் சூத்திரத்தாற் குறித்தார்.

(உ-ம்)

'எழுபஃது' எனவரும்.

'ஏழ்' என்பதன் முன் 'ஆயிரம்' என்னும் எண்ணுப் பெயர் வருமொழியாய் வருமிடத்து முற்கூறியபடி நெடு முதல் குறுகி:நின்று, உகரம் பெறுது முடியும் என்பதனை,

நகக. ஆயிரம் வருவழி யுகரங் கெடுமே.

என்பதனால் உணர்த்தினார்.

(உ-ம்)

ஏழ் + ஆயிரம் = எழாயிரம் எனவரும்.

ஏழ் என்பதன் முன் நூருயிரம் என்பது வருமொழியாய் வருமிடத்து முற்கூறியவாறு நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதல் இல்லை. இவ்வியல்பு முடிபினை,

நககஉ. நூறுர்ந்து வருஉம் ஆயிரக் கிளவிக்குக்
கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க மின்றே.

எனவரும் சூத்திரத்தால் உணரலாம்.

(உ-ம்)

ஏழ்நூருயிரம் எனவரும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் 'ஏழ்' என இதனை ஒற்றீற்று மொழியாகக்கொண்டு புணர்ச்சி விதி கூறியுள்ளார். நன்னூலாசிரியர் பவணந்தியார் இவ்வெண்ணினை 'ஏழு, என உயிரீற்று மொழியாகக் கொண்டுள்

ளார். இந்நுட்பம், 'ஏழன் உயிரும் ஏகம் ஏற்புழி' (நன்-உயிரீற்றுப்-38) என அவர் விதி கூறுமாற்றால் நன்கு விளங்கும். 'ஏழ் நெடுமுதல் குறுகும்' என்னும் தொல்காப்பிய விதியை 'ஏழ் குறுகும்' என்ற தொடரிற் பவணந்தியார் உடன்பட்டுள்ளமை காணலாம்.

தெரியச் சொல்லப்பட்ட மெய்யீறு வருமொழியோடு புணரும் இயல்பின்கண், மேல் முடித்த முடிபுகளன்றி வழக்கினுட் கண்டு முடித்தற்கு உரியன பிறவும் உளவாயின் அவற்றையும் இங்குக் கூறப்பட்டவற்றுடன் கருதி நோக்கிச் சாரியை பெறுவனவற்றிற்குச் சாரியையும் எழுத்துப் பெறுவனவற்றிற்கு எழுத்தும் கொடுத்து ஏற்றவாறு முடித்துக்கொள்க என்பார்,

சகூரு. உணரக் கூறிய புணரியன் மருங்கிற்
கண்டு செயற்குரியவை கண்ணினர் கொளலே.

என இவ்வியலுக்குப் புறனடை கூறி முடித்தார் ஆசிரியர். இவ்வாறே பவணந்தியாரும் மெய்யீற்றுப் புணரியின் இறுதியில்,

239. இடையுரி வடசொலின் இயம்பிய கொளாதவும்
போலியும் மருஉவும் பொருந்திய வாற்றிற்கு
இயையப் புணர்த்தல் யாவார்க்கும் நெறியே.

எனப் புணரியல்களுக்குப் புறனடை கூறி முடித்துள்ளமை இங்கு ஒப்புநோக்கி யுணரத்தக்கதாகும்.

9. குற்றியலுகரப் புணரியல்

குற்றியலுகர ஈறுநின்று, பொருட்பெயர், எண்ணுப் பெயர் ஆகிய வருமொழிகளோடு புணருமாறு கூறலின், இது குற்றியலுகரப்புணரியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஈரெழுத்தொரு மொழியாய்த் தனிநெட்டெழுத்தின் பின்னும், இரண்டிற்கு மேற்பட மூன்று முதலிய எழுத்துக்களாலாகிய தொடர்மொழிகளின் ஈற்றிலும் வல்லின மெய்யை ஊர்ந்து குற்றியலுகரம்வரும் என மொழிமரபிற் கூறினார். இரண்டிறந்திசைக்கும் தொடர்மொழியீற்றுக் குற்றுகரங்களை அவற்றின் அயலில் தொடர்ந்துள்ள எழுத்துவகையால், உயிர்த்தொடர், இடைத்தொடர், ஆய்தத்தொடர், வன்றொடர், மென்றொடர் என ஐந்து தொடராகப்பகுத்து அவற்றுடன் தனி நெடிற் பின்வரும் குற்றுகரத்தையும் கூட்டி அறுவகையாக்கி, அவை உயிர், வலி, மெலி, இடை ஆகிய நாற்கணத்தோடும் புணரும் இயல்பினை இவ்வியலில் விளக்குகின்றார்.

சாசு. ஈரெழுத் தொருமொழி, உயிர்த்தொடர், இடைத்
[தொடர்
ஆய்தத் தொடர்மொழி, வன்றொடர், மென்றொடர்
ஆயிரு மூன்றே உகரங் குறுகிடன்.

இதன்கண், மேல் 'நெட்டெழுத்திம்பரும் தொடர் மொழியீற்றும் வரும்' எனக்கூறிய குற்றியலுகரத்துள், நெட்டெழுத்தின்பின் வரும் குற்றியலுகரத்தை 'ஈரெழுத் தொருமொழி' என ஒன்றாகவும், தொடர்மொழியீற்றில் வரும் குற்றுகரத்தை உயிர்த்தொடர், இடைத்தொடர், ஆய்தத்தொடர், வன்றொடர், மென்றொடர் என ஐந்து வகையாகவும் பகுத்துக் குற்றியலுகரம் வருமிடம் ஆறு என வகைபெறக் கூறியுள்ளமை காணலாம்.

(உ-ம்)

நாகு	—	ஈரெழுத்தொருமொழி
வரகு	—	உயிர்த்தொடர்

தெள்கு -- இடைத்தொடர்
எஃகு — ஆய்தத்தொடர்
கொக்கு — வன்றொடர்
குரங்கு — மென்றொடர்

சாஎ. அவற்றுள்

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி யிடைத்தொட ராகா.

மேற்கூறிய ஆறனுள் கசதபங்ஞ ந ம ஈரொற் றுகிவரும் குற்றியலுகர வீற்றுச்சொற்கள் ஒருவாற்றான் இடையொற்றுக்களோடு தொடர்ந்துவரினும் அவற் றிற்கு முன்னே கசதபங்ஞநமக்களுள் ஒன்று குற்றிய லுகரத்தைத் தொடர்ந்து நின்றலால் அவ்வாறு முன் தொடர்ந்தவற்றின் தொடராக அவை கொள்ளப்படு மல்லது இடைத்தொடராகக் கொள்ளப்படா என்பது இதன் பொருள்.

(உ-ம்)

ஆர்க்கு, ஈர்க்கு, நொயம்பு, மொயம்பு எனவரும்.

சாஅ. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும் எல்லா விறுதியும் உகர நிலையும்.

இஃது 'இடைப்படிற் குறுகுமிடனுமாறுண்டே' (எழுத்து நுள்) என்றதனாற் புணர்மொழிக்கண் குற்றியலுகரம் அரைமாத்திரையினுங் குறுகுமென முன் மொழிமரபிற் கூறியதனை விலக்கி 'அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே' என்ற விதிப்படி அரைமாத்திரை பெற்று நின்றலே எல் லாக் குற்றுகரங்களுக்குமுரிய பொதுவியல்பாகும் என அறிவுறுத்துகின்றது.

(இ-ள்) அவ்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும் வேற்று மைப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஆநீற்றின்கண்ணும் குற்றிய லுகரம் தன் அரை மாத்திரையைப்பெற்று நிற்கும் எ-று.

இனி 'எல்லா இறுதியும் உகரம் நிறையும்' எனப் பாடங்கொண்டு 'அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஆற்றிற்றுக் குற்றியலுகரமும் நிறைந்தே நிற்கும்' எனப்பொருள் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

எனவே இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் வரும் குற்றியலுகரம் எல்லாவிடத்தும் ஒரு மாத்திரை பெற்று நிற்குமென்பது இவ்வுரையாசிரியர் கருத்தெனத் தெரிகிறது. இக்கருத்துப் பொருந்துவதன்றென்பது மொழிமரபில் 'இடைப்படிற் குறுகு' மென்னுஞ் சூத்திரவுரையில் விளக்கப்பட்டது. அன்றியும் இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் குற்றியலுகரம் ஒருமாத்திரை பெறுமென்றார்க்குச் செய்யுளியலில் ஆசிரியர் குற்றுகரத்தான் நேர்ப்பை நிரைபைசை கோடலும் அவற்றான் அறுபது வஞ்சிச்சீர் கோடலும் பத்தொன்பதினாயிரத்து இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொரு தொடை கோடலு மின்றாய் முற்றியலுகரமாகவே கொள்ளவேண்டுமாதலின் மாறுகொளக் கூறலென்னுங் குற்றந்தங்கு மென்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

சா.க. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வரு தொல்லை யியற்கை நிலைபலு முரித்தே [வழித்

(இ-ள்) வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகரம் வல்லெழுத்து முதன்மொழியாய் வருமிடத்து 'இடைப்படிற் குறுகு' மென்பதனாற் கூறிய அரைமாத்திரையினுங் குறுகி நிற்கும் இயல்பிலே நின்றலுமுரித்து எ-று.

(உ-ம்)

கொக்குக்கடிது, கொக்குக்கடுமை எனவரும்.

“முன்னின்ற சூத்திரத்து உகரம் நிறையுமெனப் பாடமோதி அதற்கு உகரம் அரை மாத்திரையிற் சிறிது மிக்கு நிற்குமென்று பொருள் கூறி இச்சூத்திரத்திற்குப் பழைய அரைமாத்திரை பெற்று நிற்குமென்று கூறுவாரு.

முளர்" எனப் பிறரது உரையினை நச்சினூர்கினியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளமையை நோக்குங்கால் அவர்க்கதுகருத்தன்றென்பது இனிது புலனாம்.

சாயி. யகரம் வரும்வழி இகரங் குறுகும்
உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது.

இது குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்து வருமென்கின்றது.

(இ-ள்) ஆநீற்றுக் குற்றியலுகர முன்னரும் யகர முதன்மொழி வருமிடத்து நிலைமொழிக் குற்றுகரவெழுத்து முற்றத்தோன்றாது ஆண்டு ஓர் இகரம் வந்து அரை மாத்திரை பெற்று நிற்கும் எ-று.

(உ-ம்)

நாகியாது, வரகியாது, தென்கியாது, எஃகியாது, கொக்கியாது, குரங்கியாது எனவரும்.

மேற்பொதுவகையாற் குற்றியலுகர வீற்று இயல்பினைக்கூறிய ஆசிரியர், ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் பொருட்பெயரோடு புணரும் புணர்ச்சி கூறத்தொடங்கி சகக முதல் சஉஉ வரையுள்ள சூத்திரங்களால் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி கூறுகின்றார்.

சகக. ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும் வேற்றுமையாயின் ஒற்றிடை இனமிகத் தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி.

ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றுகரவீறும் உயிர்த்தொடர்மொழிக் குற்றுகரவீறும் வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வருமாயின், இனமாகிய வொற்று (தன்னொற்று) இடையிலே இரட்டிக்க, வருமொழி வல்லெழுத்து மிகக்குறுடியுமென்பதாம்.

(உ-ம்)

யாட்டுக்கால் செவி, தலை, புறம் எனவும்
முயிற்றுக்கால் சினை, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

‘தோற்றம்’ என்றதனால் யாடு + ஞாற்சி = யாட்டு
ஞாற்சி, முயிறு + ஞாற்சி = முயிற்று ஞாற்சி, மாட்சி,
யாப்பு, வன்மை, அடைவு என ஏனைக்கணத்தும் இவ்
விரு தொடரின் கண்ணும் ஒற்றிரட்டித்தல் கொள்க.

இங்ஙனம் இவ்விருமொழிக்கண்ணும் நின்று இரட்டு
வன ட்கர, நகர வொற்றுக்களே யென்பதனை,

183. நெடிலோ டுயிர்த்தொடர்க் குற்றுக ரங்களுட்
டற வொற் றிரட்டும் வேற்றுமை மிகவே.

என்ற சூத்திரத்தாற் குறிப்பிட்டார் நன்னூலார்

சகஉ. ஒற்றிடை இனமிகா மொழியுமா ருளவே
அத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகவே.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது.

முற்கூறிய விருதொடர்களுள் இனவொற்று
இடையே மிக்குமுடியாத மொழிகளுமுள; அப்பகுதியுள்
வருமொழி வல்லொற்று மிக்கு முடிதலில்லை எ-று.

முற்கூறிய நெடிற்றொடர் உயிர்த்தொடர்க் குற்றுக
ரங்களுள் டகற நகர மல்லாத கு, சு, து, பு என்னும்
நான்கீற்று மொழிகளும் இனவொற்று மிகாதனவாம்;
அஃதாவது ஒற்றிரட்டாதனவாம்.

நாகுகால் - செவி, தலை, புறம் எனவும்
வரகுகால்—சினை, தாள், பதர் எனவும் வரும்.

‘அத்திறம்’ என்றதனால் உருபிற்கு எய்திய சாரியை
பொருட்கு எய்திய வழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க’
என்பர் உரையாசிரியர்.

சகந. இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத் தொடரும்
நடைஆ இயல என்மனார் புலவர்.

இஃது இடை நின்ற இரண்டற்கும் முடிபு கூறுகின்றது,

(இ-ள்) இடையொற்றுத் தொடர்க்குற்றியலுகரமும்
ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரமும் முற்கூறிய
இயல்பு முடிபினையுடையவென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

(உ-ம்)

தெள்கு கால், சிறை, தலை, புறம் எனவும்
எஃகுக்கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும்வரும்.

மேற்குத்திரத்தும் இச்சுத்திரத்தும் கூறிய இயல்பு
முடிவினை நன்னூலார்,

182. இடைத் தொடராய்தத் தொடரொற்றிடையின்
மிகாநெடி லுபிர்த்தொடர் முன்மிகா வேற்றுமை.

என்ற சூத்திரத்துட் கூறிப்போந்தார்.

சகச. வன்றெடர் மொழியும் மென்றெடர் மொழியும்
வந்த வல்லெழுத் தொற்றிடை மிகுமே
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்
வல்லொற் றிறுதி கிளையொற் றுகும். [லாம்

இது பின்னின்ற இரண்டற்கும் முடிபு கூறுகின்றது.
வன்றெடர் மொழிக் குற்றுகரவீறும் மென்றெடர்மொழிக்
குற்றுகரவீறும் வருமொழி வல்லெழுத்து இடையிலே
மிக்குமுடியும். மெல்லொற்றுத் தொடர் மொழிக்கணின்ற
மெல்லொற்றெல்லாம் இறுதிக்கட் குற்றியலுகரமேறி
நின்ற வல்லொற்றுகவும் அம்மெல்லொற்றின் கிளையா
கிய வல்லொற்றுகவும் திரிந்துமுடியும்.

இறுதி வல்லொற்று — குற்றியலுகரமேறிய ஒற்று. கிளை வல்லொற்று-ணகரத்திற்குடகரமும், னகரத்திற்கு றகரமும் என இவ்வாறு புணர்ச்சியும் பிறப்பும் நோக்கிக் கிளையாய் வருமெழுத்து.

(உ-ம்)

கொக்குக் கால் சிறகு, தலை, புறம் எனவும்
குரங்குக்கால் செவி, தலை, புறம் எனவும்
எட்டுக் குட்டி செவி, தலை, புறம் எனவும்
எற்புக்காடு சுரம், தலை, புறம் எனவும் வரும்.

இங்ஙனம் வேற்றுமைக்கண் மென்றொடர் மொழிக் குற்றுகரத்தின் மெல்லொற்று இறுதி வல்லொற்றுகவும், கிளை வல்லொற்றுகவும் திரிந்து முடியுமெனப் பொதுப்படக்கூறி 'மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயருமுளவே' (எழுத்து சகசு) என்பதனால் மென்றொடர் மொழி மரப்பெயருள் அங்ஙனம் திரியாதனவுஞ் சிலவுளவென விதந்தார். நன்னூலார் பிற்கால வழக்கு நோக்கி,

184. மென்றொடர் மொழியுட் சில வேற்றுமையிற்
றம்மின வன்றொடராகா மன்னே.

என்பதனால் மென்றொடர் மொழிக் குற்றுகர வீறுகளுட் சில வேற்றுமைக்கண் தமக்கு இனமான வன்றொடராதலை யொழிந்தன பெரும்பாலன என விதி கூறினார்.

சகரு. மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது. குற்றியலுகரவீற்று மரப்பெயர் அம்முச்சாரியை பெறும்.

(உ-ம்)

தேக்கங்கோடு செதிள், தோல், பூ எனவும்
குருந்தங்கோடு செதிள், தோல், பூ எனவும் வரும்

கழுது + காய் = கழுகங்காய், தெங்கு + காய் = தெங்கங்
காய், கம்பு + புல் = கம்பம்புல், பயறு + காய் = பயற்றங்காய்
எனவருவன மரமல்லாத புல்லைக் குறித்தனவாயினும் இச்
சூத்திரத்து மரப்பெயர்க்கிளவிக் குற்றியலுகரமென ஒருவாற்
றான் அடக்கப் பெற்று அம்சாரியை பெறுதல் கொள்க.

சகசு. மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரு முளவே.

இது மென்றொடர் மொழிக்கு எய்தியது ஒரு மருங்கு
மறுக்கின்றது. மேல் சகசு-ம் சூத்திரத்திற் கூறியவாறு
மெல்லொற்று வல்லொற்றுகத் திரியாது இயல்பாய்
முடியும் மென்றொடர்க் குற்றுகரவீற்று மரப்பெயரும் உள
என்பதாம்.

(உ-ம்)

புன்கு + கோடு = புன்கங்கோடு செதிள், தோல், பூ
எனவும்

குருந்து + கோடு = குருந்தங்கோடு, செதிள், தோல், பூ
எனவும் வரும்.

சகசு. ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும்
அம்இடை வரற்கும் உரியவை உளவே
அம்மர பொழுகும் மொழிவயி னான.

இஃது ஈரெழுத்து மொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கும் வன்
றொடர் மொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கும் எய்தாதெய்து
வித்தது.

(இ-ள்) ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றியலுகரமும்
வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரமும் அம்.
முச்சாரியை இடையே வந்து முடிதற்குரியனவுமுள,
அவ்விலக்கணத்தால் நடக்கும் தொழில்களிடத்து எ-று.

(உ-ம்)

ஏறு + கோள் = ஏற்றங்கோள், சூது + போர் = சூதம்
போர், வட்டு + போர் = வட்டம்போர், புற்று + பழஞ்சோறு =

புற்றம்பழஞ்சோறு எனவரும். ‘அம்மிடை வரற்கும்’ என்புழி உம்மை எதிர்மறையாகவின் நாகுகால், கொக்குக்கால் என அம்சாரியை பெறுதனவே பெரும்பாலன என்க. ‘அம்மர பொழுகும்’ என்றதனால் அரசுக்கன்னி, முரசுக்கடிப்பு என அக்குச்சாரியையும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிதலும் அரச வாழ்க்கை என அக்குச்சாரியை பெற்று முடிதலும், இருட்டத்துக் கொண்டான் விளக்கத்துக்கொண்டான் என அத்துச்சாரியையும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிதலும் கொள்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ‘ஈரெழுத்து மொழி’ என்றதனை நன்னூலார் ‘நெடிற்றெடர்’ என வழங்கியுள்ளார்.

சகஅ. ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வருஉம்
அக்கிளை மொழியு முளவென மொழிப.

இது மென்றெடர் மொழியுட் சிலவற்றுக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்) ஒற்று முன்னே நின்ற நிலைதிரியாது அக்குச்சாரியையோடு வரும் அக்கிளையான சொற்களு முள என்பர் எ-று.

(உ-ம்)

குன்று = கூகை = குன்றக்கூகை, மன்று + பெண்ணை = மன்றப்பெண்ணை எனவரும். உம்மையால் கொங்கு + உழவு = கொங்கத்துழவு என அத்துப் பெறுதலும் கொள்க.

சகக. எண்ணுப் பெயர்க் கிளவி உருபியல் நிலையும்.

(இ-ள்) குற்றுகர வீற்று எண்ணுப் பெயர்கள் பொருட் பெயரோடு புணரும்வழி உருபு புணர்ச்சியினி யல்பிலே நின்று அன்சாரியை பெற்றுமுடியும். எ-று.

(உ-ம்)

ஒன்று + காயம் = ஒன்றன் காயம், இரண்டு + காயம் = இரண்டன் காயம், சுக்கு, தோரை, பயறு எனவரும். ஒன்றன்

காயம் = ஒன்றனாற் கொண்ட காயம் எனவிரியும். வருமொழி வரையாது கூறினமையின் ஒன்றன்ஞாண். நூல், மணி, யாழ் வட்டு, அடை என இயல்புகணத்துக் கண்ணும் அன்சாரியை பெறுதல் கொள்க.

சஉய. வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவணும்.

(இ-ள்) வண்டு, பெண்டு என்ற மென்ருடர்க் குற்றுகரவீற்றுச் சொற்கள் இரண்டும் இன்சாரியை பெற்று முடியும். எ-று.

(உ-ம்)

வண்டினைக் கொணர்ந்தான். பெண்டினைக் கொணர்ந்தான் எனவரும்.

சஉக, பெண்டென் கிளவிக் கன்னும் வரையார்.

(இ-ள்) பெண்டென்னும் சொல்லுக்கு இன்னே யன்றி அன்சாரியை வந்து முடிதலையும் நீக்கார் என்பதாம்.

(உ-ம்)

பெண்டன்கை, செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

சஉஉ. யாதென் இறுதியுஞ் சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதியும் உருபியல் நிலையும்.

இஃது ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றிய லுகரத்துள் ஒன்றற்கும் சுட்டு முதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றிய லுகரத்திற்கும் வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) யாதென்னும் ஈரெழுத் தொருமொழிக் குற்றுகரஈறும் சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய அஃது, இஃது, உஃது என்னும்ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர

வீறும் உருபுபுணர்ச்சியி னியல்பிலே நின்று அன்
சாரியை பெற்றுச் சுட்டு முதலிறுதி ஆய்தம் கெட்டு
முடியும். எ-று

(உ-ம்)

யாது + கோடு = யாதன்கோடு; அஃது + கோடு = அதன்
கோடு, இஃது + கோடு = இதன்கோடு. உஃது = கோடு =
உதன்கோடு, செவி, தலை, புறம் எனவரும். அஃது, இஃது,
உஃது எனவரும் ஆய்தத் தொடர் மொழிகளில் ஆய்தங்கெடின்
முற்றுகரமா மாதலின் ஆய்தத்தைக் கெடுத்தற்கு முன் அன்
சாரியையின் அகரத்தைக் குற்றுகரத்தின்மேல் ஏற்றிச்
செய்கை செய்தல் வேண்டுமென்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

சஉந. முன்உயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி

மன்னல் வேண்டும் அல்வழி யான.

இது முற்கூறியவற்றுட் சுட்டுமுதலுகரத்திற் த ஒரு வழி
அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) சுட்டு முதலாகிய ஆய்தத்தொடர்மொழிக்
குற்றுகரவீற்றின் முன்னே அல்வழிக்கண் உயிர்
முதன்மொழி வருமிடத்து ஆய்தப்புள்ளி முன்போலக்
கெடாது நிலைபெற்று முடிதல் வேண்டும். எ-று.

(உ-ம்)

அஃதாடை, இஃதிலை, உஃதுரல் எனவரும்.

‘முன்’ என்றதனால் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஆய்தங்
கெடாமை கொள்க என்பர் உரையாசிரியர்.

(உ-ம்)

அஃதடைந்தான் எனவரும்.

சஉச. ஏனே முன் வரினே தானிலை யின்றே.

இது மேலவற்றிற்குப் பிறகணத்தோடு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) முற்கூறிய ஈறுகளின் முன்னர் உயிர்க் கணமல்லன வருமாயின் அவ்வாய்தம் கெட்டு முடியும் என - று.

(உ-ம்)

அஃது + கடிது = அதுகடிது எனவரும்.

இவ்வாறு ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

சஉடு. அல்லது கிளப்பின் எல்லா மொழியுஞ் சொல்லிய பண்பின் இயற்கை யாகும்.

இஃது ஆற்றிற்குக் குற்றுகரத்திற்கும் அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரமும் மேற்சொல்லிய பண்பினைபுடைய இயல்பாய் முடியும் என்பதாம்.

(உ-ம்) நாகுகடிது, வரகுகடிது, தெள்குகடிது, எஃகு கடிது, குரங்கு கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

கரட்டுக்காணம், திருட்டுப்புலையன், குருட்டுக்கோழி, வெளிற்றுப்பனை எனவும், வரட்டாடு, குருட்டெருது எனவும், இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வன்கணத்துக்கண் இனவொற்று மிக்கு வல்லெழுத்துப் பெற்று முடிதலும் இயல்பு கணத்துக்கண் இனவொற்று மிக்குமுடிதலும் ஓர்யாட்டை யானை, ஐயாட்டை எருது எனவும், அற்றைக் கூத்தர், இற்றைக் கூத்தர் எனவும், மன்றைத்தூதை, பண்டைச் சான்றோர் எனவும் மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரமும் வல்லொற்றும்

பெற்று முடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்றுகாது ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிவனவும் இச்சூத் திரத்தில்வரும் 'சொல்லிய' 'பண்பின்' என்ற சொற்களாற் கொள்ளப்படும்.

'பண்பின்' என்றதனால் ஐகாரம் பெற்று முடிவனவற்றை

185 ஐயீற்றுடைக் குற்றுகரமு முளவே.

என்ற சூத்திரத்தால் சுட்டினார் நன்னூலார்.

சஉசு. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அவ்வாறீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்) வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரம் அவ்வழிக்கண் வல்லெழுத்து வருவழி வந்த எழுத்து மிக்குமுடியும். என்று.

(உ-ம்)

சுக்குக்கடிது, பட்டுக்கடிது, சிறிது. தீது, பெரிது எனவரும்.

இதனை

181 வன்ருடரல்லன முன்மிகா அல்வழி.

என்ற சூத்திரத்தில் குறிப்பிட்டார் நன்னூலார்.

சஉஎ. சுட்டுச்சினை நீடிய மென்ருடர் மொழியும்
யாவினா முதலிய மென்ருடர் மொழியும்
ஆயியல் திரியா வல்லெழுத் தியற்கை.

இதுவும் அவ்வாறீற்றுள் ஒன்றன்கண் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணரநின்ற இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) சுட்டாகிய சிணையெழுத்து நீண்ட மென் றொடர் மொழிக் குற்றுகரமும் யா வென்னும் வினாவை முதலாகவுடைய மென்றொடர்மொழிக் குற்றுகரமும் வல்லெழுத்துப் பெறுதலாகிய அவ்வியல்பிற்றிரியாது மிக்குமுடியும்.

(உ-ம்)

ஆங்குக் கொண்டான், ஈங்குக் கொண்டான், ஊங்குக் கொண்டான், யாங்குக் கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

“இயற்கை” என்றதனால் இருந்து கொண்டான், ஆண்டுசென்றான் என மென்றொடர்க் குற்றியலுகர வீற்று வினையெச்சம் இயல்பாயும், செத்துக்கிடந்தான் செற்றுச் செய்தான் என வன்றொடர்க் குற்றியலுகர வீற்று வினையெச்சம் மிக்கும் முடிதல் கொள்ளப்படும்.

சஉஅ. யாவினு மொழியே இயல்புமாகும்.

இது மேலனவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேற்கூறியவற்றுள் யா வினாவை முதலாக வுடைய சொல் முற்கூறியவாறன்றி இயல்பாயும் முடியும். எ-று.

(உ-ம்)

யாங்கு கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

இவ்விடத்து யாங்கு என்பது எப்படி என்னும் வினாப் பொருளை உணர்த்திற்றென்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

இயல்பும் ஆகும் என்ற உம்மையால் மிக்கு முடிதலே வலியுடைத்து.

சஉக. அந்நான் மொழியுந் தந்நிலை திரியா.

இது மேலனவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) சுட்டு முதன் மூன்றும் யா முதன் மொழியுமாகிய அந்நான்கு மென்றொடர் மொழிகளும் தம் மெல்லொற்றாய தன்மை திரிந்து வல்லொற்றுகாதியல்பாய் முடியும் என்பதாம்.

முன்னர் யா மொழியென்னாது வினாவென்றதனால் ஏழாவதன் இடப்பொருட்டாய் முந்து, பண்டு, இன்று, அன்று, என்று எனவரும் பிறவும் இயல்பாதல் கொள்க என்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

சஙய. உண்டென் கிளவி உண்மை செப்பின்
முந்தை இறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும்
மேனிலை பொற்றே ளகார மாதலும்
ஆமுறை யிரண்டும் உரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து வருஉங் காலை யான.

இது மென்றொடர் மொழியுள் வினைக்குறிப்பாய் நின்றதோர் சொல் பண்பை உணர்த்துங்கால் வேறு முடிபெறுதல் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) உண்டு என்னும் சொல் வினைக்குறிப்பையுணர்த்தாது ஒரு பொருள் தோன்றுங்காற்றோன்றி அது கெடுத்துணையும் உண்டாய் நிற்கின்ற உண்மைத் தன்மையாகிய பண்பை யுணர்த்தி நிற்குமாயின் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருங்காலத்து அவ்வுண்டென்னுஞ் சொன் முன்னர் நின்ற குற்றுகரம்தான் ஏறி நின்ற மெய்யொடுங் கெடுதலும் அக்குற்றியலுகரத்திற்கு மேல் நின்ற ணகர வொற்று ளகர வொற்றாய்த் திரிதலுமாகிய அவ்விரு நிலையையுமுடைத் தென்பதாம்.

இவ்விருமுடிபும் பெறுமென்றது வல்லெழுத்துக்களுள் பகரமுதன்மொழி வருமிடத்தென்றும் மற் றைய மூன்றெழுத்தின்கண் ஈறு கெடாதே நின்று முடியு மென்றுங் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

(உ-ம்)

உண்டு + பொருள் = உள்பொருள் எனவரும்.

உரிமையும் உடைத்தே என்ற உம்மையால் இவ் விருமுடிபும்பெருது உண்டு பொருள் என இயல்பாய் வருதலையுங் கொள்வர் நச்சினர்க்கினியர்.

சங்க. இருதிசை புணரின் ஏயிடை வருமே.

இது குற்றுகரவீற்றுத் திசைப்பெயர்க்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) குற்றுகர வீற்றுத் திசைப் பெயர்களுள் இரண்டு பெருந்திசையும் தம்மிற்புணருமிடத்து ஏயென் னுஞ் சாரியை இடையே வந்து முடியுமென்பதாம்.

(உ-ம்)

தெற்கேவடக்கு. கிழக்கேமேற்கு எனவரும்.

இவை உம்மைத்தொகை.

சங்க. திரிபுவேறு கிளப்பின் ஒற்று முகரமுங்
கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர்
ஒற்றுமெய் திரிந்து னகார மாசும்
தெற்கொடு புணருங் காலை யான.

இது பெருந்திசைகளோடு கோணத்திசைகள் புணர்த்த லின் எய்தாதெய்துவித்தது.

(இ-ள்) பெருந்திசைகளோடு கோணத்திசைகளை வேருகப் புணர்க்குமிடத்து அவ்வுகரமேறி நின்றமெய்யும்

அவ்வீற் றுகரமுங் கெட்டு முடிதல் வேண்டுமென்பர். அது தெற்கென்ற திசையோடு புணருங்காலத்து அத்திசைக்குப் பொருந்தி நின்ற றகரவொற்றுத் தன் வடிவு திரிந்து னகரவொற்றாய் நிற்கும். (எ-று)

(உ-ம்)

வடக்கு + கிழக்கு = வடகிழக்கு, வடமேற்கு; தெற்கு + கிழக்கு = தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு எனவரும். வேறு என்ற தனால் வடவேங்கடம், தென்குமரி எனத் திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயர் புணரும் வழியும் இவ்விதி பொருந்தி நின்றல் கொள்க.

திசையொடு திசைபுணரும் இவ்விதியில் திசையொடு பிறசொற்கள் புணருமியல்பையுஞ் சேர்த்து மேற்கு என்ற திசைப்பெயர் பிறபெயரோடு புணருங்கால் றகரம் லகரமாகத் திரிதலையுங்கூட்டி,

186. திசையொடு திசையும் பிறவுஞ் சேரின்
கிலையீற் றுயிர்மெய் கவ்வொற்று நீங்கலும்
றகரம் னல வாத் திரிதலுமாம் பிற.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார் நன்னூலார்.

குற்றியலுகரவீற்றெண்ணுப் பெயர் முடிபு.

சங்ங. ஒன்றுமுத லாக எட்ட னிறுதி
எல்லா வெண்ணும் பத்தன் முன்வரிற்
குற்றிய லுகரம் மெய்பொடுங் கெடுமே
முற்றஇன் வருஉம் இரண்டலங் கடையே.

இது பத்தென்னும் எண்ணுப் பெயரோடு எண்ணுப் பெயர் வந்து புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பத்தென்னும் எண்ணுப் பெயர்முன் ஒன்று முதல் எட்டிற்குவுள்ள எல்லாவெண்ணுப் பெயர்களும்

வந்து புணருமாயின் பத்தென்னும் நிலைமொழியீற்றி
னின்ற குற்றுகரம் தான் ஏறிய மெய்யோடுங்கெடும்.
ஆண்டு இரண்டல்லாத எண்ணுப் பெயரோடு புணர்வழி
இன்சாரியை இடைவந்து முடியத்தோன்றும் என்பதாம்.

(உ-ம்)

பதினென்று, பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினைந்து,
பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டு எனவரும். நிலைமொழி முற்
கூறுததனால் ஒன்பதின் கூறு, ஒன்பதன்பால் எனப் பிறவெண்
ணின் முன் பிற பெயர் வந்துழியும் இன்பெறுதல் கொள்வர்
உரையாசிரியார்.

சாட்ச. பத்த னெற்றுக் கெட னகாரம் இரட்டல்
ஒத்த தென்ப இரண்டுவரு காலை.

இது மேல் இன் பெருதென்று விலக்கிய இரண்டற்குப்
பிறிது விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பத்தென்னுஞ் சொல்லினின்ற தகரவொற்
றுக்கெட அவ்விடத்து னகரவொற்று இரட்டித்து வருதல்
இரண்டென்னும் எண் வருமொழியாய் வருங்காலத்திற்
பொருந்திற் றென்பர் ஆசிரியர் (எ-று)

(உ-ம்)

பன்னிரண்டு எனவரும். இதனை,

198. இரண்டு முன்வரிற் பத்தினீற்றயிர் மெய்
கரந்திட வொற்று னவ்வாகு மென்ப.

என்னுஞ் சூத்திரத்திற் குறிப்பிடுவர் நன்னூலார்.

சாநடு. ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது.

இஃது ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர் வரின் வரும்
முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) முற்கூறிய பத்தென்னும் எண்முன் ஒன்று முதலியனவேயன்றி ஆயிரமென்னும் எண் வந்தாலும் முன்னர்க் கூறிய இயல்பிற்றிரியாது ஈறுகெட்டு இன் பெற்று முடியும். (எ-று)

(உ-ம்)

பதினாயிரம் எனவரும்.

சங்க. நிறையு மளவும் வருஉங் காலையுங்
குறையா தாகும் இன்னென் சாரியை.

(இ-ள்) முற்கூறிய பத்தன் முன்னர் நிறைப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் வருங்காலத்தும் இன்னென்னும் சாரியை குறையாது வந்து முடியும். (எ-று)

(உ-ம்)

பதின்மழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும்; பதின்மலம், சாடி, தூதை, பாணை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும் பதிற்றகல் பதிற்றழக்கு எனவும் வரும். 'குறையாதாகும்' என்றதனால் பத்தென்பதன் முன்னர்ப் பொருட்பெயரும் கொள்க.

(உ-ம்)

பதின்றிங்கள், பதிற்றவேலி, பாண்டு, அடுக்கு, முழம் எனவரும்.

இன்சாரியையின் னகரம் நகர மாதல் 'அளவாகு மொழிமுதல்' (எழுத்து ளஉக) என்பதனுள் 'நிலையு' என்றதனால் கொள்ளப்படும்.

பத்தென்பதன்முன் ஒன்று முதலென்களே யன்றி ஆயிரம் கோடி யென்னு மெண்ணுப் பெயரும், அளவுப் பெயரும், பிறபெயரும் புணருமிடத்து முற்கூறியபடி பத்தென்பதென் ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டு ஆசிரியர் கூறிய படி இன்சாரியையேனும் அதன் திரிபாகிய இற்றுச் சாரியையேனும் பெற்று நிற்குமென்பதனை,

197. ஒன்றுமுத லீரைந் தாயிரங் கோடி
எண்ணிறை யளவும் பிறவரிற் பத்தின்
ஈற்றயிர் மெய்கெடுத் தின்னு மிற்றும்
ஏற்ப தேற்கு மொன்பது மினைத்தே.

என்ற சூத்திரத்தாற் சுட்டி ஒன்பதென்னும் எண்
வருமொழியாய் வருமிடத்தும் இவ்விதியைச் சேர்த்தார்
நன்னூலார்.

ஒன்று முதல் ஒன்பதென்களோடு பத்தென்பது புணர்தல்

சங்எ. ஒன்றுமுத லொன்பான் இறுதி முன்னர்
நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட ஆய்தம்
வந்திடை நிலையும் இயற்கைத் தென்ப
கூறிய இயற்கை குற்றிய லுகரம்
ஆற னிறுதி அல்வழி யான.

(இ-ள்) ஒன்று முதல் ஒன்பதீருகக் கூறுகின்ற
எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர் வருமொழியாக வந்து
நின்ற பத்தென்னுஞ் சொல்லினது தகரவொற்றுக்கெட
ஆய்தம் இடையிலே நிலைபெறு மியல்பிற்றென்று
கூறுவர், அவற்றுள் ஆறென்னும் ஈறல்லாத விடத்து
வரும் நிலைமொழிக் குற்றியலுகரம் முற்கூறிய வியற்
கையால் மெய்யொடுங் கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

‘வந்து’ என்றதனால் ஆய்தமாகத் திரியாது தகர
வொற்றுக் கெட்டு ஒருபது என்று நின்றலும் கொள்க
என்பர் உரையாசிரியர்.

195. முதலிரு நான்கா மெண்முனர்ப் பத்தின்
இடையொற் றேகல் ஆய்தமாகல்
எனவிரு விதியு மேற்கு மென்ப.

என்ற நன்னூற் சூத்திரம் இச்சூத்திரக் கருத்தை
ஒட்டியதாகும்.

சநஅ. முதலீ ரெண்ணி னொற்று ரகர மாகும்
உகரம் வருத லாவயி னான.

இது மேற்கூறிய சிலவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) முதற்கண் நின்ற ஒன்று, இரண்டு என்னும் இரண்டெண்ணினுடைய னகர வொற்றும் ணகர வொற்றும் ரகர வொற்றுகத் திரியும்; அவ்விடத்து உகரம் வந்து நிலை பெறும் என்பதாம்.

(உ-ம்)

ஒன்று + பத்து = ஒருபஃது எனவரும்.

சநகூ. இடைநிலை ரகரம் இரண்டென் எண்ணிற்கு
நடைமருங் கின்றே பொருள் வயினான.

இதுவும் அது.

(இ-ள்) இரண்டென்னும் எண்ணிற்கு இடைநின்ற ரகர வுயிர்மெய் அம்மொழி பொருள் பெறுமிடத்து நடக்குமிட மின்றிக் கெடும். எ-று.

(உ-ம்)

இரண்டு + பத்து = இருபஃது எனவரும்.

ஒன்று, இரண்டு என்பதன் ஈற்றுக் குற்றியலுகரத்தை மெய்யொடுங் கெடுத்து னகர ணகர வொற்றினை ரகர வொற்றுக்கி உகரமேற்றிப் பத்தென்பதனிடையே நின்ற தகர வொற்றுக் கெடுத்து ஆய்தமாக்கிப் பஃதென வருவிக்க ஒருபஃது, இருபஃது என முடிந்தமை காண்க.

இங்குக்கூறிய முதலீரெண்ணின் நிலைமொழியீற்று முடிபினை,

189. ஒன்றன் புள்ளி ரகரமாக

இரண்ட னொற்றுபி ரேகவுவ் வருமே.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார் நன்னூலார்.

இதன்கண் ஆசிரியர் இரண்டு என்னுஞ்சொல்லின் ரகரவுயிர்மெய்யைக் கெடுத்து ணகரத்தை ரகரவொற்றுக்கி முடித்தவாறு முடிபுகூருது இரண்டென்பதன் ணகரவொற்றும் ரகரத்தை யூர்ந்துநின்ற அகரவுயிரும் கெடுத்து ரகரவொற்றின்மேல் உகரமேற்றிமுடித்தார் நன்னூலார்.

சசய. மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்) மூன்று, ஆறு என்பன நெடுமுதல் குறுகி முடிவனவாம்.

இவ்விரண்டெண்களோடு ஏழென்னும் மெய்யீற் றெண்ணுப் பெயரையுஞ் சேர்த்து எண்ணிறையளவும் என்னுஞ் சூத்திரத்து (நன். 188) “மூன்றறேழ் முதல் குறுகும்” என்றார் நன்னூலார்.

சசக. மூன்றனொற்றே பகார மாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்) மூன்றென்னு மெண்ணின்கண் நின்ற ணகரவொற்றுப் பகரவொற்றாய்த் திரிந்து முடியும் எ-று.

(உ-ம்)

சசஉ. நான்க னொற்றே றகார மாகும்

இதுவும் அது.

(இ-ள்) நான்கு என்னும் எண்ணின்கண் நின்ற ணகர வொற்று நகர வொற்றாய்த் திரிந்து முடியும். எ-று.

(உ-ம்)

நான்கு + பத்து = நாற்பஃது எனவரும்.

சசந். ஐந்த னொற்றே மகார மாகும்.

இதுவும் அது.

ஐந்தென்னு மெண்ணின்கண் நின்ற தகரவொற்று மகர வொற்றாய்த் திரிந்து முடியும். எ-று.

(உ-ம்)

ஐந்து + பத்து = ஐம்பஃது எனவரும்

ஏழு என்பது குற்றிய லுகரமன்மையின் ஈண்டுக் கூறப்படவில்லை. உருபியலில் காண்க.

சசச. எட்ட னொற்றே ணகார மாகும்.

(இ-ள்) எட்டென்னு மெண்ணின்கண் நின்ற டகர வொற்று ணகர வொற்றாய்த் திரிந்து முடியும். எ-று.

(உ-ம்)

எட்டு + பத்து = எண்பது எனவரும்.

193. எட்ட னுடம்புணவ் வாகு மென்ப.

என்றார் நன்னூலார்.

சசரு. ஒன்பான் ஓகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும் முந்தை யொற்றே ணகாரம் இரட்டும் பஃதென் கிளவி ஆய்தபக ரங்கெட நின்றல் வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி ஒற்றிய தகரம் நகர மாகும்.

இஃது எய்தாதது எய்து வித்தது.

(இ-ள்) ஒன்பது என்னும் நிலைமொழிமுன் பஃதென்பதனை வருவித்து முடிக்குங்கால் நிலைமொழியாகிய ஒன்பதென்னு மெண்ணினது ஓகரத்திற்கு முன்னாக ஒரு தகரவொற்றுத் தோன்றி நிற்கும். முன்சொன்ன ஓகரத்தின் முன்னர் நின்ற னகரவொற்று ணகரவொற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும். நிலைமொழியில் நின்ற பஃதென்னுஞ் சொல்லும் வருமொழிக்கண் ஆய்தமும் பகர வுயிர்மெய் மெய்யுங் கெட்டுப்போக நிலைமொழியில் இரட்டிய ணகரத்தின் பின்னர் ஊகாரமாகிய ஓரெழுத்து வந்து நின்றல் வேண்டும். வருமொழியிறுதிக் குற்றுகரமேறிய தகரவொற்று றகரவொற்றாய்த் திரிந்து நிற்கும் என்றவாறு.

பஃதென்கிளவியும் ஆய்தமும் பகரமும் கெட என உம்மை தொக்கு நின்றன.

(உ-ம்)

ஒன்பது: ட்பத்து = தொண்ணூறு எனவரும்.

இதனை, ஒற்றாய்வந்து நின்ற தகரவொற்றின்மேல் நிலைமொழி ஓகரத்தை ஏற்றித் “தொ” என நிறுத்தி ணகரவொற்றிரட்டி நிலைமொழியில் பஃதென்னுஞ்சொல்லையும் வருமொழிக்கண் பகரவுயிர்மெய்யையும் ஆய்தத்தையுங் கெடுத்து ஊகாரமேற்றித் தொண்ணூ என வாக்கி வருமொழிக் குற்றுகரமேறிநின்ற தகரவொற்றினை றகரவொற்றாகத் திரித்து முடிக்கத் தொண்ணூறு என முடிந்து நின்றது.

“பஃதென்கிளவி யாய்த பகரங்கெட” என்பதற்கு நிலைமொழிக்கண் ணின்ற பஃதென்னுஞ் சொல்லும் வருமொழியிற் பகரமும் ஆய்தமுங் கெட்டுப்போக எனப் பொருள் கொள்ளாது, வருமொழியாகிய பஃதென்னுஞ் சொல் தன்கண் ஆய்தமும் பகரமுங் கெட்டுப்போக எனப் பொருள்கூறி நிலைமொழிக்கண் பஃதென்னுஞ் சொற்கெடுதலைப் பகரவாய்தமென்னாத முறையன்றிக்

கூற்றினாற்கொள்வர் உரையாசிரியர். ஆசிரியர் ஒன்பஃது என நிறுத்திப் பஃது என்பதனை வருவித்து வேண்டுஞ் செய்கைசெய்து இச்சூத்திரத்தின் முடிக்கின்றாராதலின் ஒன்பஃதென்பதிற் பஃதென்னுஞ் சொற்கெடுதலைப் பகரவாய்தமென்னாத முறையன்றிக் கூற்றினாற் கொள்ளவைத்தார் என்றல் பொருந்தாது.

சசசு. அளந்தறி கிளவியும் கிறையின் கிளவியுங்
கிளந்த இயல தோன்றுங் காலை.

இது மேற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பானெண்களோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) முற் கூறிய ஒன்றுமுதல் லொன்பதெண்களின் முன்னர் அளந்தறியப்படும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்து புணருமாயின் ஆறனிறுதியல்லாத குற்றுகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு முதலீரெண்ணினொற்று ரகரமாய் உகரமேறி இரண்டென்பதனிடையின்ற ரகர வுயிர்மெய்கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி நான்கனொற்று வன்கணத்து நகரமாயும் எட்டனொற்று ணகரமாயும் முடியும் என்பதாம்.

(உ-ம்)

ஒருகலம், இருகலம் எனவும், ஒருகழஞ்சு, இருகழஞ்சு எனவும், நாற்கலம், எண்கலம் எனவும், நாற்கழஞ்சு, எண்கழஞ்சு எனவும் வரும்.

சசசு. மூன்றனொற்றே வந்த தொக்கும்.

இதுமேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மூன்றென்னும் எண்ணின் னகர வொற்று வருமொழியாய் அளவுப்பெயர் நிறைப் பெயர்களின்

முன்னர் வந்த வல்லொற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும். எ-று.

(உ-ம்)

முன்று + கலம் = முக்கலம், சாடி, தூதை, பாணை எனவும்
முன்று + கழஞ்சு = முக்கழஞ்சு, கஃசு, தொடி, பலம் என
வும் வரும்.

சசஅ. ஐந்த னொற்றே மெல்லெழுத் தாகும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்) ஐந்தென்பதன் நகரவொற்று வருமொழி வல்லெழுத்திற்கேற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிந்து முடியும். எ-று.

(உ-ம்)

ஐந்து + கலம் = ஐங்கலம், சாடி, தூதை. பாணை எனவும்
ஐந்து + கழஞ்சு = ஐங்கழஞ்சு, கஃசு, தொடி, பலம் என
வும் வரும்.

சசக. கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலை.

இது மேற்கூறிய மூன்றற்கும் வருமொழி வரையறுக்கின்றது.

(இ-ள்) மேற் கூறியவாறு மூன்றனொற்று வந்தவொற்றாய்த் திரிதலும் ஐந்தனொற்று மெல்லெழுத்தாலும் அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர்கட்கு முதலாம் ஒன்ப தெழுத்துக்களினும் வன்கணமாகிய கசதபக்கள் முதன்மொழியாய் வந்த விடத்தாம் எ-று.

(உ-ம்)

அறுகலம், சாடி, தூதை, பாணை எனவும்
அறுகழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

சருய. நமவ என்னும் மூன்றோடு சிவணி
அகரம் வரினும் எட்டன்மு னியல்பே.

இச்சூத்திரம் ஞ ந ம ய வ வெனும் (எழுத்து ளசச)
என்ற சூத்திரத்துப் பொது விதியின் அடங்குவனவற்றை
வேரோர் பயனோக்கி விளங்கக் கூறியதாகலின், இது
வேண்டா கூறி வேண்டியது முடித்தல் நுதலிற்றென்பர்
உரையாசிரியர்.

(இ-ள்) அளவிற்கும் நிறைக்கு முதலாமெனப்பட்ட
நமவ என்னும் மூன்றனோடு பொருந்தி அகர முதன்
மொழி வரினும் முற்கூறியவாறே எட்டென்பதன் டகா
ரம் ணகாரமாய் வேரோர் விகாரமின்றி இயல்பாய் முடி
யும் என்பதாம்.

இவ் வேண்டா கூறலால் எண்ணகல் என ஒற்றி
ரட்டுதல் கொள்ளப்பட்டது.

(உ-ம்)

எட்டு + நாழி = எண்ணுழி, மண்டை, வட்டி, அகல்
எனவரும்.

உம்மையான் உயிர்க்கணத்து உகர முதன்மொழி
வரினும் வல்லெழுத்துவரினும் எண்ணுழக்கு, எண்கலம்,
சாடி, தூதை, பாணை என இயல்பாய் முடிதல் கொள்க.

சருக. ஐந்தும் மூன்றும் நமவரு காலே
வந்த தொக்கும் ஒற்றியல் நிலையே.

இதுவும் மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வா முடிபு
கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஐந்து, மூன்று என்னும் எண்ணுப்பெயர்கள்
நகரமுதன்மொழியும் மகரமுதன்மொழியும் வருங்காலத்து
மேற்கூறியவாறே மகரமும் பகரமுமாகாது வருமொழி

முதல் வந்த வொற்றோடு ஒத்தவொற்றாய்த் திரிந்து முடியும் (எ-று)

(உ-ம்)

ஐந்து + நாழி = ஐந்நாழி, ஐம்மண்டை, மூன்று + நாழி = முந்நாழி, மும்மண்டை எனவரும். மூன்றும் ஐந்தும் என்னாத முறையன்றிக் கூற்றினால் நான்கு + நாழி நானாழி என்னும் முடிபின்கண் விகாரமாகிய னகரத்தின் முன்னர் வருமொழி நகரத்திரிபும், அதுகாரணமாக நிலைமொழி னகரக்கேடும் கொள்ளப்பட்டன என்பர் இளம்பூரணர்.

சுருஉ. மூன்ற னொற்றே வகரம் வருவழித்
தோன்றிய வகரத் துருவா கும்மே.

இதுவுமது.

(இ-ள்) மூன்றென்னும் எண்ணின்கணின்ற னகர வொற்று வகர முதன்மொழி வருமிடத்து அவ்வருமொழி வகரமாய்த் திரிந்து முடியும் (எ-று)

(உ-ம்)

மூன்று + வட்டி = முவ்வட்டி எனவரும்.

தோன்றிய என்றதனால் முதல்நீண்டு வகரவொற்றின்றி முவட்டியென்றுமாம் என்பர் உரையாசிரியர்.

சுருஉ. நான்க னொற்றே லகார மாகும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்) நான்கென்னும் எண்ணின்கணின்ற னகர வொற்று வகர முதன்மொழி வந்தால் லகரவொற்றுகித் திரிந்து முடியும்.

(உ-ம்)

நான்கு + வட்டி = நால்வட்டி எனவரும்.

சருச. ஐந்த னெற்றே முந்தையது கெடுமே.

இதுவுமது.

(இ-ள்) ஐந்தென்னும் எண்ணின்கணின்ற நகர
வொற்று வகர முதன்மொழி வருமிடத்துக் கெட்டு
முடியும் எ-று.

(உ-ம்)

ஐந்து + வட்டி = ஐவட்டி எனவரும்.

முந்தை என்றதனான் நகரவொற்றுக்கெடாது வரு
மொழி வகரமாய்த் திரிந்து ஐவ்வட்டி என வருதலுங்
கொள்வர் உரையாசிரியர்.

சருரு. முதலீ ரெண்ணின்முன் உயிர்வரு காலைத்
தவலென மொழிப உகரக் கிளவி
முதனிலை நீட லாவயி னான.

இது மாட்டேற்றான் எய்திய உகரத்திற்குக் கேடு
கூறி முதல்நீள்க என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது
விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஒரு, இரு என முடிந்து நின்ற முதலீரெண்
னின் முன் உயிர் முதன்மொழி வருமிடத்து நிலைமொழி
யுகரமாகிய எழுத்துக் கெடுமெனச் சொல்வர். அவ்
விடத்து அவ்வெண்களின் முதலெழுத்துக்கள் நீண்டு
முடியும் எ-று.

உ-ம்.

ஓரகல், ஈரகல், ஒருழக்கு, ஈருழக்கு எனவரும்.

சருசு. மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென் கிளவியும்
தோன்றிய வகரத் தியற்கை யாகும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்) மூன்று, நான்கு, ஐந்து என்னுமெண்
களின் முன்னர்த் தோன்றி நின்ற வகரம் வருமொழிக்
குக் கூறிய இயல்பாக மூன்றின்கண் வகரவொற்றியும்
நான்கின்கண் லகரவொற்றியும், ஐந்தின் கண் ஒற்றுக்
கெட்டும் முடியும் என்பதாம்.

உ-ம்.

முவ்வகல், முவ்வுழக்கு, நாலகல், நாலுழக்கு,
ஐயகல், ஐயுழக்கு எனவரும்.

மூன்று என்பது முதல் நீண்டவிடத்து நிலைமொழி
னகரவொற்றுக் கெடுதல் “தோன்றிய” என்ற மிகை
யாற் கொள்ளப்படும்.

சருசு. மூன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்தே
உழக்கென் கிளவி வழக்கத் தான.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று

(இ-ள்.) உழக்கென்னுஞ் சொல் வருமொழியாய்
வரும் வழக்கிடத்து நிலைமொழியாகிய மூன்றென்னும்
எண்ணுப் பெயரின் முதனிலை நீண்டு முடிதலுமுரித்து
எ-று.

(உ-ம்.) முவ்வுழக்கு எனவரும்

வழக்கத்தான என்றதனால் அகல் என்பது வரு
மொழியாய் வருமிடத்தும் மூவகல் என இச்செய்கை
பெறுதல் கொள்க. மூழக்கு மூழாக்கு என்னும் மருஉ
முடிபு இவ்வியலின் புறனடையாற் கொள்ளப்படும்.

சருஅ. ஆறென் கிளவி முதல் நீடும்மே.

இதுவுமது.

(இ-ள்) ஆறென்னு மெண்ணுப்பெயர் அகல், உழக்கு என்பன வரின் முன்னர்க் குறுகிநின்ற முதலெழுத்து நீண்டு முடியும் எ-று.

(உ-ம்.)

ஆறகல், ஆறுழக்கு எனவரும்.

சருகூ. ஒன்பா னிறதி உருபுநிலை திரியா
திற்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மொழியே.

இது குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடாது நின்று இன்பெறுக என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுக்கின்றது,

(இ-ள்) ஒன்பதென்னும் எண்ணுப்பெய ரிறுதிக் குற்றுகரம் தன் வடிவுநிலை திரியாது நின்று இன்சாரியை பெற்று முடிதல் வேண்டும். எ-று,

(உ-ம்)

ஒன்பது + கலம் = ஒன்பதின் கலம், சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும், கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

‘உருபு’ என்றதனால் ஒன்பதிற்றென இன்சாரியை யின் னாகரம் நகரமாக இரட்டுதல் கொள்ளப்படும். சாரியை மொழியே யென்றதனால் இன்சாரியையோடு உகரமும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்து ஒன்பதிற்றுக்கலம், சாடி என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக என்பர் நச்சினார்க் கினியர்.

சகூய. நூறு முன் வரினுங் கூறிய இயல்பே.

(இ-ள்) ஒன்று முதல் ஒன்பாங்களோடு நூறென்னு மெண்ணுப் பெயர் வந்தாலும் மேற் பத்தென்பதோடு புணரும்வழிக் கூறிய இயல்பெய்தி முடியும். எ-று அவ்வியல்பாவது குற்றுகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி முதலீரெண்ணி னொற்று ரகரமாய் உகரம் பெற்று இரண்டென்னு மெண்ணின் இடைநின்ற ரகரம் கெட்டு முடிதலாம்.

(உ-ம்)

ஒருநூறு, இருநூறு, அறுநூறு, எண்ணூறு எனவரும்.

சசூக. மூன்ற னொற்றே நகார மாகும்.

(இ-ள்) மூன்றென்னு மெண்ணின்கணின்ற னகர வொற்று நகர வொற்றுகத் திரிந்து முடியும். எ-று.

(உ-ம்)

மூன்று எனவரும்.

சசூஉ. நான்கும் ஐந்தும் ஒற்றுமெய் திரியா.

இதவுமது.

(இ-ள்) நான்கென்னு மெண்ணும் ஐந்தென்னு மெண்ணும் தம்மொற்றுக்கள் நிலை திரியாது முடியும் எ-று.

(உ-ம்)

நானூறு, ஐநூறு எனவரும்.

‘மெய்’ என்றதனால் நானூறு என்புழி வருமொழி ஒற்றுகிய நகரக்கேடு கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூர ணர். நான்கு என்புழிக் குகரம் கெட நின்ற னகரம் குறிலணைவில்லா னகரமாதலின் அதனை நோக்கி வந்த

வருமொழி நகரம் மயக்க விதியின்மையில் னகரமாகத்
திரிந்த நிலையில் தான் கெடும் என்பதே பவணந்தி
முனிவர் கொள்கை.

210. குறிலண வில்லா ணனக்கள் வந்த
நகரந் திரிந்துழி நண்ணுங் கேடே.

என்பது நன்னூல்.

சுசூந். ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே
முந்தை யொற்றே ளகாரம் இரட்டும்
நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட
ஊஆ வாகும் இயற்சைத் தென்ப
ஆயிடை வருதல் இகார ரகாரம்
ஈறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்) ஒன்பதென்னு மெண்ணின் முதனின்ற
ஒகரம் மேற் பத்தென்பதனோடு புணரும்வழிக் கூறிய
வாறுபோல ஒரு தகரம் ஒற்றாய்வர அதன் மேலேறி
முடியும். அவ்வொகரத்தின் முன்னின்ற னகர வொற்று
ளகர ஒற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும். வருமொழியாகிய
நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர் நகரமெய் கெட அதன்
மேலேறிய ஊகாரம் ஆகாரமாம் இயல்புடைத் தென்பர்.
அம்மொழியிடை ஓர் இகரமும் ரகரமும் வர ஈருகிய குற்
றுகரத்தினையும் அஃதேறி நின்ற நகர வொற்றினையும்
கெடுத்து ஒரு மகரவொற்று வந்து முடியும் என்பதாம்.

(உ-ம்)

ஒன்பது + நூறு = தொள்ளாயிரம்.

இவ்வாறு ஆசிரியர் ஒன்பது என்னும் எண்ணுப்
பெயரோடு பத்து, நூறு என்னும் பெயர்களைத் தனித்
தனியே புணர்த்தி முறையே தொண்ணூறு, தொள்ளா

யிரம் எனத்திரித்து முடிபு கூறினாற்போல நன்னூலார் செய்கை செய்யாராயினார்.

எண்பஃதுடனே பத்தென்பதும் நூறென்பதும் வந்து புணருமாயின் நிலைமொழியாய எட்டின்மேல் ஒன்று ஒன் பஃதெனப் பஃதென்னும் இறுதியாய்த் திரிந்து நின்றும் போல, வருமொழியாய எண்பதின்மேற் பத்தை நூறெனவும் எண்ணாற்றின்மேல் நூற்றை ஆயிரமெனவும் திரித்து, நிலைமொழி முதற்கண் ஒகர உயிரோடு தகர மெய்யை அதற்கு ஆதாரமாக நிறுத்தி அந்நிலை மொழியின் இறுதிக்கண் பஃதைக் கெடுத்து அம்மொழி முதற்கு அயல்நின்ற எனகரவொற்றை நிரனிறைவகையானே பத்தின் புணர்ச்சிக்கு ணகரவொற்றாயும் பத்தின் திரிபாகிய நூற்றின் புணர்ச்சிக்கு ளகரவொற்றாயும் திரிப்பது முறையாம் என்பது பட,

194. ஒன்பா னொடு பத்து நூறு மொன்றின்
முன்னதி னேனைய முரணி ஒவ்வொடு
தகரம் நிரீஇப் பஃதகற்றி னவ்வை
நிரலே ணளவொத் திரிப்பது நெறியே.

எனச் சூத்திரஞ் செய்தார் பவணந்தி முனிவர்.

சகாச ஆயிரக் கிளவி வருஉங்காலை
முதலீ ரெண்ணின் உகரங் கெடுமே.

ஒன்று முத லொன்பா ன்களோடு ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஆயிரமென்னுஞ் சொல் ஒன்று முதல் ஒன்பா ன்களோடு வந்து புணருமாயின் ஒரு இரு என முதல் ஈரெண்ணின்கட் பெற்று நின்ற உகரங்கெட்டு முடியும் எ-று.

(இ-ம்.) ஓராயிரம், இராயிரம் எனவரும்.

சகாரு. முதனிலை நீடினும் மான மில்லை.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அம் முதலீரெண்ணின் ஓகர இகரங்கள் நீண்டு முடியினுங் குற்றமில்லை. எ-று.

(உ-ம்)

ஓராயிரம், ஈராயிரம் எனவரும்.

சகாசு. மூன்ற னொற்றே வகாரமாகும்.

இது மாட்டேற்றோடு ஒவ்வா முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மூன்றென்னு மெண்ணின்கண் நின்ற னகர வொற்று வகரவொற்றாய்த் திரிந்து முடியும் எ-று.

(உ-ம்) மூவ்வாயிரம் எனவரும்.

முன்னின்ற சூத்திரத்து நிலையென்றதனான் முதனிலை நீண்டு வகரவொற்றுக் கெட்டு மூவாயிரம் எனவும் வருதல் கொள்க.

சகாஎ. நான்க னொற்றே லகாரமாகும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்) நான்கென்னு மெண்ணின்கணின்ற னகர வொற்று லகரவொற்றுகத் திரிந்து முடியும் எ-று.

(உ-ம்)

நாலாயிரம் எனவரும்.

சகாஅ. ஐந்த னொற்றே யகாரமாகும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்) ஐந்தென்னும் எண்ணின்கணின்ற நகர
வொற்று யகரவொற்றாய்த்திரியும் எ-று.

(உ-ம்)

ஐயாயிரம் எனவரும்.

சசுசு. ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகரம்
ஈறுமெய் ஒழியக் கெடுதல் வேண்டும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்) ஆறென்னுமெண்ணின்கணின்ற குற்றிய
லுகரம், நெடுமுதல் குறுகி அறுவென முற்றுகரமாய்
நிற்றலின், தானேறிய மெய்யாகிய நகரவொற்றுக்
கெடாது நிற்ப முற்றுகரமாகிய ஈறு கெட்டு முடிதல்
வேண்டும் எ-று.

(உ-ம்) அரூயிரம் எனவரும்.

முன்னர் 'நெடுமுதல் குறுகும்' (எழுத்து சசய) என்ற
விதிப்படி ஆறு அறு எனத் திரிந்து நிற்கின்ற முற்றுக
ரத்தையே ஈண்டு 'ஆறன் மருங்கிற் குற்றியலுகரம்'
என்றார் ஆசிரியர். இங்ஙனம் கூறியது திரிந்ததன்
திரிபு அதுவென்னுங் கருத்தினாலென்பர் உரையாசிரியர்.
எனவே ஈண்டுக் கெடுமெனச் சொல்லப்பட்டது அறு
என்பதன் கண் முற்றியலுகரமே யென்பதும் ஆறு என்
பதனீற்றுக் குற்றியலுகரமாயின் மெய்யீறு போலக்
கெடாது நின்று உயிரேற இடங்கொடுக்கு மென்பதும்
புலனாம். இது புணரியலில் 'குற்றியலுகரமும் அற்றென
மொழிப' என்னுஞ் சூத்திரயுரையில் விளக்கப் பெற்றமை
நோக்கத்தக்கதாகும்

சஎய. ஒன்பா னிறுதி உருபு திரியா
திற்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மரபே.

இதுவுமது.

(இ-ள்) ஒன்பதென்னும் எண்ணினிறுதிக் குற்று
கரம் தன் வடிவு கெடாது இன்சாரியை பெற்று முடிதல்
வேண்டும் (எ-று)

(உ-ம்.) ஒன்பதியிரம் எனவரும்.

சஎக. நூறு யிரமுன் வருஉங் காலை
நூற னியற்கை முதனிலைக் கிளவி.

இஃது ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு நூறென்னு
மெண் அடையடுத்த ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நூறுயிரமென்னும் அடையடுத்த மொழி
ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள்முன் வருமொழியாய் வருங்
காலத்து ஒன்றென்னு முதனிலைக்கிளவி நூறென்னு
மெண்ணோடு புணர்ந்தாற்போல விகாரமெய்தி முடியும்
எ-று

(உ-ம்.) ஒரு நூறுயிரம் எனவரும்.

சஎஉ. நூறென் கிளவி ஒன்றுமுத லொன்பாற்கு
ஈறு சினைபொழிய இனவொற்று மிகுமே.

இது நூறென்பதனோடு ஒன்று முதல் ஒன்பான்
களைப் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்) நூறென்னு மெண்ணுப் பெயர் ஒன்றுமுத
லொன்பான்களோடு புணருமிடத்து ஈறுகி நின்ற குற்
றுகரந் தன்னாற் பற்றப் பட்ட மெய்யோடுங் கெடாது
நிற்ப அச்சினைக்கு இனமாகிய நகரவொற்று மிக்கு முடி
யும் எ-று.

(உ-ம்) நூற்றொன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து,
ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது எனவரும்.

சஎங். அவையூர் பத்தினும் அத்தொழிற் ருகும்.

(இ-ள்) நூறென்பது நின்று முற்கூறியஒன்றுமுத
லொன்பான்களை யூ ர் ந் து வந்த பத்தென்பதனோடு
புணருமிடத்தும் முற் கூறியவாறு ஈ று சி னை யொழிய
இனவொற்று மிக்க முடியும் எ-று.

(உ:ம்)

நூற்றெருபஃது, இருபஃது, முப்பஃது, நார்பஃது,
ஐம்பஃது, அறுபஃது, எழுபஃது, எனவரும்.

‘ஆகும்’ என்றதனால் ஒருநூற்றெருபஃது, இரு
நூற்றெருபஃது என நிலைமொழி அடையடுத்து முடியும்
முடிபுங் கொள்ளப்படும்.

சஎச. அளவும் சிறையும் ஆயிபல் திரியாது
குற்றியலுகரமும் வல்லெழுத் தியற்கையும்
முற்கிளந் தன்ன என்மனார் புலவர்.

(இ-ள்) நூறென்பதனோடு அளவுப் பெயரும்
நிறைப்பெயரும் புணருமிடத்து முற்கூறிய இயல்பிற்
திரியாது இனவொற்று மிக்கு முடியும். அவ்விடத்துக்
குற்றியலுகரம் கெடாமையும் இனவொற்று மிக்கு வன்
றொடர் மொழியாய் நின்றலின் வல்லெழுத்து மிகும்
இயல்பும், ‘வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து
மிகுமே’ (உஉசு) என வன்றொடர் மொழிக்குக் கூறிய
தன்மையவாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

(உ-ம்) நூற்றுக்கலம், சாடி, தூதை, பாளை, நாழி,
மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும் கழஞ்சு, தொடி,
பலம் எனவும் வரும்.

‘திரியாது’ என்றதனான் ஒரு நூற்றுக்கலம், இரு
நூற்றுக்கலம் என நூறென்பது அடையடுத்த வழியும்
இவ்விதி கொள்ளப்படும்.

சஎரு. ஒன்றுமுத லாகிய பத்தூர் கிளவி
ஒன்றுமுத லொன்பாற் கொற்றிடை மிகுமே
நின்ற ஆய்தங் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஒன்றுமுதல் எட்டுநூலாகிய எண்கள்
அடையடுத்த பத்தனோடும் ஒன்று முதல் ஒன்பான்களைப்
புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்) ஒன்று முதலெட்டிருபு பத்தென்னுமெண்
ஏறி ஒரு சொல்லாகி நின்ற ஒருபஃது முதலிய எண்ணுப்
பெயர்கள் ஒன்று முதலாகிய ஒன்பதெண்கள் வருமொழி
யாய் வருமிடத்துப் பஃது என்பதன் ஆய்தங்கெட்டு
ஆண்டு இனவொற்றாகிய ஒரு தகரவொற்று இடையிலே
மிக்கு முடியும் எ-று.

(உ-ம்)

ஒருபத்தொன்று, இருபத்தொன்று என எல்லாவற்
றோடும் வரும்.

இதனை நன்னூலார்,

196. ஒருபஃதாதி முன் னென்று முதலொன்பான்
எண்ணும் அவையூர் பிறவு மெய்தின்
ஆய்த மழியவாண் டாகுந் தவ்வே.

என்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார்.

சஎசு. ஆயிரம் வரினே இன்னென் சாரியை
ஆவயி னெற்றிடை மிகுத வில்லை.

(இ-ள்) ஒருபஃது முதலியன ஆயிரத்தோடு புணரு
மிடத்து இன்சாரியைபெறும். அவ்விடத்துத் தகர
வொற்று இடை வந்து மிகாது எ-று.

(உ-ம்)

ஒருபதினாயிரம், இருபதினாயிரம், எண்பதினாயிரம் எனவரும்.

சஎஎ. அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா.

இஃது ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்) ஒருபஃது முதலிய எண்களின் முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால் ஒற்று இடை மிகாது இன்சாரியை பெற்று முடியும் எ-று.

(உ-ம்)

ஒருபதின்கலம், சாடி, தூதை, பாணை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும், கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

‘திரியா’ என்றதனால் ஒருபதிற்றுக்கலம், இருபதிற்றுக்கலம் என்னும் முடிபிற்கு இன்னின்னகரம் இரட்டிய நகரமாதலும், ஒருபதினாழி என்னும் முடிபின்கண் வருமொழி நகரம் திரிந்தவழி நிலைமொழியின்னகரக்கேடும் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

சஎஅ. முதனிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும் ஞநமத் தோன்றினும் யவவந் திபையினும் முதனிலை யியற்கை என்மனார் புலவர்.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு பொருட்பெயரைப் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்) ஒன்றென்னுமெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து முதன்மொழிவரினும் ஞ, ந, ம, க்களாகிய மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வரினும் யவக்களாகிய இடையெழுத்து முதன்மொழிவரினும் அவ்வொன்றுமுதலொன்பான்கள் முன் எய்திய முடிபு நிலைமை எய்தி முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

(உ-ம்)

ஒருகல், சுனை, துடி, பறை, ஞாண், நூல், மணி, யாழ், வட்டு எனவரும்.

சஎகூ. அதனிலை உயிர்க்கும் யாவரு காலையும்
முதனிலை ஓகரம் ஓவாகும்மே
ரகரத் துகரந் துவரக் கெடுமே.

ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு பொருட்பெயருள் உயிர் முதல்மொழி முடியுமாறுங் மேற்கூறிய யகரம் வேறுபட முடியுமாறும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஒன்றென்னு மெண்ணின் திரிபாகிய ஒரு என்பதன் முன்னர் உயிர்முதன்மொழியும் யாமுதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து அம் முதனிலையின் தன்மையாவது ஓகரம் ஓகாரமாய் நீளும், ரகரத்து மேல் நின்ற உகரம் முற்றக்கெட்டு ஓர் என முடியுமென்பதாம்.

(உ-ம்)

ஓரடை, ஓராடை, இலை, உரம், ஊர்தி, எழு, ஏணி, ஐயம், ஒழுங்கு, ஒலை, ஒளவியம், ஓர்யாளை எனவரும்.

‘துவர’ என்றதனான் இரண்டு என்னும் எண்ணும் மூன்று என்னும் எண்ணும் செய்யுளாகத்து முறையே ஈர், ஈரசை, ஈர்யாளை எனவும் மூ, மூவசை, மூயாளை யெனவும் முதல் நீண்டு வேறுபட முடிதல் கொள்ளப்படும்.

சஅய். இரண்டுமுத லொன்பான் இறுதி முன்னர் வழங்கியல் மாவென் கிளவி தோன்றின் மகர அளவொடு மிகரலு முரித்தே.

(இ-ள்) இரண்டென்னு மெண் முதலாக ஒன்பதீருக நின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர் வழக்கின் கண்ணே நடந்த அளவு முதலியவற்றிற்குரிய மாவென் னுஞ் சொல் வருமொழியாய்வரின் அவ்வெண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர்த் தந்து புணர்க்கப்படும் மண்டை யென்

னும் மகரமுதல் அளவுப்பெயரோடொத்து விகாரப் படுதலு முடைத்து என்பதாம்.

உம்மையான் விகாரப்படாது இயல்பாய் முடிதலு முரித்தெனக் கொள்க.

(உ-ம்)

இருமா, மும்மா, நான்மா, ஐம்மா, அறுமா, எழுமா, எண்மா, ஒன்பதின்மா எனவரும். இரண்டுமா, முன்றுமா எனவும் வரும்.

விலங்குமாவை நீக்குதற்கு வழங்கியன் மா என்றார். இச்சூத்திரத்து இரண்டு முதல் ஒன்பான் என்று எடுத்த மையின் ஒன்றென்பதன் முன்னர் ஒருமா என்னும் முடிபேயன்றி ஒன்றுமா என்னும் முடிபு இல்லையாயிற்று. மிக்க எண்ணோடு குறைந்த எண் வருங்கால் உம்மைத் தொகையாகவும் குறைந்த எண்ணோடு மிக்க எண்வருங் கால் பண்புத்தொகை யாகவும் முடித்தல் ஆசிரியர் கருத் தாகும்.

சஅக. லனவென வருஉம் புள்ளி யிறதிமுன்
உம்முங் கெழுவும் உளப்படப் பிறவும்
அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்
செய்யுட் டொடர்வயின் மெப்பெற நிலையும்
வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயி னான.

இது, லகார னகார வீற்றுச் செய்யுள் முடிபு கூறு கின்றது என இளம்பூரணரும், இது புள்ளியங்கியலுள் ஒழிந்து நின்ற செய்யுள் முடிபு கூறுகின்றது என நச்சினர்க்கினியரும் கூறுவர்.

(இ-ள்) லகார னகாரமாகிய புள்ளியீற்றுச் சொன் முன் உம், கெழு என்னுஞ் சாரியைகளும் பிற சாரியை களும் அப்பெற்றிப்பட்ட மொழியிடத்தே தோன்றி, செய்யுட் சொற்களைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறுமிடத்து வேற்றுமையைக் குறித்த பொருட் புணர்ச்சிக்கண் பொருள்பெற நிற்கும் என்பதாம்.

(உ-ம்)

வானவரிவிலுந் திங்களும், கல்கெழுகானவர் நல்குறு
மகளே எனவும், 'மாசிதிக்கிழவனும் போன்ம்' எனவும் கான்
கெழுநாடு எனவும் வரும்.

துறைகெழுமாந்தை, வளங்கெழு திருநகர் எனப்
பிறநுள்ளும் இச்சாரியை வருதல் 'மொழியிடைத்
தோன்றி' என்பதனாற் கொள்ளப்படும்.

அன்ன மரபின் என்றதனால் சாரியை காரணமாகப்
பூக்கேழுரன், வளங்கேழ் திருநகர் என வல்லெழுத்துப்
பெறுதலும் நிலைமொழியீறு திரிதலும் சாரியையது
உகரக்கேடும் எகரநீட்சியும் கொள்ளப்பெறும்.

'சான்றோர் செய்யுட்கட் பிற சாரியை பெற்று
விகாரங்கள் எய்தி முடிவனவற்றிற் கெல்லாம் இச்சூத்
திரமே விதியாக முடித்துக் கொள்க' என்பர் நச்சினூர்க்
கினியர்.

சஅஉ. உயிரும் புள்ளியும் இறுதி யாகிக்
குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினுந் தோன்றி
நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியும்
உயர்திணை அஃறிணை ஆயிரு மருங்கின்
ஐம்பா லறியும் பண்புதொகு மொழியுஞ்
செய்யுஞ் செய்த என்னுங் கிளவியின்
மெய்யொருங் கியலுந் தொழில்தொகு மொழியும்
தம்மியல் கிளப்பின் தம்முன் தாம்வருஉம்
எண்ணின் தொகுதி உளப்படப் பிறவும்
அன்னவை பெல்லாம் மருவின் பாத்திய
புணரியல் நிலையிடை உணரத் தோன்று.

மேல் நிலைமொழியும் வருமொழியுமாகச் சொற்களைப்
புணர்க்கும் விதி கூறிய ஆசிரியர், இச்சூத்திரத்தால் அங்
ஙனம் நிறுத்த சொல்லும் குறித்துவரு கிளவியுமாகப்
புணர்க்கப்படாத சொற்கள் இவையென்பதனை எடுத்த
துரைக்கின்றார்.

(இ ள்) உயிரெழுத்தும் புள்ளியெழுத்தும் ஈருக நிற்பதோர் சொல்லாகிக் குறிப்பின்கண்ணும் இசையின் கண்ணும் பண்பின்கண்ணுந்தோன்றி ஒருவழிப்பட வாராத சொற்றன்மை குறைந்த சொற்களாகிய உரிச் சொற்களும், ஒருவன், ஒருத்தி, பலர், ஒன்று, பல என்னும் ஐந்துபாலையும் அறியவரும் பண்புத்தொகை மொழிகளும், செய்யும், செய்த என்னும் பெயரெச்சச்சொற்களினுடைய காலங்காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒருசேர நடக்கும் புடை பெயர்ச்சி தொக்குநிற்குஞ் சொற்களும், தமது தன்மை கூறுமிடத்து நிறுத்தசொல்லும் குறித்து வருகிளவியுமாய் வாராது தம்முன்னர்த் தாமே வந்து நிற்கும் எண்ணுப்பெயரினது தொகுதியும் உளப்பட அத் தன்மையவாகிய பிறவுமெல்லாம் உலகத்து மருவிநடந்த வழக்கினது பகுதியைத் தம் இலக்கணமாகவுடையன வாம்; அவை ஒன்றேதொன்று புணருதல் நடந்த தன்மை இடம் விளங்கத் தோன்றுவென்றவாறு.

உரிச்சொல் குறைச்சொற்கிளவியாதலானும், கருஞ் சான்றான் எனப் பண்புத்தொகையாவழிக் கரியான் சான்றான் என மருஉவாய்த் திரிந்து நின்றதாகலானும், கொல்யானையென வினைத்தொகையாவழிக் கொன்ற, கொல்கின்ற, கொல்லும் எனக் காலங்காட்டுவன கொல் எனத்திரிந்தனவாகலானும், தம்முன்தாம் வருமெண்ணுப் பெயர்கள் நிறுத்த சொல்லும் குறித்து வருகிளவியும் அன்மையானும் இங்ஙனம் வழக்கிடத்து மருஉவாய் வந்தன நிறுத்த சொல்லும் குறித்து வருகிளவியுமாகப் புணர்க்கப்படாவென ஆசிரியர் விலக்கினார்.

(உ-ம்)

விண்வினைத்தது, கார்கறுத்தது, ஒல்லொலித்தது எனவும் கரும்பார்ப்பனி எனவும், கொல்யானை எனவும் பப்பத்து எனவும் வரும்.

சஅந. கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்

வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்

விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கி னுணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்.

இஃது இவ்வதிகாரப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) முன்னர் எடுத்தோதாதனவாய்ச் செய்யுளி
டத்துத்திரிந்து வருவனவற்றையும், வழக்கிடத்தே
மருஉவாய்த் திரிந்து வருவனவற்றையும், முற்கூறப்
பட்ட இலக்கண முடிபின் வேறுபடத்தோன்றின் நல்லறி
வினது ஆராய்ச்சியான் வழக்கியற்கண் அவற்றின் வேறு
பாட்டை அறிந்து நடத்துகவெனக் கூறுவர் புலவர்.

(உ-ம்)

தட என்னும் அகரவீற்றுரிச்சொல் 'தடவுத்திரை'
என உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் 'தடவு நிலை'
என உகரம் பெற்றும் வந்தது. அத என்னும் அகர
வீறு 'அதவத்தங்கனி' என வேற்றுமைக்கண் அத்துப்
பெற்றது. கசதப—தோன்றின் என்பது 'கசதபத்தோன்
றின்' என வல்லெழுத்துப் பெற்றது.

நரு, குரா எனவரும் ஆகார வீற்றுச்சொற்கள்
'நறவங்கண்ணி' 'குரவநீடிய' எனக் 'குறியதனிறுதிச்
சினை கெட்டு' இரு வழியும் அம்முப் பெற்றன. ஆகார
வீறு பிண + நாய் = பிணவு நாய் என அல்வழிக்கண் அம்
முப் பெருதும், இரா + வழங்கு = இரவழங்கு என உகரம்
பெருதும் வந்தன. கள்ளி + காடு = கள்ளியங்காடு என
இகரவீறு வேற்றுமைக்கண் அம் சாரியை பெற்றது.
தீ + அன்ன = தீயினன்ன (மலைபடு-145) என ஈகாரவீறு
வேற்றுமைக்கண் இன்சாரியை பெற்றது. திரு + அவர் =
திருவத்தவர் (நாலடி 57) என உகரவீறு வேற்றுமைக்
கண் அத்துச் சாரியை பெற்றது. ஏ + பெற்ற = ஏப்
பெற்ற (சீவக-2965) என ஏகாரவீறு வேற்றுமைக் கண்
எகரம் பெருது வந்தது. கை + உண்டாம் போழ்தே =
கைத்துண்டாம் போழ்தே (நாலடி 19) எனவும், கை +

இல்லர் = கைத்தில்லர் (நான்மணி-69) எனவும், புன்னை + கானல் = புன்னையங்கானல் எனவும், முல்லை + தொடையல் = முல்லையந்தொடையல் எனவும் ஐகாரவீறு வேற்றுமைக்கண் அத்தும் அம்மும் பெற்றன. கோ + இல் = கோயில் என ஓகாரவீறு யகரவுடம்படு மெய் பெற்றது. 'காரெதிர் கானம்பாடினேமாக' (புறம் 144) 'பொன்னந்திகரி' என்புழிக் கான், பொன் என்னும் னகர வீறுகள் இருவழியும் அம்முப் பெற்றன. 'வேர் பிணி வெதிரத்துக் கால் பொரு நரலிசை' (நற்றிணை - 62) என்புழி வெதிர் என்னும் ரகரவீறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப் பெற்றது. 'நாவலந் தண்பொழில்' (பெரும்பாண் - 465) என லகரவீறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப்பெற்றது. நெய்தல் + சிறுபறை = நெய்தலஞ் சிறுபறை என லகரவீறு அல்வழிக்கண் அம்முப் பெற்றது. "ஆயிடை யிருபேராண்மை செய்தபூசல்" (குறுந்தொகை - 43) என்புழி 'அவ்' என்னும் வகர வீறு 'இடை' என்னும் உருபொடு புணர்ந்து 'ஆயிடை' என நீண்டு வேறுபட முடிந்தது. தெவ் + முனை = தெம்முனை என்புழி வகரங் கெட்டு மகர வொற்றுப்பெற்று முடிந்தது. அ + அனைத்தும் = அன்றியனைத்தும் என அகரச் சுட்டு அன்றி எனத் திரிந்தது. கோங்கின்முகை, தெங்கின்பழம் எனக் குற்றுகர வீறு இன்பெற்றன. இவ்வாறே செய்யுளில் திரிந்து வருவனவுளவேல் அவற்றையெல்லாம் இவ்வதிகாரப் புறனடையால் முடித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

'அருமருந்தன்னான் எனற்பாலது அருமருந்தான் என மருஉவாய் முடிந்தது' என இளம்பூரணரும், 'அருமருந்தான் என்பது ரகர வுகரங் கெட்டு அருமந்தான் என முடிந்தது' என நச்சினர்க்கினியரும் கூறுவர். சோழன் + நாடு = சோனாடு எனவும், பாண்டியன் + நாடு = பாண்டிநாடு எனவும் அன்கெட்டு முடிந்தன. தொண்டைமான் + நாடு = தொண்டை நாடு என

ஈற்றெழுத்துச் சில கெட்டும், மலையமான் + நாடு = மலாடு என முதலெழுத் தொழிந்தன பலவுங் கெட்டும் முடிந்தன எனவும், பொது + இல் = பொதியில் என என உகரந்திரிந்து இ க ர மாய் யகரவுடம்படுமெய் பெற்று முடிந்தது எனவும், பிறவும் இவ்வாறே திரிந்து மருவி வழங்குவன வெ ல் லா ம் இப்புறனடையான் அமைத்துக் கொள்க எனவும் விதி கூறுவர் நச்சுனார்க்கினியர்.

நன்னூலாசிரியராகிய பவணந்தி முனிவர் தாம் வகுத்துக்கொண்ட விசுவதிப் புணர்ச்சி, பதப் புணர்ச்சி, சாரியைப் புணர்ச்சி, உருபு புணர்ச்சி ஆகிய நான்கின் புணர்ச்சிக் கண்ணும் வேறுபட வந்தவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்து ஒப்புநோக்கி அமைத்துக் கொள்ளும் முறையில் புறனடைச் சூத்திரங்களாகச் சில நூற்பாக்களை எழுத்ததிகாரத்தின் இறுதியில் அமைத்துள்ளார்.

253. இதற்கிது சாரியை யெனின் அளவின்மையின்
விசுவதியும் பதமும் உருபும் பகுத்து, இடை
நின்ற எழுத்தும் பதமும் இபற்கையும்
ஒன்ற உணர்த்தல் உரவோர் நெறியே.

என்பது சாரியை பற்றிய புறனடையாகும்.

விசுவதி முதலிய புணர்ச்சிக்கண் இன்னதற்கு இன்ன சாரியை என்று வரையறுத்து விதித்தன வற்றுள்ளும் ஒழிந்தன வற்றுள்ளும் தனித்தனி யெடுத்துக் கூறத் தொடங்கின் அவை அளவின்றி விரியுமாகலின் விசுவதிப் புணர்ச்சியினையும் பதப்புணர்ச்சியினையும் உருபுபுணர்ச்சியினையும் கண்டவிடத்து அவற்றைப் பகுத்து அவற்றினிடையே நின்ற ஏகாரம் அகரம் முதலிய எழுத்துச் சாரியையினையும் அன் ஆன் முதலிய பதச்சாரியையினையும் இவ்விருசாரியையும் பெருது இயல்பாய் நின்ற

தன்மையினையும் தெளிய அறிவித்தல் அறிஞரது நெறி முறையாகும் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும்.

உருபு புணர்ச்சிக்கண் விதித்த சாரியை முதலிய முடிபுகள் அவ் வருபுதொக்க பொருட்புணர்ச்சிக்கண் னும் உரியவை யுரியன என்பது,

238. உருபின் முடிபவை ஒக்கும்ப் பொருளினும்.
என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது

பவணந்தி முனிவர் தாம் இயற்றிய நன்னூல் சுருக்க நூலாதலின் அதன்கண் விகுதி, பதம், சாரியை, உருபு என்னும் நான்கின் புணர்ச்சிக்கண்ணும் விதிகள் பொதுப்படக் கூறப்பட்டனவாயினும் அவ்விதிகளுள் இவ்விதி இதற்குப் பொருந்தும் இவ்விதி இதற்குப் பொருந்தாது என உய்த்துணர்ந்து எவ்விதி எதற்குப் பொருந்துமோ அவ்விதியை அதற்குக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என அறிவுறுத்தும் முறையில்,

254. விகுதிபதஞ் சாரியை யுருபனைத்தினும்
உரைத்த விதியினோர்ந் தொப்பன கொளலே.

எனப்புறனடைகூறியுள்ளமைஆழ்ந்துணரத் தக்கதாரும். இச்சூத்திரவுரையில் நன்னூ லுரையாசிரியர்கள் எடுத்தக்காட்டிய விளக்கங்கள் கூர்ந்துணர்த்தக்கனவாகும்.

255. இயல்பின் விகாரமும் விகாரத் தியல்பும்
உயர்திணை யிடத்து விரிந்துந் தொக்கும்
விரவுப் பெயரின் விரிந்து நின்றும்
அன்ன பிறவு மாகும் ஐயுருபே.

என இரண்டாம் வேற்றுமைக்கும்,

256. புள்ளியும் உயிரு மாயிறு சொன்முன்
தம்மினாகிய தொழின்மொழி வரினே
வல்வினம் விகற்பமும் இயல்பும் ஆகும்.

என மூன்றும் வேற்றுமைக்கும் அமைந்த புறனடைச்
சூத்திரங்களும் இவ்வதிகாரத்துள் இதற்கு இது முடி
பென்று விதிக்கத் தகுவனவற்றையெல்லாம் தனித்தனி
வரையறுத்து விதிகூறத் தொடங்கின் அவை வரம்
பின்றி விரியுமாதலால் வகுத்து விதி கூறியவற்றின்
இலக்கணங்களை ஏதுவாகக் கொண்டு வகுத்து விதி
கூறுதவற்றையும் கருதலளவையால் வகுத்து விதி
யுரைத்துக்கொள்க என அறிவுறுத்தும் முறையில்

257. இதற்கிது முடிபென் நெஞ்சா தியாவும்
விதிப்பள வின்மையின் விதித்தவற் றியலான்
வகுத்துரை யாதவும் வகுத்தனர் கொளலே.

எனப் பவணந்தி முனிவர் கூறிய அதிகாரப் புற
னடையும் மேற்காட்டிய நூற்பாக்களுக்கு உரையாசிரி
யர்கள் எடுத்துக்காட்டிய உதாரணங்களும் விளக்கங்
களும் எழுத்ததிகாரத்திற்கு அமைந்த புறனடை விதிக
ளாக இங்கு ஒப்புநோக்கி யுணர்ந்துகொள்ளத் தக்கன
வாகும்.

“கூறிய குன்றினும் முதனால் கூட்டித்
தோமின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்றன்
ஆணையிற் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே”

என்றார் பல்காப்பியனாரும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தாம் கூற எடுத்துக் கொண்ட எழுத்திலக்கணத்தினை எட்டு வகையானும் எட்டிற்றந்த பலவகையானும் உணர்த்தினார் என்பர் இளம்பூரணர். எட்டு வகையாவன: எழுத்து இனைத் தென்றல், இன்ன பெயர என்றல், இன்ன முறைமைய என்றல், இன்ன அளவின என்றல், இன்ன பிறப்பின என்றல், இன்ன புணர்ச்சிய என்றல், இன்னவடிவின என்றல், இன்ன தன்மைய என்றல். இவற்றுள் எழுத்தின் தன்மையும் வடிவும் ஆசிரியர் தாம் உணர்ந்தாராயினும் பலபட விரித்துணர்த்தலருமையின், தன்மையும் வடிவும் நீங்கலாக ஏனைய ஆறுமே இந்நூலில் விளங்கக் கூறியுள்ளார்.

இனி எட்டிற்றந்த பலவகையாவன: எழுத்தின் உண்மைத் தன்மை, குறைவு, கூட்டம், பிரிவு, மயக்கம், மொழியாக்கம், நிலை, இனம், ஒன்றுபலவாதல், திரிந்த தன் திரிபு அது என்றல், பிறிதென்றல், அதுவும் பிறிதுமென்றல், நிலையிற்றென்றல், நிலையாதென்றல், நிலையிற்றும் நிலையாதும் என்றல் என இன்றோரன்ன பலவாகும். இவையெல்லாம் அடங்க,

57. எண்பெயர் முறைபிறப்புருவ மாத்திரை

முதலீ றிடைநிலை போலி யென்ற

பதம்புணர் வெனப்பன் னிருபாற் றதுவே.

என எழுத்திலக்கணத்தினைப் பன்னிரு பகுதியாகப் பவணந்தி முனிவர் பகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

உயிரெழுத்துக்களில் குற்றெழுத்துக்களுக்கு நெட்டெழுத்துக்கள் பிறப்பு முதலியவற்றால் ஒத்த ஒலியமைப்புடையன என்பதும், ஒத்த குற்றெழுத்தில்லாத ஐகார ஔகாரங்களுக்கு முறையே இகர உகரங்கள் இசையால் ஒத்தன என்பதும்,

சக. குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே.

சஉ. ஐ ஓள வென்னும் ஆயீ ரெழுத்திற்கு
இகர உகரம் இசைநிறை வாசும்.

எனவரும் நூற்பாக்களால் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்
வாறே கசடதபற என்னும் வல்லெழுத்தாறுக்கும்
ஙளுணநமன என்னும் மெல்லெழுத்தாறும் முறையே
ஒத்துப் பொருந்தும் ஓசையுடையன ஆதலால் அவற்
றைக் “கிளையொற்று” என வழங்குவர் தொல்காப்பிய
னார். இவ்விரு சூத்திரங்களையும் அடியொற்றி,

71. ஐ ஓள இஉச் செறிப முதலெழுத்து
இவ்விரண்டு ஐரினமாய் வரல் முறையே.

என அஆ, இஈ, கங, சஞ என்றங்கு எழுத்துக்களை
இனப்படுத்தினார் நன்னூலார்.

72. தானம், முயற்சி, அளவு, பொருள், வடிவு
ஆன வொன்றுதி ஓர் புடையொப்பு இனமே.

என இனமென்றதற்குக் காரணமுங் கூறினார்.

எழுத்துக்களுக்குப் பிறப்புணர்த்தும் நிலையில்
உயிரெழுத்துக்களுள்ளும், மெய்யெழுத்துக்களுள்ளும்
பல எழுத்துக்களுக்குச் சேர்த்துப் பிறப்பு ஒன்றாகச்
சொல்லப்பட்டன வேனும் அவை தனித்தனி எழுத்
தாதற்கேற்ற ஒலிவேறுபாடுடையன என நுணுகி
யுணர்தல் வேண்டும் என்பதனை,

அஅ. தத்தத் திரிபே சிறிய வென்ப.

எனவரும் பிறப்பியற் சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் தொல்காப்
பியனார் குறித்துள்ளார். அவர் குறித்தவண்ணம்

எழுத்துக்களிடையேயமைந்த சிறிய வேற்றுமைக்குரிய, ஒலி முயற்சியாகிய காரணங்களை,

88. எடுத்தல் படுத்தல் நவித லுழப்பிற்
றிரியும் தத்தமிற் சிறிதுள வாகும்.

எனவரும் சூத்திரத்தில் பவணந்தியார் தெளிவாகக் குறித்துள்ளமை காணலாம்.

மொழிகள் தம்முட்புணருங்கால் ஓரெழுத்து நின்றற் குரிய நிலையில் மற்றோ ரெழுத்துப் போலியாய் நின்ற லுண்டு என்பதனை,

எசசு. ணனவென் புள்ளிமுன் யாவு ஞாவும்
வினைபோ ரணைய என்மனார் புலவர்.

என்பதனால் உணர்த்தினார் தொல்காப்பியர். இவ்விதியினை இறந்ததுவிலக்கல் என்னும் உத்திபற்றிப் பவணந்தியார் கூறுதுவிட்டனராயினும், இவ்வாறு மொழியின் முதலிலும் இடையிலும் பயின்றுவரும் எழுத்துப் போலிகளை எதிரது போற்றல் என்னும் உத்தியால் நன்னூல் 123, 124-ஆம் சூத்திரங்களிற் குறித்துள்ளார்.

சில விடங்களில் மொழி முதலிலும் இடையிலும் அகரம் நின்ற நிலைக்களத்து ஐகாரம் போலியாய் வருமென்பதனை யுணர்த்துவது,

123. அ ஐ முதலிடை பொக்குஞ் சஞபமுன்.

என்ற சூத்திரமாகும். உ-ம். மயல் மையல் எனவும் அரசு அரைசு எனவும் வரும்.

சில இடங்களில் ஐகாரத்தின் பின்னும் யகரவொற்றின் பின்னும் இயல்பாய் நகரம் நின்ற நிலைக்களத்து அகரம் போலியாய் வருதலுண்டென்பது,

“செய்ஞ்ஞின்ற நீல மலர்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
மைஞ்ஞின்ற வொண்கண் மலைமகள் கண்டு மகிழ்ந்துநிற்க
நெய்ஞ்ஞின் றெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற்றான்
கைஞ்ஞின்ற ஆடல்கண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு

[காண்பதென்னே.]”

எனத் திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருவிருத்தத்தால் அறியப்படும். இவ்வாறு செய் + நின்ற = செய்ந்நின்ற, செய்ஞ் ஞின்ற எனவும், மை + நின்ற = மைந்நின்ற மைஞ்ஞின்ற எனவும் புணர் மொழியிடை வரும் போலியைப் பிறன்கோட் கூறல் என்னும் உத்திபற்றி,

124. ஐகான் யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞஃகா னுறழு மென்மரும் உளரே.

என்ற சூத்திரத்தாற் குறித்தார் பவணந்தி முனிவர்.

தனது தொழிலைச் சொல்லவரும் ஆகாரவீற்று வினாவையுடைய வினைச்சொல்லும், யாவென்னும் வினாப் பெயரும், விளித்தலையுடைய பெயராகிய ஆகாரவீற்று உயர்திணைச் சொல்லும் வல்லெழுத்து முதலிய வந்து புணருங்கால் இயல்பாய் முடிவன என ‘ஆவுமாவும் விளிப்பெயர்க் கிளவியும்’ எனவரும் உஉச-ஆம் சூத்திரத்திற் குறித்தார் தொல்காப்பியனார். இதனை,

160. ஈற்றியா வினாவிளிப் பெயர்முன் வவியியல்பே.

என்னும் சூத்திரத்தாற் பவணந்தி முனிவர் குறித்துள்ளார்.

நான்கு என்னும் எண்ணின்முன் பத்தும், வகர முதன் மொழியும் ஆயிரமும் வருமொழியாய் வரின், நிலைமொழியீற்றிலுள்ள குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெட, னகரம் முறையே நகரமாகவும் லகரமாகவும் திரிந்து முடியுமென்பதனை,

சசஉ. நான்க னொற்றே றகார மாகும்

சருந, சசுஎ, நான்கனொற்றே லகார மாகும்.

என்னும் மூன்று நூற்பாக்களால் தொல்காப்பியனார் விரித்துரைத்தார், நாற்கணமும் வருமொழியாய் வந்து புணர்வுழி, நிலைமொழியாய் நின்ற நான்கு என்னும் எண்ணுப் பெயரில் இறுதியுயிர்மெய்கெட நின்ற னகர வொற்று லகரவொற்றாயும் றகர வொற்றாயும் திரியும் என்பதனை,

191. நான்கன் மெய்யே லறவா கும்மே.

என ஒரு சூத்திரத்தாற் குறித்தார் பவணந்திமுனிவர்.

இல்லாமை என்னும் குறிப்புணர்த்தும் “இலம்” என்னும் உரிச்சொற்குமுன் உண்டாதல் என்னும் பொருளுடைய ‘படு’ என்னும் வினைக்குறிப்புப் பெயர் வருமொழியாய் வருங்காலத்துச் செய்யுளிடத்து மகரக் கேடும் திரிபுமின்றி ‘இலம்படு’ என இயல்பாய் நிற்கும். இதனை யுணர்த்துவது,

நகசு. இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலே
நிலைபலு முரித்தே செய்யு ளான.

என்ற நூற்பா. இதனை இந்நூலின் 256-ஆம் பக்கத்துச் சேர்க்க.

மக்கள் என்னும் பெயர்ச்சொல்லிறுதி ளகரம் இயல் பாதலேயன்றித் தக்க இடம் அறிந்து வல்லொற்றுகத் திரிந்து மக்கட்கை, செவி, தலை, புறம் எனவருதலும் உரித்தெனக் கூறுவது,

ச௦ச. மக்க ளென்னும் பெயர்ச்சொ லிறுதி
தக்கவழி யறிந்து வலித்தலு முரித்தே.

என்ற நூற்பாவாகும் இதனை 264-ஆம் பக்கத்தில் திரிந்து முடியும் ஈறுகள் என்ற தலைப்பின்கீழ்ச் சேர்க்க.

அவ், இவ், உவ் என்னும் வகர ஈற்றுச் சுட்டுப் பெயர்களின் வகரம் அல்வழிக்கண் வல்லெழுத்து முதன் மொழிவரின் (அவ் + கடிய = அஃகடிய என்றருங்கு) ஆய்தமாகத் திரிந்து வரும் என்பதனை யுணர்த்தும்

நளகை. வேற்றுமை யல்வழி யாய்த மாகும்.

என்ற சூத்திரத்தையும், வகரவீற்றுச் சுட்டின் திரி புணர்த்திய,

நஅ௦. மெல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத் தாகும்.

என்ற சூத்திரத்தையும் 268-ஆம் பக்கத் தொடக்கத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்.

தூத்திர முதற்குறிப்பகராதி

(பக்க எண்.)

அ ஆ உ ஊ	187	அவ்வழிப்பன்னீருயிரும்	110
அ ஆ என்னும்	191	அவ்வாறெழுத்தும்	114
அ இ உ அம் முன்றும்	59	அவ்வியல் நிலையும்	45
அஃறிணை விருவுப்பெயர்	173	அவற்று வழிமருங்கிற்	149
அக்கென் சாரியை	231	அவற்றுள்,	
அகமென் கிளவிக்குக்	271	அ ஆ ஆயிரண்டு	112
அகர ஆகாரம்	273	அ இ உ எ	36
அகர இகரம்	93	இகர இறுபெயர்	172
அகர இறுதிப்	207	இன்னின் இகரம்	150
அகர உகரம்	93	ஈரொற்றுத் தொடர்	282
அகரத்திம்பர்	93	கரமும் காணும்	157
அடையொடு தோன்றினும்	260	ணனஃகான்	53
அண்ணம் சேர்ந்த	118	நிறுத்த சொல்லின்	137
அண்ணம் நண்ணிய	115	மெய்யீறெல்லாம்	125
அணரி நுவிநா	115	மெல்லெழுத்தியற்கை	135
அத்தவண் வரின்னும்	223,	ரகாரழகாரங்	87
அத்திடை வருஉங்	183	லளஃகான் முன்னர்	57
அத்தின் அகரம்	152	அவைதாம்	
அத்தேவற்றே	156	இயற்கையவாகும்	200
அத்தொடு சிவனும்	260	இன்னேவற்றே	140
அதனிலை உயிர்க்கும்	322	குற்றியலிகரம்	23
அந்நான் மொழியுந்	296	முன்னப்பொருள்	162
அப்பெயர் மெய்யொழித்	277	மெய்பிறிதாதல்	138
அம்பின் இறுதி	154	அவையூர் பத்தினும்	318
அம்முவாறும்	54	அழனென் இறுதிக்கெட	249
அரையளபுகுறுகல்	46	அழனே புழனே	193
அரையெனவருஉம்	182	அளந்தறி கிளவியும்	306
அல்லதன் மருங்கிற்	273	அளபிறந்துயிர்க்கலும்	66
அல்லது கிளப்பின் இயற்கை	255	அளவாகும் மொழி	150
அல்லதுகிளப்பின் எல்லா	293	அளவிற்கும் நிறையிற்கும்	184
அல்லதுகிளப்பினும் இறுதியு	283	அளவும்...ஆயியல்திரியா	321
அல்லது கிளப்பினும்		அளவும்...ஆயியல் திரியாது	318
மெனும்	262	அளவும் என்னும்	279
அவ்வழியெல்லாம்		அளவும் நிறையும் வேற்றுமை	247
இயல்பென	255	அன்றுவருகாலை	233
அவ்வி.....உறழென	267 (2)	அன்னவென்னும்	212
அவ்வி...மெல்லெழுத்	270	அன்னென்சாரியை	199

ஆ ஈ ஊ ஏ	36	இரு அந்ரேற்றம்	275
ஆ எ ஒ	101	இன்றின்னும்	237
ஆ ஏ ஒ அம் மூன்றும்	61	இன்னிடைவருஉம்	193
ஆகார இறுதி	207	இன்னெனவருஉம்	155
ஆடுமகடுஉ	231	இனி அணி என்னும்	210
ஆண்மரக்கிளவி	257	சுகார இறுதி	207
ஆணும் பெண்ணும்	253	சுமங்கம்மும்	242
ஆதனும் பூதனும்	276	சுரெழுத் தொருமொழி	284
ஆய்தநிலையலும்	269	சுரெழுத்துமொழியும்	285
ஆயிரக்கிளவி	315	சுரெழுத்து வல்லொற்று	289
ஆயிரம்வரினும்	299	சுரெழுத் தொருமொழி	282
ஆயிரம்வரினே	320	சுறியன்மருங்கின்	185
ஆயிரம்வருவழி	280	சுறியன்மருங்கினும்	74
ஆரும்வெதிரும்	250	உ ஊ ஒ ஓ என்னும்	100
ஆவயின் வல்லெழுத்து	245	உ ஊ ஒ ஓ ஓள என	113
ஆவும் மாவும்	214	உ ஊ காரம்	104
ஆவோடல்லது	101	உகர இறுதி அகர	207
ஆறன் உருபின்	147	உகரமொடு புணரும்	181
ஆறன் உருபினும்	180	உச்சகாரம்	105
ஆறன்மருங்கிற்	317	உச்சகாரமொடு	106
ஆறென்கிளவி	312	உட்பெறுபுள்ளி	46
ஆன்முன் வருஉம்	223	உண்டென்கிளவி	296
ஆனினகரமும்	152	உணரக்கூறிய	281
ஆனெற்றகரமொடு	228	உதிமரக்கிளவி	220
இ ஈ எ ஏ ஐ	112	உந்திமுதலா	108
இக்கின் இகரம்	153	உப்பகாரம்	105
இகர இறுதி	208	உப்பகாரமொடு	106
இகரயகரம்	93	உம்மை எஞ்சிய	223
இடம்வரை கிளவிமுன்	210	உயர்திணைப்பெயரே	148
இடைநிலை ரகரம்	302	உயர்திணையாயின் உருபியல்	263
இடைப்படிற்றுகும்	71	உயர்திணையாயின் நம்மிடை	195
இடையெழுத்தென்ப	53	உயிர்ஓள எஞ்சிய	04
இடையொற்றுத்தொடரும்	287	உயிர்முன் வரினும்	206, 256
இதழியைந்து	117	உயிர்மெய் ஈறும்	135
இயற்பெயர்முன்னர்த்	275	உயிர்மெய் அல்லன	62
இரண்டுமுதலொன்பான்	322	உயிரிறு சொல் முன்	136
இராவென்கிளவிக்	224	உயிரீருகிய உயர்திணை	171
இருதிசைபுணரின்	297	உயிரீருகிய முன்னிலைக்	169
இருளென்கிளவி	259	உயிரும் அளவும்	181
இல்லமரப்பெயர்	248	உயிரும் குறிப்பினும்	324
இல்லென்கிளவி	278	உரிவரு காலை	234
இல்லொடு கிளப்பின்	225	உருபியல் நிலையும்	233
இல்லென்கிளவிக்கு	335	உருவினும் இசையினும்	75

உரைப்பொருட்கிளவி	226	ஒவ்வும் அற்றே	104
ஊ என் ஒருபெயர்	231	ஒழிந்ததன் நிலையும்	218
ஊகார இறுதி	207	ஒற்றிடை இனமிகா	286
எ எனவருமுயிர்	104	ஒற்றுநிலைதிரியா	290
எகரஓகரத்	49	ஒற்றுமிகுதகரமொடு	275
எகர ஓகரம்	217	ஒன்பான் ஓகரமிசை	304
எகின்மரமாயின்	257	ஒன்பான் முதனிலை	314
எஞ்சியவெல்லாம்	105	ஒன்பானிறுதி	312, 317
எட்டெனற்றே	304	ஒன்றுமுதலாக	298
எண்ணின் இறுதி	201	ஒன்றுமுதலாகப்	201
எண்ணுப்பெயர்க்கிளவி	290	ஒன்றுமுதலாகிய	320
எப்பெயர் முன்னரும்	153	ஒன்றுமுதலொன்பான்	301
எருவும் செருவும்	229, 235	ஓகார இறுதி ஏகார	207
எல்லா எழுத்தும்	121	ஓகார இறுதிக்கொன்னே	191
எல்லாமென்னும்	195	ஓரளபாகும்	97
எல்லாமொழிக்கும்	160	ஓரெழுத்தொருமொழி	81
எல்லாருமென்னும்	196	ஓளகார இறுதிப்	208, 224
எழுத்தெனப்படுப	22	ஓளகார இறுவாய்ப்	41
எழுத்தோரன்ன	161	ஓளவெனவருஉம்	170
ஏ ஒ எனும்	104	ககார ஙகாரம்	113
ஏகார இறுதி	207	கசுதப முதலிய	163
ஏயென் இறுதிக்கு	225	கசுதப முதன்மொழி	307
ஏழனுருபிற்குத்	203	கண்ணிமைநொடி	30
ஏழென்கிளவி	263	கதநபம் எனும்	99
ஏனவை புணரின்	255, 256	கவவோடியையின்	101
ஏனவைவரினே	206	காரமும் கரமும்	157
ஏனை எகினே	243	கிளந்த அல்ல	325
ஏனைப் புனிப்பெயர்	221	கிளைப்பெய கிளைப்	253
ஏனைமுன்வரினே	202	கிளைப்பெய கொளத்	253
ஏனைவகரந்	242	கீழென் கிளவி	252
ஏனைவகரம்	193	குயிழென் கிளவி	250, 257
ஐ அம்பல்லென	256	குயிளென் கிளவி	253
ஐ ஒருகுஇன்	143	குற்றியலிகரம்	69
ஐ ஓள என்னும்	79	குற்றியலுகரக்	183
ஐகார இறுதி	208	குற்றியலுகரத்திறுதி	199
ஐகார ஓளகாரங்	158	குற்றியலுகரம்	102
ஐந்த மகார	304	குற்றியலுகரமும்	126
ஐந்த முந்தையது	310	குற்றெழுத்திம்பரும்	224
ஐந்த மெல்லெழுத்	307	குற்றெழுத்தைந்தும்	80
ஐந்த யகார	316	குறியதன் இறுதிச்	227
ஐந்தும் முன்றும்	303	குறியதன் முன்னர்	73
ஐயின் முன்னரும்	153	குறியதன் முன்னரும்	228
ஒடுமரக்கிளவி	220	குறுமையும் நெடுமையும்	88

குறையென்கிளவி	182	தாயென்கிளவி	255
குன்றிசை மொழிவயின்	77	தாமென்கிளவி	258
கொடிமுன் வரினே	236	தான்யான் என்னும்	197
ங்ஞணநமன	57	தான்யானெனும் பெயர்	261
சகரக்கிளவியும்	100	தானும் பேனும்	253
சகார ஓகாரம்	114	திங்கள் முன்வரின்	230
சார்ந்துவரினல்லது	120	திங்களும் நாளும்	230
சாரென்கிளவி	251	திரிபுவேறு கிளப்பின்	297
சாவ என்னும்	234	தேற்ற எகரமும்	216
சிறப்பொடுவருவழி	275	தேனென் கிளவி	274
சுட்டின் முன்னர்	206	தொடரல் இறுதி	237
சுட்டின் முன்னரும்	20	தொழிற்பெயரெல்லாம் 2+0(3)	241
சுட்டினியற்கை	206	நகர இறுதியும்	240
சுட்டுச்சினைநீடிய	294	நமவ என்னும்	308
சுட்டுமுதல் இயல்பா	216	நாட்பெயர்க்கிளவி	259
சுட்டுமுதல் நிலையும்	238	நாயும் பலகையும்	243
சுட்டுமுதல் நிலையும்		நாவீளம்பு வீங்கி	117
ஒற்றிடை	232	நாண்முன் தோன்றும்	230
சுட்டுமுதல் வகரம்	192	நான்கொற்றே லகார	309
சுட்டுமுதல் வயினும்	268	நான்கொற்றேறகார	303
சுட்டுமுதலாகிய இகர	277	நான்கும் ஐந்தும்	513
சுட்டுமுதலாகிய ஐயென்	188	நிலாவென்கிளவி	228
சுட்டுமுதலாகிய வகர	263	நிறுத்தசொல்லுங்	141
சுட்டுமுதலுக்கரம்	188	நிறையும்ளவும்	300
செய்யா என்னும்	209	நீ என் ஒரு பெயர்	232
செய்யுள் இறுதிப்	99	நீ என் பெயரும்	215
செய்யுள் மருங்கின்	239	நீட்டம் வேண்டின்	34
சேவென்மரப்பெயர்	220	நீட வருதல்	206, 226
ஓகாரை ஒற்றிய	240	நீயென் ஒரு பெயர்	190
ஞணநமன	105	நும்மென் இறுதி	194
ஞந என்புள்ளிக்	192	நும்மென் இறுதியும்	180
ஞநம் யவவெனும்	164	நும்மெ னொருபெயர்	246
ஞநமவ இயையினும்	240	நுணிநா அணரி	116
ஞநமவ என்னும்	58	நூறுயிரமூன்	318
டகாரணகாரம்	314	நூறுமுன் வரினும்	312
டறலள என்னும்	57	நூறுர்ந்து வருடம்	256, 280
ணகார இறுதி	264	நூறென்கிளவி	313
ணளவென்புள்ளி	169	நெட்டெழுத்திம்பர்	200
ணளவென்புள்ளி	163	நெட்டெழுத்திம்பருங்	70
தகரம் வருவழி	269	நெட்டெழுத்தேதே	80
தத்தத்திரிபே	113	நெடியதன் இறுதி	
தம்மியல் கிளப்பின்	85	இயல்பாகுந	253, 267
தாம்நாம் என்னும்	194	நெடியதனி றுதி இயல்புமாருந	253

நெடியதன் முன்னர்	178	மன்னுஞ் சின்னும்	268
நெல்லுஞ் செல்லுங்	266	மாமரக்கிளவியும்	219
படர்க்கைப் பெயரும்	261	மாறுகொள் எச்சமும்	217
பத்தனெற்றுக்கெட	299	மாறுகொள் எச்சமும்	218
பத்தென்கிளவி	280	மின்னும் பின்னும்	242
பதக்குமுன் வரினே	210	மீனென்கிளவி	268
பல்லவை நுதலிய	187	முதலா ஏன	102
பல்லிதழ் இயைய	118	முதலீரெண்ணின்	310
பலரறி சொன்முன்	186	முதலீரெண்ணினெற்று	302
பலவற்றிறுதி உருபியல்	231	முதனிலையெண்	321
பலவற்றிறுதி ஈடுமொழி	226	முதனிலை ஈடினும்	316
பன்னிருயிரும்	99	முரணென் தொழிற்பெயர்	253
பனியெனவருஉங்	228	முற்றியலுகரமொடு	103
பனையின் முன்னர்	236	முன்உயிர் வருமிடத்	292
பனையும் அரையும்	229, 235	முன்னென் கிளவி	277
பனையென் அளவுங்	184	முவள பிசைத்தல்	37
பாமென்கிளவி	257	முன்றன் முதனிலை	311
புணரியல் நிலையிடை	69	முன்றனெற்றே நகார	313
புள்ளியில்லா	51	முன்றனெற்றே பகார	303
புள்ளியிறுதியும் சொல்லிய	204	முன்றனெற்றே வகாரம்	316
புள்ளியிறுதியும்		முன்றனெற்றே வகாரம்	309
வல்லெழுத்து	173	முன்றனெற்றே வந்த	306
புள்ளியீற்றின்முன்	159	முன்று தலையிட்ட	124
புள்ளும் வள்ளுந்	242	முன்றும் நான்கும்	311
புளிமரக்கிளவிக்கு	229	முன்று மாறும்	303
பூவென் ஒரு பெயர்	222	மெய்நிலைச்சுட்டின்	59
பூல்வேலென்ற	257	மெய்யின் அளபே	45
பெண்டென் கிளவிக்	291	மெய்யின் இயக்கம்	84
பெயருந் தொழிலும்	155	மெய்யின் இயற்கை	49
பெற்றம் ஆயின்	281	மெய்யின் வழியது	52
பொன்னென் கிளவி	278	மெய்யுயிர் நீங்கிற்	160
மஃகான் அத்தே	193	மெய்யோடியையினும்	43
மஃகான் வவ்வுந்	58	மெல்லெழுத்தாரும்	119
மக்கனென்னும்	335	மெல்லெழுத்தியையின்	336
மகப்பெயர்க்கிளவி	228	மெல்லெழுத்தியையின் இறுதி	274
மகர இறுதி	246	மெல்லெழுத்தியையின்னகார	270
மகரத்தொடர்மொழி	107	மெல்லெழுத்தியையின்னகார	270
மகன்வினை கிளப்பின்	250	மெல்லெழுத்து மிகினும்	239, 274,
மரப்பெயர்க்கிளவிக்கம்மே	288	மெல்லெழுத்து மிகுவழி	175
மரப்பெயர்க்கிளவி		மெல்லெழுத்துறழும் ருளவே	251
மெல்லெழுத்து	219	மெல்லெழுத்துறழும்...	243
மருவின் தொகுதி	141	மெல்லெழுத்தென்ப	53
மழையென் கிளவி	229	மெல்லொற்று வளியா	289

மென்மையுமிடைமையும்	154	வன்றொடர் மொழியும்	287
மொழிப்படுத் திசைப்பினும்	91	வாழிய என்னும்	24
மொழிமுதலாகும்	167	விசைமரக்கிளவியு	220
யகர இறுதி	249	விண்ணென வருஉங்	260
யகரம் வருவழி	285	வினையெஞ்சு கிளவிக்கும்	210
யரழ என்னும் புள்ளி	58	வினையெஞ்சுகிளவியும்	209
யரழ என்னும் மூன்றும்	86	வெயிலென்கிளவி	258
யவமுன் வரினே	206	வெரிந் என் இறுதி	245
யாதென் அன்னொடு	202	வேற்றுமைக் ரற்றே	207
யாதென் உருபியல்	291	வேற்றுமைக் ரற்றே	
யாமரக்கிளவியும்	219, 221	ஒகரம் வருதல்	225
யாவினொழியே	295	வேற்றுமைக் கண்ணும்	
யாவென் வினாவின்	189	வல்லெழுத்	167
யாவென் வினாவும்	188	வேற்றுமைக்கு உக்கெட	241
ரகார இறுதி	249	வேற்றுமை குறித்த	142
லகார இறுதி	265	வேற்றுமை யல்வழி இஐ	176
லனவென... வருஉம்		வேற்றுமை யல்வழி	
புள்ளிமுன்னர்	168	எண்ணென்	266
லனவென யீறுதி	323	வேற்றுமை யல்வழிக்குறுகலு	255
லஃகான் மெய்கட	151	வேற்றுமை யல்வழியாய்த	336
வகரக்கிளவி	106	வேற்றுமையாயின்	
வகாரமிசையும்	248	யிரண்டும்	258
வண்டும் பெண்டும்	291	வேற்றுமையாயின்...	
வரன்முறை மூன்றும்	158	யெகிஞெடு	243
வல்லெழுத்தியற்கை	21	வேற்றுமை வழிய	148
வல்லெழுத்து மில்லை	221	ழகர உகரம்	226
வல்லெழுத்து மில்லைவழி	221	ழகார இறுதி	249
வல்லெழுத்து முதலிய	145	ளகார இறுதி	264
வல்லெழுத்தென்ப	53	னஃகான் றஃகான்	152
வல்லென்கிளவி	242	னகர இறுதி	265
வல்லொற்றுத் மிகுமே	294	னகர இறுவாய்ப்	42
வல்லொற்றுத் வருவழி	284	னகாரை முன்னர்	91
வளியென வருஉம்	229		

நன்னூல் எழுத்ததிகாரம்.

சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி.

(பக்க எண்)

அ ஆ உ ஊ	101	இதற்கிதுசாரியை	328
அ ஆ எ ஒ வ்	101	இதற்கிது	330
அ இ உம் முதற்	60	இயல்பின் விகாரமும்	176
அ ஐ முதலிடை	333	இயல்பினும் விதி	211
அகமுனர்ச்செவி	272	இயல்பெழும்	41
அடி நா அடியணம்	119	இரண்டுமுன்	299
அண்ணநுனிநாநனி	116	இல்லெனின்மைச்	279
அண்ணநுனி நாவருட	116	ஈமுங்கம்முமுருமுந்	244, 258
அண்பல்லடி	115	ஈற்றியா	334
அண்பன் முதலும்	117	உ ஊ ஒ ஓ அல	101
அதுமுன் வருமன்று	238	உ ஊ ஒ ஓ ஒள	113
அம்முதலீராரூயி	43	உடன்மேலுயிர்	125, 159
அம்முனிசுரம்	94	உயிர்மெய்யாய்தம்	32
அல்வழி இ ஐ ம்	177	உயிர்மெய்யிரட்டு	32
அல்வழியாமா	215	உயிர்வரினுக்குறள்	127
அவ்வழி ஆவி	111	உயிருமுடம்புமாம்	23
அவற்றுள் அ இ உ	37	உரிவரினாழியின்	235
அவற்றுள் முயற்சியுள்	112	உருபின்	264, 329
அன்றியின்றியென்	238	எகரவினாழி	206
ஆ ஈ ஊ ஏ	37	எடுத்தல் படுத்தல்	333
ஆமுன் பகரவீ	227	எண்பெயர்	331
ஆய்தக்கிடந்தலை	121	எண்முனெழுத்தீற்று	165
ஆவிஞ்ஞமன	106	எயாமுதலும்	63
ஆவியரமு	170	எல்லாமென்பதிழி	196
ஆவியுமொற்றும்	67	எல்லாருமெல்லீரும்	127
இ ஈ எ ஏ ஐ	112	எழுத்தே	81
இ ஈ ஐ வழி	161	ஐ ஒள இ உச்	332
இசைகெடின்	78	ஐயீற்றுடைக்	294
இடைச் சொல்லேயோ	219	ஒரு பஃதாதிமுன்	320
இடைத்தொடர்	284	ஒன்பாறெடுபத்து	315
இடையினம்	54	ஒன்றுமுதலெட்ட	202
இடையுரி வடசொல்லின்	281	ஒன்றன்புள்ளி	303
		ஒன்று முதலீரைந்	301

கங்வுஞ்	115	பன்னீருயிருங்	100
கசதப வொழித்த	56	பினைமுன்கொடி	236
கீழின் முன்வன்மை	252	புள்ளிவிட்டவ்வொடு	52
குயினூன் வேற்றுமை	254	புள்ளியுமுயிருமாயிறு	174
குற்றயிரளபின்		பூப்பெயர்முன்	222
குறியதன்கீழாக்	227	புள்ளும் வள்ளும்	245
குறியதன்முன்னர்	73	பொதுப்பெயருயர்திணைப்	173
குறிலிணைவில்லா	179, 314	மகரவிறுதி	108
குறில்செறியாலள	173, 254	மம்முன்பயவ	53
குறில்வழிலளத்தவ்	270	மரப்பெயர் முன்னர்	221
ஙம்முன் கவ்வாம்	58	மரமல்லெகின்	244
சாதிசூழப்பரண்	254, 266	மவ்வீரெற்றழிந்	247
சாவவென்மொழி	234	மின்பின்பன்கன்	244
சிறப்பினுமினத்	23	மீகீழிதழறப்	118
சுட்டியாவெகர	99	மீன்றவ்வொடு	269
சுட்டின்முன்	203	மூன்றாறுருபெண்	216
சுவைப்புளிமுன்	222	மூன்றுயிரளபு	46
செய்யிபவென்னும்	214	மெய்களகரமும்	158
ஞணநமலவளன	244	மெய்யுயிர்முதல்	139
ஞனமுன்றம்மினம்	58	மெல்லினம்	54
டறமுன்கசப	57	மென்றெடர்மொழி	288
ணனமுன்னினம்	58	மேற்பல்விதமுற	113
ணனமுன்னும்	249	மொழிமுதற் காரணம்	23
ணனவல்லினம்	168, 265	மொழியாய்த் தொடரினும்	92
தம்பெயர் மொழியி	102	யகரம் வரக்குறள்	70
தமிழவ்வுறவும	258	யரழமுன்னர்க்கசதப	252
தற்சட்டளவொழி	97	யரழமுன்னர்மொழி	59
தான்தாம் நாம்	191, 193	யரழவொற்றின்முன்	88
தானம் முயற்சி	332	ரழவல்லனதம்முற்	59
திசையொடுதிசை	298	லளமுன்	57
தெவ்வென் மொழியே	245	லளமெய்திரிந்த	91
தேன்மொழி	254, 274	லளவீற்றியையினும்	76
தொல்லை வடிவின்	50	லளவேற்றுமைபிறந்தவும்	}
தோன்றல் திரிதல்	139	265, 267, 271	
நவ்விறுதொழிற்	242	வல்லினங் கசடத	51
நான்கன்மெய்யே	334	வல்லே தொழிற்பெயர்	245
நிறையுயிர்	109	வவ்விறுசுட்டிற்	193
நின்றநெறி	53	வாழியவென்பதன்	234
நெடிலோடாய்தம்	71	விகாரமனைத்தும்	139
நெடிலோடுயிர்த்	286	வேற்றுமையாயின்	236
நெல்லுஞ் செல்லுங்	286	வேற்றுமையம்முதல்	144
பலசில	212, 237	வேற்றுமைமப்போய்	247
பவ்வீரீ	216	னலமுன்றனவும்	169
		ன்கான் கிளைப்பெயர்	254

